

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

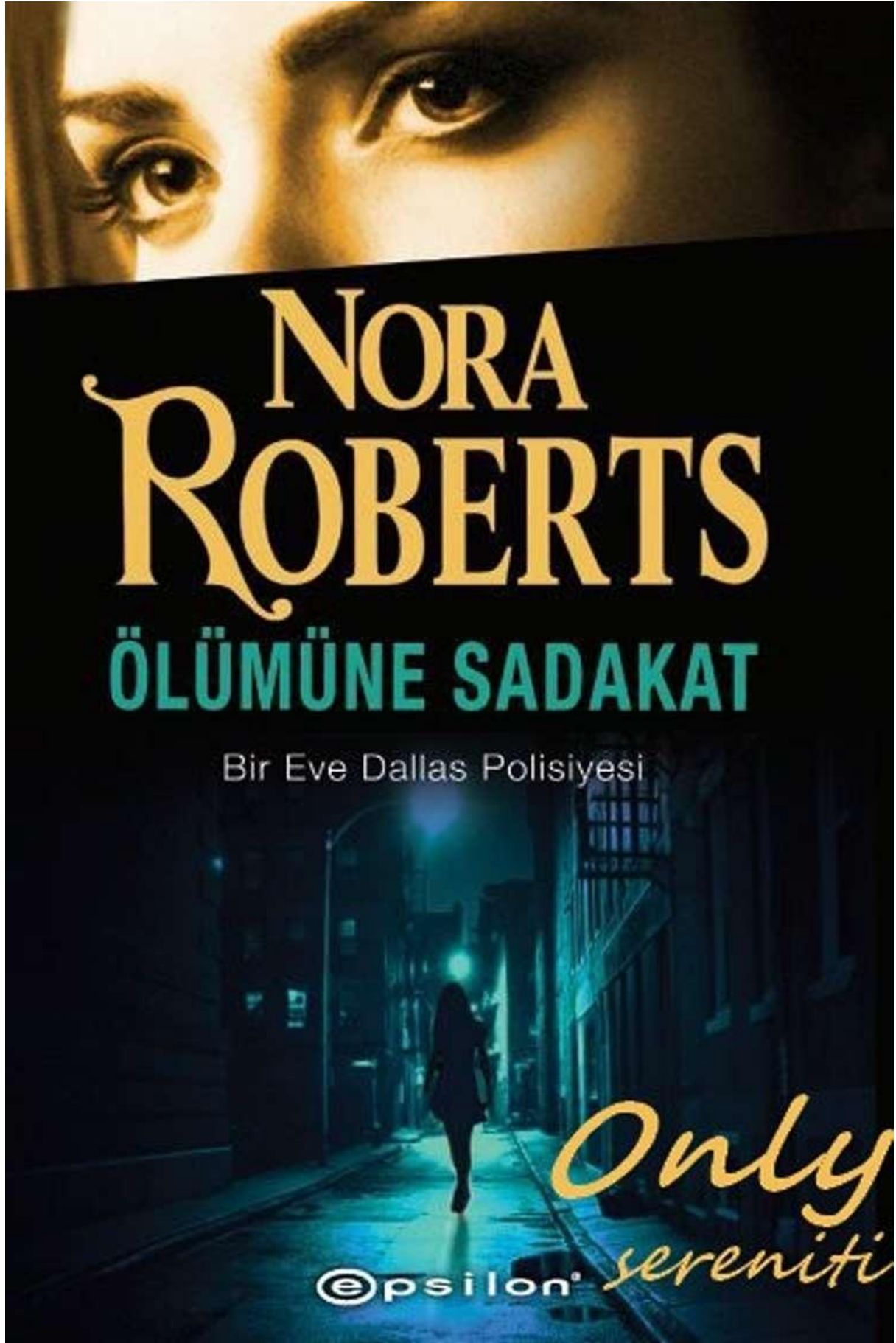
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Haşarı oğlanlar için sinek neyse, biz de tanrılar için oyuz. Bizi
kendi zevkleri için öldürüyorlar.**

Shakespeare

**Politika, yaygın olarak anlaşıldığı biçimiyle, kokuşmuşluktan
başka bir şey değildir.**

Jonathan Swift

Önsöz

*Sevgili Yoldaş,
Biz Cassandra'yız.
Artık başladı.*

Uğrunda çalıştığımız, eğitim gördüğümüz, özveride bulunduğumuz her şey yerli yerine oturmuş durumda. Upuzun bir alacakaranlıktan sonra şafak söktü. Otuz yıl önce belirlenen hedeflere ulaşılabilecek. Verilen sözler tutulacak. Ve dökülen şehit kanının intikamı, sonunda alınacak.

Sizin endişeli olduğunuzu biliyoruz, ihtiyatlı olduğunuzu biliyoruz. Sizi bilge bir general yapan da budur. İnanınız ki öğüt ve uyarılarınız yüreğimize işledi. Bu haklı ve acı dolu savaşta başarısız olarak bu süreci sekteye uğratmayacağız. İyi donanmış durumdayız, davamızın mali kaynakları sağlam. Atılacak tüm adımlar ve yapılacak tüm seçimler planlandı.

Sevgili dost ve yoldaş, bu mesajı size vazifemize devam etmek üzere coşkuyla hazırlanırken gönderiyoruz. Şimdiden ilk kan döküldü ve sevinç içerisindeyiz. Koşullar yolumuza sizin değerli bulacağınız bir rakip çıkardı. Bu mesaja, sözde New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı'nda görevli Teğmen Eve Dallas hakkında ayrıntılı bir rapor da ekliyoruz. Böylece bu düşman hakkında bilgi sahibi olabilirsiniz.

Bu düşmanın yenilgiye uğratılmasıyla birlikte, zaferimiz çok daha tatlı olacaktır. Ne de olsa, o da ortadan kaldıracağımız kokuşmuş ve zalim sistemin başka bir sembolü.

Sizin akıllıca öğüdünüz bizi bu yere getirdi. Onların baskı ve çürümüşlük dolu şehirlerini ve sistemlerini aşağılarken yüzlerimizde gülümseyen maskeler taşıyarak, bu yüreksiz toplumun zavallı piyonları arasında yaşadık. Onların kör gözlerinde biz de onlardan biri olduk. Bu ahlaksız ve pis caddelerde dolaşırken kimse bizden kuşku duymuyor. Görünmez olduk, sizin gibi karanlıklar içinde gölge olan ve ikimizin de sevdiği birisi, bize uyanık bir askerin böyle olması gerektiğini öğretmişti.

Yeni hâkimiyete yönelik gücümüzü ve planımızı ortaya koyarak, bu semirmiş ahlaksız toplumun sembollerini teker teker ortadan kaldırdığımızda onları bir titreme alacak. Bizi görecekler ve onu hatırlayacaklar. Şanlı zaferimizin ilk sembolü, onun bir anıtını dikmek olacak.

Biz sadığımız ve hafızamız çok eskileri hatırlar.

İlk savaş gümbürtüsünü yarın duyacaksınız.

Tüm yurtseverlere, tüm sadık olanlara bizden söz edin.

Biz Cassandra'yız.

1. BÖLÜM

O gece, bir dilenci Greenpeace Park'taki bir bankın altında kimsenin dikkatini çekmeden öldü. Cebindeki on iki kredi için, ön kapısının bir metre ilerisinde boğazı kesilen bir tarih profesörü kanlar içinde yere düştü. Sevgilisinin güçlü yumruklarına karşı koyamayan bir kadın da son nefesiyle bir ciğlik atıp can verdi.

Ve işi henüz bitmeyen ölüm, kemikli parmağını, Branson Araç ve Oyuncakları Şirketi'nin elli yaşındaki başkan yardımcısı olan J. Clarence Branson adlı kişinin gözleri etrafında gezdirdikten sonra iki gözünün arasına neşeyle sapladı.

Zengin, bekâr ve başarılıydı. Neşeli bir adamdı; geze genlerarası bir şirketin iki ortağından biri olarak, neşeli bir adam olmak için yeterli bir sebebi de vardı. Bransonlar ailesinin üçüncü kuşağından bir erkek evlat olan J. Clarence, dünya ve uydularına çeşitli araçlar ve eğlenceler sağlayarak refah içinde yaşamıştı.

Ve aynı şekilde de öldü.

Çelik bakışlı metresi, J. Clarence'ın kalbini adama ait çok kademeli matkaplardan biriyle delerek onu duvara çivilemişti; olayı polise bildirdikten sonra, ilk memurlar olay mahalline ulaşınca kadar kırmızı şarap içerek sakince oturmuştu.

Teğmen Eve Dallas cesedi incelerken, bilgisayar tarafından üretilen bir ateşin önündeki yüksek arkalıklı bir sandalyede rahatça oturan kadın, içkisini yudumlamaya devam ediyordu.

"Kesinlikle öldü," diyerek Eve'i soğukkanlılıkla bilgilendirdi. Kadının adı Lisbeth Cooke'tu ve artık hayatta olmayan sevgilisinin şirketinde reklam yöneticisi olarak çalışıyordu. Kırk yaşında, sade bir çekiciliği olan ve işinde çok başarılı biriydi. "Branson 8000, hem profesyonelleri hem de hobicileri memnun etmek üzere tasarlanmış mükemmel bir üründür. Çok güçlü ve hassastır."

"Hıhı." Eve kurbanın yüzünü inceliyordu. Ölüm, suratına şaşkın ve hazin bir sürpriz ifadesi vermiş olsa da çok bakımlı ve yakışıklı bir adamdı bu. Mavi kadifeden sabahlığının göğüs kısmı kana bulanmış, zeminde de parlak bir kan gölü oluşmuştu. "Matkabın işini bitirdiği kesin. Bayan Cooke'a haklarını oku, Peabody."

Yardımcısı olayla ilgilenirken, Eve kayıt altına almak için ölüm zamanını ve sebebini tespit etti. Gönüllü olarak itirafta bulunulmuş olsa da, cinayetle ilgili işlemler aynı rutini izlerdi. Cinayet silahına kanıt olarak el konulacak, ceset nakledilip üzerinde otopsi yapılacak ve olay mahalli güvenlik altına alınacaktı.

Eve olay mahalli ekibinin işi devralması için işaret ettikten sonra, parlak koyu kırmızı halıyı geçti ve dışarıya güçlü bir ısı ve ışık veren cıvıltılı ateşin önündeki Lisbeth'in karşısına oturdu. Sarı ipekten sabahlığı üzerine parlak kan damlaları sıçramış olan bu şık ve kumral kadından ne gibi bir tepki

alabileceğini görmek için birkaç saniye bekledi ve bir süreliğine hiçbir şey söylemedi.

Yalnızca nazik ve meraklı bir bakış vardı suratında. "Şey... bana neler olduğunu anlatmak ister misiniz?"

Lisbeth yavan bir biçimde, "Beni aldatıyordu," dedi. "Ben de onu öldürdüm."

Eve kadının donuk bakan yeşil gözlerini inceledi, bu gözlerde kızgınlık vardı ama şok ya da pişmanlık ifadesi yoktu.

"Tartıştınız mı?"

"Birbirimize birkaç söz söyledik." Bunu söyledikten sonra kadehini, şarabıyla aynı koyu tondaki dolgun dudaklarına götürdü. "Söylenenlerin çoğunu da ben söyledim. J.C. akılsız bir adamdı." Lisbeth omzunu silkti, ipek sabahlığı hışırdadı. "Bunu kabullendim, hatta birçok açıdan sevimli bile buldum. Ancak bir anlaşma yapmıştık. Ben ona ömrümün üç yılını verdim."

Lisbeth bunu söyledikten sonra öne doğru eğildi, ürpererek sinirle gözlerini hızla açıp kapadı. "Bu üç yıl boyunca başka işlerin, anlaşmaların ve ilişkilerin peşinden gidebilirdim. Fakat sadık kalmayı seçtim. O ise bunu yapmadı ve sadık kalmadı."

Lisbeth nefes aldı, tekrar arkasına yaslandı ve neredeyse gülerek, "Artık öldü," dedi.

"Evet, orasını anladık." Eve, matkabın uzun ve çelikten ucunu adamın et ve kemiklerinden çıkarmaya uğraşan ekibin kullandığı vantuz ve kazıma aletinden gelen sesi işitti ve sordu: "Bayan Cooke, matkabı bir silah olarak kullanmak niyetiyle yanınızda mı getirmiştiniz?"

"Hayır matkap J.C.'ye ait. Arada bir matkapla küçük işler yapar. Herhalde o sırada da matkapla bir şeyler yapıyordu." Bu sözün üstüne Lisbeth, olay mahalli ekibinin dehşet verici hareketlerle artık duvardan ayırmakta olduğu cesede gelişi güzel bir bakış attı ve düşünceye daldı. "Matkap oracıkta gözüme çarptı, yani masanın üstünde... sonra da işte bu mükemmel olur, diye düşündüm. Böylece matkabı kaptığım gibi çalıştırdım. Ve onu kullandım."

Bundan daha basit anlatılamazdı. Eve düşünceli bir şekilde ayağa kalktı. "Bayan Cooke, bu memurlar sizi Polis Merkezi'ne götürecekler. Size başka sorularım da olacak."

Lisbeth lütufkâr bir ifadeyle şarabını son kez yudumlayarak kadehi bir kenara koydu. "Öyleyse ben paltomu alayım."

Lisbeth'in kanlı ipek sabahlığının üzerine upuzun bir vizon kürk atıp, heyecan verici buluşmasına giden bir kadının tüm gösterişiyle evden çıkmasını gören Peabody kafasını salladı.

"İnsanlar çeşit çeşit. Önce adamı matkapla deliyor, sonra da olayı bize gümüş tepside sunuyor."

Eve deri ceketini omzuna atıp alet çantasını yerden aldı. Bir çözücü yardımıyla, ellerindeki kan ve diğer lekeleri temizledi. Düşünceli gözüktüyordu. Memurlar işlerini bitirecek ve sonra da olay yerini güvenlik altına alacaklardı. "Onu asla birinci dereceden cinayetle suçlayamayacağız. Cinayet olduğu kesin ama bahse girerim kırk sekiz saat geçmeden kasıtsız olarak adam öldürme iddiasında bulunacaklar."

Lobi katına inmek üzere içi seramiklerle süslenmiş asansöre adımlarını atarlarken, Peabody bir şok ifadesiyle ağzı açık

kalarak, "Kasıtsız adam öldürme mi?" diyerek Eve'e sordu. "Yapma Dallas bunun imkânı yok."

Eve, Peabody'nin siyah gözlerinin içine bakıp ense bölgesi kazınmış saçları ve polis şapkası altındaki kare biçimli ciddi suratını inceledikten sonra, "İmkânı var açıklayayım," diye karşılık verdi. Onun sisteme duyduğu bu şaşmaz inancı yıkacağı için neredeyse üzgündü. "Eğer matkabın kurbanı ait olduğu kanıtlanırsa, bu demek oluyor ki kadın yanında bir silah getirmemiş. Böylece kasıt ihtimali de ortadan kalkmış oluyor. Şu anda kadın akılsız bir kibreye kapılmış durumda lakin hücrede geçireceği en fazla birkaç saat sonrasında, hayatta kalma içgüdüsünü derinden hissedecek ve kendini savunmaya çalışacak. Ne de olsa akıllı bir kadın ve kendini de akıllıca savunacaktır."

"Evet ama ortada bir niyet olduğunu biliyoruz. Kasten yapıldığını gördük. Kayıtlara girsin diye kendisi açıklama yaptı."

Evet kitap öyle söylüyordu. Eve her ne kadar kitabın söylediklerine inanıyorduydu da, sayfaların sık sık aynı oranda şeffaflaştığını da biliyordu. "Ayrıca sözünden dönmek zorunda da değil, süslese yeter. Tartıştılar. Kadın buhrana kapılıp sinirlendi. Belki adam onu tehdit etti. Kadın da bir anlık tutku ya da muhtemelen korku sonucunda matkabı kaptı."

Eve bu sözü söyledikten sonra asansörden çıktı, pembe mermer sütunlar ve süs ağaçlarıyla bezeli geniş lobiyi kat ettikten sonra konuşmasına devam etti: "Cezai ehliyet kısıtlaması diye iddiada bulunacaklar. Palavranın dik âlâsı olsa bile, muhtemelen meşru müdafaa iddiasında da bulunacaklar.

Fakat Branson'ın boyu bir doksan, kilosu da yüz kilo kadar; Lisbeth'in ise boyu bir altmış, kilosu altmış sekiz. Bunu kendi lehlerine kullanabilirler. İşte kadın olaydan sonra şok içerisinde hemen polisi arar, kaçmaya ya da yaptığı şeyi inkâr etmeye çalışmaz ve sorumluluğu üzerine alır ki bu hareket de jüri önünde ona puan kazandıracaktır. Savcı da bunu bilir, o yüzden birinci dereceden cinayet suçlamasında bulunmayacaktır."

"Bu çok acı verici."

Eve keskin bir soğğun içine doğru, dışarı ilk adımlarını atarlarken, "Hapse girecek," dedi. "İşinden olacak, avukatına bayağı bir kredi bayılacak. Olacak olan bu."

Peabody morg arabasına doğru bakarak, "Bu kez çok kolay olacak herhalde," dedi.

Eve ise arabasının kapısını açarken hafifçe tebessüm ederek, "Çoğu zaman en kolay sanılan davalar aslında en çetrefilli olanlardır," diye karşılık verdi. "Haydi neşelen Peabody. Davayı kapatacağız ve o da kaçıp kurtulamayacak. Bazen böyledir işte, olduğu kadarına razı olursun."

Peabody, Eve'in yay gibi kalkmış kaşına doğru omuz silkerek, "Adamı seviyor gibi durmuyordu sanki," dedi. "Çok belliydi. Adam kadının etrafında dönüp onu aldattığı için kadın çok sinirlenmişti."

"Evet, kadın da kelimenin um manasıyla adamı çiviledi. Unutma sadakat önemlidir." Eve motoru çalıştırdığında, arabanın mesaj lambasından bir uyarı sesi geldi. "Dallas"

"Selam Dallas merhaba. Ben Ratso."

Eve ekrandaki sansar suratlı, mavi gözlü adama baktı. "Söylemesen asla tahmin edemezdin."

Ratso gülme yerine geçen hırıltılı bir nefes verdi. "Evet, doğru. Şimdi beni dinle Dallas. Elimde işine yarayabilecek bir şey var. Buluşup konuşalım mı, ne dersin? Tamam mı? Olur mu?"

"Ben merkeze gidiyorum. İşim var. Hem vardiyam da on dakika önce bitti, bu yüzden "

"Senin için bir şey var elimde diyorum. İyi bir bilgi. Değer yani."

"Evet, evet ve hep öyle dersin. Benim vaktimi boşa harcama Ratso."

"Harbiden iyi bir şey ama." Ratso'nun mavi gözleri, sıska yüzünde ufak bilyeler gibi hafifçe kaydı. "Ben on dakika içerisinde The Brew'de olabilirim."

"Beş dakikan var Ratso. Tutarlı olma egzersizi yap."

Eve bağlantıyı keserek, arabayı hareket ettimdi ve şehir merkezine doğru yola koyuldu. Peabody, "Onu senin dosyalarından tanıyorum," diye yorumda bulundu. "Senin köstebeklerden biri."

Eve, "Evet. Bir restoranda yemek yiyip para vermeden sıvıştığı için daha yeni doksan gün yatıp çıktı. Zararsızdır," dedikten sonra ekledi. "Çoğu kez fos çıkar söyledikleri fakat arada sırada bazı sağlam bilgiler de getirdiği olur. The Brew yolumuzun üstünde, Bayan Cooke da biraz bekleyebilir. Cinayet silahı üzerindeki seri numarasını girsene. Kurbanda ait olup olmadığını teyit edelim. Daha sonra da adamın en yakın

akrabasına ulaşalım. Merkezde Cooke'un suçlu olarak kaydı yapılır yapılmaz, onlara haber vereceğim."

Dışarıda açık ve soğuk bir gece hüküm sürüyordu. Sert rüzgâr kentin kanyonlarını dövüyor ve yürüyenleri içeri kadar takip ediyordu. Kaykaylı satıcılar, Şubat ayının keskin dişlerine göğüs gelecek kadar cesur birkaç aç müşteri bulmak umuduyla, kızarmış soyalı sosislerin pis kokusu içerisinde tir tir titreyerek soğuk havaya direniyordu.

2059 yılının kış mevsimi ölümcül derecede soğuk geçmiş, kazançlar da düşmüştü.

Peabody ve Eve, tertemiz çatlaksız kaldırımları ve üniformalı kapıcıları ile gösterişli Yukarı Doğu Yakası'ndan ayrılarak; caddelerin darlaşıp gürültüye boğulduğu, insanların gözlerini yerden, ellerini cüzdanlarından ayırmadan hızlı hızlı yürüdüğü güneybatıya doğru yola koyuldular.

Kaldırım kenarlarına doğru ezilerek itilmiş son kar yağışının kalıntıları, isli gri renkte ve çirkindi. Pis buz parçaları halen kaldırımlarda duruyor ve üzerlerine basıp kayacak tedbirsiz insanları bekliyordu. Tepede bir pano, kenarları şeker beyazı kumsallarla çevrili olan ılık mavi denizin reklamını yapıyordu. Dalgalar içerisinde hoplayıp zıplayan iri memeli sarışının üzerinde kıyafet namına çok az şey vardı ve New York sakinlerini adalara gelip eğlenmeye davet ediyordu.

Eve, birkaç günlüğüne Roarke Adası'na kaçma düşüncesiyle kendini eğlendirdi. Huysuz akşam trafiğinden kurtulurken, güneş, kum ve seks, diye düşündü. Kocasını bu üçünü de kendisine sağlamaktan mutlu olurdu, zaten Eve de bunu kendisi teklif etmek üzereydi. Belki bir ya da iki hafta sonra ona konuyu

açarım diye düşündü. Önce birkaç kırtasiye işini bitirmesi, gitmesi gereken birkaç duruşmaya katılması, eksik kalan birkaç parçayı birleştirmesi gerekiyordu.

İşinden uzakta kaldığı günlerde biraz daha güvende hissettiğini kendine itiraf etmişti.

Önce rozetini, daha sonra da bunun verdiği acının geçmesi için neredeyse kendini kaybetmişti. Ancak her ikisini de geri aldığına göre, kendi istekleri uğruna görevini bir kenara itmeye hazır değildi.

The Brew'ün yanındaki ikinci düzey sokak rampasında park yeri buldukları sırada, Peabody de istenen bilgiye ulaşmıştı. "Seri numarasına göre, cinayet silahı kurbanaya aitti."

Sokakta yürümeye başladıkları sırada Eve, "O zaman iş ikinci dereceden cinayetle başlarız," dedi. "Savcı cinayette kasıt unsuru bulunduğunu kanıtlamaya çalışmakla zaman kaybetmeyecektir."

"Ama sen kadının oraya öldürme kastıyla gittiğini düşünüyorsun."

"Ahh, evet." Eve bunu söyledikten sonra kaldırımını geçerek, The Brew'ün kapısının üzerindeki, kenarlarından kirli köpükler sarkan büyük bira bardağı maketinin loş ışığına doğru yürümeye başladı.

The Brew ucuz içki ve bayat kuruyemiş alanında uzmanlaşmıştı. Şansı yaver gitmemiş dolandırıcılardan, alt kademe büro asalaklarına ve yaygara koparacak bir şeyi kalmamış bir avuç yaygaracıdan oluşan bir müşteri yelpazesine sahipti.

İçeride pis kokulu, aşırı sıcak bir ortam vardı. İnsanlar orada dağınık şekilde oturmuş fısır fısır konuşuyordu. Yetersiz ışığın içerisinden birkaç göz Eve'in üzerine doğru kaydı, daha sonra da çabucak başka yöne çevrildi.

Üzerinde üniforması bulunmasa bile Peabody ben polisim diye bağırırlardı. Bunu Peabody'nin ayakta durma şeklinden bile anlayabilirlerdi ince uzun vücudu tetikteydi, mekândaki insanların yüzlerini ve ayrıntıları inceleyen berrak kahverengi gözleri, odaklanmış vaziyette donuk şekilde bakıyordu.

Polis olduğunu bilmeyenlere göre Peabody; kısa ve kırpık kırpık kesilmiş saçlı, sert açılı yüzü ve çenesinde oyuk bir gamzesi bulunan bir kadındı. Oysa The Brew'ün devamlı müşterilerinin çoğu mekândaydı ve polis kokusunu yüz metreden alabilirlerdi.

Eve Peabody'ye Ratso'yu gösterdi, adam kemirgensi yüzünü adeta bardağın içine sokmuş birasını sömürmekle *meşguldü*. Ona doğru yürürken, bazı taburelerin ürkekçe sağa sola çekildiğini ve birkaç çift omzun kendini koruma içgüdüleriyle kamburlaştığını gördü.

Herkes bir şeylerden suçlu, diye düşündü ve Ratso'ya, dişleri açıkta bırakan keskin bir gülücük fırlattı. "Ne bu oturduğun köşe değişiyor, ne de sen Ratso."

Ratso bu söze hırıltılı gülüşüyle karşılık verdi ama bakışları Peabody'nin tükürveparlat model üniforması üstünde endişeyle geziniyordu. "Yanında illa destek kuvvet getirmene gerek yoktu Dallas. Ahh, Dallas ben arkadaşız sanıyordum."

"Benim arkadaşlarım düzenli olarak banyo yapar." Eve, Peabody'ye kafasıyla bir sandalyeyi işaret edip kendisi de oturduktan sonra, "O benle beraber," diyerek kestirip attı.

"Evet, evet duydum, yanına işi öğretmek için bir enik almışın." Ratso bunun üzerine, ağız sağlığına duyduğu ilgisizliği teşhir ederek zorlama bir gülücük attı fakat Peabody bunu soğuk bir bakışla karşıladı. "Evet tamamdır, eğer senle birlikteyse sorun yok. Ben de senle birlikteyim değil mi Dallas? Değil mi?"

Garson kız masalarına geldiğinde, Eve kıza kendilerini yalnız bırakmasını isteyen bir bakış atarak onun başka tarafa yönelmesini sağladı. "Söyle bakalım Ratso, elinde benim için ne varmış?"

"Harbiden iyi bir şey ve daha fazlasını da bulabilirim." Bunu söyledikten sonra, Ratso'nun bahtsız yüzü mutluluk haline büründü. Eve'e göre Ratso bu hareketi ihtiyatlı davranmak düşüncesiyle yapmıştı. "Bulurum tabii ama anca iş görür miktarda kredim olursa."

"Peşin ödeme yapmıyorum. O çirkin yüzünü bir altı ay daha görememe olasılığı var çünkü."

Ratso bir kez daha hırıldadı, şapırdatarak birasını içti ve küçük, ıslak gözleriyle Eve'e umutlu bir şekilde baktı. "Senle âdil bir anlaşma yapacağım Dallas."

"Peki, başla bakalım."

"Tamam, tamam." Ratso, sıska ve küçük bedenini bira bardağının içinde kalanlara doğru bükerek öne doğru eğildi. Eve, Ratso'nun kafasının tepesindeki, bir bebeğin poposu kadar çıplak kalmış yusyuvarlak kelliği görebiliyordu. Kafasından

sarkan macun renkli yağlı saç tellerinden kesinlikle daha çekici bir görüntüydü bu. "Tamirci'yi biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Eve rahatlamak için değil de, daha çok köstebeğinin tiksinti uyandıran nefes kokusundan kaçmak için biraz arkasına doğru yaslandı. "Hâlâ hayatta mı o? Aman Tanrım, herhalde yüz elli yaşındadır."

"Yok be, o kadar da yaşlı değildi. Doksan iki falandı, bir de dinçti yani. Sence de Tamirci dinç değil miydi?" Ratso sözlerini doğrulatmak için başını heyecanla öne doğru sallarken, yağlı saç tellerini de titretti. "Kendine iyi bakardı. Sağlıklı yer içer, B. Bulvarı'ndaki kızlardan biriyle düzenli olarak yatardı. Seksin kafayı ve vücudu kıvamında tuttuğunu söylerdi, sen de bilirsin."

Peabody, "Bana mı anlatıyorsun," diye mırıldandı ve bu da ona Eve'in tatlı bir bakışını kazandırdı.

"Ama hep geçmiş zaman kipiyle konuşuyorsun."

Ratso afallayarak gözlerini kırptırdı. "Ha?"

"Yani diyorum ki, Tamirci'nin başına bir şey mi geldi?"

"Evet ama sabret. Olayların önüne geçmeye başladım." Ratso sıksa parmaklarını içinde zavallı görünümlü yemişlerin bulunduğu derin kâsenin içine daldırdı. Ağzında kalan son birkaç dişiyle kuruyemişleri katır kutur çiğnerken, gözlerini tavana dikmiş, çabucak dağılan düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. "Bir ay kadar önce şey aldım... yani kendime bir görüntüleme ünitesi aldım, biraz tamir istiyordu."

Eve'in kaşları saç perçemlerinin altında yukarı doğru kalktı. "Rahatlamak için," dedi yumuşakça.

Ratso hırlayıp ağzını şapırdattı. "İşte bir gün yere düştü, ben de kurcalasın diye alıp Tamirci'ye götürdüm. Yani adam tam

bir dahi, haksız mıyım? Eline ne versen, gider yepyeniymiş gibi çalıştırır valla."

"Seri numaralarını değiştirme yöntemi de çok akıllıca hem."

"Evet her neyse." Ratso'nun gülüşü bu sefer neredeyse tathydı. "İşte konuşmaya başladık. Tamirci bilir benim hep iş peşinde koştuğumu. İşte bir işten bahsetti, işi nasıl götürüyormuş falan... Harbi büyük işmiş. Büyük ikramiye gibi. Ona kronometreler, uzaktan kumandalar, küçük inleme cihazları, bilmem neler yaptırıyorlarmış. Hatta birkaç bomba bile yapmış."

"Sana patlayıcı hazırladığını söyledi yani?"

"Ya arkadaşlık biz onla, o yüzden söylüyordu. Onun ordudayken böyle bomba tarzı zimbirtılar yaptığını duyduklarını da söylemişti bana. İyide kredi ödüyorlarmış karşılık olarak."

"Kim ödüyormuş?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum ki o da biliyor olsun. Birkaç herif onun mekânına gidip yapılacak şeylerle ilgili bir liste ve biraz da kredi vermiş. İşte önce zimbirtıları hazırlayacakmış. Sonra da ona verdikleri link numarasını arayıp mesaj bırakacakmış. Yani ürünlerin hazır olduğunu falan söyleyecekmiş, sonra da iki herif gelip mevzuatı toparlayacak, ona da paranın geri kalanını verecekmiş."

"Tamirci'nin tahmini neydi? Acaba bunlarla ne yapacaklarmış?"

Ratso kemikli omuzlarını kaldırıp boş bardağının içine acınacak biçimde baktı. Bu gibi durumlarda ne yapılması gerektiğini iyi bilen Eve, parmağını havaya kaldırıp Ratso'nun kadehine doğru çevirdi. Ratso'nun yüzü hemen parıldadı.

"Sağol Dallas. Teşekkürler. Ağzım kurumuştur valla. Hani konuştum ya, kuruyuverdi ağzım."

"O zaman sadede gel Ratso, hem bak ağzındaki son tükürükleri de boşa harcama."

Garson kız gelip de kupasının içine idrar rengindeki sıvıyı dökmüş, Ratso'nun gözlerinin içi güldü. "Tamam, tamam, anlatıyorum. Tamirci diyordu ki herhalde bu herifler bir bankayı ya da mücevher mağazasını falan patlatacaklarmış. Onlar için bir bypass ünitesi üzerinde çalışıyormuş. Bana dediğine göre, onlar için hazırladığı patlatıcıları böyle kronometre ve uzaktan kumandalarla ateşleyeceklermiş. Diyordu ki bu heriflerin işini iyi bilen bir elemana ihtiyaçları da olabilirmiş. Belki beni tavsiye edebilirmiş onlara."

"Tabii, arkadaşlar ne güne duruyor."

"Evet, öyle işte. Neyse, derken birkaç hafta sonra ondan bir arama geldi. Etekleri tutuşmuştu valla. İş görüldüğü gibi çıkmamış. Harbi çok feci bir şey yapacaklarmış. Ne dediği anlaşılmıyordu zaten. Tamirci'nin böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Ödö kopmuştu. Başka bir Arlington olayından korkuyor muymuş neymiş, öyle bir şeyler dediydi. Bir süreliğine ortalarda gözükmemesi lazım."

Ne yapacağına karar verene kadar bir süre bende kalabilir miymiş, falan filan. Ben de olur dedim, ne zaman istersen gel. Ama gelmedi."

"Belki de başka bir yerde saklanıyordur?"

"Evet, hakikaten saklanmış. Birkaç gün önce cesedini nehirde çıkardılar. Jersey tarafından."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet." Ratso birasına bakarak kara kara düşünmeye başladı. "Hiçbir sorunu yoktu, bilirsin sen de? Duyduğuma göre birisi dilini kesip başından ayırmış." Küçük gözlerini kaldırdı ve üzüntüyle Eve'in üzerine dikti. "Nasıl bir insan böyle bir şey yapar?"

"Bu işler pis işler Ratso. Kötü insanlar. Bu dava bana ait değil. Dosyaya bir göz atabilirim ama yapabileceğim çok fazla bir şey yok."

"Heriflerin ne yapacağını anlayınca öldürdüler onu değil mi? Söylesene öyle değil mi?"

"Evet, en mantıklısı bu."

"O zaman sen de bu heriflerin ne yapacağını öğrenmeye çalışacaksın değil mi? Ne yapacaklarını öğren Dallas, daha sonra onları durdur ve Tamirci'yi bu hale getirdikleri için onlara günlerini göster. Sen cinayet masasındansın Dallas ve onlar da Tamirci'yi canice öldürdüler."

"Bu işler o kadar basit değil. Davaya ben bakmıyorum ki," diye tekrarladı Eve. "Eğer dediğin gibi cesedini New Jersey'de buldularsa, zaten benim sorumluluk alanımda da değil. Bu dava üzerinde çalışan polisler onların soruşturmalarına burnumu sokmamı pek hoş karşılamazlar."

"Sence kaç polis Tamirci gibi biri için zahmete katlanır ki Dallas?"

Eve adeta iç geçirdi. "Bu zahmete katlanacak pek çok polis vardır. Dosyayı kapatmak uğruna kışkırtıcıları kaldırıp çalışacak pek çok polis var, Ratso."

"Ama sen daha sıkı çalışırsın." Ratso bu sözcükleri yalın bir ses tonuyla ve gözlerinde neredeyse çocukça bir inanmışlıkla

söylemişti. Eve bu sözler üzerine vicdanının sızladığını hissetti. Ratso devam etti: "Hem ben sana başka bilgiler de bulurum. Eğer Tamirci benimle konuştuysa, belki başka birileriyle daha konuşmuştur. Kolay kolay korkacak bir adam değildi sen de bilirsin. Kent Savaşları'ndan sağ çıkmış adamdı. Ancak o gece beni aradığında feci korkmuştu. Banka patlatacak olsalar onu bu hale getirmezdiler."

"Belki de öyledir." Ne var ki Eve biliyordu, bir bilek ünitesi ve bir çift hava çizmesi uğruna bir turistin karnını deşecek insanlar bulunuyordu. "Tamam, olaya bakacağım. Ancak bundan daha fazlası için söz veremem. Sen bulabildiğin ne varsa getir, benimle temas halinde ol."

Ratso sırtarak, "Tamam, oldu," dedi. "Tamirciyi kimin bu hale getirdiğini bulursun sen. Hem öteki polisler onun nasıl bir işin içinde olduğunu bilmiyorlar ki zaten, değil mi? Haksız mıyım? O yüzden benim sana verdiğim bilgiler iyi."

Eve, "Evet yeterince iyi, Ratso," diyerek ayağa kalktı, elini cebine daldırıp birkaç kredi çıkartarak masanın üzerine bıraktı.

Tekrar dışarı çıktıklarında Peabody, "Bu aylak herifin dosyasını araştırmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet. Yarın yapsan olur." Tekrar arabaya binerlerken, Eve ellerini ceplerine soktu. "Arlington'ı da bir araştır bakalım. Bak bakalım Arlington adını taşıyan hangi caddeler, vatandaşlar, işletmeler varmış. Eğer bir şey bulursak, soruşturmayı yürüten memurlara bilgi veririz."

"Şu Tamirci denilen adam, acaba o herhangi birisi için köstebeklik yapıyor muydu?"

Direksiyonun başında olan Eve, "Hayır," dedikten sonra koltuğunda aşağı doğru kaydı. "Polislerden nefret ederdi." Birkaç saniyeliğine kaşlarını çatıp direksiyon üzerinde parmaklarını tıngırdattı. "Tamirci kolay kolay korkacak bir adam değildi, açgözlüydü. Dükkânını haftanın yedi günü açık tutup tek başına işletirdi. Söylentilere göre tezgâhının altında ordudan kalma eski bir patlayıcısı, bir de bir avcı bıçağı varmış. Bir alabalığın filetosunu çabucak ve kolayca çıkarabildiğim gibi bir insanın da aynı şekilde filetosunu çıkarabilirim, diye övünürmüş."

"Komik bir adama benziyor."

"Sert ve ters bir adamdı. Bir polisle göz göze geleceğine, çabuk davranıp gözüne işerdi o polisin. Eğer bu içine girdiği işten çıkmak istediye, bunun boyunu aşan bir iş olması lazım. Yoksa başka hiçbir şey bu yaşlı adamı böyle korkutamazdı."

Peabody, "Bu işittiklerim de nedir böyle?" diyerek başını eğdi ve bir elini kulağına vantuz gibi bastırdı. "Ahh, biri oldukça hayran sanırım."

Eve arabayı gerekenden biraz daha fazla sarsarak gaza bastı. "Kapa çeneni Peabody."

Akşam yemeğini kaçırmıştı ki bu o kadar da can sıkıcı değildi. Oysa savcı ve Lisbeth Cooke için yapılacak iddianame pazarlığı hakkında söylediklerinin doğru çıkmış olması tam anlamıyla çileden çıkarıyordu onu. En azından, diye düşündü kendini eve atarken, şu ahmak savcı ikinci dereceden cinayet üzerinde biraz daha diretebilirdi.

Eve'in onu, J. Clarence Branson'ın ihmal sonucu ölümünden dolayı tutuklamasından bu yana geçen birkaç saat sonunda

Lisbeth kefaletle salıverilmişti ve büyük olasılıkla da elinde bir kadeh kırmızı şarap, yüzünde de kendini beğenmiş bir tebessümle kendi dairesinde rahatça oturuyor olmalıydı.

Roarke'ın baş uşağı Summerset evin holünde birdenbire belirdi, Eve'i uğursuz bakışlarla ve kınayıcı bir kibirle karşıladı. "Yine epeyce geç kaldınız."

"Öyle mi? Sen de yine çokça çirkinsin." Eve ceketini tırabzan üstüne bıraktı. "Ama ben yarın zamanında gelebilirim."

Uşak, Eve'in soluk ya da yorgun görünmediğini, yani aşırı çalışmanın iki işaretini üzerinde barındırmadığını fark etmişti. Bu gerçeğin kendisini memnun ettiğini kendisine bile itiraf etmek yerine işkenceye razıydı.

"Roarke," dedi Summerset, Eve yanından geçerek merdivenleri çıkmaya başladığı sırada, "film odasında." Sonra da kolları hafifçe yukarı kalktı: "İkinci kat, sağdan dördüncü kapı."

Eve, "Film odasının nerede ocuğunu biliyorum," diye homurdandı, oysaki bu doğru değildi. Bu koskoca ev odalardan, hazinelerden ve sürprizlerden oluşan devasa bir labirenti andırsa da film odasını bulabilirdi.

Eve, adam kendinden hiçbir şeyi esirgemiyor, diye düşündü. Hem neden esirgesin ki? Çocukken ondan her şeyi esirgemişler, o da şimdi keyfini sürdüğü bütün konforları öyle ya da böyle kendi kazanmış.

Ancak, aradan bir yıl geçmiş olsa bile Eve, cumba ve kuleleriyle, gösterişli şekilde yeşillendirilmiş arazileriyle, bu devasa büyüklükteki taştan eve pek alışmamıştı. Zenginliğe alışmamıştı, alışacağını da hiç zannetmiyordu. Yumuşak

kumaş ve pelüş yastıklar gibi basit zevklerle birlikte, cilalı ahşaplara, parıltılı camlara, diğer ülke ve asırlardan pek çok sanat eserine ev sahipliği yapan bu koskoca araziyi kontrol edebilen uçsuz bucaksız mali bir güçtü.

Gerçek şuydu ki Eve, Roarke'la parasına ve bu paranın büyük kısmını nasıl kazandığına aldırmadan evlenmişti. Onun aydınlığına olduğu kadar karanlıklarına da vuruldum ben, demişti.

Eve, içinde uzun ve lüks kanepeler, duvarları kaplayan devasa ekranlar ve kontrol merkezi olan film odasına adımını attı. İçeride eski tarzda yapılmış, deri ve pirinçten tabureleriyle kiraz gibi parlayan büyüleyici bir bar da vardı. Hayal meyal hatırladığı kadarıyla, yuvarlak kapılı oyma bir dolapta da kocasının sevdiği eski filmlerin sayısız kopyası bulunuyordu.

Cilalı parkeler, zengin desenli kilimlerle kaplıydı. Alev alev yanan bir şömine Roarke bilgisayar destekli görüntüleri sevmezdi siyah mermerin kalbini dolduruyor ve önünde kıvrılıp yatmış şişman kediye ısıtıyordu. Çatırdayan odunların kokusu, neredeyse Eve kadar uzun boylu bakır bir saksıdan boy veren taze çiçeklerin ve parıltılı şömine çerçevesinin üzerinde altın rengi bir parıltıyla yanmakta olan mumların hoş kokusuyla karışıyordu.

Ekranda, siyahbeyaz, şık bir parti görüntüsü vardı.

Ancak asıl dikkati çeken, elinde şarap kadehiyle pelüş kanepeye rahatça uzanmış adamın görüntüsüydü.

Atmosferik gölgeleri ve gizemli tonlarıyla bu eski videolar ne kadar romantik ve duygusal olabilirse, onları izleyen adam da o

kadar romantik ve duygusaldı. Üstelik üç muhteşem boyuta sahipti.

Gerçekten de, üzerindeki giysiler siyahbeyazdı, yumuşak beyaz gömleğinin yaka düğmeleri açılmıştı. Koyu renkli pantolonla örtülü uzun bacaklarının ucunda, ayakları çıplaktı. Neden bu kadar seksi buluyorum, diye düşündü ama cevabını bulamıyordu.

Onu asıl çeken kocasının yüzüydü; capcanlı mavi gözlerindeki günahın ışığı ve kavisli tebessümüyle cehennemine içine atlayan bir meleğin şanlı yüzü. Bu yüzü, neredeyse omuzlara kadar inen düzgün ve kara saçlar çevreliyordu. Her kadını günaha teşvik edecek bir görüntüydü bu.

Sıklıkla olduğu gibi, bu manzaradan gene etkilenmişti; yüzünü gördüğü anda ona vurulması da bu yüzdendi. Bir cinayet soruşturması yaparken, ofisindeki bilgisayar ekranında görmüştü ilk defa yüzünü. Eve'in şüpheliler liste sindeyken...

Sadece bir yıl olmuştu, hayatları kesiştiğinden ve geri dönmemesine değiştiğinden beri.

Eve ses çıkarmadan yaklaştığı halde, Roarke kafasını ona doğru çevirdi. Gözleri karısınıninkilerle buluştu. Ve güldü. Eve'in kalbi, göğüs kafesinin içerisinde uzun ve yavaş hareketlerle yalpalayarak onu şaşırtıp utandırmaya devam ediyordu.

Roarke, "Selam teğmen," diyerek elini 'hoş geldin' anlamında uzattı.

Eve kocasına doğru yürüdü ve parmaklarını ellerinin içine bıraktı. "Selam. Ne izliyorsun?"

"Kara Zafer. Bette Davis. Kör oluyor ve sonunda da ölüyor."

"Bence berbat."

"Fakat öyle cesaretle yapıyor ki bunu." Roarke karısının elini hafifçe kendine doğru çekerek, kanepeye yanına gelmesi için kışkırttı.

Eve yanına uzanınca, vücudu da doğal olarak onun vücuduna doğru kolayca kıvrılınca, Roarke gülümsedi. Eve'i bu yöntemle rahatlamaya ikna etmek için oldukça uzun zaman ve büyük bir güven gerekmişti. Kocasını ve onun kendisine vermek istediklerini kabul etmek Eve için zor olmuştu.

Karanlık köşeleri ve korkutucu cesaretiyle, diye düşündü Roarke karısının saçlarıyla oynarken, benim için bir polis ama duyguları ve ihtiyaçlarıyla da karım.

Roarke hafifçe konumunu değiştirdi, karısının başını omzuna koymasıyla da daha fazla kıpırdamadı.

Eve artık bu kadar ileri gittiğine göre, botlarını çıkartıp kocasının kadehinden bir yudum almanın iyi bir fikir olacağına karar verdi. "Sonunu biliyorsan, nasıl oluyor da bunun gibi eski bir filmi izliyorsun?"

"Asıl önemli olan filmin sonu değil, filmin sonuna varabilmektir. Yemek yedin mi?"

Eve yemediğini belirten bir ses çıkararak kocasına kadehi geri uzattı. "Birazdan bir şeyler atıştırırım. Vardiyam tam bitiyordu ki bir dava geldi, ona takıldım. Kadının biri sevgilisini kendi matkabıyla duvara çivilemiş."

Roarke şarabını zorlukla yudumladıktan sonra sordu: "Gerçekten mi çivilemiş yoksa bir benzetme mi yaptın?"

Kadehi aralarında elden ele değiştirip şarabın keyfini sürerken, Eve hafifçe kıkırdadı. "Gerçekten çivilemiş. Matkabın adı da Branson 8000."

"Yok artık."

"Emin ol."

"Peki nereden biliyorsun failin kadın olduğunu?"

"Çünkü adamı duvara mıhladıktan sonra polisi aramış, sonra da bizi beklemiş. Sevgilisiymiş adamın. Adam kadını aldatıyormuş, kadın da otuz santimlik çelikten bir çubuğu adamın hain kalbine saplayıvermiş."

"Neyse, iyi bir ders olmuş adama." Bu cümleyi söylerken İrlanda aksanı Roarke'in sesinde viski gibi dolaştı ve Eve'in başını yana doğru kaldırıp ona doğru bakmasına neden oldu.

"Kadın kalbe saplamış. Fakat ben olsam, adamı hayalarından çivilerdim. Hem böylece yerini de bulmuş olurdu, ne dersin?"

"Aşkı, çok dobra bir kadınsın sen." Roarke dudaklarıyla Eve'in dudaklarına dokunmak için başını eğdi ve hafifçe dudaklarını sürttü.

Eve'in dudakları ısınıyordu, ellerini kocasının kalın ve kara saçlarının arasına sokup onu kendine doğru çekti. Onu daha da derinden çekti içine. Kocasını şarabı bir kenara koymak üzere kaykılmaya zaman bulamadan, Eve üste çıkarak bacaklarıyla adamın bedenini sarmaladı ve kadehi de alıp yere fırlattı.

Roarke çevik parmaklarıyla Eve'in gömlek düğmelerini açarken parlayan gözlerle bir kaşını yukarı kaldırdı. "Bence ikimiz de biliyoruz bu filmin sonunu."

"Evet." Eve çapkınca sırtarak, kocasının alt dudağını ısırarak için eğildi. "Bakalım bu sefer bu işin sonuna nasıl varacağız."

2. BÖLÜM

Eve savcının ofisiyle yaptığı görüşmeyi bitirdikten sonra masaya bakarak surat astı. Lisbeth Cooke için ikinci dereceden kasıtsız adam öldürme iddiasında bulunmayı kabul etmişlerdi.

İkinci dereceden kasıtsız adam öldürme demek, diye düşündü, hem de adamın biri sırf uçkuruna sahip çıkamıyor diye soğukkanlı bir biçimde bir hayata son veren böylesi bir kadın için.

Tırnaklarına oje sürüp, tenisteki servis atışları üzerinde yeniden çalışma imkânı bulacağı asgari güvenli bir hapisanede en fazla bir yıl yatıp çıkacaktı. Muhtemelen çıktıktan sonra da hatırı sayılır bir para karşılığında bir albüm ve film anlaşması imzalayacak, emekliye ayrılacak ve sonra da Martinique'e taşınacaktı.

Eve, Peabody'ye bulabildiği her türlü kanıtı toplaması talimatını verdiğini biliyordu ancak o bile toplanacak delillerin bu denli az olacağını tahmin etmemişti.

Bir de tabii ki adalet fazladan sıkıntı içine giremeyecek kadar aşırı iş yüküyle boğuştuğu ve en azından, onun raporunu bitirene kadar bile beklemeden kurbanın en yakın akrabasına bilgi vermesi için savcı vekiline izin vermek zorunda kaldı.

Eve dişlerini sinirden gıcırdatarak, yine kapris yapacağı beklentisiyle bilgisayarına bir yumruk indirdi ve Adli Tıp doktorunun Branson'la ilgili raporunu istetti.

Hiçbir sağlık sorunu olmayan, elli bir yaşında sağlıklı bir erkekti. Matkapla kalbinde açılan o nahoş delik dışında vücudunda başka bir iz ya da yaralanma işareti bulunmuyordu.

Bünyesinde uyuşturucu ya da alkol izine rastlanmamıştı. Yakın zamanda seks yaptığına dair bir gösterge de bulunmuyordu. Mide içeriğine bakıldığında, ölüm saatinden yaklaşık bir saat önce krema soslu havuçlu makarna ve bezelye, çıtır buğday ekmeği ile bitki çayından oluşan basit bir yemek yediği görülüyordu.

Böylesine kurnaz bir çapkın için oldukça sıkıcı bir yemekmiş, diye düşündü Eve.

Sonra da kendi kendine sordu: Onu öldüren kadın dışında onun çapkın bir adam olduğunu kim söyledi? Duruşma sırası bekleyen davaları aceleyle bitirip bir an önce aradan çıkarmak uğruna, Eve'in şu mide bulandırıcı 'ikinci dereceden kasıtsız adam öldürme'nin arkasında yatan sebepleri doğrulaması için ona zaman bile vermemişlerdi.

Olay medyaya yansıdığına ki öyle olacaktı cinsel partnerinden memnun olmayan pek çok insanın gözü alet dolabına kayacak, diye tasavvur etti Eve.

Aşığınız kafanızın tasını mı attırıyor? O zaman, bakalım Branson 8000'in tadı hoşuna gidecek mi Branson 8000, profesyonellerin ve ciddi hobicilerin seçimi. Ahh, evet Lisbeth Cooke'un olayın bu yönünden yararlanarak oldukça renkli bir reklam kampanyası geliştirebileceğini düşündü. Satışlar da böylece tavana vuracaktı.

Aşk ilişkileri toplumun en şaşırtıcı ve vahşi eğlence biçimi olmalıydı. Çoğu insan arenada oynanan bir yükselme maçını bir balo gecesine benzetebilirdi. Yine de yalnız ruhlar ilişki peşinden koşmaktan, onlara sıkıca sarılmaktan, ilişkileri

uğruna endişelenip kavga etmekten, ilişkileri bitince de ardından yas tutmaktan vazgeçmiyordu.

Dünyanın tuhaflıklarıyla dolu olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Bu sırada Eve alyansının parıltısını fark edip ürktü. Benimkisi farklı, diye kendine telkinde bulundu. O hiçbir şeyin peşinde koşmamıştı. İlişkinin kendisi gelip onu bulmuş ve dizlerinin arkasına sertçe vurup onu çökertmişti. Roarke bu ilişkiden çıkmak istediğine karar verecek olursa, Eve muhtemelen kocasının hayatta kalmasına izin verirdi.

Fakat bütün vücudunu kaplayacak kalıcı bir alçı içerisinde.

Bütün bu düşüncelerden bunalarak tekrar makinesine döndü ve savcılık bürosunun okuma zahmetine girmek istemediği soruşturma raporunu yazmaya koyuldu.

Ededektif Ian McNab'in kafasını eşikten uzatmasıyla birlikte, Eve başını kaldırıp baktı. Bugün dedektifin uzun, altın sarısı saçları örülmüştü ve halka şeklindeki tek bir janjanlı küpe kulağına hoşluk katıyordu. Muhafazakâr görünümünü dengelemek amacıyla, boru paça siyah pantolonun kalçasına kadar sarkan, cırtlak yeşil ve mavi tonlarda kalın bir süveter giymişti. Parlak mavi çizmeler, görünümü tamamlıyordu.

Ian Eve'e önce sırtarak baktı, güzel yüzünde yeşil gözleri cesurdu. "Selam Dallas. Kurbanının bağlantılarını ve kişisel not defterini incelemeyi bitirdim. Ofisteki eşyaları da daha yeni geldi ama şimdiye kadar elde ettiğim bilgileri öğrenmek istersin diye düşündüm."

"O halde raporun niçin masamda değil?" diye sordu Eve soğuk bir ses tonuyla.

"Kendim getireyim dedim." Sıcak bir tebessümle masanın üzerine bir disk bıraktı, daha sonra da kalçasını masanın köşesine dayadı.

"Peabody benim için verileri işliyor McNab."

"Öyle mi?" Omuzlarını oynattı. "Yani, kendi küpünde diyorsun."

"Peabody senle ilgilenmiyor dostum. Artık anlasan diyorum." lan bu söz üzerine elini çevirip tırnaklarını düşünceli düşünceli inceledi.

"Onunla ilgilendiğimi kim söylemiş? Monroe mu ne, öyle bir adam vardı hani, hâlâ onla görüşüyor mu?"

"Bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Sadece merak ettim, hepsi bu."

Eve, "O zaman git kendin sor," diye karşılık verdi ve daha sonra gelip bana rapor ver, diye de içinden ekledi.

"Tamam." lan tekrar sırtıttı. "Hem gidip sorarsam, bana hırlamak adına bir şansı daha olur. Harika dişleri var."

Böyle dedikten sonra lan doğrulup Eve'in sıkış tıkış ofisi içerisinde şöyle bir dolandı. İlişkiler üzerine görüşlerinin o anda birbirine paralel olduğunu bilseler, her ikisi de şaşırırdı.

McNab'in gezegen dışı bir uçuş danışmanı ile geçirdiği sıcak saatler, önceki geceyi soğutup eksitmişti. lan kadından sıkılmıştı, böyle düşünüyordu şimdi, aslında kadının muhteşem güzellikteki göğüslerini gümüş rengi şeffaf bir sutyen içerisinde ekranda sergilediği düşünülecek olursa, ondan sıkılmış olması imkânsız görünüyordu.

Düşünceleri malum şahsın polisin kolalı üniforması içinde nasıl görüldüğü konusuna sürekli kayıp durduğu için, bu kadına karşı hiçbir istek geliştirememişti.

Acaba Peabody üniformasının altına ne giyiyordu? Maalesef dün gece nasıl merak ettiyse, şimdi de aynı merakı taşıyordu. Bu tür düşünceler yüzünden önceki akşam erkenden sona ermiş, uçuş danışmanı da bu duruma bozulmuştu. Öyle ki lan tekrar kendine geldiğinde geleceğinden emindi çünkü o muhteşem güzellikteki göğüsleri bir kez daha görme şansı olmayacaktı.

Eyde tek başına oturup ekran başında çok fazla zaman harcadığı konusunda karar kıldı.

Bu kararlarla birlikte bir şey hatırladı.

"Şey, dün gece ekranda Mavis'in videosuna rastladım. *Frigid.*"

"Evet, çok güzel." Eve'in aklına arkadaşı geldi. Şu anda bile, Atlanta'da konserlerde şarkı söyleyerek, Roarke'ın eğlence sektöründeki şirketi için kaydettiği ilk albümünün promosyonunu yapmak üzere çıktığı ilk turnesine devam ediyordu. Mavis Freestone, diye düşündü Eve duygulu bir şekilde. Mavi Sincap gibi ucuz batakhanelerde, kafası iyi olmuşlar için ciğerini parçalarcasına şarkı söylediği günlerden çok uzaktaydı artık.

"Albüm patladı patlayacak. Roarke'a göre önümüzdeki hafta ilk yirmiye girermiş."

McNab cebindeki madeni kredileri şingırdattı. "Biz ki onu ne zamandan beri tanıyoruz, değil mi?"

McNab mevzuyu uzatıp zaman kazanmaya çalışıyordu, Eve de bunu bilmesine rağmen ona izin veriyordu. "Sanırım Mavis döndüğü zaman Roarke parti gibi bir şey düzenleyecek."

"Ahh, öyle mi? Bu harika." Derken McNab, yıpranmış yer muşambası üzerinde yürüyen bir polisin ayakkabılarından çıktığı aşikâr tıkırtıları duyarak neşelendi. Peabody kapıdan içeri girdiğinde McNab'in elleri ceplerindeydi, yüzünde de keskin bir kayıtsızlık hali hâkimdi.

"NJPSD1 bir sonuca " McNab'in orada olduğunu fark eden Peabody, cümlesini yarıda kesip surat astı. "Ne istiyorsun, McNab?"

"Çoklu orgazm istiyorum ancak siz bu tür istekleri ensesinden tuttuğunuz gibi içeri tıkıyorsunuz."

Bir kakhaha boğazına hücum etti ama Peabody kendini kontrol etmeyi becerdi. "Teğmenin senin acınacak esprilerin için zamanı yok."

Eve, "Aslında teğmen bu espriyi beğendi sayılır," dedi, Peabody'nin kendisine dik dik bakmasıyla gözlerini başka tarafa çevirdi. "Haydi yayın bakalım McNab, teneffüs saati bitti."

"Senin de ilgini çeker sanırım," diye devam etti McNab, "kurbanın bağlantılarını ve not defterlerini incelerken ulaştığım sonuca göre katiline ya da kendi ofis elemanları dışında herhangi bir kadına ne aramış, ne de bunların dışında bir kadından haber almış. Günlüğünde de sık sık 'Aşkım Lissy' diye hitap ettiği Lisbeth Cooke dışında başka biriyle *ilişkiye girdiğine*

dair bir kayıt bulunmuyor." McNab, 'ilişkiye girmek' derken Peabody'ye yılışıkça sıırtmıştı.

"Başka bir kadına rastlayamadın yani?" Eve dudaklarını büzdü. "Peki başka bir erkek ihtimali?"

"Hayır, her ilcisi de yok. Biseksüel olduğuna dair bir kanıt da bulunmuyor."

"İlginç. Sen ofis günlüklerini incele McNab. Acaba sevgili Lissy cinayet sebebi hakkında yalan mı söylüyormuş doğru mu, eğer yalan söylüyorsa adamı neden öldürmüş?"

"Hemen işe koyuluyorum." McNab dışarı doğru seğıirtirken, Peabody'ye sesli ve abartılı bir öpücük vermeye yetecek kadar duraksadı.

"Tam bir baş belası bu herif."

"Peabody, belki seni gıcık ediyor ama "

"Belkisi falan yok."

"Ama gördüğün gibi, hazırladığı raporun bu vakaya yararlı bir aç kazandırabileceğini anlayabilecek kadar aklı var."

McNab'in, kendi davalarından birine tekrar burnunu soktuğunu düşününce Peabody'nin tüyleri diken diken oldu. "Ama Cooke davası kapandı. Fail suçunu itiraf etti, cinayetle suçlandı ve karakola götürölüp gözaltına alındı."

"Fakat kasıtsız ikinci dereceden adam öldürmeyle suçlandı. Eğer aşk cinayeti değilse, belki daha fazlasına ulaşırız. Branson kadını aldatıyor muydu, yoksa kadın başka bir sebebi örtbas etmek için bunu kendi mi uydurdu, öğrenmeye değer. Bugün içerisinde adamın ofisine gidip birkaç soru sorarız. Bu arada..." Eve kıvrılmış parmaklarını, Peabody'nin hâlâ elinde tutmakta olduğu diske doğru salladı.

Diski Eve'e doğru uzatırken Peabody, "Dedektif Sally'nin ilk raporu," diye başlayıp devam etti: "Bizimle işbirliği yapmakta bir sakınca görmüyor. Aslına bakacak olursan, elinde pek bir şey de yok. Ceset bulunmadan önce en az otuz altı saat boyunca nehirde kalmış. Hiçbir görgü tanığı yok. Kurbanın üzerinde nakit para ya da kredi bulunmuyormuş. Ama kimliğiyle kredi kartları üzerindeymiş. Kolunda bilek ünitesi varmış Cartier çakması ama yine de iyi bir parçaymış bu nedenle Sally sıradan bir gasp olayı olma ihtimalini göz ardı ediyor, özellikle de otopsi sonucunda adamın dilinin kesildiği ortaya çıktığından."

Eve, "Bir ipucu var," diye mırıldandı ve disk masa ünitesindeki bir yuvanın içine soktu.

"Adli Tıp raporuna göre, adamın dili canlıyken testere dişli bir bıçakla kesilmiş. Ne var ki boynunun gerisindeki kesik ve çürükler ile saldırıya çok az karşı koymuş olması, kurbanın bu doğaçlama ameliyattan önce muhtemelen bayıldığı ve daha sonra da nehre atıldığını gösteriyor. Nehre atmadan önce adamın elleriyle ayaklarını bağlamışlar. Raporda ölüm nedeni olarak suda boğulma gösteriliyor."

Eve ellerini masasının üzerinde tıkırdattı. "Bu raporu okuma zahmetine girmem için bir sebep var mı?" diye sordu ve karşılık olarak Peabody'nin tebessümünü aldı.

"Dedektif Sally konuşkan bir adamdı. Eğer davayı almak istersen sana karşı geleceğini sanmıyorum. Kurban New York'ta yaşadığına göre, burada mı yoksa nehrin öteki tarafında mı öldürüldüğünün şimdilik belirsiz olduğunu ifade etti."

"Davayı almıyorum, sadece şöyle bir bakıyorum. Sen Arlington adını araştırdın mı?"

"Çıkan bütün sonuçlar diskin B yüzünde."

"Güzel. Ben bir gözden geçireyim, daha sonra da Branson'ın ofisine geçeriz."

Üzerinde yırtık pırtık bir kot pantolon ve eski bir parka bulunan uzun boylu, zayıf bir adamın utana sıkıla eşikte belirmesiyle birlikte, Eve gözlerini kısarak baktı. Yirmili yaşlarının başında diye düşündü, hülyalı kül rengi gözlerindeki masumiyete baktığında, bu genç adamın ceplerini boşaltmak için sıraya girmiş sokak hırsızlarıyla tartıştığını şimdiden işitebiliyordu.

Genç adam, Eve'e şehitleri ve bilim adamlarını çağrıştıran ince ve kemikli bir yüze sahipti. Kahverengi saçları düzgünce atkuyruk yapılmış ve güneş sayesinde farklı renkte bolca çizgiye bürünmüştü.

Gülümsemesi utangaçtı.

Eve, "Birini mi arıyordun?" diye sordu. Soru üzerine Peabody arkasına döndü, ağzı açık kalarak hayretle baktı, daha sonra da ancak çılgılık diye nitelendirilebilecek bir ses çıkardı.

Adam, "Selam Dee," dedi. Bu ismi çok nadir kullanıyormuş gibi sesi çatallanmıştı.

"Zeke! Aman Allahım, Zeke!" Peabody kocaman bir adım atarak kendini genç adamın uzun kollarına bıraktı.

Peabody'nin, kıkırdar halde çıkardığı sesi tarif edecek tek sözcük buydu neşeli öpücüklerini kendisini kucaklayan adamın uzun yüzüne kondururken, kusursuz ütülenmiş üniforması ve yerden birkaç santim kesilmiş ayaklarındaki resmi

ayakkabılarla sergilediği görüntü üzerine Eve yerinden yavaşça doğruldu.

"Burada ne işin var?" diye üsteledi Peabody. "Ne zaman geldin sen buraya? Ahh, seni görmek ne güzel. Ne kadar kalabileceksin?"

Adam sadece, "Dee," diyebildi, sonra da dudaklarını yanağına bastırmak için Peabody'yi yerden birkaç santim daha yükseğe kaldırdı.

Birimde dedikoduların ne kadar çabuk yayıldığını çok iyi bilen Eve, "Affedersiniz," diyerek bir adım öne çıktı. "Memur Peabody, bu ufak buluşmanızı boş vaktinizde gerçekleştirmenizi öneririm."

"Ahh, pardon. Beni yere indir Zeke." Böyle demesine rağmen, ayakları yere dokunduğu anda bile Peabody bir koluyla genç adamı sıkıca sarmalamıştı.. "Teğmenim tanıştırayım; bu Zeke."

"O kadarını anladım."

"Erkek kardeşim."

"Yaa, öyle mi?" Eve aralarında bir benzerlik arayarak ikiliye bir kez daha baktı. Ne vücut, ne ten rengi, ne de yüz hatları bakımından hiçbir benzerlik taşıyorlardı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Çalışmanızı bölmek istememiştim." Yüzü pembeye dönen Zeke elini Eve'e uzattı. "Dee sizin hakkınızda hep güzel şeyler söylemiştir."

"Bunu duyduğuma sevindim." Eve'in eli, Zeke'in ipek yumuşaklığına sahip avcunda kaybolmuştu. "Peki hanginiz küçük hanginiz büyük?"

"Zeke bebek olanımız." Peabody bu sözü o denli hayranlıkla söylemişti ki Eve tebessüm etmek zorunda kaldı.

"Bebeğe bak sen. Boyun bir doksan ya da doksan beş vardır herhalde?"

Zeke, "Birkaç santim daha uzun," dedi utangaç bir tebessümle.

"Babama çekmiş. İkisi de uzun boylu ve sıskadır." Peabody kardeşini koluyla sımsıkı sardı. "Zeke ahşap ustasıdır. Hayal edebileceğin en güzel mobilya ve dolapları yapar."

'Yapma ama Dee." Zeke'nin yüzündeki pembe ton utançtan kırmızıya dönmüştü. "Ben bir marangozum sadece. Elim aletlere yatkın hepsi bu."

Eve, "Son zamanlarda epey insanın eli aletlere yatkın doğrusu," diye mırıldandı.

"Neden bana NewYork'a geleceğini söylemedin?" diye üsteledi Peabody.

"Sana sürpriz yapmak istedim. Birkaç gün öncesine kadar geleceğim kesin de değildi."

Zeke bu sözü söylerken elini bir kez daha Peabody'nin kafasına dokundurmuştu. Bazı ilişkilerin seksle, iktidarla ya da kontrolle ilgisi yoktu. Bazıları sadece sevgiyle alâkalıydı.

"Arizona'daki işlerimi gören birkaç kişi bana el yapımı dolap ısmarladı. Onları yapmak için geldim."

"Bu harika. İşin ne kadar sürecektir?"

"Bilmiyorum, ne zaman biterse artık."

"Tamam, şey, benim evimde kalırsın. Sana anahtarı veririm, yolu da tarif ederim. Metroyla gidersin." Peabody dudağını ısırdı. "Fakat sakın etrafta dolanayım deme Zeke. Burası bizim

oralara benzemez. Paranla kimliğini arka cebinde mi taşıyorsun, çünkü "

Eve, "Peabody," diyerek dikkat çekmek için parmağını havaya kaldırdı. "Bugün izinlisin, gidip kardeşini eve yerleştir."

Zeke, "Size baş belası olmak istemem," diyecek oldu.

Ama Eve, "Sen daha eve gidemeden yolda gaspa uğrayacaksın diye Peabody endişelenip durursa, inan ki bizim için daha büyük bir baş belası olursun," diyerek onu susturdu. Dediklerini yumuşatmak için de güldü, gerçi çocuğun yüzünde 'beni soyun' diyen bir ifade bulunduğuna çoktan karar vermişti. "Zaten burada işler yavaş yürür."

"Cooke davası ne olacak peki?"

"Sanırım kendi başıma halledebilirim," dedi Eve yumuşak bir tavırla. "Bir değişiklik olursa sana haber veririm. Sen gidip Zeke'e New York'un mucizelerini göster bakalım."

"Teşekkürler Dallas." Peabody, kardeşinin bu mucizelerin tatsız taraflarını görmemesini sağlayacağına ant içerek genç adamı elinden tuttu.

"Tanıştığımıza memnun oldum teğmen."

"Ben de." Eve, iki kardeşin dışarı çıkışını izledi. Zeke bedenini ablasına doğru hafifçe eğerken, Peabody ablalara yakışır bir şefkatle için için kaynıyordu.

Aileler, diye düşündü Eve. Onu şaşırtmaya devam ediyorlardı. Fakat ara sıra işe yaradıklarını görmek de güzeldi.

"Herkes J.C.'yi çok severdi." Branson'ın asistanı Chris Tipple, gözlerinin kırmızı kenarlarıyla hemen hemen aynı tonda saçlara sahip olan otuz yaşlarında bir adamdı. Şimdi bile hiç

utanmadan ağlıyordu; iri gözyaşları, güzel yüzünden aşağı doğru ince ince süzülüyordu. "Hem de herkes."

Eve, asıl sorun da bu olmalı, diye düşündü ve bir kez daha Chris'in buruşuk mendiliyle yanaklarını silmesini bekledi. "Başınız sağ olsun."

"Şu kapıdan bir kez daha giremeyeceğine insanın inanası gelmiyor." Büyük, parlak ofis dairesinin kapalı kapısına bakarken kesik kesik iç çekti. "Bir daha giremeyecek bu kapıdan. Herkes şokta. B.D. bu sabah anonsla olayı duyurduğunda, kimse ağzını açamadı."

Sesi bir kez daha ağzından beceriksizce çıkmış gibi, mendilini ağzına bastırdı.

Eve, B. Donald Branson'ın kurbanın erkek kardeşi ve ortağı olduğunu biliyordu. Chris'in sözünü bitirmesini bekledi.

"Biraz su ister misin Chris? Veya sakinleştirici?"

"Sakinleştirici aldım. Pek yararı dokunmadı. J.C.'yle çok yakındık." Islak gözlerini kurulayan Chris, Eve'in merak dolu bakışını fark etmemişti.

"Kişisel bir ilişkiniz mi vardı?"

"Evet. Sekiz yıldır J.C.'yle birlikteydim. Patronum olmaktan çok daha fazlasıydı. O benim için... o benim için bir baba gibiydi. Affedersiniz."

Besbelli iyice sinirleri bozulan Chris, ellerini yüzüne kapatmıştı. "Özür dilerim. J.C. böylesine perişan olmamı istemezdi. Yararı olmuyor. Ama dayanamıyorum işte, herhangi birimizin bunu kabullenebileceğim sanmıyorum. Bir haftalığına her şeye ara verilecek. Bütün operasyonlar. Ofisler, fabrikalar.

Anma..." Sesi iyice kısılmıştı, güçbelâ devam edebildi. "Anma töreni yarın yapılacak."

"Ne kadar çabuk."

"J.C. işin uzamasını istemezdi. Lisbeth böyle bir şeyi nasıl yapabildi?" Eve'e kör bakışlarla bakarak, elindeki ıslak kumaş parçasını yumruğunun içinde sıktı. "Bunu nasıl yapabilir, teğmen? J.C. tapardı ona."

"Lisbeth Cooke'u tanıyor musunuz?"

"Elbette."

Chris odada dolanmak için ayağa kalktı, Eve buna sadece müteşekkir kalabilirdi. Yetişkin bir insanın pembe fil şeklindeki bir sandalyeye oturur halde yas tutmasını izlemek zordu. Eve de mor bir kanguru üzerinde oturuyordu.

Merhum J.C.'nin ofisine şöyle kısaca bir bakıldığında, kendi oyuncaklarıyla oynamaktan büyük zevk aldığı ortaya çıkıyordu. İçerideki duvarlardan birini kaplayan raflar, en basit uzaktan kumandalı uzay istasyonlarından, çok işlevli *miniâroid* serilerine kadar bu oyuncaklarla doluydu.

Eve bu oyuncakların cansız gözlerine ve küçük boyutlu bedenlerine bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Bunların canlanıp daha sonra da... Tanrı bilir neler yapacağını hayal etmek çok çok kolaydı.

"Bana biraz Lisbeth'i anlat Chris."

"Lisbeth." Chris ağır ağır iç çekti, daha sonra da hiçbir jest ve mimik hareketi yapmadan, masanın arkasındaki geniş pencerenin üzerinde bulunan güneşliği ayarladı. "Güzel bir kadındır. Bunu kendiniz de görmüşsünüzdür. Akıllı, yetenekli, hırslı. Talepkâr bir kadın ama J.C. bunu umursamazdı. Bana

bir keresinde, eğer talepkâr bir kadınla birlikte olmasaydı, oyuncaklarla oynaya oynaya hayatını kaçıracağını söylemişti."

"Birlikte çok zaman geçirirler miydi?"

"Haftada iki akşam, bazen de üç. Çarşamba ve cumartesileri standart günleriydi, yemek yiyip tiyatroya ya da konsere giderlerdi. J.C.'nin ya da Lisbeth'in bulunması gereken herhangi bir sosyal etkinlikte bir araya gelirlerdi. Bir de pazartesi öğle yemekleri vardı, on iki yirmiden ikiye kadar birliktelerdi. Her Ağustos ayında Lisbeth nereye isterse oraya üç haftalığına tatile giderlerdi. Yıl boyunca beş hafta sonunda da ufak kaçamakları olurdu."

"Çok planlı geliyor kulağa."

"Lisbeth bu konuda ısrar ederdi. Şartların ortaya konup her iki tarafın yükümlülüklerinin kesin ve düzenli bir şekilde belirlenmesini isterdi. Sanırım J.C.'nin kafasının başka şeylere kaymaya meyilli olduğunu anlamıştı ve birlikteyken bütün dikkatini kendisine vermesini istiyordu."

"Acaba başka şeyleri de kaymaya meyilli miydi?"

"Efendim?"

"Yani J.C.'nin başka biriyle ilişkisi var mıydı?"

"İlişkisi mi, yani romantik olarak mı? Kesinlikle hayır."

"Peki ya sadece cinsel anlamda?"

Chris'in yuvarlak suratı aksileşti, şişkin gözleri yatıştı. "J. Clarence Branson'ın bağlandığı kadına bir sadakatsizlik yaptığını ima ediyorsanız, bundan daha yanlış bir şey olamaz. J.C. kendini ona adamıştı. Ve sadıktı."

"Bundan emin olabiliyor musunuz? Hiç kuşku duymadan?"

"Onun bütün hazırlıklarını, işle ilgili ya da özel randevularını hep ben ayarlardım."

"Kendi başına randevular ayarlayıp Lisbeth'i aldatmış olamaz mı?"

"Bu dediğiniz hakaret içeriyor." Chris'in sesi çınlıyordu. "Adam ölmüş, siz burada oturup onu bir yalancı ve hilebaz olmakla suçluyorsunuz."

"Onu hiçbir şeyle suçlamıyorum." Eve sözlerini sakince düzeltti. "Sadece soru soruyorum. Soru sormak benim sorumluluğum, Chris. Ve merhum için adaleti elimden geldiğince sağlamak da."

"Ancak bunu yapış tarzınızı beğenmedim." Chris bir kez daha başka tarafa yöneldi. "J.C. iyi ve dürüst bir insandı. Onu, alışkanlıklarını, ruh hallerini tanırdım. Dediğiniz türden uygunsuz işlere girecek biri değildi ve kesinlikle böyle bir şeyi benden gizli de yapamazdı."

"Peki, öyleyse bana Lisbeth Cooke'u anlatın. Onu öldürmekle eline ne geçebilir?"

"Bilmiyorum. J.C. ona bir prensesmiş gibi davranırdı, isteyebileceği her şeyi verirdi ona. Lisbeth aslında altın yumurtlayan tavuğu öldürdü."

"Efendim?"

"Öyküyü bilirsiniz." Chris bu sırada gülümser gibi oldu. "Altın yumurta yumurtlayan tavuk. İsteddiği her şeyi ve daha fazlasını verirdi ona. Ama artık yaşamıyor. Artık altın yumurta da yok."

Ancak kadın bütün yumurtalara tek seferde sahip olmayı istemiş olabilir, diye düşündü Eve ofisten ayrılırken.

Eve önceden lobi katındaki canlandırmalı haritaya baktığı için, B. Donald Branson'ın ofisinin kardeşininkine göre bu katın diğer ucunda olduğunu biliyordu. B.D.'yi yerinde bulmak umuduyla yürümeye başladı. İstasyonlardan çoğu insansızdı; camdan kapıların arkasında boş ve karanlık ofisler görülüyordu.

Binanın kendisi yas tutuyor gibiydi.

Branson Alet ve Oyuncakları'nın yeni ya da çok tutulan ürünlerini göstermek amacıyla, düzenli aralıklarla hologram ekranlar yerleştirilmişti. Eve bunlardan birinin önünde durdu ve üniformalı polis *actiondroid*'inin kayıp bir çocuğu gözleri yaşlı annesine teslim edişini zevk ve kaygıyla izledi.

Polis ekrana dönük duruyordu, yüzü temkinli ve güven vericiydi, üniformasıysa Peabody'ninki gibi kusursuzca ütülenmişti. "Hizmet edip korumak bizim işimiz."

Daha sonra ekrandaki resim geriye doğru çekildi, izleyiciye ürün ve aksesuarlarının üç yüz altmış derecelik görüntüsünü vermek için kendi etrafında dönmeye başladı. Bu esnada bilgisayarın sesi ürün ve fiyat detaylarını anlattı.

Eve kafasını sallayarak başka tarafa yöneldi. Oyunu ilginç tutmak adına belki de birkaç psikopat üretiyorlardı. Eh tabii böyle olunca, elbette ki kurban rolü oynayacak *droidlere* ihtiyaç duyuluyordu.

Eve'in yaklaşmasıyla birlikte temiz cam kapılar açıldı. Soluk ve yorgun bakışlı bir kadın U biçimli şık bir konsolun arkasında oturuyor ve kulaklıkla, gelen çağrılara cevap veriyordu.

"Çok teşekkürler. Çağrınız kaydedilmiştir, taziyeleriniz aileye iletilecektir. Bay Branson'ın anma töreni yarın öğleden sonra

saat ikide Sessiz Geçitler'de yapılacak. Central Park Güney Bölgesi. Evet, büyük bir şok. Büyük bir kayıp. Aradığınız için teşekkürler."

Kadın konuşma aparatını yana doğru iterek Eve'e temkinli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Özür dilerim. Bay Branson şu anda müsait değil. Ofisler gelecek hafta salı gününe kadar kapalı olacak."

Eve rozetini çıkardı. "Bay Branson'ın kardeşinin öldürülmesi olayıyla ilgileniyorum. Kendisi içeride mi?"

"Ahh, teğmen." Kadın parmaklarını kısa süreliğine alnına dokundurup ayağa kalktı. "Bir saniye lütfen."

Konsolun arkasından zarifçe çıktı, daha sonra yüksek ve beyaz bir kapıyı çabucak tıklatarak içeri girdi. Eve çok hatlı link hattından gelen çağrı seslerini duydu, derken kapı tekrar açıldı.

"Lütfen içeri buyurun teğmen. Bay Branson sizle görüşecek. Size ne ikram edebilirim?"

"Hiçbir şey, teşekkürler."

Eve ofise girdi. Dikkatini ilk çeken, bu ofisin J.C.'nin ofisine zıt şekilde döşeli olmasıydı. Donuk renkler, düzgün çizgiler ve zengin bir incelik. O şapşal hayvanlı sandalyelerden ya da sırtan oyuncaklardan eser yoktu. Burada soluk gri ve mavi renklerle yatıştırıcı bir etki verilmek istenmişti. Masanın geniş yüzeyi, alet edevatla dolu değildi, iş için gereken düzgünlükteydi.

B. Donald Branson bu masanın arkasında ayaktaydı. Erkek kardeşi kadar cüsseli değildi ama zarifçe dikilmiş takım elbisesinin içerisinde ince ve uzun yapılı bir duruşu vardı. Yüksek alnından arkaya doğru yapıştırılmış saçları donuk bir

altın tonundaydı. Soluk yeşil gözlerinin üzerindeki kalın ve köşeli kaşları daha koyu tonlardaydı.

"Teğmen Dallas. Kişisel olarak gelmeniz çok nazik bir hareket." Sesi odanın kendisi kadar sessiz ve yatıştırıcıydı. "Kardeşimin ölümünü haber vermek üzere geçen gece beni arama nezaketini gösterdiğiniz için sizinle temasa geçip teşekkür etmeye çalıştım."

"Böyle bir zamanda aniden geldiğim için üzgünüm Bay Branson."

"Hayır lütfen. Oturun. Hepimiz bu olayla başa çıkmaya çalışıyoruz."

"Edindiğim bilgilere göre kardeşiniz çok beğenilen bir insanmış."

Her ikisi de sandalyelerine otururken, "Çok sevilen," diye düzeltti Branson. "J.C.'yi sevmemek imkânsızdı. Onun hele ki bu şekilde ölmüş olduğunu kabul etmek işte bu yüzden bu kadar zor. Lisbeth, o ailemizden biri gibiydi." Branson kendisini toparlamaya çalışarak bir anlığına uzaklara daldı.

"Kusura bakmayın. Sizin için ne yapabilirim."

"Bay Branson, izin verirsiniz hızlıca konuya girmek istiyorum. Bayan Cooke kardeşinizin başka bir kadınla ilişkisi olduğunu iddia ediyor."

"Ne? Bu çok komik." Branson bu fikri elinin sinirli bir hareketiyle defetmişti. "J.C. kendini Lisbeth'e adamıştı. Asla başka bir kadına bakmazdı."

"Eğer bu doğruysa, onu neden öldürmüş olabilir? Sık sık, şiddetli kavgalara tutuştukları olur muydu?"

Branson bezgince, "J.C. beş dakikadan fazla tartışamazdı," dedi. "İçinde yoktu böyle şeyler. Şiddet yoktu içinde ve kesinlikle zampara da değildi."

"Başka birine ilgi duymuş olabileceğine inanmıyorsunuz, öyle mi?"

"Eğer duymuş olsa Lisbeth'e söylerdi. Ona dürüst davranır ve başka bir ilişkiye başlamadan önce onunla olan ilişkisine nokta koyardı. J.C. neredeyse çocukça denebilecek kadar dürüsttü."

"Bunu doğru kabul edecek olursam, o halde gerçek cinayet sebebini araştırmam gerekiyor. Siz ve erkek kardeşiniz şirketin eş başkanlarıydınız. Onun payı kime miras kalıyor?"

"Bana." Branson ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Bu şirketi büyükbabamız kurdu. J.C. ve ben otuz seneyi aşkın süredir dümende bulunuyoruz. İş anlaşmamıza göre, hayatta kalan ya da hayatta kalanın mirasçıları ortaklığı miras olarak alıyorlar."

"Kendi payının belli bir bölümünü Lisbeth Cooke'a bırakmış olabilir mi?"

"Şirket paylarını bırakamaz. Aramızda sözleşme var."

"O halde kendi kişisel sermaye ve varlıklarını bırakmış olabilir."

"Kesinlikle, kendi kişisel malvarlığının tümünü ya da bir kısmını kime isterse ona bırakmakta özgürdü."

"Kayda değer bir kişisel mal varlığından söz ediyoruz o zaman?"

"Evet, sanırım kayda değer diyebiliriz." Branson bunu söyledikten sonra başını iki yana salladı. "Lisbeth'in onu para

için öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz? Buna inanamıyorum. J.C. ona hep cömert davranmıştır. Lisbeth ise bu şirketin iyi para kazanan bir üyesidir, yani üyesiydi. Mesele para olmamalı."

Eve, "Yine de göz ardı edilmemeli," demekle yetindi. "Kardeşinizin avukatının adını öğrenebilir miyim, bir de gerekli izni kendisinden alırsanız çok memnun olurum. Böylece vasiyetnamesindeki şartları görebilirim."

"Evet, elbette." Branson masasının üstündeki bir noktaya parmağıyla tıkladı ve orta çekmece kayarak açıldı. "Suzanna'nın kartvizitlerinden bir tanesi burada bulunuyor. Hemen kendisiyle temasa geçeceğim," diye ekleyerek, ayağa kalkan Eve'e kartviziti vermek üzere kendisi de ayağa kalktı. "Gereken her tür bilgiyi size vermesini söyleyin kendisine."

"Yardımanız için çok teşekkür ederim."

Eve ofisten çıkarken bilek ünitesine baktı. Avukat kadınla muhtemelen öğle ortasında bağlantı kurabilecekti. Daha zamanı olduğuna göre, el çabukluğuyla Tamirci'nin atölyesine şöyle bir uğrayabilirdi.

3. BÖLÜM

Peabody, eve dönüş yolunda satın aldığı ürünler ve yiyeceklerle dolu üç torbadan ikisini öbür eline alıp anahtarını çıkardı. Çok miktarda taze meyve ve sebze, soya karışımı, tofu, kurutulmuş fasulye ve çocukluğundan beri hiç hoşlanmadığı kahverengi pirinçlerden almıştı.

"Dee." Zeke New York'a gelirken hazırladığı ağız büzgülü seyahat çantasını yere koydu ve kız kardeşinin öbür eline aldığı iki alışveriş torbasını kapıp kendi taşıdığı torbanın yanına ekledi. "Bu kadar çok şey satın almamalıydın."

"Senin nasıl yemek yediğini hatırlıyorum." Peabody omzu üzerinden erkek kardeşine tebessüm etti ve kilerinin büyük bir kısmının hiçbir saygın Free Ager'ın tüketmeyi düşünmeyeceği yiyecekler içerdiğini de sözlerine eklemedi. Yağ ve kimyasal yüklü atıştırmalık yiyecekler, kırmızı et ile alkol.

"Burada taze meyve bulmak için hırsızlık yapmak gerekiyor, bu aldığın elmaların geçtiğimiz on gün içerisinde bir ağaçtan toplandığını hiç zannetmiyorum." Zeke ayrıca elmaların organik olarak yetiştirildiğinden de kuşkuluydu.

"Şey, Manhattan'da çok az meyve bahçesi var, evet."

"Yine de parasını benim ödememe izin vermen gerekiyordu."

"Burası benim şehrim ve aileden beni ziyarete gelen ilk kişi sensin." Peabody kapıyı iterek açtı ve yerden torbaları almak üzere arkasını döndü.

"Buralarda bir Fren Ager kooperatifi olması lazım."

"Ben bu günlerde pek kooperatif işi ya da takas yapmıyorum. Zaman yok. Temiz bir maaş kazanıyorum Zeke. Merak etme. Her neyse." Gözlerinin önündeki saçları üfleyerek geriye attı. "İçeri girsene, pek matah değil ama artık burası benim evim."

Zeke Peabody'nin arkasından eve girdi ve içerisine şöyle bir baktı. Bel vermiş bir kanepa, dağınık masalar, parlak poster baskıları... Penceredeki gölgelik kapalıydı, Peabody aceleyle koşup gölgeliği açtı.

Evi pek manzaralı değildi fakat aşağıdaki caddenin koşuşturmacasını izlemekten hoşlanırdı. İçeri ışık vurduğunda, dairesinin her parçasıyla aşağıdaki cadde kadar düzensiz olduğunu fark etti.

Ve aniden, işkenceci seri katilin zihninin nasıl işlediğine dair hazırladığı bir disk metnini bilgisayarının içinde unuttuğunu hatırladı. Diski bilgisayardan çıkarıp bir yerlere gömmek zorunda kalacaktı.

"Geleceğini bilseydim evi biraz toparlardım."

"Niye ki? Evdeyken odanı asla toplamazdın."

Zeke ablasına sırtarak yiyecek torbasını bırakmak üzere küçük mutfığa doğru seğirtti. Aslında, ablasının yaşam alanının ablasına benzediğini görmek onu rahatlatmıştı. Evi de kendisi gibi düzenli, gösterişsiz ve yalındı.

Zeke mutfaktaki musluğun damla damla su kaçırdığını fark etti, tezgâh üzerinde de yanık izleri vardı. Bunları onun için onarabilirim, diye düşündü. Yine de ablasının bunları henüz tamir etmemiş olmasına şaşmıştı.

Peabody, "Ben hallederim bırak sen," diyerek, üzerindeki paltoyu ve şapkayı çıkarıp kardeşinin arkasından mutfığa girdi. "Sen gidip eşyalarımı yatak odasına yerleştir. Sen burada kalırken ben kanepede uyurum."

"Hayır, olmaz." Zeke aldıkları yiyecekleri düzenlemek için kafasını dolapların içine sokmuştu bile. Mutfaktaki yiyecek stokunu, özellikle de parlak kırmızı ve sarı poşetlerdeki İkramlık Lezzetli Patatesler'i görüp şok olsa da bundan söz etmedi. "Ben kanepede uyurum."

"Kanepe değil de çekyat aslında, oldukça da geniş sayılır." Peabody, kanepe için temiz çarşaflarının olduğunu düşündü. "Ama pek rahat değil."

"Her yerde uyuyabilirim ben."

"Biliyorum. Yaptığın kampları hatırlıyorum. Zeke'e bir organ ve bir kaya ver yeter. İki dakikada nakavt olur." Peabody gülerek kardeşini arkadan sarıldı, yanağını sırtına bastırdı. "Aman Tanrım, seni özlemişim. Gerçekten çok özlemişim."

"Biz... yani annem, babam ve geri kalanımız Noel için eve gelebileceğini umuyorduk."

"Gelemedim." Kardeşi arkasını dönerken, Peabody de bir adım geri çekildi. "İşler karmaşıklaştı." Bundan söz etmeyecekti, nelerin olup bittiğini ona anlatmayacaktı. "Ama yakında zaman yaratıp geleceğim. Söz veriyorum."

"Farklı görünüyorsun Dee." Zeke koca eliyle ablasının yanağına dokundu. "Resmi bir işin var. Yerleşmişsin. Mutlusun."

"Evet mutluyum. İşimi çok seviyorum." Peabody elini yanağına getirip kardeşinin elinin üzerine koydu. "Sana bunu nasıl açıklayacağımı, nasıl anlatacağımı bilemiyorum."

"Açıklamak zorunda değilsin. Anlayabiliyorum." Zeke altılı meyve suyu paketlerinden birini çıkararak minik meyve suyu tüpünü açtı. Anlamak her zaman yeterli olmuyordu. Bunu biliyordu. Oysa kabul etmek yeterli olabilirdi. "Seni işinden alıkoyduğum için kötü hissediyorum."

"Hiç öyle hissetme. Şeyden beri hiç boş vakit kullanmadım... şeyden..." Kutu ve poşetleri raflara yerleştirirken kafasını salladı. "Aman neyse ne, hatırlayamadım şimdi. Zaten çok işimiz olsaydı, Dallas yeşil ışık yakmazdı izin için."

"Ondan hoşlandım. Karanlık yönleri olan güçlü birine benziyor. Ancak sert değil."

"Haklısın." Peabody kafasını eğerek kardeşine döndü. "Annem rızası olmadan auraları gözetlemen konusunda ne dedi sana?"

Zeke biraz kızardı ve sonra da sıırttı. "Annem senden sorumlu. Ben o kadar yakından bakmadım ve de ablama kimin göz kulak olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ablan kendi kendine bakıyor ve de çok iyi yapıyor bunu. Sen neden çantayı açıp eşyalarını yerleştirmiyorsun?"

"İki dakikamı alır."

"Eh ben de sana tam bir dakikada bütün evi gezdirebilirim o zaman." Peabody kardeşinin elinden tutarak oturma odasından yatak odasına götürdü.

"İşte bu kadar." Bir yatak, bir masa, lamba ve bir de pencere. Yatak topluydu; alışkanlık ve eğitimden gelen bir özellik. Komodinin üzerinde bir kitap vardı. Peabody, bir insanın dizlerini karnına doğru çekip de elinde bir cep ünitesi ve diskle yatağında bir şeyler okumayı niçin tercih edebildiğini asla anlayamamıştı. Zeke kitabı ters çevirip de bakınca, Peabody bunun dehşet verici esrarengiz bir cinayet romanı olduğunu hatırlayıp ürperdi.

"Busman'ın Tatili mi?"

"Sanırım öyle."

"Her zaman böyle şeyleri sevmişsindir." Zeke kitabı tekrar yerine koydu. İş gelip iyi ile kötüye dayanıyor, öyle değil mi Dee? Kitabın sonunda da iğinin kazanması gerekiyor."

"Benim işime de böylesi geliyor."

"Evet ama neden kötü hep başrolde?"

Aslında Peabody bu noktada, bütün gördüklerini, yaptıklarını düşünüp iç çekebilirdi fakat bunun yerine, bakışlarını kardeşinin bakışları seviyesinde tuttu. "Kimsenin bu soruya verecek bir cevabı yok lakin kötülüğün var olduğunu bilip onun üstesinden gelmek zorundasın. Ben öyle yapıyorum Zeke."

Zeke onay anlamında başını öne eğdikten sonra ablasının yüzünü inceleme koyuldu. New York'a taşınıp ilk üniforma giydiğinde, Peabody'ye artık farklı görevlerin verildiğini biliyordu. Başta trafik kazalarıyla, çıkan kavgaları ayırmakla ve kırtasiye işleriyle meşgul olmuştu. Şimdiyse cinayet

masasındaydı. Her gün ölüm vakalarıyla ilgileniyor ve bunlara yol açan insanlarla aynı ortamda bulunuyordu.

Evet, gerçekten de eskisinden farklı görünüyor, diye düşündü Zeke. Bu koyu ve ciddi gözlerin ardında, gördüğü, yaptığı ve hissettiği şeylerin kötü hatırası vardı.

"İşinde iyi misin bari?"

"Oldukça iyiyim." Birazcık gülümseyebilmişti. "Daha da iyi olacağım."

"Demek ondan bir şeyler öğreniyorsun. Yani Dallas'tan."

"Evet." Peabody yatağının kenarına oturdu ve kafasını kaldırıp kardeşine baktı. "Beni asistanlığına almadan önce, Dallas'ı inceledim. Hazırladığı dosyaları okuyup tekniğini kaptım. Onunla çalışabileceğimi hiç beklemiyordum. Belki şans, belki kader. Her ikisine de saygı duymak konusunda eğitildik."

"Evet." Zeke ablasının yanına oturdu.

"Dallas neler yapabileceğimi, ne olabileceğimi öğrenmek adına bana bir şans verdi." Peabody derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Zeke, bize hep kendi yolumuzu çizmemiz, onun peşinden gitmemiz ve bunun için elimizden geleni yapmamız gerektiği öğretildi. Ben de bana öğretilenleri uyguluyorum."

"Bunu onaylamadığımı ya da anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, sadece endişeleniyorum." Peabody elini beline doğru götürüp kemerine takılı olan bayıltma cihazına dokundu. "Yani sizin ne hissettiğiniz, özellikle de senin ne hissettiğin konusunda endişe duyuyorum."

"Duymamalısın. Yapman gerekenin bu olduğunu görmek için illa ki seni anlamam gerekmiyor."

"Zaten ailenin en uysalı hep sen olmuştundur Zeke."

"Hiç de bile." Zeke omzuyla ablasının omzunu dürttü. "İnsan ailenin son çocuğu olunca, herkesin nasıl çuvalladığını göre göre büyüyor işte. Ben bir duş alsam olur mu?"

"Tabii ki." Peabody elini hafifçe yatağa vurup ayağa kalktı. "Suyun ısınması biraz zaman alıyor."

"Olsun, acelemiz yok."

Erkek kardeşi çantasını alıp da banyoya girdiği zaman, Peabody Charles Monroe'yu aradı ve onun çalıştığı bölüme bu akşamki randevularının iptal olduğunu belirten bir mesaj bıraktı.

Ne kadar akıllı, açık fikirli ve yetişkin gözükürse gözüksün, Peabody sevgiliyle olan düzensiz ilişkisini erkek kardeşinin benimseyebileceğini sanmıyordu.

Oysa kardeşinin bu ilişkiyi ne denli anlayabileceğini bilecek olsa çok şaşırırdı. Duşun altına girip sıcak suyun yorgunluğunu silmesine izin verdiği esnada Zeke de başlamayan başlayamayan bir ilişkiyi düşünüyordu. Bir kadını düşünüyordu. Kendi kendine bu kadını düşünmeye hakkı olmadığını tekrar ediyordu...

Evli ve Zeke'e siparişi veren kadındı.

Onu başka biri olarak düşünmeye hakkı yoktu, kadını çok yakında yeniden göreceği için umutlanmaya ise hiç hakkı yoktu.

Ancak yüzünü aklından çıkaramıyordu. Tam bir güzellik abidesi. Hüzünlü gözler, yumuşak bir ses, vakur bir duruş. Kendi kendine bunun aptalca, hatta çocukça bir tutku olduğunu söyledi. Son derece uygunsuzdu böyle bir şey. Fakat burada tek başınayken, yani dürüstlüğün en değerli olduğu böylesine yalnızlık içerisindeyken, ısmarlanan dolapları yapmak üzere

doğuya yaptığı yolculuğun başlıca sebebinin bu kadın olduğunu itiraf etmekten başka bir seçeneği yoktu.

Onu tekrar görmek istiyordu, bu istek ne kadar utanç verici olsa da istiyordu.

Her şeye ragmen, istediklerinin hepsine sahip olabileceğine inanan bir çocuk değildi.

Kadını kendi memleketinde, kocasıyla birlikte görmek ona iyi gelecekti. Bu tanışmaya yol açan koşulların böylesine bir sevdaya neden olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Kadın o zamanlar yalnız, yapayalnızdı ve sıcak çöl güneşi altında çok narin, çok güzel ve çok hoş gözüküyordu.

Ne var ki burada durum farklı olacaktı, çünkü burada kadın da farklı olacaktı. Zcke'in kendisi de öyle olacaktı tabii. Kadının kendisinden istediği işi yapacaktı sadece, o kadar. Hasretle özlediği ablasıyla zaman geçirecekti. O kadar özlemişti ki onu, kalbine ağırlar bile girmişti. Ve en sonunda, ablasını ailesinden koparan şehri ve işleri de görmüş olacaktı.

Şimdiden itiraf edebilirdi; şehir onu büyülemişti.

Havluyla kurulanırken küçük, buğulu pencereden şehri görmeye çalıştı. Gördüğü flu ve kısıtlı manzara bile damarlarındaki kanın daha hızlı akmasına yetmişti.

O kadar çok şey var ki bu şehirde, diye düşündü. Belki de ailesinin birkaç yıl önce Arizona'ya tekrar yerleştiği günden beri alıştığı engin çöllerden, ulu dağlardan, büyük arazilerden yoktu burada ama New York'ta her şey küçük bir yerde yoğunlaşıp iç içe geçmişti.

Görmek ve yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Üzerine temiz bir gömlek ve kot pantolon geçirdiği gibi plan yapmaya

başladı. Oturma odasına adımını attığında, planlarını uygulamak için sabırsızlanıyordu.

Ablası odayı toparlamakla meşguldü, Zeke gülümsedi. "Bana misafirmişim gibi davranıyorsun."

"Şey..." Peabody bulabildiği bütün cinayet ve katliamlar, turistik keşif balonlarını izlediler ve Zeke'in kaykaylı satıcıdan satın almak için ısrar ettiği fiyonk biçimli tuzlu krakerlerden yediler.

Uç saattir durmadan şehirde yürüdükleri için baldır kasları şimdiden acıyordu, Peabody'yi Rockefeller Center'daki buz pateni pistinde kaymaya yalnızca kardeşine duyduğu derin sevgi ikna edebilirdi. Öyle de oldu.

Bütün bunlara rağmen, Zeke ablasına şehirden ve şehrin sunduğu olanaklardan büyülenmenin nasıl bir şey olduğunu yeniden hatırlattı. Onun bu şaşkın halini gören Peabody, zamanla bakmayı unuttuğunu fark etti.

Paltosunun cebine koyduğu rozeti, kendilerini soymaya kalkan keskin gözlü bir hırsıza göstermek zorunda kaldıysa da bu keyiflerini kaçırmamıştı.

Erkek kardeşini en sonunda sıcak bir şeyler içip atıştırmak için mola vermeye ikna edene kadar, bu şehirde neler yapıp neler yapmaması konusunda onu bilgilendirmenin zorunlu olduğuna karar vermişti. Çalışmadığı zamanların büyük kısmında Zeke'in tek başına olacağını biliyordu. Yirmi üç yaşında olabilirdi ancak Zeke, arkadaşım dediği insana beş yaşında bir çocuk gibi safça güven duyardı.

"Zeke." Peabody ellerini mercimek çorbasının üzerinde ısıtırken menüde gözüne çarpan soya fasulyeli hamburgeri

aklından çıkarmaya çalışıyordu. "Zeke, ben isteyken senin ne yapacağın hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Dolap yapıyor olacağım."

"Evet ama benim mesai saatlerim..." Peabody belli belirsiz bir mimik yaparak devam etti: "Benim mesai saatlerim hiç belli olmuyor. Yalnız başına çok zaman geçireceksin, bu nedenle "

"Beni merak etmen gerekmez." Zeke ablasına gülerek kaşığını çorbasına daldırdı. "Daha önce de evden ayrıldığım olmuştu."

"Ancak hiç buraya gelmemiştin."

Zeke arkasına yaslanarak dırdırcı ablalara karşı erkek kardeşlerin yedekte tuttuğu kızgın bakışlardan Peabody'ye attı. "Paramı ön cebimde taşıyorum. Uygunsuz tipli satıcı adamlarla konuşmayacağım. Her ne kadar zevkli gözükse de, Beşinci Cadde'de oynadıklarını gördüğümüz iskambil oyunlarını da oynamayacağım."

"Zaten onlar üçkâğıtçı. Kazanamazsın."

"Olsun, yine de eğlenceli gözüküyordu." Fakat Zeke yine de buna üzülmezdi, özellikle de ablasının kaşlarının arasında kızgın bir çizgi oluşturabildiyse. "Metroda da insanlarla dostluk kurup muhabbet etmeyeceğim."

"Evet, özellikle de ava çıkmış bir esrarkeşle." Peabody gözlerini döndürerek devam etti: "Aman Tanrım Zeke, herifi gördün resmen ağzı köpürüyordu. Her neyse." Eliyle bu konuyu uzaklaştırmıştı sanki. "Boş zamanlarında kendini eve kapatmanı beklemiyorum senden. Yalnızca dikkatli olmanı istiyorum. Burası harika bir şehir ama insanla besleniyor. Bu şehir seni de yesin istemiyorum."

"Tamam dikkatli olurum."

"Bir de sakın turistik mekânların dışına çıkayım deme ve cep linkini de yanından ayırma, olur mu?"

"Olur anneciğim." Zeke bir kez daha ablasına sırtıttı, o kadar genç duruyordu ki Peabody'nin kalbi tekledi. "Söyle bakalım, Havadan Manhattan Turu yapmaya hazır mısın?"

"Elbette." Ablası ürpermek yerine tebessüm etmeyi başarabilmişti. "Peki o zaman. Burada işimizi bitirelim de..." Peabody acele etmeden çorbasını içiyordu. "Bu sözünü ettiğin işe ne zaman başlaman gerekiyor?"

"Yarın. Ayrılmadan önce her şeyi ayarladık. Yaptığım planları, tahminleri onayladılar. Ulaşım ve harcamalarım için de para ödediler."

"Arizona'da tatildayken senin işlerini gördüklerini söylemiştin, değil mi?"

"Evet o Arizona'dayken gördü." Kadını düşünmek Zeke'in kalp atışlarını biraz daha hızlandırmıştı. "Camelback Müşterek Sanatları için yaptığım oymalardan birini satın alınıştı. Daha sonra o ve Silvie... herhalde Silvie ile tanışmamıştın sen, kendisi bir cam ustasıdır. İşte o gün Silvie oradaymış, benim ne gibi dolaplar ve tezgâhlar tasarlayıp yaptığımdan, sergiler düzenlediğimden söz etmiş. Daha sonra da Bayan Branson kocasıyla birlikte bir marangoz aradıklarını söylemiş, böylece "

"Ne?" Peabody'nin kafası yukarı kalkmıştı.

"İşte marangoz arıyorlarmış ve "

"Hayır o değil, adı ne dedin?" Kardeşinin elini kavrayarak aşağı doğru bastırdı. "Branson mı dedin?"

"Evet, doğru. Siparişı Bransonlar'dan aldım. Bay ve Bayan B. Donald Branson. Branson Oyuncak ve Aletleri Şirketi'nin sahibidir kendisi. İyi aletler yapıyorlar."

"Ahh." Peabody kaşığını masaya koydu. "Kahretsin Zeke."

Tamirci'nin mekânı, temizlik ve düzeniyle ünlü olmayan bir bölgede pis bir leke gibi duruyordu. Dokuzuncu Cadde'nin hemen biraz ötesinde, tünel girişinden ancak bir blok. uzakta olan Tamirci'nin yeri, güvenlik demirleriyle kaplanmış, ses alıcıları ve gözetleme lensleriyle donatılmış ve bir hamamböceği sıcaklığına sahip, yıkık dökük bir girişe sahipti.

Tek yönlü penceresi, önünden geçenlere kirli siyah renkte bir manzara sunuyordu. Karmaşık bir kilit dizisiyle perçinlenmiş olan kapı, güçlendirilmiş çeliktendi. Üstündeki polis mührü şaka gibi duruyordu.

Bölgede aylak aylak dolaşmakta olan insanlar, kendi işlerine bakmaları gerektiğini anlamışlardı zaten işleri de genelde, pencereden evlere girip hırsızlık yapmaktı. Eve'i fark eder etmez, yapacak başka bir iş bulmak ve bu işi de başka bir yerde yapmak zorunda kalmışlardı.

Eve, polis mühürlerini iz bırakmadan açmadaki maharetini kullandı; kanıt toplama ekibinin kapıdaki kilitleri mühürle birbirine bağlamadığını görünce rahatlamıştı. En azından şifrelerini kırmakla zaman harcamak zorunda kalmayacaktı. Bu, Eve'in aklına Roarke'u getirdi; onun bu kilitleri ne kadar sürede çözebileceğini merak ediyordu.

Kocasının kilitleri çözüşünü izlemek aslında hoşuna gidebilirdi, bu yüzden içeri adımını atıp kapıyı arkasından kaparken surat astı.

Kokuyor, çok pis değil ama yine de fena, diye dūşündü. Ter, yağ, bayat kahve ve idrar kokusu. "Bütün ışıklar açılsın," emrini vermesiyle birlikte Eve, ortamı kaplayan ani parlaklık yüzünden gözlerini kıstı.

Atölyenin iç kısmı dış kısmından daha neşeli sayılmazdı. İçerideki sandalyelerden teki bile, herhangi bir müşteriye oturup rahatlaması için telkinde bulunacak türden değildi. Yeşil bebek kusmuğu rengindeki zemin, onlarca yıllık yıpranmışlığın kirini, pasını taşıyordu. Yürürken yere yapışan çizmelerine bakarak, yerleri silmenin merhum Tamirci'nin öncelikli işleri arasında pek olmadığını dūşündü.

Duvarlardan birini kaplayan gri metal raflar, bütün mantık bilimine meydan okuyacak bir sistem içerisinde tıka basa doldurulmuştu.

Çeşitli onarım ya da üretim basamaklarındaki mini ekranlar, güvenlik kameraları, portalinkleri, masa günlükleri, iletişim ve eğlence sistemleri beraberce büyük bir kalabalık oluşturunuyordu.

Odanın öteki tarafında başka birçok ünite daha vardı. Eve bunların tamamlanmış cihazlar olduğunu dūşündü. Zira hemen üst taraflarındaki elle yazılmış tabelada, cihazların otuz gün içerisinde teslim alınması gerektiği, aksi takdirde müşterinin ürüne karşı olan yükümlülüğünü yerine getirmemiş olacağı konusunda uyarıda bulunuluyordu.

Eve, en fazla dört buçuk metre genişliğindeki bir odanın içerisinde beş tane 'Kredi Verilmedi' notu saydı.

Tamirci'nin mizah anlayışı daha iyi bir kelime bulunamazdı çünkü kasiyer tezgâhının üzerinde asılı duran kuru kafadan

belli oluyordu. Kuru kafanın sarkık çenesine bağlı olan levhada şöyle yazıyordu: Son Atölye Hırsızı.

Eve, "Evet, bu bayağı komikmiş," diye mırıldanarak pufladı.

Kahretsin burası da beni ürpertemedi, diye düşündü. İçerideki tek pencere arkasındaydı ve demir çubuklarla örtülmüştü. Tek dış kapı kilitlerle kaplıydı. Kafasını yukarı kaldırarak, güvenlik monitörünü inceledi. Monitör çalışır halde bırakılmıştı, bütün sokağı gösteriyordu. İç mekanı gösteren başka bir monitörün kristal ekranında ise Eve kendini inceleyebiliyordu.

Tamirci izin vermediği sürece kimse içeri giremezmiş, diye düşündü.

Eve, NJPSD'deki Sally'den iç ve dış mekânın güvenlik kayıtlarını içeren diskleri istemek üzere not aldı.

Tezgâhın yanına geçti; buraya yerleştirilmiş olan bilgisayarın, artan parçalardan üretilmiş çirkin ve melez bir bilgisayar olması dikkatini çekmişti. Her halükarda, diye düşündü, bu bilgisayar benim Polis Merkezi'ndeki bilgisayarımdan çok daha hızlı, etkili ve güvenli çalışıyordur

"Bilgisayar açılsın."

Bir değişiklik olmaması üzerine, Eve kaşlarını çatıp bilgisayarı elle açmayı denedi. Ekran titreke parıldadı.

Uyarı: Bu ünite, bir arıza halinde kendini otomatik olarak durduracak şekilde koruma altına alınmıştır. Otuz saniye içerisinde uygun şifreyi girin ya da konuşmacı tanıma sistemimizle sizi tanımamız için bir ses çıkarın, aksi takdirde bilgisayarın başından ayrılın.

Eve bilgisayarın başından ayrıldı. Acaba Elektronik Dedektiflik Bölümü'nün şefi Feeney'in bu bilgisayarı kurcalamak için zamanı ve gönlü olur muydu, görecekti.

Tezgâh üzerinde yağlı parmak izlerinden, kanıt toplama ekibinin geride bıraktığı donuk lekelerden ve bir de Eve'in tanımlayamadığı elektronik parçalardan başka bir şey yoktu.

Arka tarafa açılan kapının şifresini kırarak Tamirci'nin ana atölyesine adımını attı.

Herif birkaç küçük cin kullansaymış bari, diye düşündü. İçerisi, etrafa dağılmış düzinelerce elektronik cihaza ait çeşitli kemik ve sinirlerle panayır yerini andırıyordu. Aletler ya çengellere asılmış ya da fırlatılıp atıldıkları yerlerde kalmıştı. Minilazerler, hassas cımbızlar ve bir saç telinden çok az daha geniş uçları olan tornavidalar.

Burada mı saldırıya uğradı, yoksa başka bir odada mı? Bunları merakla düşünürken yerdeki bir monitörün kasasına ayağıyla hafifçe vurdu. Ancak Eve'e göre Tamirci'nin saldırıya uğradığı yer burası değildi. Tamirciyle yalnızca birkaç kez görüşmüş ve onu birkaç yıldır görmemişti ama hem atölyesinin hem de kendisinin sürekli dağınık ve pasaklı olduğunu hatırlayabiliyordu.

"Kaldı ki Tamirci izin vermediyse, zindanına girememişlerdir," diye mırıldandı. Kafasının üstündeki diğer monitörlere göz gezdirerek zaten adam ciddi şekilde paranoyakmış, diye düşündü. Atölyenin her santimetrekaresi ve dışarısının birkaç metrelik kısmı yedi gün yirmi dört saat gözlem altındaydı.

Hayır adamı içeriden alıp götürmemişler, diye karara vardı. Eğer Ratso'nun dediği gibi büyük bir paniğe kapılmışsa, her zamankinden daha dikkatli davranmıştır. Yine de Tamirci kendisini içeri kilitleyip beklemeye koyulmakla yeterince güvende hissetmemişti kendini. Bu nedenle bir arkadaşını yanına çağırmıştı.

Eve ilerideki ufak odaya geçerek Tamirci'nin oturma odasındaki dağınıklığı inceledi. Sararmış çarşafli bir karyola, üzerinde idareten yapılmış bir haberleşme santrali olan bir masa, kirli çamaşırlar ve son olarak da duş bölmesiyle tuvaleti anca içine alabilmiş daracık bir banyo.

Küçük mutfakın durumu daha iyiydi. İçeride tam donanımlı bir OtoAşçı ve de tıka basa doldurulmuş mini bir buzdolabı vardı. Konserveler ve kuru gıdalar, Eve'in beli yüksekliğindeki bir duvarın raflarındaydı.

"Şu işe bak yahu, adam bir uzaylı saldırısına bile hazırlıklıymış. Neden saklanmak için dışarı çıksın ki?"

Eve kafasını sallayarak başparmaklarını ceplerine soktu ve yürüyerek küçük bir daire çizdi.

İçeride hiçbir pencere ve kapı bulunmuyor, diye açıklamada bulundu kendine. Adam lanet olası bir kutu içerisinde yaşıyordu. Eve yatağın karşısındaki monitöre bakarak, Dokuzuncu Cadde'deki trafik akışını izledi. Hayır, diye düzeltti. İşte onun penceresi bu monitörler.

Gözlerini kapadı ve görünüşünü hatırladığı kadarıyla onu burada hayal etmeye çalıştı.

Korkuyordu, o yüzden hızlı hareket etmiştir, diye düşündü. Sadece gerekli şeyleri yanına almıştır. Eski bir asker. Nasıl

hızlıca toparlanıp kaçması gerektiğini biliyordu. Birkaç kıyafet, biraz da para almıştır. Lakin cesedi bulunduğunda, saklanan bir adama göre az miktarda para çıkmıştı üzerinden, diye hatırladı. Evet hiç yeterli değildi.

Açgözlülük, diye düşündü. Adamın bir diğer özelliği de buydu. Müşterilerini kazıklar ve kazandığı parayı biriktirirdi.

Nakit, kredi ya da banka ve komisyoncu maymuncukları... hepsini kabul ederdi.

Peki çantası neredeydi? Yanına bir çanta almış olmalıydı. Başparmaklarını ön ceplerine çengel gibi asarak o da nehirde olabilir, diye karar verdi.

"Parası da olmalı," diye sesli düşündü. "Parasını evini dekore etmek veya kişisel temizlik ve gelişimi için harcamadığı gün gibi ortada."

O halde Tamirci'nin mali durumuna da göz atması gerekiyordu.

Kendisine bir çanta hazırlıyor. Sonra da saklanıyor, diye düşündü tekrar. Çantanın içine ne koymuş olabilir?

Bir cep link ve bir de PPC 2 almıştır yanına. Tabii gün lükleriyle, bağlantılarını da almak istemiştir. Bir de silahlarını elbette.

Eve dışarı çıkarak tezgâhın altını karıştırdı. Açılır kapa pır, parmaklıklılı boş bir rafla karşılaştı. Eğildi ve gözlerini kısarak demir rafı incelemeye koyuldu. Acaba yaşlı piç gerçekten yasadışı patlayıcı mı imal etmişti? Acaba bu rafın üstünde silah mı saklıyordu? Eve, kanıt toplama ekibinin raporunu kontrol ederek el koydukları bir silah olup olmadığına bakacaktı.

Nefes verdi ve rafı eline alarak ayağa kalktı. Kent Savaşları sırasında ordu malı bir patlayıcının neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Derken içini çekerek rafı delil poşetine soktu. Ordu malı patlayıcıyı nereden bulacağını biliyordu.

4. BÖLÜM

Feeney ile şahsen konuşmak istediğı için Eve Polis Merkezi'ne doğru yollandı. Kaykaylı asansöre binerek Elektronik Dedektiflik Bölümü'ne çıktı, yolda kısa süreliğine asansörden atlayıp otomatik yiyecek makinesinden vitaminli bir bisküvi almış, sonra da yoluna devam etmişti.

EDB arı kovarı gibi faal bir yerdi. Polisler bilgisayarlar üzerinde çalışıyor, onları parçalara ayırıp yeniden birleştiriyorlardı. Ötekiler, özel kabinlerinde oturmuş, el konan link ve sistem günlükleri disklere kopyalıyorlardı. Bununla beraber, elektronik aletlerden çıkan bipleme, vızıltı ve inleme sesleri oldukça fazlaydı. Eve, böylesine bir hengâme içerisinde bir insan nasıl iş haricinde başka bir şeyi düşünebilir ki, diye merak etti.

Gürültü seviyesine rağmen, Yüzbaşı Ryan Feeney'nin ofisinin kapısı açıktı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ince telli, pas rengi saçları yukarı dikilmiş, mikrogözlüğünün lensleri arkasındaki sarkık gözleri fal taşı gibi açılmış halde masasında oturuyordu. Eve eşikten onu izlerken Feeney, masasının üzerine baş aşağı konmuş bir bilgisayarın içinden yarısaydam, minik bir çip çıkardı.

"Yakaladım seni piç kurusu." Böyle dedikten sonra, çipi bir cerrah hassasiyetiyle delil poşetinin içine attı.

"O ne?"

Tazı köpeğinkine benzer gözleri gözlüklerinin arkasında kırıldı, daha sonra gözlüklerini alına doğru kaldırıp gözlerini

Dallas'a dikti. "Selam Dallas. Bu küçük yaramazdan mı söz ediyorsun? Basit olarak söylemek gerekirse bir sayaç." Poşete parmaklarıyla hafifçe vurarak tebessüm etti. "Eli elektroniğe yatkın bir gişe memuru, işteki ünitesine bu çipi yerleştirmiş. Böylece her yirmi havalede bir, Stokholm'de kendisi için açtığı bir hesaba para yatıyormuş. Oldukça kurnazca bir yöntem."

"Ehh, sen de düzenbazın teki sayılırsın."

"Evet haklısın. Senin ne işin var burada?" Konuşurken kanıtları titizlikle etiketleyerek konuşmaya devam etti. "Canın gerçek polislerle mi takılmak istedi?"

"Belki de güzel yüzünü özlemişimdir." Feeney homurdanırken, Eve kalçasını masanın kenarına dayayarak sırtıttı. 'Ya da belki de boş zamanın var mı yok mu diye merak etmişimdir."

"Ne için?"

"Tamirci'yi hatırlar mısın?"

"Elbette. Pis işlerin adamıydı ama sihirli elleri var. Piç kurusu neredeyse benim kadar iyidir işinde. Burada gördüğün şu XK6000 gibi bir üniteyi alıp parçalarına ayırır, sonra da yeniden toplayıp aynı parçalardan altı yeni ünite yaratabilir. Hem de alet daha soğuma imkânı bile bulamadan. Feci yetenekli bir heriftir."

"Artık feci ölü de denebilir onun için."

"Tamirci mi?" Feeney'in gözlerinde samimi bir üzüntü belirmişti. "Ne oldu?"

"Son bir yüzeyim demiş." Eve, Ratso'yla buluşmasından atölyeye yaptığı kısa inceleme gezisine kadar her şeyi Feeney'e çabucak anlattı.

"Tamirci gibi eski bir askeri korkutabilecek kadar büyük ve pis bir iş olmalı," dedi Feeney. "Tamirci'yi atölyesinden alıp götürmediler yani, öyle mi?"

"Bu imkânsıza yakın bir olasılık, diyorum. Hem içeride hem de dışarıda mükemmel bir görüntülü güvenlik sistemi var. Her yer kilitle dolu. Güçlendirilmiş tek bir çıkış kapısı ve yine sadece bir tane pencere var. O da demir çubuklarla kaplanmış. Az daha söylemeyi unutuyordum. Erzak durumuna da göz attım. Bu tür durumlara alışık bir adama bir ay rahat rahat yetecek kadar dayanıklı yiyecek ve şişelenmiş suyu vardı."

"Bir istilayı bile başından defedebilirmiş gibi geliyor kulağa."

"Evet. O yüzden diyorum ya, neden kaçsın ki?"

"Evet bence de. Peki Jersey'deki davadan sorumlu dedektiften olaya bu yönden yaklaşmak için izin aldın mı?"

"Şey, aslında onun da elinde bir şey yok. Ben de pek bir şey elde edemedim," diye itiraf etti Eve. "Öyküyü bana köstebeğim anlattı, o da telaşa verdi ortalığı işte. Tamirci bir olayın içine girmiş, adamlar da alıp götürmüşler onu. Mekânına girmemişler, dolayısıyla ekipmanlarına da ulaşamamışlar. Atölyesindeki bilgisayar korumalı. Şöyle biraz kurcalayıp belki şifresini kırabilirsin, diye düşündüm."

Feeney kulağını kaşdı, daha sonra da elini dalgın dalgın uzatarak masasının üzerindeki kâseden bir avuç şekerli çerez aldı. "Evet, yapabilirim. Eğer saklanmak için atölyeden ayrılıyorsa, günlük kayıtlarını da yanına almayı akıl etmiş olmalı. Akıllı bir adamdı. Belki arkasında bir kopyasını bırakmıştır. Ben bir göz atarım."

"Çok teşekkür ederim." Eve doğruldu. "Bu davayla öylesine ilgileniyorum şimdilik. Daha kumandana bir şey söylemedim."

"Önce bekleyip görelim, bakalım neler bulacağım, sonra komutana bilgi veririz."

"Güzel." Eve kapıya doğru yürümek üzere hamle yaparken çerezlerden bir avuç aldı. "Peki kadın ne kadar götürmüş? Yani gişe memuru?"

Feeney gözlerini mikrozamanlayıcıya çevirdi. "Uç milyon küsur. Eğer üç milyonla yetinip kaçsa, paçayı kurtarabilirdi."

Eve, "Hep daha fazlasını isterler," dedi.

Kendi ofisine gitmek üzere yürürken çerezleri yemeye koyulmuştu. Dedektifin kodesi seslerle, küfürlerle, şüphelilerin, ifade veren kurbanların sızlanmalarıyla, link cihazlarından çıkan bitmek bilmez titreme sesleriyle ve de sevdikleri ve artık hayatta olmayan bir adam yüzünden birbirleriyle saç saç kavgaya tutuşmuş iki kadının çığlıklarıyla çınliyordu.

EDB'ye yaptığı bu kısa geziden sonra dışarısı Eve'e sakin gelmişti.

Mesleki bir nezaket olarak, tekrar geri dönüp feryat figan bağırان kadınlardan birini tutup kavgadan çekti, olayla ilgilenen diğer dedektif de diğer kadınla mücadele ediyordu.

Dedektif Baxter, "Sağ ol Dallas," diyerek sırttı.

Eve alaycı şekilde gülümsemekle yetindi. "Çok hoşuna gidiyordu, öyle değil mi?"

Baxter, "İki kadının kavga etmesi kadar güzel bir şey yoktur," diye karşılık verdikten sonra, zapt etmeye çalıştığı kadını hafifçe iteleyerek kendisini tırmalamaya vakit bula-

madan bir sandalyeye oturttu. "Birkaç dakika daha bekleseydin, birbirlerinin kıyafetlerini yırtabilirlerdi."

"Sen hastasın Baxter." Eve tuttuğu kadının kulağına eğilerek, "Bunu duyuyor musun?" diye mırıldandı, bu esnada da kadın sudan çıkmış balık gibi kıvranmaya devam ettiğinden boynunu biraz daha sıktı. "İstiyorsan git öbür kadına yine saldır da bu herifler sizi izleyip eğlensinler. Bunu mu istiyorsun?"

Kadın öfkeyle, "Hayır," diyerek burnunu çekti. "Ben Barry'mi geri istiyorum yalnızca," diye viyaklamaya başladı.

Bu sözün duygusallığı diğer kadını da etkilemişti, öyle ki oda kadınların vahşi hıçkırıklarıyla doldu. Baxter'ın ürküp geri çekildiğini gören Eve gülümseyip tuttuğu kadını Baxter'a doğru itti. "Al bakalım."

"Çok teşekkürler Dallas."

Eve bu küçük dramada aldığı rolden memnun olmuş bir halde kendi ofisine gidip kapıyı kapadı. Nispeten daha huzurluydu burası; yerine oturdu ve merhum J. Clarence Branson'ın avukatı Suzanna Day ile temasa geçti.

Resepsiyon tarafından Suzanna'nın asistanına aktarılan Eve, Suzanna'nın yüzünün ekran üzerinde yüzer gibi belirişini izledi. Muhtemelen kırklı yaşlarında dikkat çekici bir kadındı. Çekici yüzünün etrafında düzgünce taranmış siyah saçları kısa kesilmişti. Ten rengi koyu bir akik tonundaydı, gözleriyse kehribar rengindeydi. Tebessüm etmeyen dudaklarına, sol kaşının ucundaki minik piercing boncuğunun rengine uyumlu koyu kırmızı bir ruj sürülmüştü.

"Teğmen Dallas. B.D. benimle temasa geçeceğinizi söylemişti."

"Benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. J.Clarence Branson'ın ölümüyle ilgili davaya benim baktığımı biliyorsunuzdur herhalde?"

"Evet." Suzanna'nın ağzı büzülüp küçülmüştü. "Ayrıca, savcılık ofisiyle görüşmem dolayısıyla, Lisbeth Cooke'un ikinci dereceden kasıtsız adam öldürmeyle suçlandığını da biliyorum."

"Bu karardan memnun değilsiniz sanırım."

"J.C. arkadaşımды, iyi bir arkadaşımды. Evet, onu öldüren kadının kısa süreliğine rahat bir hücrede hapis yatıp sonra da elini kolunu sallaya sallaya dışarı çıkacak olmasından memnun değilim."

Kararları savcılar veriyor, diye acı acı düşündü Eve, işin en zor kısmı da polislerin üstüne kalıyor. "Benim işim karar vermek değil ama bulabildiğim her türlü delili toplamak benim işimin kapsamında. Bay Branson'ın vasiyeti olaya farklı bir açı kazandırabilir."

"Vasiyetname bu gece B. Donald Branson'ın evinde okunacak."

"Fakat siz mirasın kimlere bırakıldığını şimdiden biliyor olmalısınız."

"Evet biliyorum." Suzanna duraksadı, kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. "Fakat vasiyetname resmi olarak okunmadan, vasiyetname şartlarını açıklayamam. Vasiyetname yazılırken müvekkilimin talimatları bu yönde olmuştu. Elim kolum bağlı, teğmen."

"Ama müvekkiliniz cinayete kurban gitmeyi de beklemiyordu."

"Ne olursa olsun. İnanın bana teğmen. Zaten vasiyetnamenin bu gece okunması için acele ediyorum."

Eve bir an düşündü. "Bu gece kaçta?"

"Saat sekizde."

"Benim de orada olmamda yasal bir engel var mı?"

Suzanna piercing takılmış kaşını kaldırdı. "Bay ve Bayan Branson izin verdiği takdirde bir sorun olmaz. Onlarla bu konu hakkında konuşup size geri dönerim."

"Güzel. Ben de dışarı çıkıyorum, mesajınızı alırım. Bir şey daha var. Lisbeth Cooke'u tanır mıydınız?"

"Hem de çok iyi. J.C. ve Lisbeth'le birlikte sık sık dışarı çıkardık."

"Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Hırslı, kararlı ve sahiplenici bir kadındır. Bir de çabuk öfkelenir."

Eve başını salladı. "Ondan pek hoşlanmıyordunuz sanırım."

"Tam tersine, onu çok severdim. Ne istediğini bilen, onu elde eden ve ona sıkıca sarılan bir kadını takdir ederim. Lisbeth J.C.'yi mutlu ederdi," diye ekledikten sonra, gözlerinin dolmasıyla birlikte dudaklarını birbirine kenetledi. "Ben size geri dönerim," dedikten sonra da bağlantıyı j kesti.

Eve, "Herkes J.C.'yi çok seviyormuş," diye mırıldandı, daha sonra başını iki yana sallayarak eşyalarını toplamaya başladı. Kapıya ulaşmadan iletişim cihazı bipledi. Cihazı dışarı çıkardı. "Buyurun ben Dallas."

"Teğmen."

"Peabody. Kardeşine şehri gezdiriyorsun diye düşünmüştüm."

"Asıl o beni gezdiriyor desek daha doğru olur." Ekran üzerinde, Peabody gözlerini devirdi. "Daha şimdiden Empire State Binası'nın tepesine çıktık, iki kere yamaç paraşütüne binip Gümüş Kule'nin etrafında dolandık, Rocke feller Center'da buz patencilerini izledik." Cehennemin işkenceleri bile ona kendisinin de patenleri ayağına geçirip buz pateni yaptığını söyletmezdi. "Sonra da iki müze gezdik, ayaklarıma kara sular indi. Zeke gökyüzünden Manhattan'ı görmek için sabırsızlanıyor. On beş dakika içerisinde havalanacağız."

Eve kendisini arabasına götürecek asansöre doğru yürürken bir yandan da, "Çok eğleniyor olmalısınız," diye yorumda bulundu.

"Zeke daha önce hiç buraya gelmedi. Yolda gördüğü her fahişe ve dilenciyle konuşmasını engellemek zorunda kaldım. Aman Tanrım Dallas, bul karayı al parayı diye bir iskambil oyunu var ya, onu bile oynamak istedi."

Eve gülümsedi. "İyi ki ablası polis."

"Bir de bana sor." Peabody iç geçirdi. "Bak sana bir şey söylemek istiyorum, muhtemelen pek önemli bir şey değil ama tuhaf, sana haber vereyim dedim."

Eve asansörden dışarı adımını atarak garaja girdi. "Neymiş?"

"Hani hatırlıyor musun, Zeke bir sipariş üzerine buraya geldiğini söylemişti? Dolap falan yapacaktı hani? İşte o siparişi B. Donald Branson'dan almış."

"Branson mı?" Eve aniden durdu. "Branson, kardeşine sipariş mi vermiş?"

"Evet." Peabody mutsuz gözlerle Eve'in yüzünü inceledi. "Sence böyle bir şey olma olasılığı nedir?"

Eve, "Düşük," diye mırıldandı, "Çok düşük. Branson'ın Zeke'den nasıl haberi olabilir ki?"

"Aslında Bayan Branson'ın olmuş. Arizona'da bir spadaymış, alışveriş yapıyormuş ve Zeke'in çalışmalarını görmüş. Zeke sipariş üzerine pek çok ankastre mobilya falan yapar, işinde başarılıdır. İşte kadın da onu sormuş, oradakiler de Zeke'e ulaşmasına yardımcı olmuşlar. Olaylar birbirini kovalamış, böylece Zeke de buraya gelmiş."

"Kulağa mantıklı geliyor." Eve arabasına atladı. "Zeke New York'a geldiğinden beri onlarla temasa geçmiş mi?"

"Şimdi arayacak işte. İsimleri daha yeni geçti, ben de Zeke'e anlattım olayları. Bayan Branson'ı arayıp işi iptal etmeyi isteyip istemediğini sorayım, diye düşündü."

"Tamam. Merak etme Peabody. Fakat bakalım ne diyecekler, bana haber verirsin. Bir de Zeke ablasının polis olduğunu söylemediyse, bu bilgiyi biraz kendine saklasın."

"Elbette. Ama Bransonlar şüpheliymiş gibi durmuyor. Ne de olsa katil elimizde."

"Doğru. Yine de temkinli olmakta fayda var. Sen gezmeye devam et. Yarın görüşürüz."

Tesadüf, diye düşündü Eve arabasıyla garajdan çıkarken. Tesadüflerden nefret ederdi. Ancak Peabody'nin söylediklerini aklında ne kadar evirip çevirse de, cinayet kurbanının ailesinin

Peabody'nin kardeşine ahşap işi yapmak üzere sipariş vermesiyle ilgili olarak işe yarar bir sonuç elde edemedi.

Zeke'e ilk sipariş verildiği zaman, J.C. hayattaydı. Bay ve Bayan Branson'ın J.C.'nin ölümüyle bir ilgileri yoktu. O halde bu durumu cinayetle bağdaştırmanın bir yolu da yoktu.

Bazen tesadüfler sadece tesadüflerden ibaret olurdu. Yine de bu bilgiyi beyninin bir köşesine yazdı.

Eve evine girdiğinde içeriden yumuşak bir müzik sesi geliyordu. Ceketini çıkardı. Summerset gün boyunca artık hangi naneyi yemekle meşgul olduysa yine aynı işi yapıyor, bu sırada da müzikle kendini eğlendiriyordur, diye karar verdi.

Merdivenlerden çıkarken ceketini trabzan üstüne fırlattı. Summerset eve geldiğini anlar, diye düşündü. Adamın her halattan haberi vardı. Ayrıca artık her ne yapıyorsa iş programının bozulmasından da nefret ederdi. Muhtemelen Eve'in canını sıkmayacaktı.

Eve döndü, koridoru geçerek Roarke'ın silah odasının yüksek kapıları önünde durdu. Kaşlarını biraz çatarak çantasını omzuna daha güvenli bir şekilde ilişti. Bu odaya sadece Roarke, Summerset ve kendisinin erişim izni olduğunu biliyordu.

Roarke'ın silah koleksiyonu yasaldı, en azından artık öyleydi. Koleksiyondaki her parçanın yasal yollarla edinilip edinilmediği hakkında bir fikri yoktu. Tabii bundan şüpheliydi.

Eve avcunu kapıdaki elektronik cihazın üstüne yerleştirdi, soğuk yeşil renkli bir ışığın yanıp avcunun izini almasını bekledi, daha sonra ismini söyledi ve son olarak da anahtar şifreyi kullandı.

Güvenlik bilgisayarı kimliğini onayladı ve kilitler fıkırdarak açıldı.

' İçeri girdi, kapıyı arkasından kapadı ve derin bir nefes verdi.

Bu büyük odanın içerisinde, bütün çağlara ait şiddet silahları oldukça şık bir görünüm içerisinde sergilenmekteydi. Camdan sandıkların içerisinde, güzel vitrinlere yerleştirilmiş tabancalar, bıçaklar, lazerler, kılıçlar, mızraklar, gürzler ısı ısı parlıyordu. Hepsi, diye düşündü, insanın diğer insanlara zarar verme hırslarının birer kanıtı.

Bununla birlikte biliyordu ki, belindeki silah onun kolu gibi bir organıydı.

Roarke'ın bu odayı kendisine ilk gösterdiği zamanı hatırladı, o sırada iç sesleri savaş halindeydi. Bunlardan biri Roarke'ın, aradığı katil olduğunu söylerken, ötekisi bunun mümkün olmadığını konusunda ısrar ediyordu.

Roarke Eve'i ilk kez burada, bu özel savaş odasında öpmüştü. Böylece içindeki savaşa başka bir unsur daha katılmıştı; duyguları. Roarke söz konusu olduğunda, Eve duygularına pek söz geçiremezdi.

Gözleri, tabancalarla dolu bir kutuya takıldı. Bu tür koleksiyonlar dışında bunların kullanımı yasadışıydı. Tabanca Yasağı Kanunu onlarca yıl önce bu tabancaları yasaklamıştı. Cüsseleri ve ağırlıklarıyla nasıl da hantal duruyorlar, diye düşündü. Ne var ki sıcak mermilerini insan etine boşalttığı zaman ölümcüller.

Bu tür tahrik edici ölüm silahlarını sokaklardan toplayıp koleksiyonlarda sergilemek pek çok hayat kurtarmıştı, Eve bundan emindi. Ama Lisbeth Cooke'un ispat ettiği üzere,

birisini öldürmek için daima yeni yollar bulunabilirdi. İnsan beyni bu yöntemleri düşünmekten asla bıkmamıştı.

Eve Tamirci'nin atölyesinden aldığı küçük parmaklıklılı rafı çıkardı ve daha sonra, bunun üzerine yerleştirilebilecek silahları incelemeye koyuldu.

Arkasındaki kapı açıldığı sırada, Eve bu rafı vücudun yan tarafına asılarak taşınan üç tür silaha göre daraltmıştı. Summerset'i kendisini rahatsız ettiği için azarlamak düşüncesiyle arkasını döndüğünde, Roarke içeri girdi.

"Burada olduğunu bilmiyordum."

Roarke, "Bugün evde çalışıyorum," dedi ve kaşlarından birini kaldırdı. Eve'in biraz bitkin ve kafası dağınık görünmesi dikkatini çekmişti. Çekici görünmesi de elbette...

"Sen de mi bugün evde çalışıyorsun yoksa sadece silahlarla oynamaya mı geldin?"

"Bir dava var da." Eve rafı yere koyup kafasıyla işaret etti. "Sen burada olduğuna göre, bu işi benden daha iyi yapabilirsin. Bu rafın içine oturacak, Kent Savaşları stilinde, ordu malı bir patlayıcı ya da silah arıyorum."

"Birleşik Devletler Ordusu mu?"

"Evet."

Roarke vitrinlerden birine doğru yürürken, "Avrupa tarzı silahlar biraz daha farklıdır da," diye yorumda bulundu. "Amerikan ordusu o dönemde iki çeşit tabanca kullanmıştır, ikinci çeşitten olanlar, yani savaşın sonuna doğru kullanılanlar daha hafifti ve isabet oranları yüksek silahlardı."

Roarke uzun, çift namlulu ve kabzası donuk gri renkte bir tabancayı eline aldı. "Kızıl ötesi görüşlü, ısı güdümlü bir silah.

Kaba ayara getirilip şok cihazı olarak kullanılabilir. Örneğin; bunu kullanarak doksan kiloluk bir adamı yere yıkıp yirmi dakika boyunca saçmalamasını sağlayabilirsin veya ince ayar yapıp da ateş edersen, bir gergedanın vücudu üzerinde yumruk büyüklüğünde bir delik açabilirsin. Milimetrik bir isabet oranında atış yapabildiği gibi, daha geniş bir sahaya dağınık atış da yapabilir."

Silahı ters çevirerek Eve'e her iki taraftaki kontrol düğmelerini gösterdi. Roarke silahı kendisine verince Eve silahın ağırlığını test etmek için elini yukarı kaldırdı.

"iki kilogramdan daha ağır olamaz. Nasıl şarj ediliyor?"

"Alt tarafında bir pil kartı var. Eski tip bir otomatik tabancanın şarjörüyle aynı prensipte çalışıyor."

"Hımm." Eve silahı çevirip rafın üzerinde denedi. Silah, rafın üstüne rahatça oturmuştu, tıpkı rahat bir ayakkabının içine giren bir ayak gibi. "Yarışmayı bu tabanca kazandı gibi gözüküyor. Bunlardan çok var mı?"

"Büyük çoğunluğunun askerlerden toplanıp imha edildiğini iddia eden Birleşik Devlet yönetimine inanacak olursan, hayır. Elbette böyle bir şeye inansaydın, benim tanıyıp sevdiğim kuşkucu insan olmazdın."

Eve genzinden bir ses çıkardı. "Ben bu silahı denemek istiyorum. Pil kartın var değil mi?"

"Elbette." Roarke silahı ve rafı kendi aldı, duvara doğru yürüyerek paneli açtı. Eve kaş çatarak onunla birlikte asansöre bindi.

"Senin işe dönmen gerekmiyor mu?"

Roarke, "Patron olmanın güzelliği de burada," diyerek gülümsedi. Eve başparmaklarını ceplerine yine çengel gibi asmıştı. Roarke sordu; "Peki ne için lazım sana bu silah?"

"Emin değilim. Muhtemelen boş yere zaman harcıyoruz."

Asansörün kapıları, alt kattaki yüksek tavanlı ve kum rengi duvarlı atış poligonuna açıldı. Roarke burada sefahat düşkünlüğüne teslim olmuştu. Bu oda yalın ve işe yönelikti.

Roarke bir emirle ışıkları açtı ve tel rafı uzun, parlak siyah konsolun üzerindeki tezgâh alanına koydu. Bir çekmecedен ince bir pil kartı aldı. Bunu silahın alt tarafındaki yuvaya yerleştirdi ve elinin ayasıyla vurarak silaha oturttu.

"Şu anda tam şarj olmuş durumda," dedi. "Sadece etkinleştirmen gerekiyor. Şu kenarına başparmağınla bir fiske vurmak, yetiyor," diye gösterdi. "Tercihlerini ayarla ve sonra da izin ver delsin."

Eve denemeyi yapıp kafasını salladı. "Hızlı ve etkiliymiş. İnsan kendisine bir saldırı olacağından endişe etse, ayarları yapılmış halde yanında taşır bunu." Nasıl duruyor diye denemek için, silahı kendi silah koşumunun üzerine doğru tuttu. "Eğer reflekslerin iyiye, çıkarıp nişan alır ve iki saniyede ateşlersin. Birkaç şarjör boşaltmak istiyorum bununla."

Roarke başka bir çekmeceyi açarak kulak tıkacı ve güvenlik gözlüğü çıkardı. Eve bunları takarken Roarke, "Üç boyutlu hologram mı istiyorsun yoksa yine basit hedef mi?" diye sordu, daha sonra da konsolun ışıklarını yakmak için avcunu kimlik tanıma ekranının üstüne yerleştirdi.

"Hologram istiyorum. Gece manzarası olsun, karşıma da birkaç adam çıkar bakalım."

Roarke atış poligonunu Eve'in istediği şekilde ayarladı, sonra da gösteriyi izlemek üzere geriye çekildi.

Roarke Eve'in karşısına şişko ama yine de hızlı koşabilen iki adam çıkarmıştı. Adam görüntüleri Eve'e doğru her iki taraftan saldırdı. Eve kendi etrafında hızla dönerek her ikisini de yere indirdi.

"Çok kolaymış," dedi yakınlıkla. "Bu silahla hedefi vuramamak için insanın göz sağlığı bozuk, tek kollu bir geri zekâlı olması lazım."

"Tekrar dene." Eve ayakları üzerinde dengesini sağlayıp kendisini kaçmaya hazırlanan yaşlı ve korkmuş bir adam olarak hayal etmeye çalışırken, Roarke poligonu tekrar Programladı.

İlk adam gölgelerin içinden çıkarak hızla ve tam karşıdan saldırdı. Eve yerini değiştirerek çömelir halde ateş etti ve öteki adamı beklemeye koyularak etrafında dönmeye başladı. Öncekine göre daha başarılıydı bu seferki, ikinci adam havaya kaldırdığı çelikten bir sopayla kavisler çizerek yaklaşmaya başladı. Eve nişan alıp ateş etti ve adamı suratından vurdu.

Roarke, "Seni iş üstündeyken izlemeye bayılıyorum," diye mırıldandı.

Eve ayağa kalkarken, "Belki de o benim kadar hızlı değildi," dedi. "Belki de silahtan haberdarlardı. Ancak silaha sahip olmak ona üstünlük sağlardı. Kaldı ki ben nokta atışına ayarlamıştım. Eğer o geniş açığa göre ayarlasaydı, silahı şöyle bir gezdirerek sokağın yarısını yerle bir edebilirdi."

Bunun nasıl olacağını göstermek için, silahı kendi ayarladı ve iki eliyle kabzayı kavrayarak sokak manzarasını taradı. Karşı

kaldırımında durmakta olan araba ateş aldı, pencere camı tuz buz oldu ve alarmlar öttü.

"Gördün mü?"

Roarke, "Daha önce de söylediğim gibi, seni iş üstünde izlemeye gerçekten bayılıyorum," diyerek öne çıktı ve silahı Eve'den aldı. Eve'in saçları karmakarışık ve sert ışığın altında, kahverengi saçlarının üzerindeki her gölge, her ton seçilebiliyordu.

Eve, "Onda böyle bir silah varken ortaya çıkıp onu bayıltamazlardı," diye ısrar etti.. "Bir yem ya da güvendiği bir insanı gönderip dikkatini dağıtmak zorundaydılar. Bu silahın ateşine maruz kalıp da cehennemi boylamamak ve ona aniden saldırmak için yeterli zamana ihtiyaçları vardı. Arabası yoktu ve araç da talep etmedi. Araştırdım. Öyleyse yaya olmalıydı. Silahlı ve hazırlıklıydı, sokağı iyi biliyordu. Ancak Times Meydanı'nda Nebraskalı bir turistin cebinden para çeker gibi onu çabucak ve kolayca alıp götürdüler.

"Bu kadar çabuk ve kolay olduğundan emin misin?"

"Kafasına bir darbe almış ama vücudunda kendini savunduğuna dair bir iz yok. Eğer bu silahı ateşlemiş ve kimseyi vuramamış olsa, yine de etrafta iz olurdu. Bu pek akla yatkın değil."

Eve gözlerinin önüne düşen saçları üfleyerek geriye attı ve omuz silkti. "Ne de olsa her şeye rağmen yaşlı ve yavaş bir insandı, belki de bu yüzdendir."

Roarke, "Herkes korku karşısında soğukkanlı hareket edemez," dedi.

"Evet edemez fakat her şeyine bahse varım ki o edebilirdi." Eve omuzlarını bir kez daha oynatarak devam etti. "Silahlıydılar bence. Bir tanesi onun dikkatini dağıtmış olmalı." Olayın nasıl cereyan ettiğine dair kendi fikrine dayanarak poligonu buna göre ayarlamaya başladı. Tasarladığı sahneye kendini daha da kaptırabilmek için, taktığı gözlükleri ve kulak tıkaçlarını çıkardı. "Hedefe yoğunlaştığı sırada..."

Eve silahı Roarke'dan geri aldı, programı çalıştırdı ve kendini sahnenin içine attı. Gölgelemin içinden bir adam Çıkıp ona doğru hareket ettiğinde silahına uzandı. Silahı hazır hale getirip tam kendi etrafında döndüğü sırada, omzunun üst tarafında bilgisayarca üretilen hafif bir elektrik şoku hissetti.

Evet ben silahımı ateşleyebildim, bu doğru, diye düşündü dalgınca omzunu ovuştururken. Elbette Eve genç ve sağlıklı bir kadındı, ayrıca Tamirci gibi panik içinde de değildi.

"O yaşlı ve korkmuş bir adamdı ama kendini düşmanlarına göre daha güçlü ve akıllı hissediyordu. Sanırım onlar, kapısıyla metro durağı arasında bir yerlerde adama yan tarafından saldırdılar. Birine doğru hamle yaparken ötekisi gelip adamı şokla bayılttı. Eğer sinir sistemine etki eden kuvvetli bir şok değilse, otopside ortaya çıkmaz. Zaten böylesine güçlü bir şoka da ihtiyaçları yoktu. Adamı yerinden sıçratmaları yetiyordu, daha sonra da bayılıp istedikleri yere götürebilirlerdi."

Eve silahı tezgâhın üzerine bıraktı. "Neyse, birkaç cevaba ulaştım. Şimdi sadece bu cevapların sorularını bulmam gerekiyor."

"O zaman ben de bu ufak gösterinin sona erdiğini varsayıyorum."

"Evet, sadece şey yapmam gerekiyor... hey ne yapıyorsun sen?" Eve konuşurken Roarke uzanıp onu kendine doğru hızlıca çekivermişti.

"İlk sevişmemizi hatırladım da." Roarke Eve'in ilk baş ta biraz direnç göstermesini bekliyordu. Bu direnç onun kendini Roarke'a daha da tatlı bir şekilde teslim etmesine yarayacaktı. "Tam burada başlamıştı." Eğilerek dudaklarını Eve'in yanağına sürttü, hırsıyla sindirmek istediği lezzetin tadına bakıyordu böylece. "Yaklaşık olarak bir yıl önce. O zaman bile, istediğim her şeydin sen."

"Senin tek istediğin seksti." Vücudunu ona doğru döndürdüğü sırada, kafasının açısını değiştirdi, böylece Roarke o hünerli ağızyla yanağından boynuna doğru inebildi. Derisinin altında, Eve'in düzinelerce hassas noktası uyanmıştı.

"Evet seks istiyordum." Eve'in tenini kavrayıp sıkmak için ellerini aşağı doğru kaydırırken sessizce kıkırdadı "Hâlâ da istiyorum. Daima seninle benim güzel Eve'im."

"Beni mesai saatimin ortasında böyle tahrik edemeyeceksin." Ama Roarke Eve'i döne döne asansöre doğru sürüklüyor, Eve de buna pek karşı koymuyordu.

"Öğle yemeği arası verdin mi?"

"Hayır."

Roarke arkasına dayanarak sırttı. "Ben de vermedim." Eve'in ağzı üzerindeki ağzı sımsıcak ve talepkâr bir hal aldı.

Hızlı ve açgözlü hamlelerle onu öpücüklerle boğuyordu, Eve'in sinir uçları uyarılmaktan da öte cızırdamaya başlamıştı şimdi.

Eve, "Kahretsin," diye mırıldandı ve bir eliyle Roarke'u sarmalarken öbür eliyle de iletişim cihazını acemice aramaya koyuldu. "Dur, bekle. Bir dakika sabret. Görüntülü erişimi engelle." Eve nefes verdi. Aman Tanrım, Roarke dilini kullanarak hayal edilebilecek en muhteşem şeyleri yapılabiliyordu. "Merkez, ben Teğmen Eve Dallas."

Roarke Eve'i asansöre sürükledi, duvara yasladı ve vahşice boynuna saldırdı.

Merkez dinlemede.

"Bir saatlik iznimi kullanıyorum." Roarke elini sertçe göğsü üzerine bastırınca, Eve kendini tutamayarak inledi. Roarke öbür elini Eve'in bacakları arasına kaydırarak ateşin yakıcı bir hummaya dönüştüğü yere avcuyla sıkıca bastırdı.

Karşı koyamadığı ilk orgazm sırasında, Eve çılgılık atmamak için büyük mücadele vermişti.

Teğmen Eve Dallas, bir saatlik iznini kullanıyor. Anlaşıldı. Tamam.

Roarke gömleğini sert bir şekilde sıyırmadan önce, Eve merkezle kurduğu bağlantıyı anca kesebilmişti. Silah koşumunu çözmek için elleriyle beceriksizce hareketler yaptıktan sonra, Roarke'ın saçlarını kavradı. "Bu delilik," diyerek hızlı hızlı soluk alıp verdi. "Neden daima bunu yapmak istiyoruz ki?"

Roarke, "Bilmiyorum," diye karşılık verdikten sonra Eve'i asansörün dışına savurdu ve büyük yatağa götürmek üzere kollarına alıp odayı çabucak kat etti. "Bunun için Tanrı'ya şükrediyorum."

"Ellerini üstüme koy. Ellerini üstümde hissetmek istiyorum." Eve kocasının vücudu altında tam yatağa düşerken, Roarke'ın elleri karısının üstündeydi.

"Bir yıl önceydi." Dudaklarını Eve'in yüzü ve ağzı boyunca gezdirdi. "Vücudunu, ruh halini, ihtiyaçlarını bilmiyordum. Şimdi biliyorum. Bu sadece seni daha fazla istememe neden oluyor."

Bu delilik, diye düşündü Eve, aceleci bir açlıkla kocasının dudaklarına kendi dudaklarıyla karşılık verirken. Roarke'a dokunmak, onun tadına bakmak daima bu derin arzusunun keskinleşmesine sebep olurdu.

İster şimdiki gibi hızlı ve hiddetli, isterse de şefkatle sevişsinler, Eve'in içindeki bu tutku, bu istek asla azalmıyordu.

Roarke haklıydı. Eve nasıl onun vücudunu tanıyorsa, o da artık Eve'in vücudunu tanıyordu. Eve kocasının kaslarının gerilmesi için nereye dokunması gerektiğini, tüylerini diken diken etmek için nereyi okşamaması gerektiğini biliyordu. Ve bu bilgi, bu aşinalık dayanılmaz derecede tahrik ediciydi.

Eve kocasının bu defa ya da her defasında kendisine ne vereceğini biliyordu. "Yavaş ve yakıcı bir sevişme ya da nefes kesici, ani bir birliktelik olması fark etmezdi. Sonuç hep aynıydı; derin ve baş döndürücü bir zevk ve bunun çevresinde parıltıyan bir heyecan dalgası.

Roarke'ın elleri karısının göğsüne uzandı, bunları ağızıyla emmenin kendisine vereceği heyecanı hissederek titredi. Yumuşak ve sıkı göğüslerdi bunlar... ve ona aitti. Eve'in sırtı bir yay gibi büküldü, nefes nefeseydi. Roarke'in dili altında kalbi hızlı hızlı atıyordu.

Derken, kıyafetlerini şiddetle çıkararak yatak içerisinde yuvarlandılar. Böylece çıplak tenleri birbirine sürtünecek, birbiri üstünde kayacaktı.

Eve'in nefes alıp vermesi hızlandı, kanı alev alev yanıyordu. Çok güçlü ve ciddi bir insan olmasına rağmen, kocasının altında zangır zangır titriyordu. Roarke karısının vücudunun gerilip gevşediğini hissedebiliyor, yüzünde şaşkınlık ve memnuniyet çizgilerinin oluşmasını görebiliyordu.

Eve'i üstüne aldı, ağzını ağızına dayayarak Eve'in uzun ve titrek iniltilerini içine çekti.

Bu yeterli olmayacaktı. Vücudu tatmin olmaya doğru hoş bir şekilde yol alırken, kocasının onu tekrar heyecandan heyecana koşturacağını biliyordu. Yani vücudundaki her noktanın hızla titrediği, her sinir ucunun alevlendiği noktaya....

Zihni parçalara ayrılıp boşaldığı, bünyesi çaresizce sarsılarak bir hummaya büründüğü anda, kendini çekmek için mücadeleye girişerek Roarke'a doğru uzandı.

Adını söyledi, yalnızca adını söyledi ve onu bedenine almak üzere vücudunu bir yay gibi bükte. Birleşme kolay ve ateşli olmuştu. Kocasının gidip gelmelerini karşılamak için, kalçalarını bir piston gibi hareket ettiriyordu. Hem onu tahrik edip hem de kendi tahrik olabiliyordu.

Roarke'ın parmakları karısının parmaklarına mengene gibi yapışarak sıkıca kilitlendi. İlişkinin başka bir aşaması...

Eve, kocasının gözlerindeki vahşi mavilikte, bu büyü içerisinde kendisi gibi kaybolup gittiğini görebiliyordu.

Bir tek sen. Kendisi gibi Roarke da aynı şeyi düşünüyordu, biliyordu. Derken o muhteşem gözler bulanıklaştı. Soluğu kesilmiş bir çığlık atan Eve, kocasının ellerine yapıştı ve onunla birlikte kendisi de sarsıldı.

Roarke bedenini alçalttı ve iç çekerek kafasını Eve'in göğüslerinin arasına yasladı. Kendi vücudu altındaki karısının vücudu su gibi gevşemişti. Eve'in kısa süre sonra yataktan çıkacağını, sonra da kıyafetlerini giyip kendisini tüketen işine geri döneceğini biliyordu.

Ancak şimdilik birkaç dakika daha Eve burada kalmaya razıydı.

Roarke, "Öğle yemeği için eve daha sık gelmelisin," diye mırıldandı.

Eve gülümsedi.

"Eğlence sona ermiştir. Artık geri dönmem gerekiyor."

"Yaa." Ama her ikisi de ayağa kalkmak için hamlede bulunmamıştı. "Bu akşam saat sekizde The Palace'da ulaştırma şirketlerimden birinin üst düzey yöneticileri ve eşlerinin katılacağı bir yemek olacak."

Eve biraz kaş çatarak sordu: "Benim bundan haberim var mıydı?"

"Evet."

"Fakat saat yedide işim var benim."

"Ne işi?"

"Vasiyetname okunacak. B.D. Branson'ın evinde."

"Ahh. Sorun değil. Yemeği sekiz buçuğa alırım, ilk olarak Bransonlar'a gideriz."

"Gideriz değil, ben yalnız gidiyorum."

Roarke kafasını Eve'in göğüslerinden kaldırarak gülümsedi. "Sanırım az önce seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır bu bir dava, seks değil."

"Tamam, ben de Bransonlar'ın evinde seninle seks yapacak değilim, gerçi böyle bir şey ilginç olabilirdi."

"Bak Roarke "

"Hiç de mantıksız bir şey değil, yani mantıksal olarak." Roarke Eve'in yanağına hafifçe dokundu ve yuvarlanarak yatağın öteki tarafına geçti. "Bransonlar'dan çıktıktan sonra, yemeğin olacağı restorana gideriz."

"Vasiyetname okunurken gelip de orada öylece oturamazsın. Halkın katıldığı bir etkinlik değil bu."

"Eğer vasiyetnamenin okunacağı odaya girmemem gerekiyorsa, eminim ki Branson'ın oturup karımı bekleyebileceğim rahat bir mekânı vardır. Hatırladığım kadarıyla, çok geniş bir evleri vardı."

Eve mızızlanma zahmetine girmedi. "Sanırım onu tanıyorsun."

"Elbette. Rakibiz onunla, dostane bir rekabet aramızdaki."

Eve ayağa kalkıp kocasına gözlerini dikerken nefes verdi. "Bakalım avukat onaylayacak mı, o yüzden bu konuyu askıya alalım şimdilik. Belki bir ara Branson'ın kardeşi hakkındaki görüşlerini de benimle paylaşsın."

"Hayatım, sana yardımcı olmaktan daima memnuniyet duyarım."

"Evet." Eve bu sefer mızızlandı. "Beni endişelendiren de bu."

5. BÖLÜM

Eve limuzinin arkasında huzursuzdu. Görevde olduğunu dikkate aldığında, bu yolculuk şekli onun seçeceği bir tarz değildi. Aslında çalışırken arabayı kendi sürmeyi tercih ederdi. Her koşul altında, bir mil uzunluğundaki bir limuzinle yol almak açıkçası fâzla gösterişliydi, dahası bir araştırmamanın ortasında bu çok utanç vericiydi.

Roarke'a 'fazla gösterişli' ya da 'utanç verici' tabirlerini kullanmadı. Onun bu ikilemi kocasını sadece eğlendirirdi.

En azından, üzerine giymiş olduğu kasvetli siyah elbise bir bakıma hem bir vasiyet okuması için hem de bir iş yemeği için yeterli derecede uygundu. Düz ve sıradandı, boynundan ayak bileğine kadar onu sarıyordu. Budalaca pahalı olmasına rağmen giysiyi kullanışlı buluyordu.

Ancak elbisenin üzerinde komik görünmeden silahını kayışla tutturabileceği bir yer yoktu, küçük saçma gece) çantası dışında da rozetini koyabileceği bir yer bulamamıştı.

Eve yeniden kıpırdandığında, Roarke arka koltuğa kolunu uzatarak kuruldu ve eşine gülümsedi. "Bir sorun mu var?"

"Polisler bakireler gibi yünden yapılmış şeyler giymez ve limuzine binmezler."

"Benimle evli olan polisler yapar." Roarke parmağını Eve'in ceketinin altından kolunun üzerinde gezdirdi. Giysinin karısının üstünde duruşu hoşuna gitmişti; uzun, düz ve gösterişsizdi, bu sayede elbisesinin altında vücudu çarpıcı şekilde belli oluyordu. "Koyunların bakire oldukları kanısına nereden vardın?"

"Ha, ha. Benim arabamla gidebilirdik."

"Her ne kadar, şimdiki araban sonuncusuna göre büyük bir gelişme kaydettiye de, böyle bir rahatlığı sağlaması çok zor. Ve akşam yemeğiyle birlikte sunulacak şarabın tadına tam olarak varamazdık. Ve en önemlisi de..." Roarke, karısının elini tutup kaldırdı ve parmak eklemlerini ısırdı. "Ben de yol boyunca seninle oynaşamazdım."

"Burada görevdeyim."

"Hayır, değilsin. Mesain bir saat önce sona erdi."

Eve sırtarak, "Bir saatliğine izin kullanmıştım, öyle değil mi?" dedi.

"Evet kullandın." Kayarak eşine yakınlaştı, elini onun bacaklarının üst kısmına kaydırды. Oraya vardığımızda saati geri alabilirsin, ama şimdi..."

Araç kaldırırma yanaştığında Eve gözlerini kısarak baktı. "Mesai saatimden ödün veremem bayım. Ellerini üzerimden çek, yoksa seni bir memura saldırmaktan dolayı tutuklamak zorunda kalacağım."

"Eve döndüğümüzde, haklarımı okuyup beni sorguya çeker misin?"

Eve kahkahayla güldü. "Sapık," diye mırıldandı ve arabadan dışarı çıktı.

Kahverengi taşlı yükseltilmiş girişe doğru yürürken, "Bir polise göre fazla güzel kokuyorsun," dedi Roarke eşini koklayarak.

"Seni atlatamadan o şeyi üzerime boşalttın," dedi Eve, bu arada Roarke karısını titretecek şekilde onun boynunu gıdıkladı. "Bu akşam çok şakacısın Roarke."

"Oldukça tatminkâr bir öğle yemeği yedim," dedi adam ılımlı bir şekilde. "Beni neşeli bir havaya soktu."

Eve tebessümünü gizleyemedi, sonra boğazını temizledi. "Pekâlâ, bırak şimdi bunu, şu anki durum hiç eğlenceli değil."

"Doğru değil," dedi Roarke, boşta kalan eliyle Eve zili çalmadan önce saçlarını okşadı.

"J.C. için üzüldüm."

"Sen de onu tanıyordun, değil mi?"

"Onu sevecek kadar iyi tanıyordum. O çok nazik bir adamdı."

"Herkesin bahsettiği gibi. Sevgilisini aldatacak kadar nazik yani?"

"Bunu bilemem. Seks, en iyimizi bile hataya sürükleyebilir."

"Öyle mi?" Eve kaşını kaldırarak sordu. "Pekâlâ, eğer bu alanda bir hata yapacağını hissedersen, kızgın bir kadının bir Branson matkabıyla neler yapabileceğini hatırla."

"Sevgilim," dedi Roarke eşinin boynunun arkasını anlayışlı bir biçimde sıkarak. "Ben oldukça aşık hissediyorum," diyerek ekledi.

Ciddi bakışlı bir hizmetçi kız kapıyı açtı, kızın siyah tulumu muhafazakâr bir görünümdeydi, sesi yumuşak ve bir İngiliz donukluğundaydı.

"İyi akşamlar."

Buz gibi bir ifadeyle, "Üzgünüm, Bransonlar şu anda misafir kabul edemiyorlar. Ailede bir vefat durumu yaşandı," dedi.

"Teğmen Dallas." Eve rozetini çıkardı. "Biz bekleniyorduk."

Hizmetkâr kız bir süre rozeti inceledi, sonra başını salladı. Eve güvenlik incelemesinde, hizmetçi kızın bir droid olarak gözlerinde beliren sinirli ifadeyi fark etti.

"Tamam teğmen, lütfen içeri girin. Ceketlerinizi alabilir miyim?"

"Tabii." Eve kendininkini omuzlarından çıkarıp hizmetçinin almasını bekledi ve Roarke elini eşinin omzuna koydu.

Antreye, avlunun tavanına ve zarif kıvrımlı merdivenlere bakarak çevreye göz gezdirdi.

İnce kalemle yapılmış ve boya ile inci beyazı duvarları süsleyen şehir manzaraları vardı. Fayansların üzerinde, aynı renk tonundaki botlarının topukları tıkrıyordu. Bu, antreye ve geniş koridora donuk yapay bir hava katıyordu. Işıklar tavandaki eğime, sis içinden beliden ay ışığı görünümü veriyordu.

Merdivenler kusursuz bir beyazlıktaydı, adeta dalgalanıyor gibi görünüyordu.

Yaklaştıklarında iki uzun kapı sessizce açılarak duvarın içine doğru kaydı. Hizmetkâr saygılı bir şekilde girişte duraksadı.

"Teğmen Dallas ve Roarke," diye duyurdu ve ardından geriye çekildi.

"Neden Summerset'in yerine bu hizmetçiye işe almıyoruz?"

Odadan içeriye girerlerken, Eve'in fısıltıyla sorduğu sorusunu, kocası yeniden hafifçe omzunu sıkarak yanıtladı.

Burası yüksek tavanlı ve genişti, loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Alevlerin titrediği şöminenin kobalt fayanslarından, mavi renk katmanlarının hâkim olduğu tek renkli tarz buraya da taşınmıştı.

Çeşitli boy ve şekildeki gümüş vazolar şöminenin üzerinde sıralanmıştı. Her birinin içinde beyaz zambaklar vardı. Hava bunlardan yayılan koku ile cenaze törenine uygun haldeydi.

Bir kadın yakınlarındaki oturma alanından doğrularak lüks halının üzerinden onlara doğru yaklaştı. Siyah kostümüne karşılık kadının teni zambaklarınla kadar beyazdı. Buğday rengindeki saçlarını, ancak kendine çok güvenen ve güzel kadınların cesaret edebileceği şekilde, yılan gibi döndürerek ensesinde bağlamıştı. Yüzündeki şaşkınlığa uymayan, çıkık elmacık kemikleri, ince ve düz burnu, düzgün kaşları, boyanmamış dudakları, koyu menekşe rengindeki iri gözlerini belirginleştiren gösterişli kirpikleriyle mükemmel bir yaradılışa sahipti.

Gözlerindeki kederli ifadeyi görmemek imkânsızdı.

"Teğmen Dallas." Kadın elini uzattığında, sesinin de teni gibi olduğunu fark etti; solgun, pürüzsüz ve kusursuz. "Geldiğiniz için teşekkürler. Adım Clarissa Branson. Roarke." Sıcak ve narin bir jest ile boştaki kalan elini Roarke'a uzattı.

"J.C. için çok üzgünüm Clarissa."

"Hepimiz biraz uyuşmuş gibiyiz. Onu daha bu hafta sonu görmüştüm. Biz... biz pazar günü hep birlikte kahvaltı yapmıştık. Ben anlayamıyorum... hâlâ anlayamıyorum..."

Clarissa sendelerken, B.D. Branson çıkageldi, kolunu eşinin beline doladı. Eve kadının hafifçe gerildiğini ve o muhteşem gözlerin aşağıya doğru eğildiğini gördü.

"Neden misafirlerimize içecek bir şeyler getirmiyorsun sevgilim?"

'Ahh, tabii ki." Clarissa, Eve'in elini bırakıp parmaklarıyla şakaklarına dokundu.

"Biraz şarap ister misiniz?"

"Hayır teşekkürler. Eğer varsa kahveyi tercih ederim."

"Getirilmesini ayarlayacağım. Affedersiniz."

"Clarissa bu duruma alışmakta güçlük çekiyor," dedi Branson kısık bir sesle, bakışlarını eşinin üzerinden hiç ayırmıyordu.

"O ve erkek kardeşiniz yakınlar mıydı?" diye sordu Eve.

"Evet. Clarissa'nın bir ailesi yok, J.C. benim olduğu kadar onun için de bir erkek kardeş gibiydi. Şimdi ise sadece birbirimize sahibiz." Eşine bakmaya devam ediyordu, nihayet gözlerini ondan aldı. "Bugün siz ofisten ayrılana kadar bağlantıyı kuramamıştım teğmen.

Sizin Roarke ile olan ilişkinizden bahsediyorum."

"Bu bir sorun mu?"

"Katiyen," dedi B.D. Roarke'a biraz gülümsemeye çalışarak. "Biz rakibiz ancak birbirimize düşman olduğumuzu söyleyemem."

"J.C.'yi severdim," dedi Roarke kısaca. "Onun boşluğu doldurulamayacak."

"Evet öyle. Avukatlarla tanışmalısınız, sonra da konuyla ilgilenelim." B.D. konuşurken az da olsa zalim bir ifade belirdi yüzünde, sonra döndü. "Bugün Suzanna Day ile konuşmuşsunuz."

Branson ile göz göze gelen Suzanna yaklaştı. O,

Branson'ın yanında yerini alana dek tokalaşmalar sert ve samimiyetsizdi. En sonunda odadaki son kişi de ayağa kalktı.

Eve onu çoktan tanıımıştı. Lucas Mantz, şehirdeki en popüler ve en pahalı cinayet davalarının savunma avukatıydı. Siyah zerine beyaz çizgileri olan dalgalı saçlarıyla, intizamlı ve kurnaz bir çekiciliğe sahipti. Gülümseyişi soğukkanlı ve nazikti, buğulu gözleri keskin ve tetikteydi.

"Teğmen, Roarke." Her ikisine de başıyla selam verdi, ardından elinde tuttuğu saman rengindeki şarabından yeniden bir yudum aldı.

"Ben, Bayan Cooke'un çıkarlarını temsil etmek üzere buradayım."

"Masraftan hiç kaçınmamış," dedi Eve soğuk bir ifadeyle. "Mvekkiliniz kk de olsa bir mirasa konacağını mı düşünüyor Mantz?"

Mantz kaşlarını keyifli bir alayla kaldırdı.

"Eğer müvekkilimin mali durumunu sorgulayacak olursanız teğmen, size bunu kayıtlarla sunmaktan memnun oluruz. Tabii bize bir yetki belgesi sunarsanız. Bayan Cooke'a yöneltilen suçlamalar sunulmuş ve onaylanmıştır."

"şimdilik," diye belirtti Eve.

"Neden elimizdeki iş ile ilgilenmiyoruz?" Branson, bir kez daha hizmetçi kızı kahve arabasının nasıl yönlendirilmesi gerektiğine dair emir veren eşine baktı, sonra da, "Lütfen oturalım artık," diyerek oturma alanına doğru yöneldi.

Yerlerine geçip oturduklarında, kahve servisi başladı. Clarissa da eliyle eşinin elini sıkıca tutarak onun yanına oturdu. Lucas Mantz Eve'e bir kez daha soğuk bir ifadeyle

gölümsedi ve ona uzak en uçtaki köşeye yerleşti. Suzanna ise Eve ile yüz yüze gelecek şekilde oturdu.

"Merhum, şahsi vasiyetinin bulunduğu diskleri erkek kardeşine, kardeşinin eşine, Bayan Lisbeth Cooke'a ve asistanı Chris Tipple'a gönderilmek üzere bıraktı. Bu diskler, vasiyetin okunuşuna takiben yirmi dört saat içerisinde dağıtılmak üzere uygun kurumlara verilecektir. Bay Tipple'a bu akşamki vasiyet okunma konusunda bilgilendirme yapıldı ancak kendisi katılmayı istemedi. O... pek iyi değil."

Suzanna evrak çantasından bir belge çıkardı ve okumaya başladı. Açılış bölümü teknik ve ağıdalı bir dilde kaleme alınmıştı. Eve, bu gibi evraklara ait dilin iki asırdır değişmemiş olabileceğine neredeyse emindi. Her şeyden önce, birinin kendi ölümüne ait resmi tasdik uzun bir geleneğe sahipti.

insanlar sonlarını, çok önceden planlamaya başlama eğiliminde, diye düşündü Eve.

Cenaze planları ya da ceset yakma ertesinde kullanılan kül kapları, tercihe ve gelire göre değişiyordu. Birçok insan bunları yatırım amaçlı alır ya da hediye olarak verirdi, bunlar kimi zaman şehirde güneşli bir yer ya da küçük bir oda olurdu.

Şimdi satın al, sonra öl.

Bu tür ufak detaylar moda ve toplumsal duyarlılıklara bağlı olarak değişirdi. Ancak yaşamın ilk anlarından ölüme kadar uzanan bu yolda modası geçmeyenler de vardı; son ^arzü ve vasiyetname. Zaman içerisinde kaderin sonucu olarak gelen ölüm, kimin neye, ne zaman ve ne şekilde sahip olacağını da düzenliyordu.

Eve bunun her zaman bir kontrol meselesi olduğunu

düşünürdü. İnsan, doğasında ölümden sonra bile kontrolünün sürmesini isterdi. Hâkimiyet üzerindeki son hüküm, basılacak son düğme. Ancak hayatta kalma tutkusu olan bazıları için, bunun son bir aşağılama şekli olduğunu düşünüyordu. Hayatları boyunca sevilen ve saygı duyulan diğerleri içinse en son armağandır.

Her iki şekilde de, bir avukat ölümle ilgili sözcükleri okur. Ve ardından yaşam devam eder.

Bu ıř ile günlük olarak ilgilenen, bunun üzerinde çalışıp güçlükle ilerleyen ve çoğu kez rüyalarında gören kişi olarak, işin bütününü biraz saldırganca buluyordu.

Vasiyetname ile bırakılan küçük şeylerin okunuğu bir süre daha sürdü. Böylece Eve, budalaca iskemlelerde, mor sabahlık giyerek, bezelye ve krema soslu havuçlu kekten hoşlanan bir adamı gözünde canlandırabilirdi.

Adam hayatında, şirketinde çalışan kapı görevlisinden santral operatörüne kadar, rutin olarak yer almış olan bütün insanları hatırlamıştı. Avukatı Suzanna Day'e, çok beğendiği revizyonist bir sanatçının heykelini bırakmıştı.

O bölüme geldiğinde Suzanna'nın sesi takıldı, sonra boğazını temizledi ve okumaya devam etti.

"Hem sağ hem sol kolum olan, aynı zamanda çoğu kez akıl olarak da bana destek olan asistanım Chris Tripple'a, altın kol saatimi ve bir milyon dolar bırakıyorum; ilkine değer vereceğini, sonrakini ise iyi bir biçimde değerlendireceğini biliyorum.

Güzel ve sevgili yengem Clarissa Stanley Branson'a, annemin bana vermiş olduğu inci kolyeyi, büyükannemden kalan kalp şeklindeki elmas broşu ve sevgimi bırakıyorum."

Clarissa elleri yüzünde sessizce ağlamaya başladı. Eşi koluyla omuzlarını sardığında bile, incecik omuzları sarılıyordu.

"Şışt... Clarissa," Branson eşinin kulağına fısıldadı, güç bela Eve'in duyabileceği şekilde, "kendini kontrol etmelisin," dedi.

"Affedersin," diyerek Clarissa başını önüne eğdi. "Üzgünüm."

"B.D...." Suzanna duraksadı, sessizce Clarissa'ya şefkatle bakarak, "bir süreliğine ara vermemi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır." Branson çenesi kasılmış, dudakları merhametsiz bir şekilde kolunu sıkıca eşine sarılı tuttuğu halde, dümdüz ileriye doğru bakıyordu. "Bitirelim lütfen," dedi.

"Tamam. Kardeşim ve ortağım, B. Donald Branson'a," Suzanna durup bir nefes aldı, "birlikte yürüttüğümüz işin bana ait hisseleri ayrı bir evrakta kayıtlıdır. Ben bu belge ile Branson Oyuncakları ve Aletleri'ndeki bütün payımın, ölümümün ardından mirasımı yaşatacağına inanarak kardeşime geçmesini onaylıyorum. Eğer kendisi benden önce ölecek olursa, bu pay onun hayat arkadaşına veya bu birleşmeden olan herhangi bir çocuğuna aktarılın. İlave olarak, erkek kardeşime babamızın olan zümrüt yüzüğü ve elmas kol düğmelerini, aile resimlerini ve tüm CDlerimi içeren kütüphanemi, *T* ve *T* botumu ve bir gün deneyeceğini umduğum uçan motosikletimi miras olarak bırakıyorum. Tabii eğer, bu vasiyetin okunuşuna benim

motosiklet kazam neden olmaz ve kendisi bu konusunda haklı çıkmazsa."

Branson, kısa ama gülüşe benzeyen bir ses çıkardı, ardından gözlerini kapadı.

"Lisbeth Cooke'a," Suzanna, Mantz'e bir nebze nefret bakışı attı ve buz gibi bir sesle konuşmaya devam etti, "geriye kalan paramın tamamını, banka ve kredi hesaplarımı, gayrimenkulümü, finansal senetlerimi, mobilyalarımı, sanat eserlerimi ve kişisel eşyalarımı içeren tüm şahsi servetimi bırakıyorum. Lissy aşkım," Suzanna kelimeleri ayrı ayrı vurgulayarak devam etti, "çok uzun süre acı çekme."

"Milyonlar." Branson yavaşça ayakları üzerinde doğruldu. Yüzü çarpıcı şekilde solgundu, gözleri parlıyordu. "Kadın onu öldürdü ve milyonlarına sahip oldu. Buna müsaade etmeyeceğim." Yumruklarını sıkarak Mantz'e doğru döndü. "Sahip olduğum her şeyi ortaya koyarak bununla savaşıcağım."

"Acınızı anlıyorum," diyerek Mantz de ayağa kalktı. "Ancak kardeşinizin istekleri açık ve yasal olarak düzenlenmiştir. Bayan Cooke kasıtlı adam öldürmekten değil ikinci derecede cinayetten yargılanacak."

Branson dişlerini gösterdi. Aniden saldırmak için hamle yaptığında, Eve ona engel olmak için atıldı. O yapama dan, Roarke araya girdi.

"B.D.," dedi Roarke sakince, bu arada Branson'ın kollarını iki yanına sıkıca iliştimişti. "Bunun sana bir yardımı olmaz. Konuyla avukatının ilgilenmesine izin ver. Eşin çok kaygılandı," derken Clarissa deli gibi ağlıyordu.

"O dinlenmeli. Onu yukarıya çıkarıp sakinleştirici vermelisin."

Branson'ın yüzündeki kaslarda sert bir kasılma göze çarptı, öyle şiddetliydi ki kemikleri tenini kesecek gibi göründü.

"Defol evimden," diye emretti Mantz'e. "Cehennem ol çık evimden."

"Ben onu dışarı çıkarırım," dedi Roarke. "Sen karınla ilgilenmelisin."

Branson uzun süre Roarke'tan kendini kurtarabilmek için çabaladı, sonra başını kabul edercesine salladı. Eşine döndü, onunla bir çocukla ilgilenir gibi titizlikle ilgilendi ve odadan dışarı taşıdı.

"Burada işin bitti Mantz." Eve onunla yüz yüze geldi. "Bransonlar'ın seni dışarı atacak bir koruması olup olmadığını görmek istemiyorsan, çık artık."

Mantz bunu kabullenip evrak çantasını topladı. "Hepimiz görevimizi yapıyoruz teğmen," dedi.

"Haklısın, senin işin bir katile koşup ona zengin olduğunu haber vermek."

Adam gözlerini kırpmadan, "Hayat nadiren siyah ve beyazdır," diyerek Suzanna'yı başıyla selamladı. "İyi geceler sayın hukuk danışmanı," diye mırıldandı ve evi terk etti..

"Adam haklı." Suzanna içini çekerek tekrar oturdu. "O sadece işini yapıyor."

"Kadın bu mirası alabilecek mi?" diye ısrarla sordu Eve.

Suzanna, "Olaylar görüldüğü gibi ise evet. İkinci dereceden cinayet ile suçlanırsa, kadının J.C.'yi bir kıskançlık anında öldürdüğü tartışılabilir. J.C.'nin vasiyetnamesi mühürlü bir

evraktı. Kadının vasiyetin içeriğiyle ilgili önceden bilgisi olduğunu ya da bu içeriğin herhangi bir şekilde onu etkilediğini kanıtlayanlayız. Mevcut yasalar altında, kadın onun ölümüyle mirastan faydalanabilir."

"Peki ya suçlamalar artırılırsa?"

Suzanna düşünceli bîr şekilde Eve'e bakarak, elini bilgisayarının üzerine koydu. "O zaman işler değişir. Bunun mümkün olması için bir yol var mı? Ben davanın sona erdiği izlenimindeydim."

"Sona ermesi kapandığı anlamına gelmez." "Umarım bu konudaki gelişmeleri bana aktarırsınız," diyerek Suzanna da ayağa kalktı ve onlarla beraber, hizmetçi kızın konukların paltoları elinde onları beklediği çıkışa doğru yürüdü.

"Müsait olduğumda sizi ne yapabileceğim konusunda bilgilendiririm." Dışarıya adımlarını attıklarında, Eve ellerini ceplerine soktu. Limuzin onları bekliyordu. Bundan utandığını belli etmemeye çabaladı.

"Sizi evinize götürmemizi ister misiniz Bayan Day?" diye sordu Roarke.

"Hayır, teşekkürler. Yürüyeblirim." Bir an duraksadı, iç çekip nefes verince ince beyaz bir buhar oluştu.

"Bir miras avukatı olarak, her zaman bu tür konularla ilgileniyorum. Üzüntü ve hırs. Ancak beni bu derece ya kından etkilediği nadiren olur. Ben, J.C.'yi gerçekten çok severdim. Bazı insanların sonsuza dek yaşayacaklarını sanabirsiniz." Başını sallayarak uzaklaştı.

"Pekâlâ, bu şaka gibiydi." Eve arabaya yöneldi. "Merak diyorum, acaba aşkı Lissy bu adam için Clarissa'nın yarısı kadar gözyaşı akıtmış mıdır? Onu iyi tanır mıydın?"

"Hayır," dedi Roarke, arabaya bindi ve eşinin yanına oturdu. "Branson kardeşlere zorunluluktan selam verdiğim bazı cemiyet kutlamaları olmuştu. Clarissa ve Lisbeth de çoğunlukla onlarla birliktelerdi." "Ben olsam yerlerini değiştirirdim." Roarke geriye yaslandı, bir sigara yaktı. "Ne anlamda?" "Clarissa'yı J.C. ile eşleştirdim. Yalnızca onun hakkında öğrendiklerimden yola çıkarak şunu söyleyebilirim ki; o daha yumuşak, güçsüz ve kardeşine göre daha duygusal biriymiş. Clarissa ise kolay kırılacak şefkatli biri, biraz... Branson tarafından sindirilmiş gibi görünüyor. Bu pek de kurnaz bir işadamına uygun bir eş gibi durmuyor. Adam büyük, uluslararası bir şirketi yönetiyor. Onun neden kendi gibi bir işadamına uygun bir karısı yok?" Eve soruyu ortaya attığında, Roarke ona sırtarak baktı. Eve gözlerini kısarak "Ne var?" diye sordu.

"Ben adamın farklı bir tipe âşık olmuş olabileceğini söyleyecektim. Bu olabilir, büyük ve uluslararası şirketlerin yöneticilerinin başına bile gelebilir."

Şimdi Eve'in kısıtıldığı gözleri parladı. "Sen benim kurnaz bir işadamı eşi olmadığımı mı ima ediyorsun?"

Roarke düşünceli bir şekilde sigarasından nefes çekti. "Eğer öyle olduğunu söylersem, benim canımı yakmayı denersin, sonra da bunun sonu burada arka koltukta biter. Bir şey diğerine yol açar ve biz bu akşamki iş yemeğine çok geç kalabiliriz."

"Bunun için çok üzüldüm," diye mırıldandı Eve. "Sen de tam olarak bir polis için tipik bir hayat arkadaşı sayılmazsın dostum."

"Eğer böyle olduğumu söyleseydin, bunu burada sevişerek sonlandırırđık ve bu şekilde sürüp giderdi." Roarke sigara izmaritini dışarı silkeleyip sonra da parmağının ucunu belinden boğazına doğru sürükleyerek, "İster misin?" diye sordu.

"Üzerimde parmak izlerini bırakacağın kadar parlak değılim."

Roarke gülümsedi ve eşinin göğsünü avuçlayarak, "Ben biç bir zaman parmak izi bırakmam sevgilim," dedi.

Eve, gece yemek ve sohbet boyunca, Lisbeth Cooke'un mali durumuyla ilgili verilere ulaşmak üzere bir yetki belgesini elde etmek için uzun aralıklarla sıvışmaya çalıştı. Kayda değeri miras ve onunla aynı fikirde, belki de tartışamayacak kadar yorgun olan bir yargıç bulduğı için şanslıydı.

Nihayet eve vardıklarında, Eve tedirgin ve huysuzdu.

"Kontrol etmek istediğim bazı bilgiler edindim," dedi Roarke ile yatak odasına girdiklerinde. "Üstümü değıştirip bir süre ofiste çalışacağım."

"Ne üzerine?"

"Cooke'un mali durumunu gösteren verilere ulaşmak için bir yetki belgesi istedim." Eve üzerindeki giysiyi çekiştirerek çıkardı ve bir köşeye fırlattı. Üzerinde iki küçük siyah parça iç çamaşırı ve yüksek deri çizmelerle, kocasının ilgisini çekecek şekilde ayakta duruyordu. "Bana tatlı servisi sırasında ulaştı."

"Buralarda bir yerlerde bir kırbacım olacaktı," diye mırıldandı Roarke.

"Bir ne?"

Roarke sırtarak ona doğru ilerledi, Eve'in gözlerini tehditkâr biçimde kısararak bakması onu eğlendirdi. "Benden uzak dur bayım. Sana işim olduğunu söyledim."

"Ben bu bilgiyi, senin ona ulaşacağın sürenin yarısı gibi bir zamanda, temin edebilirim.

Sana çalışmada yardımcı olurum."

"Ben senden yardım istemedim."

"Doğru. Ancak ikimiz de biliyoruz ki ben bunu daha hızlı elde edebilirim. Ve karşılığında tüm istediğim küçük bir şey var."

"Neymiş bu küçük şey?"

"Çalışmayı bitirdiğimizde, bu ilginç kıyafetin hâlâ üzerinde olmasını istiyorum."

"İlginç kıyafet mi?" Aynadaki aksi Eve'in gözüne ilişti ve şaşkın biçimde gözlerini kırptı. "Aman Tanrım! Ben tıpkı şey gibi görünüyorum..."

"Ahh, evet," dedi Roarke kabul ederek. "Aynen öyle görünüyorsun."

Eve geri dönüp eşine baktı, gözlerindeki kurnaz ifadenin yaydığı şehvet parıltısını görmezlikten gelmeye çabalayarak, "Erkekler çok tuhaflar," dedi.

"Öyleyse acı bize."

"Sen bazı ufak çıkarıcı fanteziler hazırlayasın diye, ben burada iç çamaşırlarımla gösteri yapmıyorum."

"Anlaşıldı, tamam," dedi Roarke, bu sırada Eve üzerine bir gecelik giymişti bile. "Veriler çoktan hazırlandı. Bunu ofisimde daha hızlı yapabiliriz," diye ekledi Roarke.

Eve geceliğinin belini kemerle bağlarken, eşine şüpheyle baktı.

"Neyi daha hızlı yapabiliriz."

"Ne mi, verilere ulaşmayı teğmen. Başka ne olabilir ki?"

Eve bu küçük hayal kırıklığını kabul etmeyi reddetti.

"Bu resmi bir iş. Araştırmanın benim makinemde başlangıç durumuna getirilmesini istiyorum."

"Patron sensin," diyerek Roarke eşinin elini tutup onu dışarı yönlendirdi.

"Sadece bunu hatırla, olur mu?"

"Sevgilim, senin bu geceliğin altına ne giydiğin sonsuza dek zihnime kazındı. Bunu nasıl unutabilirim ki?"

"Bütün yollar," diye ciddi bir biçimde başladı Eve, "sekse çıkmaz."

"En iyileri çıkar." Eve önden yürüyerek ofisine girerken, Roarke eşinin kalçasına hafifçe vurdu.

Galahad uyku sandalyesinde kıvrılmış yatıyordu. Kedi bu seslere sıkıntısını belli ederek başını kaldırdı. Hiçbiri mutfağa yönelmediğinden, yeniden gözlerini kapadı ve onları yoksaydı.

Eve, yetki belgesini bilgisayarın yuvasına yerleştirdi ve bağlandı.

"Mali bir araştırmanın nasıl yapılacağını biliyorum. Sen sadece bana bunu yorumlamak ve kadının gizli bir şeyleri olabilmesi ihtimali konusundaki düşüncelerini söylemek için buradasın."

"Ben yardım etmek için buradayım."

"Kes şunu." Eve masasının önüne bir sandalye çekip oturdu ve Lisbeth Cooke'un dava dosyasını ekrana getirdi. "Mevcut

verileri göster," diye komut verdi, "ve konunun adını ve kimlik numarasını içeren mali kayıtlara ait araştırmayı başlat. Tüm hesapları; nakit, kredi ve borç. Bugünkü tarihten geriye doğru bir yıllık dönemi kapsayanlarla başla."

Araştırıyor...

"Şahsi mülkler?" diye sordu Roarke.

"Bunu bulabilirim. Önce paraları araştıralım."

işlem tamamlandı. Cooke, Lisbeth aktif dört nakit/kredi hesabı var.

"Verileri ekranda listele."

Onaylandı...

Veriler ekranda belirdiğinde Eve kısık bir ses çıkardı.

"New York Security'de iki milyon, New World Bank'teki bir diğer hesapta bir buçuk milyon, American Trust'ta bir milyonun biraz altında ve Credit Managers'ta da çeyrek milyonu var."

"Sonuncusu günlük harcamaları için olmalı," diye açıkladı Roarke. "Diğer üçü güvenlik ve komisyonculuk türü hesaplar. Finans ekiplerince yönetilerek özel kuruluşlar tarafından ciro edilen başlıca uzun dönem yatırımları. Akıllıca bir yatırım yapmış. Kadın yüksek risk alıp büyük kazancı ihtiyatlı faiz geliriyle elde ediyor."

"Bunu bankaların isimlerine ve hesaplardaki tutarlara bakarak nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Bankaların niteliklerini bilmek benim işim. Eğer bir sonraki aşamaya geçersen, onun mali durumunun hisse

senetleri, senetler, yatırım hesapları ve piyasa dalgalanmalarında yeni yatırımlara aktarılacak nakit paradan oluşan dengeli karışımına sahip olduğunu göreceksin."

Roarke hesapların ayrıntılı bir şekilde dökümünü istedi ve bir parmağıyla ekrana hafifçe vurdu. "İşte burada, gördün mü? Kadın kendi şirketine güveniyor. Branson'ın şirketinde yüksek miktarda hisse senedi var ve buna güvenmeyip başka yatırımlar da yapmış. Onun aynı zamanda, benimkileri de içeren, farklı birçok firmada da sermaye hisseleri bulunuyor. Bu firmalardan üçü doğrudan Bransonlar ile rekabet halinde. Kadın duygusal yatırım yapmıyor."

"Muhasebeci gibi hesap yapıyor."

"Mali durumu söz konusu olduğunda, zeki ve gerçekçi davranmış."

"Ve oynayacak dört milyondan fazlasına sahip. Bir reklam yöneticisi için çok fazla. Bilgisayar, bir yıllık dönemi kapsayan yatırım ve elektronik transferlerle ilgili detayları ekrana getir."

Araştırıyor...

Veri ekranda belirdiğinde, Eve kaşlarını kaldırıp baktı.

"Şuna bak. J. Clarence Branson'ın hesabından kendi geçim masrafları için hesabına elektronik transfer yapılmış. Her üç ayda bir çeyrek milyon. Bir yılda tam bir milyon!

Bilgisayar Branson'ın hesabından Lisbeth Cooke adına yapılan tüm transferleri listele."

Araştırılıyor...

İşlem tamamlandı.

150.000 dolarlık ilk transfer 02.08.2055 tarihinde gerçekleştirildi. Bir yıl içinde, her dört ayda bir aynı miktar aktarıldı. Transfer tutarı, 02.08.2056'dan itibaren 200.000 dolar oldu. Transferler 02.08.2057'ye kadar bu miktarda devam etti, bu tarihte transfer bedeli 250.000 dolara çıktı.

"İyi bir iş," diye mırıldandı Eve.

"Adam ona düzenli ve cömert bir gelir sağlamış." Sandalyenin arkasından, Roarke dalgınca Eve'in omuzlarındaki gergin omuzlarını ovdu. "Öyleyse neden onu öldürdü?"

"Yılda bir milyon dolar?" Eve geriye dönüp eşine baktı. "Bunun senin için hiçbir anlamı yoktur sanırım."

"Sevgilim, her şeyin bir anlamı vardır."

"Muhtemelen sen bu miktarı sadece ayakkabıların için harcıyorsun."

Roarke kıkırdarak, eşinin başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Eğer ayakların rahat değilse, mutlu olamazsın."

Eve homurdanarak, parmaklarıyla masasına vurdu.

"Pekâlâ, ya kadın açgözlüleştiyse ve yılda bir milyona tamah etmekten yorulduysa? Onu öldürüp işini doğru yapar ve paranın tamamına hemen sahip olur."

"Bu çok büyük bir risk. Her şey berbat olabilir, o cinayetle suçlanabilir ve hiçbir şey elde edemeyip sadece belasını bulup hapse girebilir."

"Kadın hesaplamış. Olasılıkları düşünmüş. Bilgisayar, J. Clarence Branson'ın, Branson Oyuncakları ve Aletleri'ndeki senetleri hariç, şahsi mülkiyetinin değeri nedir?"

Araştırılıyor...

Roarke kendine konyak koymak için eşinin yanından ayrıldı. Eve'in bu şekilde çalışırken, kahve dışında hiçbir şey içmeyeceğini bilirdi. Eşinin uyumasını istediğinden, kahve makinesine uğramadan geçti.

Roarke geri geldiğinde, Eve ayağa kalkmış geziniyordu. Geceliğinin kuşağı gevşemişti, bu da Roarke'a karısı uyumadan önce onunla ilgili planları olduğunu hatırlattı. Çok özel, ilginç planlar.

işlem tamamlandı.

Tahmini gayrimenkulleri, taşıma araçları, sanat eserleri ve mücevherlerini kapsayan hesaplanan değer: 268.000.000 dolar.

"Bu maaşındaki artışta bir patlama demek." Eve saçlarını eliyle geriye doğru attı. "Vasiyetname ile bırakılan önemsiz şeyleri, ölüm vergilerini çıkar. Adam yatırımları az göstermek için dürüst davranmamıştır belki de ama yine de kadın yaklaşık iki milyon dolar alacak gibi görünüyor."

"Mantz, kadının vasiyetnameyle ilgili bilgisi olmadığını kanıtlamaya çalışacaktır."

"Kadın biliyordu. Onlar üç yılı aşkın zamandır birliktelerdi. Kahretsin, kadın mutlaka biliyordu."

"Sence ben ne kadar ederim Eve ve benim vasiyetnamemdeki mirasımın dağılımı nasıl olurdu?"

Eve eşine kısa bir bakış attı, gözlerinde kızgınlık vardı. "Lanet olsun, ben bunu nasıl bilebilirim." Roarke ona

gölümsediğinde, Eve nefesini verdi. "Bu farklı. Biz seninle bir iş anlaşması yapmadık."

"Yeterince doğru. Yine de Mantz bu konuyu kanıtlamaya çalışacaktır."

"O bunun için soluksuz kalana kadar tartışabilir. Bence kadın biliyordu. Cooke ile tekrar konuşacağım, yarın onu sıkıştıracağım. Onun diğer kadın hakkındaki hikâyesi ve delice kıskançlık uydurması benim için hiç de inandırıcı değil."

Eve masasının arkasında eski yerine geri döndü ve borçlarla ilgili verileri istedi. Canı sıkılmış bir şekilde, ellerini ceplerine sokarak bunu inceledi.

"Pahalı zevkler ancak gelirini aşan sınırdan bir şey yok. Kadın bir sürü erkek mücevheri satın almış ve kıyafet. Belki de onun bir köşede başka bir adamı vardı. Bu da araştırmaya değecek farklı bir bakış açısı."

Eve'in kuşağı, nefis teniyle siyah ipek ve deriyi göz önüne serecek biçimde açılmıştı.

"Sanırım bütün bunlar yarına kadar beklemek zorunda."

"Burada yapabileceğim fazla bir şey kalmadı," diyerek kabullendi Eve.

"Tam aksine." Roarke hızlı davranıp kuşağı çekti ve ellerini Eve'in üzerinde gezdirmeye başladı.

"Ben yapacak çok fazla iş olduğunu düşünüyorum."

"Ahh, öyle mi?" Eve'in kanı çoktan kaynamaya başlamıştı. Kocasını çok becerikli ellere sahipti. "Ne gibi?"

"Neden birkaç öneride bulunmuyorum?" Roarke'ın dudakları eşininkine doğru uzandı ve onun sırtını duvara dayadı.

Roarke'un kulağına ilk fısıltısıyla, Eve kendinden geçti.

"Vay. Bu iyiydi. Sadece ben bunun fiziksel olarak mümkün olabileceğinden emin değilim."

"Denemeden bunu asla bilemezsin," dedi Roarke ve söylediğini uygulayarak kanıtlamaya başladı.

6. BÖLÜM

Eve sabah ofise vardığında, Peabody çoktan orada onu bekliyordu.

"İzin için teşekkürler Dallas."

Eve, masasının üstünde duran ince vazo içindeki kırmızı sera güllerini gördü.

"Sen bana çiçek mi aldın?"

"Zeke aldı." Peabody'nin gülümseyişi havai ve çarpıktı. "O her zaman böyle şeyler yapar. Dün için sana teşekkür etmek istedi. Ona, senin çiçek almaktan hoşlananlardan olmadığını söyledim fakat o herkesin çiçeklerden hoşlanacağını düşünüyor."

"Ben çiçekleri severim." Peabody'nin kendisini alaya almasına karşı biraz savunmaya çekildi; eğilip çiçekleri kokladı iki defa.

"Neden hoşlanmayayım ki? Pekâlâ, küçük kardeşinin bugün için planı ne?"

"Müze ve galerilerin bir listesini çıkardı. Çok uzun bir liste," diye ekledi Peabody.

"Ardından şehrin aşağı tarafına gidip bu akşam için indirimli tiyatro biletleri kuyruğunda bekleyecek. Hangi gösteri olursa olsun fark etmiyor onun için, yeter ki Broadway'den bir şov izleyebilsin."

Eve, Peabody'nin yüzünü, endişeli gözlerini, McNab'in hayran olduğu alt dudakını kemirmekle meşgul dişlerini inceledi.

"Peabody, insanlar her gün kardeşinin planladığı tüm bu şeyleri yapmanın bir yolunu buluyor ve New York'ta hayatta kalabiliyorlar."

"Evet, bunu biliyorum. Ve biz bütün uyarıların üzerinden en az altı veya yedi kez geçtik," diye ekledi çarpık gülümsemesiyle. "Fakat o sadece çok... Zeke. Her neyse o ilk olarak Bransonlar ile bağlantı kuracak yeniden, onların kendinden ne yapmasını isteyeceklerini öğrenecek. Dün onlara ulaşamadı."

"Hımm." Eve oturdu ve önceden Peabody'nin getirdiği ofis içi ve dışı postaları karıştırmaya başladı.

"Roarke ve ben dün akşam vasiyetnamenin okunuşunda orada bulunduk. Cooke milyonların sahibi oldu," dedi başını sallayarak. "Bu sabah kadının evine uğrayıp bununla ilgili biraz sohbet edeceğiz. Bu lanet olası Cassandra da kim?"

"Kim?"

"Ben de bunu sordum." Kaşlarını çatarak Eve disk torbasını açtı. "Paketin dışındaki iade adresi Aşağı Doğu Yakası. Tanımadığım insanlardan gelen paketlerden hoşlanmam."

"Dışarıdan gelen bütün sevkiyatlar, patlayıcılar, zehirler ve tehlikeli maddeler için taranıyor."

"Evet, evet." Yine de içgüdüğü ona çekmecedeki bir kutu mühre ulaşır torbayı açarak diski dışarı çıkarmadan önce parmaklarını kaplattı.

"Bu şey üzerindeki virüs programı düzgün çalışıyormudur"
Pcbody üzgün bir şekilde Eve'in bilgisayarına baktı.
"Tahminin en az benimki kadar iyi."

"Kahrolası hurda parçası," diye mırıldandı Eve ve diski yuvaya soktu.

"Bilgisayar, bağlan ve diski çalıştır."

Kızgın arıların toplanma sesine benzer kısık bir vızıltı oluştu.
Eve'in ekranı yanıp söndü, kapandı ve ardından bir inilti sesiyle tekrar belirdi.

"Elime geçen ilk fırsatta," diye yemin etti Eve, "bakım birimindeki soytarıları bizzat ziyaret edeceğim."

Disk sadece metin halinde. Mesaj aşağıdadır...

New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı, Polis Merkezi, Cinayet Bölümü, Teğmen Eve Dallas.

Biz Cassatıdra'yız.

Biz adaletin tanrılarıyız.

Biz sadığız.

Sadece kendine hizmet eden ve zayıf iradeli liderlerden oluşan, rüşvet almaya alışmış yozlaşmış hükümet yok edilmek zorundadır ve yok edilecektir. Biz var olanı tasfiye edecek, ortadan kaldıracak ve imha edeceğiz. Bu, cumhuriyet için gerekli hale gelmiştir. Kitleler daha fazla bu su iistimale, düşüncelerin ve seslerin kısıtlanmasına katlanmayacak.

Bizim düzenimizde, herkes özgür yaşayacak.

Sizin yeteneklerinizi takdir ediyoruz. Tamirci olarak bilinen Howard Bassi olayına duyduğunuz ilgiye hayranız. O bizim için faydalı oldu ve kusurlu olduğu için azledildi.

Eve yuvaya başka bir disk yerleştirdi.

"Bilgisayar, şu anda çalışan diskin kopyasını al."

Biz Cassandra'yız. Hafızamız çok eskileri hatırlar. Biz hazırlıklıyız. Zamanı geldiğinde ihtiyaçlarımızı ve taleplerimizi sana bildireceğiz. Bu sabah saat 9:15'te amacımızı belirten küçük bir gösteri sunacağız. Bize inanacaksın ve sonra da bizi dinleyeceksin.

Mesaj sona erdiğinde, "Bir gösteri," diyebildi Eve. Bilek ünitesine çabucak göz atıp orijinalini mühürledikten sonra her iki diski de aldı. "On dakikadan az zamanımız var."

"Ne yapmak için?"

"Bize bir adres vermişler." Posta torbasının üstüne parmağıyla hafifçe vurarak gösterdi ve ceketini kaptı. "Hadi kontrol edelim."

Uzun adımlarla asansöre doğru yürürlerken Peabody, "Eğer bunlar Tamirci'yi öldüren adamlarsa senin bu konuyu araştırdığını da çoktan biliyor olmamalılar," dedi.

"Bunu bilmek o kadar zor değil. Newjersey ile bağlantı kurmuştum, dün de Tamirci'nin dükkânına gittim. Adresi arat Peabody, ne olduğunu görelim bakalım. Apartman, özel mülk mü yoksa iş yerimi?"

"Peki efendim."

Arabaya bindiler. Eve arabayı kıvrak bir şekilde 180 derece geriye döndürdü ve garajdan dışarı fırladı.

Güneye yönelerek, "Haritayı görüntüle," diye komut verdi. "Aşağı Doğu Yakası, altıncı bölge." Alanın kendine özgü sokak levhası, görüntü ekranında titrekçe belirdiğinde Eve başını salladı.

"Tam düşündüğüm gibi. Burası bir antrepo bölgesi."

"Söz konusu olan bina onarım yapılması planlanan eski bir cam fabrikası. Boş olarak gösteriliyor."

"Belki de adres uydurmadır veya bizim kontrol edeceğimizi umuyorlardır. Onları hayal kırıklığına uğratmayalım Saat kaç?"

"Altı dakika kaldı."

"Tamam. Gidiyoruz." Eve uyarı sirenini yumrukladı, güney sınır trafiğinde tozu dumana katarak ilerledi.

Doğuya döndü, genç iş adamlarının alışveriş yaparak ve iyi şarabın sunulduğu kötü aydınlatma altında pahalı kafelerde yemek yiyerek oturduğu yenilenmiş binaların önünden geçti.

Ancak bir blok ötesinde, bu manzaranın yerini onarıl mamış, umutsuz, metruk yapılar aldı. İşsiz, pasaklı, başarısız ve umutsuz kişilerin bulunduğu sokağın aşağı tarafında sefalet kol geziyordu.

Buranın hemen güneyinde, uzaktan eski fabrikalar ve antrepolar belirdi, neredeyse hepsi terk edilmişti. Tuğlalar zamanla dumandan ve sisten is grisine dönüşmüştü. Pencerelelerinin camları, yerde çöp ve dağınık haldeki yabani otların arasında parçalanmış betonun üstünde kırık parçalar halinde parlıyordu.

Eve arabayı yanaştırdı, etrafına tuğlalardan güvenlik duvarı örölmüş, kare biçimindeki altı katlı binayı kısa bir süre inceledi. Giriş kapısı kartlı kilit sistemiyle donatılmış olduğu halde ardına kadar açıktı.

"Bekleniyor olduğumuzu söyleyebilirim." Binada herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını inceleyerek aracı içeri doğru sürdü. Sonra hiddetli bir şekilde durdu ve dışarı çıktı. "Saat?" diye sordu. Peabody diğer kapıdan inerken, "Yaklaşık bir dakika kaldı," diye yanıtladı. "İçeri girecek miyiz?"

"Henüz değil." Tamirci'yi ve tekin olmayan dükkanını düşündü. "Destek çağır. Ekibe nerede olduğumuzu bildir. Buradan hoşlanmadım."

Gidebildiği kadar uzaklaşmıştı. Bir gümbürtü ile ayaklarının altında yer sallandı. Binanın kırık camları arasında çıkan alev parıltıları Eve'in küfretmesine neden oldu.

"Koru kendini!" Eve kendini arabanın arkasına attığı halde, havadaki patlama onun küçük yakıcı bir tokatla dizlerinin üstüne düşmesine yol açtı. Gürültü muazzamdı, sanki kafatasının ortasına işlemişti.

Tuğlalar yağıyordu. Küllenmiş bir ateş yığını, Eve arabanın altına kayarken yüzünden birkaç metre ötedeki yeri parçaladı. Bedeni sertçe Peabody'ninkine çarptı.

"Yaralandın mı?"

"Hayır. Tanrım Dallas!"

Bir ateş dalgası şiddetli bir şekilde üzerlerinden tırmanarak geçti. Etrafta çığlık sesleri vardı sanki. Başlarının üzerinden uçan enkaz yığını, arabayı sıcak ve hiddetli yumruk darbeleri gibi tahrip ediyordu. Eve nefesini tutmak için çabalarken,

dünyanın sonunun gelmesi de böyle bir his olsa gerek, diye düşündü. Yakıcı, pis ve gürültülü.

Araba üzerlerinde sallanıyor, sıcıyor ve titriyordu. Sonrasında sesler kesildi, yalnızca kulaklarının çınlamasını ve Peabody'nin hızla soluduğunu hissedebildi. Hiç hareket etmedi ama kalbi deli gibi atıyordu.

Hâlâ hayatta olduğuna ve bütün uzuvlarının sağlam olduğuna emin olana kadar bir süre daha öylece yattı. Asfalt betona değdiği yerlerindeki yanma hissinin gerçek olduğunu fark etti. Nihayet, arabanın altından karnının üstünde sürünerek dışarı çıktı.

"Allah kahretsin, lanet olsun! Şu arabamın haline bak."

Arabada çukurlar, yanık izleri, ön camda ise örümcek ağı gibi çatlaklar oluşmuştu. Aracın üst kısmında yumruk büyüklüğünde bir de delik açılmıştı.

Peabody ayakları üzerinde sürünerek yürüyordu, havayı kaplayıp kokutan duman nedeniyle öksürüyordu. "Siz pek de iyi görünmüyorsunuz efendim."

"Sadece bir çizik," diye mırıldandı Eve ve kanlı parmaklarını perişan haldeki pantolonuna sildi.

"Hayır, ben baştan aşağı demek istedim." Eve suratını asarak üstüne baktı, sonra gözlerini kıstı. Peabody'nin yüzü isten siyaha bulanmıştı, gözlerinin akı ise adeta parlıyordu.

Üniformasının kasketini kaybetmişti ve saçları alabildiğine dağılmıştı.

Eve parmaklarını kendi yüzüne sürttü, siyahlaşmış parmak uçlarını o anda fark edip yutkundu.

"Kahretsin. Bu kadarı fazla. Birimlerden bazılarını halkın kontrolü için buraya çağır. İnsanlar yataklarının altından sürünerek çıktıklarında, buraya cehennem kalabalığı gibi bir kitle akın edecektir. Ve sağlaman gereken "

Bir araba sesi duyduğundan, eli silahının kabzasında hızla döndü. Eve, arkasına yanaşan aracı tanıdığına sıkıntısı hafifledi mi yoksa kızdı mı, emin olamadı.

Roarke arabadan indiğinde, "Lanet olsun, senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Aynı soruyu ben de sana soracaktım. Bacağın kanıyor teğmen."

"Çok kötü değil," dedi Eve elini burnunun altına sürerek. "Bir olay yerindeyim Roarke, burası tehlikeli bir alan. Git buradan."

Roarke cebinden bir mendil çıkardı ve yere çömelerek bez parçasını yaranın üstüne bağlamadan önce kesiği inceledi. "Buna baktırmaksın, kumla kaplanmış"

Doğrulup, eliyle saçlarını sıvazladı. "İlginç bir iş ve her nasılsa seninle karşılaştım."

Eve gözünün ucuyla Peabody'nin yılışık gülümseyişini yakaladı ve toparlanmasını bekledi.

"Sana ayıracak zamanım yok Roarke. Çalışıyorum."

"Evet, bunu görebiliyorum. Fakat buna zaman ayırmak isteyeceğini düşünüyorum." Hâlâ yanan molozları gözden geçirirken, gözlerindeki ifade soğuktu. "Burası benim binamdı."

"Kahretsin!" Eve ellerini ceplerine soktu, ileri ve geri yürümeye başladı. "Kahretsin!" tekrar ederek eşine dik dik baktı.

Roarke, "Memnun olacağını düşünüyorum," diyerek cebinden bir disk kutusu çıkardı ve Eve'e verdi. Roarke diski çoktan kopyalamış ve güvence altına almıştı.

"Bunu bu sabah aldım. Kendilerini Cassandra olarak tanıtan bir gruptan gelen metni içeriyor. Aslında, onlar beni kapitalist bir fırsatçı olarak tanımlamışlar, ki bu kesinlikle doğru ve onların ilk gösterisi için seçildiğimi belirtmişler. Metnin içine de bazı popülist politik söylemler serpiştirilmiş. Servetin yeniden dağıtılması, fakir halkın zenginler tarafından sömürülmesi gibi şeyler. Berbat bir biçimde özgünlükten yoksun."

Roarke'un sözleri gelişigüzel olabilirdi ama sesinin tonu çok kontrollüydü. Ve Eve onu tanıyordu. O soğukkanlı gözlerinin ardında öfkeden köpürüyordu.

Bununla bildiği tek yolla başa çıkmaya çalıştı; profesyonellikle.

"Daha detaylı ifadeni alabilmem için ofise gelmene ihtiyacım olacak. Bunu kanıt olarak almalıyım."

Roarke'un gözlerindeki öfkenin arttığını fark ettiğinde, Eve sustu. Roarke böyle düşmanca bir tavır içerisindeyken kimsenin onun kadar tehlikeli görünemeyeceğini geçirdi aklından.

Roarke aniden Eve'in yanından ayrılıp uzun adımlarla toz duman içindeki tuğlalara doğru yürüdü.

"Lanet olsun!" Eve acele ile bir eliyle dağılmış saçlarını düzeltirken, Peabody'ye bir bakış attı.

"Ekipler gelmek üzereler Dallas."

"Kapıda bekle," diye komut verdi Eve, "eğer gerekirse güvenliği sağla."

"Peki efendim." Peabody sempatiyle Eve'in kocasıyla ilgilenmek üzere ona doğru ilerleyişini izledi.

"Roarke bak, kızgın olduğunu biliyorum. Seni suçlamıyorum. Birileri sana ait binalardan birini havaya uçurdu ve kızgın olmaya hakkın var."

"Lanet olsun, evet buna hakkım var." Roarke hiddetli bakışlarla öyle bir hızla geriye döndü ki Eve eşiyle yüz yüze gelmemek için geriye adım atmak zorunda kaldı. "Burası lanet olası bir suç mahalli ve senin altı milyon binandan bir tanesi havaya uçuruldu diye, burada durup seni teselli edecek zamanım ve isteğim yok. Bunun için çok üzgünüm, kızgın hissettiğini anlayabiliyorum ama bunun sorumluluğunu bana yükleme."

Roarke Eve'i kollarından kavradı ve onun homurdanmasına neden olacak bir hareketle onu kaldırdı.

Eğer Roarke'ın arazisi havaya uçurularak bir harabe yığını haline dönüştürülmeseydi, onu fena halde benzetebilirdi.

"Sorunun bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye ısrarla sordu Roarke. "Sence bu lanet olası depo mu sorun yani?"

Eve düşünmeye çabaladı.

"Evet öyle."

Roarke onu birkaç santim daha yukarı kaldırdı.

"Sen bir budalasın."

"Ben bir budala mıyım? Budalayım öyle mi? Birileri benim nöbetim sırasında binaları havaya uçururken, burada dikilip

senin egonu okşayıcı şeyler söyleyeceğimi sanıyorsan, sen de bir ahmaksın. Seni yere sermeden derhal ellerini üzerimden çek."

"İçeriye girmeye ne kadar yaklaştın?"

"Bu... öyle değil " Eve durumu anladığında gururu kırılarak çöktü. Kocasının gözlerinden çıkan o kızgın alevin sebebi bina değildi, kendisiydi.

Sıktağı yumruklarını gevşetirken usulca, "O kadar yakın değildim," diyebildi.

"O kadar yakın değildim Roarke. Ortamdan huzursuz olmuştum. Tam da Peabody'ye birkaç destek ekip göndermeleri için merkezi aramasını emretmiştim. Kendim nasıl başa çıkabileceğimi biliyorum."

"Öyle mi?" Roarke, elini bir kolundan ayırıp parmak uçlarıyla Eve'in kirli yanağını temizledi. "Belli oluyor." Sonra onu tamamen bıraktı ve geri çekildi. "Bacağınla ilgilen. Seninle ofiste görüşürüz."

Roarke gitmek üzere ayrıldığında, Eve, başparmaklarını ön ceplerine çengel gibi astı. Gözlerini kapadı. Kahretsin, tabii ki nasıl başa çıkacağını biliyordu. Ne yazık ki her zaman onunla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. "Roarke."

Roarke durdu, geriye dönüp baktı. Eve'in görevi ve kalbi arasındaki belirgin mücadeleyi gözlemlediğinde belli belirsiz tebessüm etti. Eve, ileriye bakarak Peabody'nin arkası dönük olduğuna emin olduktan sonra ihtiyatlı şekilde Roarke'un yanına geldi, elini yanağına uzattı.

"Özür dilerim. Ben biraz kızgındım... kendime. Yüzüme doğru bir bina havaya uçtu, anlarsın ya." Eve yaklaşan siren seslerini duyduğunda, kaşlarını çatarak elini indirdi.

"Üniformaların önünde öpüşmek yok."

Roarke şimdi gülümsemişti.

"Sevgilim, sen yüzünü yıkayana dek öpüşmek yok. Bü-ronda görüşürüz," diye tekrarladı Roarke ve oradan ayrıldı.

**"Ancak birkaç saat sonra," diye arkasından seslendi Eve.
"Ben bir süre daha burada olacağım."**

"Tamam." Roarke, Eve'in arabasının yanında durdu ve dönüp baktı.

"Aslında bu haliyle sana daha çok uyuyor."

"Kızdır beni," dedi Eve gülerek ardından bomba inceleme ekibi için resmi yüzünü takındı.

Eve, Polis Merkezi'ne geri döndüğünde, duşlara giderek üzerindeki is ve yanık kokusundan arındı. Sıcak su canını yaktığında, bacağındaki yarayı hatırladı. İlk yardım çantasını çıkarıp dişlerini sıktı ve yaraya pansuman yaparak temizledi. Birkaç kesikle başa çıkabilecek kadar, kendi bedeni üzerinde uygulanan tedavi tekniklerini yeterince izlediğine kanaat getirdi.

Yaptığından hoşnut bir halde, birkaç parça yedek kıyafet için dolabının kilidini açtı ve kendine daha fazla yedek giysi getirmesini hatırlattı. Üstünde bulunan kıyafeti ise artık kullanılmayacak olduğundan doğrudan çöpe gitti.

Roarke'u bürosunda, Kanal 75'ten Nadine Furst ile samimi şekilde sohbet ederken buldu. "Yok ol buradan Nadine."

"Hadi ama Dallas. Bir polis, eşinin sahip olduğu yerlerden biri yıkılırken, bilinmeyen biri ya da birileri tarafından az kalsın havaya uçuruluyordu. Bu kesinlikle bir haberdir." Eve'e

sevimli bir kedi gibi gülümseyerek baktı ancak gözlerinde endişe vardı.

"Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim ve neredeyse havaya uçurulmuyordum, patlama anında binadan metrelerce uzaktaydım. Şu anda sana resmi olarak verebileceğim hiçbir bilgi yok."

Nadine bacak bacak üstüne atıp, "O binada ne işin vardı?" diye sordu.

"Belki kocamın arazisinde inceleme yapıyorumdur."

Nadine homurdanarak nazik bir sesle konuşmaya çalıştı. "Tabii, belki de emekli olmaya ve köpek yavruları yetiştirmeye karar vermişsindir. Az da olsa biraz bilgi ver Dallas."

"Bina terk edilmişti. Ben cinayet masasındanım. Ortada cinayet falan yok. Sana bomba ve patlayıcılar katına gitmeni öneririm."

Nadine'nin gözleri kısıldı. "Bu senin davan değil mi?"

"Neden olsun ki? Hiç kimse ölmedi. Ama sandalyemden kalkmazsan birisi ölebilir."

"Peki, tamam." Nadine omzunu silkerek ayağa kalktı. "Gidip bomba ve patlayıcılardaki çocukları tavlayacağım. Dün televizyonda Mavis'in gösterisine rastladım. Harika görünüyordu. Ne zaman geri dönüyor?"

"Gelecek hafta."

"Onun için evde bir hoş geldin partisi düzenleyeceğiz," diye araya girdi Roarke. "Sana detayları iletirim."

"Teşekkürler. Dallas'tan çok daha nazıksın." Kendini beğenmiş bir sırıtma ile Nadine odadan çıktı.

"Bir dahaki sefere birebir g r   mek istediğinde bu espriyi hatırlayacağım," diye   ylenerek kapısını kapadı Eve. "Ona    lemediğin neydi?" diye sordu Roarke. Eve sandalyesine oturdu. "Sahada inceleme yapıp temizlemek Bomba ve Patlayıcı B l   'n n vaktini alacaktır. Bu noktada, bazı    phe uyandırıcı parçalar bulacaklar. Orada zaman ayarlı bombalara benzer en az altı patlayıcı cihaz olmalı. Buna bağlı bir rapor hazırlamam birkaç g    bulur."

"Yine de bu senin davan."

"Bu noktada patlama benim ara tırdığım bir cinayet ile bağlantılı g   n   yor." Tamirci artık onun davasıydı. Kendisi bunu ayarlamı tı.

"Her iki davadan da sorumlu olan kişiler benimle bağlantı kurdular. Whitney ile kısa bir toplantım var ancak evet, o aksini    leyene dek dava benim. Senin Tamirci ile hiç i  i li kin olmuş mıydı?"

Roarke bacaklarını uzattı. "Bu resmi bir soru mu?" "Kahretsin." Eve gözlerini kapadı. "Bu olduğu anlamına geliyor."

Roarke bir yandan kendi ellerine bakarken, "Adam sihirli ellere sahipti," diye açıkladı.

"İnsanlardan sadece bunu duymaktan gerçekten yoruldum. Anlat."

"Beş, belki de altı yıl önceydi. O benim için küçük bir cihaz üstünde çalışıyordu. Güvenlik araştırması için çok zekice tasarlanmış bir şifre çözücü."

"Sanırım bunu sen tasarlamış olmalısın."

"Tamirci bazı ilginç ilaveler yaptığı halde çoğu parçasını ben tasarladım. O elektronik cihazlar konusunda çok yetenekliydi, ancak tamamen güvenilir değildi." Roarke sis grişi pantolonundan rastgele bir pamuk ipliği kopardı. "Bir daha onun hizmetinden faydalanmanın sakıncalı olacağına karar verdim."

"Öyleyse yakın bir zamanda hiçbir şey olmadı."

"Hayır, hiçbir şey. Gayet dostça yollarımızı ayırdık. Eve, seni endişelendirecek ya da araştırmanı zorlaştıracak hiçbir bağlantım yok onunla."

"Peki bu antrepo ne iş? Ne kadar süredir buranın sahibisin?"

"Yaklaşık üç aydır. Satın alışımin tam tarihini ve detaylarını sana bildiririm. Yenilenmesi amaçlanmıştı. İlgili izinler henüz ulaştığından, çalışma önümüzdeki hafta başlayacaktı."

"Neye dönüştürülmek üzere yenilecekti?"

"Konut olarak. Her iki bölümde de binalar aldım, ayrıca o alanda başka birine fiyat teklifi verdim. Onların da marketler, dükkânlar, kafeler ve birkaç büro olmak üzere onarılması gerekiyor."

"Bu sektör bu tarz bir şeyi destekler mi?"

"Destekleyeceğine inanıyorum."

Eve gelir düzeyini ve sokak cinayetlerini düşünerek başını salladı. "Bu tip konular hakkında daha çok şey biliyor olmalısın. Bina sigortalıydı sanırım."

"Evet, satın alış fiyatından biraz daha fazlasına. Projenin benim için büyük bir değeri var." Yüzüstü bırakılan ve küçümsenen şeyleri ele alıp buna değer vermenin, Roarke için büyük anlamı vardı.

"Bina eskiydi ama övgüye değerdi. Yenilemedeki sorun şu; bizden öncekilerin inşa ettikleri korunmak yerine yok ediliyor ve bu çoğunlukla dikkate alınmıyor."

Eve eşinin eski şeylere duyarlılığını bildiği halde, söylediklerinin buradaki anlamından emin değildi. Tuğla yığınının fazlası olduğunu görebiliyordu ve bu bina havaya uçurulmadan önce de böyleydi.

Eve omzunu silkerek bunun onun parası ve zamanıyla ilgili olduğunu düşündü.

"Cassandra adında birini tanıyor musun?" Şimdi Roarke gülümsedi. "Eminim tanıyorumdur. Yine de samimi olarak, bunun eski bir sevgilinin kıskançlık hiddeti olduğundan şüpheliyim."

"Bu ismi bir yerden almış olmalılar." Roarke omuzlarını oynatarak, "Belki de Yunanlılar'dan almışlardır," dedi.

'Yunan Mahallesi bu bölgeye yakın bir yerde değil ki.' Roarke kısa bir süre Eve'e bakakaldı ve ardından kahkahayla güldü.

"Eski Yunanistan'ı kastetmiştim teğmen. Mitolojiye göre; Cassandra gelecekte haber verebiliyordu ancak hiç kimse ona inanmadı. O ölüme ve yıkıma karşı insanları uyardı ve sonunda öldürüldü. Kehanetleri daima doğru çıktı."

"Nasıl oluyor da bunca saçmalığı biliyorsun?" Elini sallayarak Roarke yanıtlamadan sorusundan vazgeçtiğini belirtti. "Pekâlâ, bu Cassandra ne konuda kehanette bulunuyordu?"

"Bendeki diske göre, kitlelerin isyanlarını, rüşvet yiyen hükümetlerin devrilmesini ve benim de onurlu bir üyesi olduğum açgözlü üst tabakanın yıkımını."

"Devrim mi yani? Yaşlı bir adamı öldürmek ve boş bir antrepoyu havaya uçurmak isyan etmenin tuhaf bir yolu." Ancak bunların politik terörist olmaları olasılığını yok sayamazdı.

"Feeney, Tamirci'nin ofis ünitesi üzerinde çalışıyor. Arızalara karşı otomatik olarak güvenliği sağlayıcı bir özelliğe sahip, buna rağmen o bunu çözebilir."

"Onlar neden yapamamışlar?"

"Eğer onlardan biri, bu şifreyi kırıp onun kalesine girmeyi başaracak kadar iyi olsaydı, adamların Tamirci'ye öncelikli olarak ihtiyaçları olmazdı zaten."

Roarke bunun üzerinde düşünüp onaylarcasına başını salladı. "Çok doğru. Başka herhangi bir konuda bana ihtiyacın var mı?"

"Şimdilik yok. Araştırmayla ilgili gelişmelerden seni haberdar ederim. Eğer bir basın açıklaması yapacak olursan, kısa tutmaya çalış."

"Anlaşıldı. Bacağına baktırabildin mi?"

"Kendim ilgilendim."

Roarke kaşını kaldırarak, "Bırak da göreyim," dedi.

Eve içgüdüsel olarak bacaklarını masanın altında birleştirdi. "Hayır."

Roarke ayağa kalktı, ileriye adım atarak eğildi ve zorla Eve'in bacağını çekti. Eşinin karşı koymasına rağmen, Roarke sıkıca kavrayarak Eve'in pantolonunu yukarı kıvrırdı.

"Delirdin mi sen? Kes şunu." Mahcup bir halde, kapıyı kapatmak üzere itti. "Birisi içeri girebilir."

"Öyleyse kıvrınmayı bırak," diye önerdi ve usulca bandajı geriye sıyırdı. Onaylarcasına başını salladı. "Temiz iş çıkarmışsın." Eve'in kızgınlıkla çıkardığı seslere rağmen Roarke başını eğerek dudaklarını yaraya dokundurdu. Sırıtarak, "Artık daha iyi olur," dedi ve o sırada kapı açıldı.

Peabody ağzı açık şekilde bakakaldı, yüzü kızardı ve kekeleyerek, "Affedersiniz," dedi.

Eve dişlerini sıkarken, Roarke bandajı yerine yerleştirerek, "Ben de tam çıkıyordum," dedi. "Bu sabahki heyecandan sonra sen nasılsın Peabody?"

"İyiyim, aslında sadece... bu var." Boğazını temizleyerek Roarke'a umutlu bir bakış attı.

"İşte burada ufak bir sıyrığım var." Parmağını çene hizasına getirip ovuşturdu. Roarke ona gülümseyerek bakınca kalbi tatlı tatlı çarpmaya başladı.

"Demek öyle." Roarke Peabody'ye doğru adım attı, başını ileriye uzatıp dudaklarını minik kesiğe dokundurdu, "Kendine dikkat et," dedi.

Roarke ayrıldığında, Peabody'nin söyleyebildiği tek şey, "Tanrım, aman Tanrım!" oldu. "Adam öyle fevkalade dudaklara sahip ki bu dudakları ısirmaktan kendini nasıl alıkoyuyorsun?"

"Tanrı aşkına, ağzından akan salyaları sil ve otur. Komutana verilmek üzere hazırlamamız gereken bir raporumuz var."

"Ben nerdeyse havaya uçuruluyordum ve Roarke tarafından öpüldüm, her ikisi de aynı sabah gerçekleşti. Ben bugünü takvimime işaretleyeceğim."

"Kendine gel artık."

Peabody "Peki efendim," diyerek kayıt defterini çıkardı ve çalışmaya koyuldu. Her şeye rağmen yüzünde bir tebessüm vardı.

Komutan Whitney'in masasının ardında heybetli bir görünümü vardı. Güçlü kuvvetli omuzları ve geniş yüzüyle iri yarı bir adamdı. Alnında çizgiler halinde kırışıklıklar vardı, eşi bunları yok etmesi için sızlanıp duruyordu. Ancak komutan, kırışıklıkların memurları üzerinde otorite ve gücü çağrıştırdığını bilirdi.

Sonuçlar uğruna gururunu feda edenlerdi.

İhtiyaç duyulan birimlerde en üst kişi olarak bilinirdi. Bomba ve Patlayıcı Bölümü'nden Teğmen Anne Malloy, Elektronik Dedektiflik Bölümü'nden Feeney ve bir de Eve. Komutan raporları dinledi, inceden inceye tahlil etti ve hesapladı.

"Üç vardiya kullanılsa bile," diye sürdürdü konuşmasını Anne, "hesaplamalarım göre en az otuz altı saat gerekiyor. Gelen karmaşık bir patlayıcı düzeneğinin parçalarına bakarak, plaston patlayıcılar ve karışık sayaçlar kullanıldığını söyleyebilirim. Biz tahrip edici ya da ortalığı dağıtan bir grupta karşı karşıya değiliz. Bu daha çok iyi organize edilmiş ve parasal açıdan da iyi desteklenen bir işe benziyor."

"Peki, bu parçalardan herhangi birinin izini araştırıp bulabilme ihtimaliniz var mı?"

Anne duraksadı. Sevimli, karamel rengi teninde yemyeşil gözleri olan ufak tefek bir kadındı. Sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplardı ve neşeli olduğu kadar gözü pek olduğu da bilinirdi.

"Gerçekleştiremeyeceğim sözler vermek istemem komutanım. Eğer izi sürülecek bir şey varsa, araştıracağız. Öncelikle parçaları bir araya getirmemiz gerekiyor."

"Yüzbaşı?" Whitney dikkatini Feeney'ye yöneltti.

"Tamirci'nin ünitesiyle ilgili son birkaç aşamayı tamamlamak üzereyim. Adam labirent haline getirmiş ama üstünde çalışıyoruz ve ne veri varsa bulacağız. Şu anda dükkânında adamın aletleri üzerinde en kapsamlı araştırmayı sürdürüyorum. Eğer düşündüğümüz gibi bu sabahki patlama ile bir ilişkisi varsa, bu bağlantıyı bulacağız."

"Teğmen Dallas, senin raporuna göre, bu konu hiçbir şekilde herhangi bir politik grupta ilişkili değil ya da herhangi bir terörist eylem içermiyor."

"Hayır efendim. O, yalnız çalışan biriydi. Onunla ilgili şüpheli cinayet eylemlerinin çoğu soygun alanında, güvenlik

ihlallerinde ve bu alanlarda kullanılan küçük patlayıcılarla ilintiliydi. Kent Savaşları'nın ardından ordudan emekli oldu. Ordu, hükümet ve genel olarak insanlar tarafından düş kırıklığına uğratıldığı bilinirdi. Adam, görünüşte tamir dükkânı ile kendini serbest çalışan bir elektronik ustası olarak tanıtmış. Benim düşünceme göre, tam da bu nedenlerden dolayı bir bankayı soymak için tutulmadığını ancak çok daha büyük bir işin parçası olması istenildiğini anladığında panikledi, yeraltına inmeye yeltendi ve öldürüldü."

"Bu bizi, eylemlerine yönelik veri kaydetmemiş olması muhtemel bir adamla, henüz belirlenemeyen amaçları olan ve önceden adı duyulmamış bir grupla, enkazını iki blok genişliğinde bir alana saçabilecek derecede şiddetle bombalanmış bir bina ile baş başa bırakıyor."

Komutan arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Her biriniz kendi alanı üstünde çalışacaksınız ancak bütün güçlerin birbiriyle uyumlu olmasını istiyorum. Verilerin ortak paylaşımı gerekmektedir. Bu sabahkinin bir gösteri olduğu söylenildi bizlere. Adamlar bir dahaki sefere, sınırlı nüfusun bulunduğu bir alanda boş bir binayı seçmeyebilirler. Molozların arasından çıkarılan patlayıcılar gibi sivil insanların da parçalarını toplamaya başlamadan önce, bu dosyanın kapatılmasını istiyorum. Gelişmelerle ilgili raporlarınızı da mesai bitiminde görmek istiyorum."

"Efendim." Eve ileriye doğru adım attı. "Her bir diskin ve raporun, Dr. Miraya analiz için verilmek üzere kopyasını almak istiyorum. Araştırdıklarımızın ne tür insanlar olduğuyla ilgili daha detaylı bir profile sahip olabiliriz."

"Kabul edildi. Medyaya sadece bu patlamanın kasıtlı bir hareket olduğu ve araştırma altına alındığı bilgileri verilecek. Disklerle veya cinayetle ilgili olası bir bağlantıya dayalı sızıntı istemiyorum. Hızlı çalışın," diye emretti ve onları bırakıp çıktı.

Üçü koridordan aşağıya doğru ilerlerken, "Normalde," dedi Anne, "bu küçük dosyanın başında olmak için seninle bilek güreşı yapardım Dallas."

Eve gözlerini Anne'in üzerine kaydırdı, onun ufak çehresini tarttı ve homurdandı. "Seni incitebilirim Malloy."

"Küçük olabilirim ama dayanıklıyım." Anne pazılarını esneterek kolunu bükte.

"Ancak bu davada top ilk önce sana doğru zıpladı ve bu aptallar seninle şahsen bağlantı kurdular. Burada sana yol veriyorum." Bunu belirtircesine Eve'in önünden süzöldü, Feeney'ye göz kırptı ve sekerek yürödü.

"En iyi adamlarımdan bazıları bu işte," diye devam etti. "Gün boyu çalışmaları için bütçede oynama yaptım, yine de fazladan laboratuarda çalışmak onları mutlu etmeyecektir. Böyle büyük bir patlamadan sonra kimlik tespitiyle, bu parça ve numunelerin izini sürmek zaman alacaktır. İnsan gücü gerektirir. Ve biraz da lanet şansa ihtiyaç var."

"Ekibimin Tamirci'yle ilgili ulaşabildiklerini seninki lerin bulduklarıyla bir araya getiririz, böylece şu şansın birazını sağlayabiliriz," dedi Feeney. "Daha çok şansa bile sahip olabiliriz; adamın sabit disk sürücüsünden isimler, tarihler ve adresler bulabilirim."

"Bu şanstan faydalanırım ama buna güvenemem," dedi Eve başparmaklarını ön ceplerine çengel gibi asarak.

"Eğer, iyi finanse edilmiş ve örgütlenmiş bir grup olsaydı Tamirci onlara katılmazdı, aynı şekilde kaçmazdı da. Tabii ona payını ödedikleri sürece. O korktuğu için kaçtı. Herhangi bir şey bulabilmiş mi, diye öğrenebilmek için tekrar Ratso'nun peşinden gideceğim. Arlington senin için ne ifade ediyor Feeney?"

Feeney omuzlarını silktiği sırada, Anne ellerini vurarak aralarına girdi ve Eve'i kolundan yakaladı.

"Arlington mı? Bu is'im nerede geçiyor?"

"Tamirci benim köstebeğime başka bir Arlington'dan korktuğunu söylemiş."

Eve, Anne'in tedirgin gözlerine baktı. "Senin için herhangi bir anlam ifade ediyor mu?"

"Evet ediyor... Tanrım. Ve bölümümdeki herhangi bir bomba uzmanı çalışana da. 25 Eylül 2023. Temel olarak Kent Savaşları sona ermişti. Terörist eylemler suikastlar, sabotaj ve patlayıcı maddelerle tanınan radikal bir grup vardı. Onlar herhangi birini bir bedel karşılığında öldürebilir ve yaptıklarını devrim adına haklı gösterirlerdi. Kendilerini Apollo olarak niteliyorlardı."

"Off kahretsin," dedi Feeney ve derin bir nefes aldı "Kutsal Meryem adına."

"Ne?" Eve sinirlenerek Anne'i sarstı. "Tarih benim iyi bildiğim bir alan değil. Bana biraz ders ver."

"Bunlar Pentagon'u havaya uçurmakla ilgili sorumluluğu üstlenenlerdi. Virginia, Arlington. Adamlar o dönemde yeni bir materyal olarak bilinen plaston kullanmışlardı."

Bu maddeyi öyle büyük miktarlarda ve öyle alanlarda kullandılar ki binalar tam anlamıyla buharlaştı."

"Sekiz bin insan, askeri ve kreşlerdeki çocukların da içinde olduğu sivil halk öldü. Kurtulan kimse olmadı."

7. BÖLÜM

Peabody'nin dairesinde, Zeke evi temizleyip link bağlantısını onardı ve mutfak linkinde Clarissa Branson ile yaptığı görüşmeyi tekrar dinledi.

Konuşmayı ilk defa geriye sardığında, kendi kendine ne zaman işe gideceğini bildireceğine ve adrese dair detayları netleştirdiğini söyledi.

ikinci defa dinlediğinde, talimatta önemli bir şeyi kaçırdığına ikna etti kendini.

Üçüncü seferde, Zeke kadının yumuşak sesinin üzerinde yarattığı etkiyle sabit bir biçimde ekrana bakarken elektronik cihazı tamamen unutmuş gibiydi.

Senin ihtiyacın olabilecek aletler anlamında her şeye sahip olduğumuza eminim. Konuşurken, Zeke'in kalbinin biraz daha hızla çarpmasına neden olacak şekilde Clarissa tebessüm etti.

Yine de istediğin herhangi başka bir şey olursa sorman yeterli.

Zeke istediğinin sadece Clarissa olmasına utandı.

Buna teslim olmadan ve iletiyi yeniden dinlemeden önce, bağlantıyı kesmek üzere komut verdi. Başka bir adamın karısında gözü olmasındaki onursuzluğu ve aptallığı düşününce yanaklarını ateş bastı.

Kadının onu bir iş yapması için tuttuğunu hatırlattı kendine.

Aralarındaki her şey bundan ibaretti. Olabilecek her şey *de*. O, kendisine en az ay kadar uzakta evli bir kadındı ve asla onun içindeki bu özlemi yüreklendirecek herhangi bir davranışta bulunmamıştı.

Zeke suçluluk duygusunun kendisine kattığı enerjiyle, elektronik cihazı tamir etti.

"Bana anlatabileceğin başka şeyler var mı?" diye sordu Eve.

Kendi bürosunda sıkışıp kalmaktansa, herkesi bir konferans salonunda bir araya toplamıştı.

Peabody çoktan olay yerinin fotoğraflarını düzenleyip verileri pano üstüne yerleştirmişti. Şu anda pano çok ince görünüyordu.

Anne OtoAşçı'dan aldığı bayat koyu kahveyi yudumlarken, "Arlington ismi Bomba ve Patlayıcı Bölümü'ne katılmak isteyen herkes için anlamlı," dedi.

"Muhtemelen hem askeri hem de sivil insanlardan kendi içine üye katmış bir gruptu. Pentagon gibi bir askeri üssün içine sızmak kolay değildir, dahası o zamanlarda güvenlik önlemleri çok sıkıydı. Bu operasyon çok kurnazcaydı. Araştırma şunu gösteriyor; plaston yüklü üçlü patlayıcılar yer altında beş bölüme birden yerleştirilmişti."

Anne doğruldu, yürürken huzursuz bir biçimde panoya doğru baktı.

"Bombaları yeraltına yerleştirebilmeleri için, en azından teröristlerden birinin orada yüksek bir yetkiye sahip olması gerekir. Ne bir uyarı ne de bağlantı talebi tanımlanmış. Tüm askeri bina saat on bir de kalkmış ve zaman ayarlı patlayıcılarla havaya uçurulmuş. Binlerce insan öldü. Kurbanların hepsini tanımak mümkün değildi. Onlardan geriye fazla bir şey kalmamıştı."

Eve, "Apollo hakkında ne biliyoruz?" diye sordu.

"Bu bombalamadan dolayı itibar kazandılar. Başkan görevden çekilip yerini onların 'yeni düzen' dedikleri yönetimin seçtikleri yeni liderine bırakmazsa, aynı saldırıyı herhangi bir yerde ve zamanda yapabilecekleri hakkında böbürleniyorlardı."

"James Rowan." Feeney araya girdi. "Hakkında bir dosya var ama fazla bilgi içerdiğini sanmıyorum. Askeri niteliği olup da orduya bağlı olmayan türden değil mi Malloy? Politikaya ve dolarlara karşı tutkulu, eski bir CIA ajanıydı. Onun lider ve Pentagon'daki köstebek olduğuna işaret edildi. Ancak bunun doğruluğu kanıtlanmadan önce biri onu öldürdü."

"Bu doğru. Onun grubun lideri olduğu varsayılıyordu. Arlington olayından sonra, video yayınları ve canlı yayın konuşmalarıyla halkın önüne çıktı. Birçok fanatiğin olduğu gibi o da karizmatikti. Yönetimine yeni bir katliamdan ziyade bölünmemesi için büyük bir baskı ve panik hâkimdi. Derken başına ödül kondu. Beş milyon, ölü ya da diri. Hiçbir soru sorulmayacaktı."

"Kim işini bitirdi?"

Anne geri dönüp Eve'e baktı. "Bu dosyalar gizli, bu bölümü yani. Boston'ın dışında bir ev olan karargâhı, kendisiyle birlikte havaya uçuruldu. Vücudu tespit edilebildi, grup dağıldı. Gruptan ayrı muhalifler oluştu, orada burada saldırılar düzenledi. Ama savaşların akışı değişti, en azından burada Birleşik Devletleri'nde. 2020'lerin sonlarına doğru, grubun çekirdek üyeleri olan kişiler ölmüş ya da hapse düşmüştü. Sonraki on yıllık sürede, diğerleri onların izini sürdü ve onlarla irtibat kurmaya çalıştılar."

"Kaç tanesi kaçabildi?" diye merakla sordu Eve.

"Adamlar hiçbir zaman onun sağ kolunu bulamadılar. Bu adamın adı William Henson'dı.

O, Rowan'ın politika çalışmaları esnasında seçim kampanyasının yöneticisiydi." Anne kahvesini bir kenara bırakarak, bir eliyle hafifçe bulanana midesini ovdu.

"Onun Apollo'daki en üst düzeydeki adam olduğu düşünülüyordu. Bu hiç ispatlanamadı, Rowan'ın havaya uçurulduğu aynı gün de ortadan kayboldu. Kimilerine göre bomba patladığında o da içerideydi ancak bu iyimser bir düşünce."

"Peki, onların sığınaklarına, karargâhlarına ve cephaneliklerine ne oldu?"

"Bulundu, yok edildi ve el konuldu. Her şeylerinin bulunduğu varsayıldı, yine de bana sorarsan bu iyimser bir tahmin. Birçok veri büyük bir gizlilikle saklandı. Söylentiye göre, içeri alınan pek çok insan mahkemeye çıkarılmadan öldürüldü ve işkence edildi. Aile bireyleri kanunsuzca hapsedildi veya idam edildi."

Anne yeniden oturdu. "Bu doğru olabilir. Başka türlü iyi olmazdı."

Eve doğruldu, panodaki fotoğrafları inceledi.

"Senin düşüncene göre, bu iş Arlington'da olanlarla ilintili öyle mi?"

"Kanıtları daha yakından incelemek istiyorum, mevcut verileri Arlington'a çekmeye çalışacağım ama zaten öyle gibi ilerliyor." Derin bir nefes verdi.

"Grupların ikisi de mitolojik isimlere sahip, aynı politik palavralar atılıyor ve patlayıcılar için kullanılan madde de aynı. Yine de farklılıklar mevcut; askeri bir hedef yoktu, uyarı yapılmıştı ve hiçbir ölüm de meydana gelmedi."

"Henüz," diye mırıldandı Eve. "Bu konuyla ilgili ulaşacağınız herhangi bir bilgiyi hemen bana aktarın, olur mu?" Peabody, Tamirci Kent Savaşları sırasında ordudaydı, adamın hizmet kayıtlarını daha yakından incelemeye alalım. Feeney, onun ofis ünitesindeki her çeşit bilgiye ihtiyacımız var."

"Üstünde çalışıyorum," diyerek ayağa kalktı Feeney. "izinle McNab'i hizmet kayıtlarıyla ilgili konuda görevlendireceğim. O, herhangi bir şifreyi daha süratle çözecektir."

Peabody ağzını açtı, sonra Eve'den gelen bir uyarı bakışıyla yeniden kapadı.

"Söyle ona, bilgiye ulaştığında derhal bana ilet sin. Hadi Peabody gidelim. Ratso'yu bulmak istiyorum."

Garaja doğru ilerlerken, "Askeri verilere ben ulaşabilirim," diyerek yakındı Peabody.

"Sadece kanallar arasında geçmekle ilgili."

"McNab kanallarda daha hızlı araştırma yapabilir."

Peabody, "O bir gösterişçi," diye söylendi, bu sözleri nedeniyle Eve'in gözleri ona doğru kaydı.

"İşini hızlı yaptığı sürece gösterişe razıyım. Beraber çalıştığın herkesi sevmek zorunda değilsin Peabody."

"İyi fikir."

"Kahretsin, şuna bir göz atar mısın?" Eve hasar görüp tahrip olan arabasını incelemek için durdu. Şakacı birisi aracın

çatlamış arka camının üzerine, 'Bana merhamet et. Hemen son ver hayatıma!' yazılı bir not iliştiirmişti.

"Bu Baxter'ın sevimsiz espri anlayışdır." Eve notu yırtıp attı. "Eğer bu piçi tamire gönderecek olursam, adamlar onu berbat ederler." Arabanın arka tarafına geçti. "Ayrıca bunun için bir ay harcarlar. Onu geri aldığımda da hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak."

"En azından camlarını değiştirmek zorundasın," dedi peabody ve gözlerini kısarak kendi tarafındaki çatlamış cama bakmaya çalıştı.

"Evet." Eve kırık bir parçayı çekti, araba titrediğinde geri çekildi. Yukarı doğru baktığında çatıdaki delikten gökyüzünü gördü.

"Isı ayarlarının hâlâ çalışıyor olmasını dileyelim."

'Yenileme yerine bir teklif getirebilirim. Zeke'ten buna bir göz atmasını isteyebilirim."

"Onun bir marangoz olduğunu sanıyordum."

"O her şeyde başarılıdır. Zeke iç kısmını onarır, sen de sadece camları değiştirir ve çatıyı yamalattırırın."

Hızlanma kontrollerinin içinde bir şey kötüye gidişi haber verircesine titremeye başladı.

"Zeke bunu ne zaman yapabilir?"

"Sen istediğinde hemen yapar." Eve'e tatlı bir bakış attı. "Onun senin evini görmek isteyeceğine eminim. Ona bundan bahsetmiştim, yani nasıl eski ahşap mobilya ve eşyalara sahip olduğunuzdan."

Eve koltuğunda kımıldandı.

"Ben sizin bu akşam bir oyuna ya da başka bir yere gideceğinizi sanıyordum,"

"Biletleri almamasını söylerim."

"Roarke'un bir planı var mı bilmiyorum. Summerset'e sorup öğrenirim. Kahretsin, tamam olur."

"Çok naziksiniz, efendim." Mutlu bir halde Peabody kardeşini aramak için link cihazını çıkardı.

Ratso'yu Biew'de buldular, tabağındaki az pişmiş beyne benzeyen şeye bakarak düşünüyordu. Adam, Eve içeri girip o bölmede ona doğru yaklaşırken gözlerini kırparak baktı.

"Bunların yumurta oldukları düşünülürse, nasıl oluyor da sarı renkte değiller?"

"Gri tavuklardan çıkmış olmalılar."

"Yaa." Bundan tatmin olmuş bir tavırla çatalını batırdı. "Pekâlâ, durumlar nasıl Dallas? Tamirci'yi halleden adamları mı yakaladın?"

"Takip etmek için bazı ipuçları var. Sen ne buldun?"

"O akşam kimse Tamirci'yi görmemiş, Zaten görülmesini de umma, çünkü o akşamları dışarı çıkmazdı. Ama Pokey... Pokey'i tanır mısın Dallas? Uyuşturucu falan satar, bazen de fahişelik."

"Pokey ve benim tanıştığımızı sanmıyorum."

"Pokey iyidir. Çoğunlukla kendini düşünür, anlarsın ya? Adam, o akşam sokakta ne yaptığını anlattı. Fazla iş yokmuş, çünkü hava seks için deli gibi soğukmuş, anlarsın ya! Ancak o bütün parasını kaybetmiş, bu yüzden gezinmek için dışarı çıkmış ve Tamirci'nin yerinden aşağıya doğru inen bir kamyonet görmüş. Yeni ve güzel olanlardan birini, içinden

etrafta biraz eğlence arayan birilerinin çıkacağını sanmış ama içerisinde kimseyi görememiş."

"Ne tür bir kamyonetmiş bu?"

Ratso tabağındaki yumurtalarıyla oynayarak kurnaz görünmeye çalıştı.

"Pekâlâ, Pokey'e senin bir şeyler öğrenmek istediğini söyledim ve eğer bu sağlam bilgiyse, bunun için ödeme yapmalısın."

"Bilgi bana ulaşmadan ödeme yapmam. Bunu da söyledin mi ona?"

Ratso iç çekti. "Evet, sanırım söyledim. Şey, o kamyonetin şu göz alıcı Airstream olanlardan biri olduğunu söyledi, gösterişli ve siyahmış. Saldırıya karşı güvenliği varmış." Ratso biraz gülümseyerek, "Bunu biliyor, çünkü içine girmek için uğraşırken elektriğe maruz kalmış. Çarpıldığından zıplayıp dans etmiş ve o sırada sokağın aşağı tarafında kargaşaya benzer bir şeyler duymuş."

"Ne tür bir kargaşa?"

"Bilmiyorum. Bir sese benziyormuş, muhtemelen birinin bağırması ve insanların toplanması gibi. Bu yüzden, kamyonetin sahibi onu içeri girmek için uğraşırken görmüş olabilir diye köşeye saklanmış. Fakat iki adamın geldiğini görmüş ve içlerinden birisi omzunun üstünde büyük bir çanta taşıyormuş. Diğeri, Pokey'nin söylediği kadarıyla silaha benzer bir şey tutuyormuş, ekranda ve disklerde gördüklerine benziyormuş. Adamlar bu çantayı aracın arkasına fırlatmışlar, yere çarptığında ağır bir gümbürtü çıkarmış. Sonra adamlar ön tarafa geçip aracı sürüp gitmişler."

Ratso biraz daha yumurtalardan yedi ve bardağındaki idrar görünümlü içeceklerle ağızındakileri ıslattı.

"Ben de tam burada oturmuş bunun üstünde düşünüyordum, senin peşinden gidip bunları sana anlatmalı mıyım diye tereddüt ederken, sen geldin işte." Eve'e sırtıttı.

"Belki de çantanın içerisindeki Tamirci'ydi. Belki onu çantanın içine tıktılar, öldürüp nehre fırlattılar. Muhtemelen."

"Pokey aracın plakasını almış mı?"

"Yoo. Pokey o kadar akıllı değildir, anlarsın ya. Adam elinin yandığını söyledi ve ben etrafta Tamirci hakkında sorular sorana kadar da bunun üstünde düşünmemiş."

"Siyah Airstream bir kamyonet?"

"Evet, saldırıya karşı koruyuculu. Ahh, Pokey içerisinde tam donanımlı bir eğlence merkezi de olduğunu anlattı. Belki de içeri girmeyi bu nedenle düşünmüştü. Pokey, ara sıra da elektronik eşya satar da."

"Sağlam bir vatandaşa benziyor gibi."

"Öyledir, her şeyle ilgilenir. Pekâlâ, nasıl buldun Dallas? Bu iyi bir bilgi, değil mi?"

Eve bir yirmilik çıkardı. "Eğer bu beni bir yere ulaştırırsa bir yirmilik daha alırsın. Şimdi, Tamirci'nin ordu hikâyesiyle ilgili ne biliyorsun?"

Yirmilik Ratso'nun kirli ceketinin ceplerinden birinin içinde kayboldu. "Hikâye?"

"Onun orduda ne yaptığıyla ilgili? Seninle bu konuda hiç konuşmuydu?"

"Fazla değil. İçki içip çok sarhoş olduğu birkaç sefer dışında konuşmadı. Anlattığı kadarıyla, savaş sırasında bir sürü hedefi

etkisiz hale getirmiş. Ordunun bunları nasıl 'hedef' olarak nitelediğinden bahsetmişti, çünkü adamların kışları onlara insan demeye yetmiyormuş. Orduda çok zor zamanlar geçirmiş. Onlara sahip olduğunu her lanet şeyini nasıl verdiğini anlatırdı. Ordu istediği her şeyi parayla yaptırabileceğini sanıyormuş. Tamirci onların parasını almış ve adamları aldatmış. Polisleri, CLA'yi ve lanet olası ABD başkanını da. Ancak bu yalnızca şapşallaştığında söyledikleri, yoksa o hiçbir şey anlatmazdı."

"Daha önce Apollo veya Cassandra hakkında bir şeyler duydun mu?"

Ratso bir eliyle burnunun altını kaşdı.

"PeekABoo'daki masa dansçısı Cassandra diye geçiyor. Kadının karpuz gibi göğüsleri var."

Eve başını iki yana salladı. "Hayır, bu başka bir şey. Ratso bunu çevrede soruştur ama gerçekten dikkatli biçimde sor. Ve eğer bir şey duyacak olursan, beni aramak için tereddüt etme. Hemen ara."

"Anlaşıldı fakat operasyon harcamalarında biraz zayıf durumdayım."

Eve ayağa kalktı ve masanın üzerine bir yirmilik daha attı.

"Sakin paramı boşa harcama," diyerek onu uyardı. "Peabody."

"Airstream marka kamyonetleri araştırmaya başlayacağım," dedi Peabody. "New York ve New Jersey kayıtlarındakilerin tamamını."

"Kahretsin!" Eve aracına doğru koştu. Parmağını sallayarak, "Şu pislige bakar mısın?" dedi çukurlaşmış kapor-

tasının üstüne eğilerek, birisi tarafından çizilen çatık kaşlı parlak kırmızı yüzü işaret ediyordu.

"Hiç saygı yok. Devletin malına karşı hiç saygı kalmamış."

Peabody öksürdü, gülmek için çabalıyordu.

"Bu bir rezalet efendim. Kesinlikle."

"Yüzündeki ifade budalaca bir sırıtma mı polis memuru?"

"Hayır efendim, kesinlikle bir sırıtma değil. Bu bir kaşlarımı çatarak bakma ifadesi. Dürüstçe bir surat asma. Bu alanı dolaşp spreylere kutuları için soruşturma yapmalı mıyım değilim?"

Eve, Peabody'ye göğsünde sıkışan kahkahayı dışarı püskürtmesi için yeterince süre tanıyarak

"Kıçımı öp," dedi ve kapıyı çarparak arabaya girdi.

Peabody, "Emredersiniz," diye mırıldandı. Uzun bir nefes verip yüzündeki sırıtmadan kurtularak koltukta yerini aldı.

"Mesaimizi evimdeki ofisimde tamamlayacağız. Eğer arabayı garaja park edersem ve polis karakolundakiler de üstüne bir çentik atarsa çok sinirleneceğim."

"Bana uyar. Sizde yemekler çok daha iyi." Ayrıca McNab'in etrafta gezinip ona yalışma şansı da yoktu.

"Lisbeth Cooke'un adresine ulaşabildin mi? Eve gitmeden önce ona uğrayabilir miyiz bakalım."

"Evet efendim, sanırım yolumuzun üstünde." Peabody adresi arattı. "Tam olarak Madison'da seksen üç numara. Arayıp görüşme ayarlamalı mıyım?"

"Hayır, onu şaşırtalım."

Öyle yaptıkları aşikârdı ama Lisbeth beklenmedik şeyleri umursamazdı. O, kapıyı açtığı anda,

"Avukatım olmadan sizinle konuşmak zorunda değilim," dedi.

"Arayın onu," diye teklif etti Eve. "Elbette gizleyecek bir şeyiniz varsa."

"Saklayacak hiçbir şeyim yok. Ben size ifademi vermiştim, karşı tarafın avukatıyla ofisinde görüştüm. Savunmamı yaptım ve hepsi bu."

"Böyle açık ve düzgün ise benimle konuşmak sizi rahatsız etmemeli. Tabii eğer anlattığınız her şey yalan değilse."

Lisbeth'in gözleri alev gibi parladı. Çenesi gerildi. Eve'in saldırdığı nokta onun gururuydu.

"Ben yalan söylemem. Kendim ve bağlı olduğum insanlar adına dürüstlük için direnirim. Dürüstlük, sadakat ve saygı."

"Yoksa onları öldürürsün. Bunun sonuçlarını görmüştük."

Lisbeth'in gözleri kısıldı, sonra yeniden soğuk ve temkinli haline döndü. "Ne istiyorsunuz?"

"Dava dosyamı düzenleyebilmek için yalnızca birkaç soru." Eve başını eğdi. "Saydıkların arasında düzen kelimesi yok mu?"

Lisbeth geriye çekildi. "Sizi uyarıyorum, çizgiyi aştığınız dakikada, avukatımı çağırırım. Sizi taciz etmekle itham ederim."

"Bunu not al Peabody. Bayan Cooke'u taciz etmek yok."

"Alındı teğmenim."

"Senden hoşlanmıyorum."

"Ahh şimdi de sen benim duygularımı incittin."

Eve oturma alanını inceledi, tam bir düzen ve kusursuz bir zevk hâkimdi. Kabul etmeliydi ki kadının bir tarzı vardı. Hatta

bunu takdir edebilirdi, ikiz çizgili kanepelerin üzerinde koyu yeşil ve mavi renkte şeritler vardı, göz alıcı oldukları kadar rahat da görünüyorlardı. Sisli cam masa ve canlı renkteki deniz manzaralı tablolar bir ihtimam içindeydi.

Roarke'ın takdir edeceğini bildiği, solgun deri ciltleriyle bir sandık dolusu kitap duruyordu ve açık olan perdelerden muntazam yapısıyla şehrin manzarası görünüyordu.

"Hoş bir yer." Eve dönüp gündelik bej renkli pantolon ve tuniği içinde kendine bakan kadını inceledi.

"Benim dekorasyonla ilgili yeteneklerimi tartışmak için burada olduğunuzu sanmıyorum."

"Biblolarını toplamana J. Clarence mı yardım etti?"

"Hayır. J.C.'nin zevki gülünç ve pejmürde şeylerin birbirini tamamlamasıyla oluşurdu."

Eve davet beklemeksizin kanepenin üstüne kurulup bacaklarını uzattı.

"Sizin pek ortak yanınız yok gibi görünüyor."

"Aksine, biz fazlasıyla aynı şeylerden hoşlanırdık. Ve ben onun sıcak, cömert ve dürüst bir kalbi olduğuna inanmıştım. Ancak yanılmışım."

"Oysa birkaç yüz milyon bana oldukça cömertmiş gibi görünüyor."

Lisbeth geriye döndü, mini gömme buzdolabından bir şişe su aldı.

"Ben paradan söz etmiyorum," dedi suyu kesme bir bardağa boşaltırken. "İnsan ruhunu kastetmiştim. Ne var ki hakkını vermeliyim, J.C. para konusunda çok cömertti."

"Onunla yatman için de sana para veriyor muydu?"

Lisbeth bardağını sertçe bırakırken cam şişeye çarptı.

"Kesinlikle para vermiyordu. Finansal düzenlemeler aramızda ayrı bir konuydu. Bu ikimizin de rahat olmasını sağlıyordu."

"Lisbeth, adamı yılda bir milyon dolara tutmuşsun."

"Ben onu hiçbir şey için tutmadım. Bir anlaşmamız vardı ve anlaşmanın bir bölümü finansal ödemeleri içeriyordu. Bu tür anlaşmalar, bir tarafın diğerine göre hatırı sayılır ölçüde mali avantaja sahip olduğu ilişkilerde sıkça yapılır."

"Artık o öldüğüne göre, senin hatırı sayılır biçimde finansal üstünlüğün oldu."

"Bana söylenilene göre öyleymiş." Tekrar bardağını kaldırdı, omzunun üzerinden Eve'i izledi.

"Onun vasiyetnamesinde yer alan koşullardan haberim yoktu."

"Buna inanmak zor. Sizin çok yakın bir ilişkiniz vardı, senin de itiraf ettiğin gibi düzenli finansal ödemeleri içeren, uzun süreli ve içli dışlı bir ilişkiydi bu. Ve siz o öldüğü takdirde neler olabileceğini hiç tartışmadınız, hiç sorgulamadınız öyle mi?"

"O güçlü ve sağlıklı bir adamdı." Sakince omuz silkmeye çabaladı ama bu bir titremeye dönüştü. "Onun ölümü üzerinde durduğumuz bir konu değildi. Her zaman benim güvenceye alınacağımı söylerdi. Ona güvenmiştim."

Bardağını bırakırken gözlerinde öfke belirdi. "Ona güvenmiştim. Ona inanmıştım. Ve o beni en aşağılayıcı, en berbat şekilde aldattı. Eğer bana gelip anlaşmamızı sona erdirmek istediğini söyleseydi, bu kadar mutsuz olmazdım. Kızardım ama yine de kabullenirdim bunu."

"Sadece bu kadar mı?" Eve kaşını kaldırıp sormuştu. "Hiç ödeme olmayacak, hayal gibi geziler ve pahalı hediyelerden de mahrum olacaksın ve artık patronu da soymayacaksın!"

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersin! Bu kadar kaba kelimeler kullanabilecek kadar alçalmaya nasıl cesaret edebiliyorsun? Sen hiçbir şey bilmiyorsun, benimle J.C. arasında geçenlere dair hiçbir şey bilmiyorsun." Nefesi güçlükle çıkmaya başladı, yumruklarını sıktı. "Tek görebildiğin yüzeydeki, çünkü derinde olanı görme kabiliyetine sahip değilsin. Ve sen, sen de Roarke'ı soyuyorsun, onunla evlenip dolaylı yoldan her şeyi sağlıyorsun. Yılda kaç milyon cebine giriyor teğmen?"

Eve zorlukla koltuktaki yerini korudu. Hiddet Lisbeth'in yüzünü çirkin bir renge bürümüşü, gözleri ateşten yeşil bir cama dönüşmüştü. İlk kez olarak, bir adamın kalbine bir matkabı saplayacak kudrete sahip görünüyordu.

"Ama ben onu öldürmedim," dedi Eve soğukkanlılıkla. "Senin de bahsettiğin gibi Lisbeth, sen neden J.C. ile evlenerek hileli yolla sağlamadın bunları?"

"Bunu ben istemedim," dedi Lisbeth gözleri kıvılcım saçarak. "Ben evliliklere inanmam. Üzerinde anlaşılamadığımız bir konuydu bu, yine de o benim duygularıma saygı duyuyordu. Saygı gösterilmeli de!" Kadın, yumrukları sı kılı bir halde Eve'e doğru üç uzun adım ama Peabody'nin bir hareketiyle durdu.

Lisbeth titriyor gibiydi, parmak eklemleri bembeyazdı. Dudakları yavaşça rahatladığını belirtircesine hırıltıyla kıvrıldı ve yanaklarındaki o hiddetli renk solmaya başladı.

"Bunlar senin içindeki dürtülerden bazıları Lisbeth," dedi Eve ılımlı bir ifadeyle.

"Evet. Anlaşmamın bir parçası olarak öfke kontrol terapisine dâhil olacağım. Toplantılara önümüzdeki hafta başlayacağım."

"Bazen geç olması hiç olmamasından daha iyidir. J.C.'nin seni aldattığını öğrendiğinde deliye döndüğünü iddia etmiştin. Ancak şimdiye dek onun hayatında başka bir kadın olduğunu bilen kimse çıkmadı. J.C.'nin asistanı senden başka kimse olmadığına dair yemin etti."

"O yanılıyor. J.C. beni aldattığı gibi onu da kandırmış. Ya da yalan söylüyor," dedi Lisbeth omuzlarını silkerek. "Chris J.C. için elini bile kesebilirdi, bu yüzden onun için yalan söylemek önemli değil."

"Neden yalan söylesin ki? Eğer senin de söylediğin gibi, tüm yapması gereken gelip sana anlaşmanızı sona erdirdiğini söylemek ise neden aldatmış olsun ki?"

"Bilmiyorum." Telaşlı bir halde, eliyle saçının kusursuz şeklini bozarak geriye doğru itti, "bilmiyorum," diye tekrarladı. "Ne de olsa o da diğer erkekler gibiydi, belki de aldatmayı heyecan verici bulmuştu."

"Erkeklerden pek hoşlanmıyorsun, öyle mi?"

"Tam olarak hayır."

"Pekâlâ, diğer kadının varlığından nasıl haberdar oldun? Kim bu kadın? Nerede? Nasıl oluyor da kimse onu tanımıyor?"

"Birisi tanıyor," diye düz bir biçimde açıkladı Lisbeth. "Birisi bana onların beraber çekilmiş fotoğraflarını ve konuşmalarının diskini gönderdi. Benim hakkımda yaptıkları

sohbetleri. Bana gülüyorlardı. Tanrım, onu tekrar tekrar öldürebilirim."

Lisbeth hızla döndü, birden hızla bir dolabı açıp büyük bir posta torbası çıkardı. "İşte burada. Bunlar kopyaları. Asıllarını dava avukatına verdik. Ona bir bakın, elleri kadının üzerinde."

Eve içindikileri çıkarıp baktı ve kaşları çatıldı. Bunlar iyi çekimlerdi. Resimlerdeki adam çok açık bir biçimde J. Clarence Branson'dı. Bir tanesinde, adam bir park bankına benzer bir şeyin üstünde yanında kısa etek giymiş, genç bir sarışınla beraber oturuyordu. Elleri kadının bacaklarının üstünde duruyordu. Bir diğerinde, onlar tutkuyla öpüşüyorlardı ve adamın eli kadının eteğinin altındaydı.

Diğer fotoğraflar bir kulüpte özel bir bölmede çekilmiş benziyordu. Resimler sanki bir video diskinden alın nişçasına dalgalıydı. Eğer yönetim tarafından özel odalarda video çekimi yapıldığı ortaya çıkarsa, kulüp bu yüzden seks lisansını yitirebilirdi.

Ancak dalgalı ya da değil, fotoğraflar net biçimde J.C.'yi sarışın kadınla çeşitli seks pozisyonlarında gösteriyordu.

"Bütün bunlar ne zaman sana ulaştı?"

"Tüm bu bilgileri dava avukatının ofisinde aktardım."

"Bunu bana ver," dedi Eve kısaca. Eve, dava avukatının neden bu lanet eğlencelikleri öncelikli soruşturmacıya iletme zahmetinde bulunmadığını öğrenecekti.

"İşten eve döndüğümde bunları elektronik posta yuvasında buldum. Açtım ve onları inceledim. Resimlerle yüzleştirmek için doğruca J.C.'ye gittim. O inkâr etti. Gerçekten, orada öylece durdu ve bunu inkâr etti. Bana neden bahsettiğimi bilmediğini

söyledi. Öfkeden deliye döndüm, gururum kırıldı. Öfkeden gözüm karardı, kendimi kaybettim ve matkabı kaptığım gibi... "

Lisbeth'in sesi alçaldı, avukatının talimatlarını hatırlayarak kendini toparladı.

"Aklımı kaçırmış olmalıyım, ne düşündüğümü ve ne yaptığımı hatırlamıyorum. Sonra polisi aradım."

"Bu kadını tanıyor musun?"

"Daha önce onu hiç görmedim. Genç, öyle değil mi?" dudakları titredi. "Çok genç ve çok... esnek."

Eve fotoğrafları ve diski posta torbasına geri koydu.

"Bunları neden saklıyorsun?"

"Bana birlikte tüm yaşadıklarımızın bir yalan olduğunu hatırlatması için."

Lisbeth torbayı geri aldı ve tekrar dolaba yerleştirdi. "Ve bana bıraktığı paranın her bir kuruşunu keyfini çıkarmayı anımsatması için."

Lisbeth su bardağını yeniden aldı, sanki şerefe kadeh kaldırırcasına tuttu. "Lanet olası her bir kuruşun."

Eve arabasına döndü, kapısını çarptı. Kara kara düşünüyordu

"Olay tam olarak anlattığı gibi gerçekleşmiş olabilir. Kahretsin." Direksiyona yumruğunu indirdi. "Bundan nefret ediyorum."

"Kadının fotoğrafını araştırabiliriz, kimliğini belirlemeye çalışırız. Bir şey çıkarabiliriz."

"Evet, vaktin olduğunda karıştır bakalım. Tabii lanet olası fotoğrafları aldığımızda."

Canı sıkkın bir halde Eve freni indirdi. "Lisbeth'in vasiyetnameden haberdar olduğunu ya da niyetinin onu öldürmek olduğunu ispat edecek yol kalmadı. Ve onun yukarıdaki tavrını gördükten sonra, ben bile hikâyesine inanmaya başladım."

"Kadının senin yüzünü parçalamak için yeltendiğini sandım."

"Bunu yapmak istedi." Eve içini çekti. "Öfke kontrol terapisi," diyerek mırıldandı. "Bakalım bundan sonra ne var?"

8. BÖLÜM

Masa linkini iterek, "Sistemde bir engel oluşmuş," diye homurdandı Eve. "Savcı vekili, bir SOS mesajı nedeniyle Branson vakasındaki disk ve fotoğrafları almadıklarını söylüyor. Bunu külahıma anlatsınlar." Yürümek üzere ayağa kalktı. "SOS'un sıradan olağan saçmalıklar anlamına geldiğini herkes bilir."

Bastırılmış bir gülme sesi duydu, dönüp Peabody bakış attı.

"Niye sırtıyorsun?"

"Kelimeleri kullanış tarzınız efendim. Ben sizin kelimeleri kullanma şeklinize hayranım."

Eve tekrar sandalyesine oturdu, geriye yaslandı.

"Peabody, bana gaz vermeye çalıştığını anlayacak kadar yeterince uzun bir süredir seninle birlikte çalışıyoruz."

"Aynı zamanda yakınlığınıza değer verdiğimi bilecek kadar da uzun bir süre mi bu?"

"Hayır."

Branson olayını aklından çıkarabilmek için Eve, ellerinin tersiyle başını her iki yandan sıkıştırdı.

"Tamam, şimdi önceliklere dönelim. Ben McNab'in Tamirci'nin ordudaki kayıtlarıyla ilgili ne kadar bilgi topladığına bakarken, sen de kamyoneti araştır. Ve ben neden hâlâ bir kahve içmedim?"

"Ben de tam da aynı şeyi merak ediyorum," diyerek Peabody aceleyle mutfığa doğru ilerledi.

Ekranda belirir belirmez Eve, "McNab, anlat bakalım," dedi.

"Şimdilik sadece ön bilgilere ulaşabildim." Eve'in arkasındaki pencereden manzarayı tanıdı ve suratı asıldı. "Sen bugün evden mi çalışıyorsun? Nasıl oluyor da ben orada değilim?"

"Çünkü şükürler olsun ki sen burada yaşamıyorsun. Hadi şimdi anlatmaya başla."

"Bunu senin evindeki bilgisayarına göndereceğim, yine de özet liste şu şekilde; Bassi, Albay Howard. Emekli. Askere gidişi 1997, subay eğitimine kaydolmuş. En yüksek notları almış. Birinci Teğmen olarak, OEK yani Özel Eğitim Kuvvetleri ile beraber çalışmış. Üst düzey biri olarak bahsedilmemesi gereken işlerde görev almış. Üstünde çalışıyorum ama bu konular hakkında sadece tavsiyeler alıyorum. Ancak adamın elektronik şeyler ve patlayıcılar üzerine uzmanlığıyla ilgili bir sürü örnek var. 2006'da yüzbaşı olmuş, sonrasında da rütbesi hep yükselmiş. Kent Savaşları esnasında albay rütbesine erişmiş."

"O nerede görev yapmış? New York'ta mı?"

"Evet, ardından Doğu Washington'a atanmış... 2021 yılında. Bu süreçte çoğu ordu mensubuna ailelerini beraberlerinde götürme izni verilmediğinden adam özel bir aile nakil birimine dahil olmuş."

"Aile mi?" Bir elini kaldırarak durdurdu. "Ne ailesi?"

"Askeri kayıtlara göre Nancy adında sivil bir eşi var, ayrıca iki de çocuğu. Adam transfer edilmiş, çünkü karısı ordu ve medya arasında gizli ilişkisi olan bir sivilmiş. Tıpkı senin gibi bilirsin, genel bağlantılar."

"Kahretsin." Eve gözlerini ovuşturdu. "Karısını ve çocuklarını araştır McNab."

"Elbette yapılması gerekenler listesinde."

"Hayır, demek istediğim şimdi. Kimlik numaraları sende var." Eve kahvesini içeri getirirken Peabody'ye baktı. "Derhal ölüm tarihlerini araştır."

"Ahh, onlar hiç de yaşlı değillermiş," diye homurdandı McNab, yine de kayıtları kontrol etmek üzere diğer tarafa döndü. "Dallas, hepsinin ölüm tarihi aynı."

"25 Eylül 2023, Arlington, Virginia."

"Öyle." McNab derin bir iç çekti. "Onlarda Pentagon'da katledilmiş olmaları. Dallas, çocuklardan biri sadece altı diğeri ise sekiz yaşındaymış. Bu insanı mahveder."

"Evet, eminim Tamirci de seninle aynı fikirdeydi. Artık onun neden sıyrıldığını biliyoruz."

Ayrıca, Eve onun neden kaçtığını da tahmin edebiliyordu. Eğer o, şehirdeki en güvenli askeri kuruluşu ortadan yok edebilecek insanlara karşı gelmeye çalışıyorduyorsa, kendi küçük pis kalesinde olsa bile nasıl hayatta kalmayı umabilirdi ki?

"Araştırmaya devam et," diye emir verdi Eve. "Bak bakalım adamın birlikte çalıştığı, halen hayatta olup da artık orduda olmayan birini bulabilecek misin? Onunla beraber transfer edilmiş, onunla aynı birimde olan biri. Eğer o ÖEK'de yer aldıysa, Apollo ile ilgili herhangi bir ilişkisi olması ihtimali var."

"Araştırıyorum. Peabody." McNab, Peabody görüntüye geldiğinde kaşlarını oynattı ve elini parlak pembe gömleğinin altına sokarak kalbi çarpıyormuşçasına yaptı.

Peabody, "Pislik," diye mırıldandı ve kenara çekildi.

Eve kaşlarını çatarak McNab ile olan bağlantıyı kesti.

"Roarke onun sana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor."

"O göğüslere karşı bir şeyler hissediyor," diye düzeltti Peabody. "Benim de bir çift olduğuna göre. Onu kayıt biriminden Sheila'yı dikizlerken yakaladım ve onunkiler benimkiler kadar iyi bile değil."

Düşünceli bir halde Eve kendi göğüslerine bir göz attı.

"Benim göğüslerime bakmıyor."

"Bakıyor, ancak dikkatli davranıyor, çünkü senden de neredeyse Roarke'tan korktuğu kadar korkuyor."

"Sadece neredeyse mi? Hayal kırıklığına uğradım. Kamyonetle ilgili bilgiler nerede?"

"Burada." Kendini beğenmiş bir gülümseyişle Peabody masadaki bir diske dokundu. "Bunun için mutfaktakini kullandım. Elli sekiz tane sonuç var, ancak bunlar fabrika yapımı elektrik çarpcılar içeriyor. Eğer elektrik çarpan aygıtın gizlice monte edildiğini göz önünde bulundurursak, bu sayıyı üçe katlamalıyız."

"Kontrol edip görelim bakalım, son kırk sekiz saat içinde cinayetin gerçekleştiği sırada aracının çalındığını bildiren birisi olmuş mu? Eğer buradan bir şeye ulaşamazsak, aileleri eleyelim. Çocuklarını öğleden sonra meydanda atış talimine çıkaracak ve sonrasında da gece cesetleri nakledecek anne babalar olduğunu sanmıyorum. Firmaların ve erkeklerin kayıtlarını araştır. Eğer bunlarda şansımızı yitirirsek kadınları o zaman araştıralım."

"Bu üniteyi kullan," diyerek Eve ayağa kalktı. "Ben aramaları diğer odadakinden yaparım."

Eve Mira'yı aradı ve bir sonraki gün için bir toplantı ayarladı. Feeney'e ise en kolay elektronik posta bildirimi yoluyla

ulaşabildi, çünkü o öncelikli bir çalışma yürütüyordu ve yalnızca acil çağrılar olduğunda grşebiliyordu.

Feeney'i en iyi yaptığı işle baş başa bırakmaya karar verip sahada olan Anne Malloy'a yönlendi.

"Selam Dallas, seksi kocan az önce buradan ayrıldı."

"Yaa, yle mi?" Eve molozlar arasında çalışan ekibin, nasıl dikkatle inceleme yaptıklarını görebiliyordu.

"Eşin bizim burada ne bulabildiğimizi görmek istemiş, ancak şu anda senin de bildiğinden fazla bir şey yok. Parçaları laboratuvara naklettik. Daha çok şey buluyoruz. Eşin buradaki cihazlardan birinin parçasına bir göz attı ve bunun uzay yapılarında kullanılan yüksek etkili politex kütlesi olduğunu söyledi. Muhtemelen uzaktan kumandalı. Haklı olabilir."

Roarke haklı olabilir, diye düşündü Eve. Bunun aksi nadiren olurdu.

"Bu size ne ifade ediyor?"

"Birkaç şey," dedi Anne. "Birincisi, en azından cihazlardan bazıları uzay enkazından ya da bu amaçla kullanılmak üzere üretilmiş parçalardan yapılmış. Ve ikincisi, kocanın keskin gözleri var."

"Tamam." Eve eliyle saçını düzeltti. "Eğer Roarke haklı ise, bunun izini sürebilir misiniz?"

"Bu alanı daraltır. Seninle irtibat halinde olacağım."

Eve arkasına yaslanarak oturdu, sonra meraktan politex maddesini ve bunun üreticilerini araştırdı.

Bu ürünün imalatını yapan gezegenlerarası dört firmadan birinin Roarke Endüstrileri olması Eve'i şaşırtmadı. Yine de onu şaşırtan bir şey oldu; Branson Oyuncakları ve

Aletleri'nin de bunu ürettiğinin farkına vardı. Daha küçük ölçeklerde üretildiği dikkatini çekmişti. Ve yalnızca dünya üzerinde.

Eve buna zaman ayırmaya karar verdi. Roarke'tan diğer iki şirket hakkında özet bilgi isteyecekti, sonraki bir saati eski verileri toparlayıp McNab'in ilettiği yeni verilerin içinden işine yarayanları ayıklayıp geriye dönük izleri araştırarak geçirdi. Tam Peabody'yi araçla ilgili sonuçların araştırması için rahatsız etmeye gitmek üzereyken, link cihazı bipledi.

"Dallas."

"Hey, Dallas!" Mavis Freestone'nun iç ısıtan gülümsemesi ekranı kapladı. "Yakala bunu."

Masanın yanı başında titrek bir ışık sütunu oluşturdu, ardından Mavis'in ince yakut topuklu ayakkabısıyla ayakta duran hologramı mutfakta belirdi. Üstündeki gözyaşı damlası desenli kısa elbisesinin tek omzu, yaldızlı bir arp çalan gümüş renkli melek dövmesini gösterircesine düşüktü.

Saçları kalın sarmal bukleler halinde dalgalanırken, altın ve gümüş karışımı metalik bir ışıltıyı etrafa yayıyordu.

"Çekici, öyle değil mi?" Mavis kahkaha ile gülerek, ayaklarını yere vurup döndü ve mutfağın etrafında dans etti.

"Odamdaki link cihazımın bu derece mükemmel bir hologram özelliği olması harika. Nasıl görünüyorum?"

"Çok canlı. Güzel dövme."

"Bu hiçbir şey, bir de buna bak." Mavis delicesine bir gülümsemeyle, kırbaç şeklinde küçük bir kuyruğu olan ikinci meleği açığa çıkarmak için elbisesinin diğer omzunu aşağı indirdi.

"İyi melek, kötü melek. Anladın mı?"

"Ahh, evet." Eve gülümsedi. "Turne nasıl gidiyor?"

"Dallas, turne büyük bir başarı yakaladı! Biz neredeyse her yeri dolaşıyoruz ve kalabalık ben performansımı sergilerken coşuyor. Ayrıca Roarke bize şaşırtıcı bir ulaşım sağladı ve tüm oteller kesinlikle muh."

"Muh ne?"

"Yani muhteşem. Bugün bir grup basın mensubu ile bir müzik merkezinde imzam var, sonra da Boston'da Dominant'ta bir gösterim var. Tamamen doluyum. Saçıma yapmaya zor vakit bulabiliyorum."

Eve, onun parlak buklelerini gözden geçirdi. "Yine de başarmışsın."

"Öyle. Eğer Leonardo benimle birlikte gelmeseydi, asla her şeyi yetiştiremezdim. Leonardo bak Dallas burada. Gel bir merhaba de." Mavis kahkahayla topukları üzerinde zıpladı. "Çıplak olsan bile umursamaz o."

"Evet, umursarım," diye düzeltti Eve. "Mavis mutlu görünüyorsun."

"Çok daha fazlası Dallas. Ben tam olarak S ve K oldum."

"Sarhoş ve karışmış gibi mi?"

"Hayır." Mavis yeniden kıkırdayarak güldü ve daireler çizerek döndü. "Sersemlemiş ve kaçık gibiyim. Bunu hep isterdim ama nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Döndüğümde Roarke'ı öpücüklerle boğacağım."

"Eminim çok hoşuna gidecektir."

"Biliyorum gidecek." Mavis bu defa gıdıklanıyormuşçasına güldü. "Leonardo bunu kıskanmayacağını söylüyor, belki o da Roarke'ı öpermiş. Her neyse, evde işler nasıl gidiyor?"

Eve cevap veremeden önce Mavis başını eğip iç çekti.

"Sen Trina'yı görmeye gitmemişsin."

Eve'in biraz rengi soldu, sandalyesinde kıvrandı.

"Trina? Trina da kim?"

"Hadi Dallas, ben yokken onu saçlarını yapması ve diğer şeyler için eve çağıracaktın ya. Sen haftalardır bir güzellik salonuna gitmemişsin."

"Belki unutmuşumdur."

"Belki de benim bunu fark etmeyeceğimi düşündün. Neyse, ben döndüğümde onu her ikimiz için de çağırırız."

"Beni korkutma dostum."

"Pes edeceksin." Mavis parmağıyla gümüş renkli bir buklesini kıvırdı, sonra sırtıttı. "Hey Peabody!"

"Selam Mavis." Peabody yakma geldi. "Müthiş bir hologram."

"Roarke en iyi oyuncaklara sahip. Ahh, gitmem gerek. Leonardo hazırlanma vaktinin geldiğini söylüyor. Şunu izleyin." Mavis öpücükler atarak fırıl fırıl döndü ve ardından gözden kayboldu.

"Nasıl oluyor da o, bu topukların üstünde böyle hareket edebiliyor?" Peabody merakla sordu.

"Bu Mavis'in birçok gizeminden sadece biri. Sen kamyonetlerle ilgili ne bulabildin?"

"Bulduğuma eminim. Siyah 2058 model bir Airstream, tam teçhizatlı." Peabody Eve'e verinin basılı bir kopyasına ait çıktığı uzattı.

"Cassandra Unlimited adına kayıtlı."

"Tam isabet."

"Ancak adresi kontrol ettim. Sahte görünüyor." "Tamirci'yle alakalı ve bizi hedefimize ulaştıracaktır. Cassandra Unlimited'la ilgili bir araştırma yaptın mı?"

"Henüz değil. Önce sana bunu vermek istedim."

"Pekâlâ. Hadi görelim." Eve tekrar arkasına yaslandı.

"Bilgisayar, Cassandra Unlimited hakkındaki tüm verileri araştır ve rapor halinde sun."

Araştırılıyor...

Cassandra Unlimited hakkında veri bankasında bilgi yok.

"Evet," diye mırıldandı Eve. "Bu çok kolay olmalı." Üzerinde düşünürken gözlerini kapatıp geriye yaslanarak bir süre oturdu.

"Tamam, bunu dene; unvanında Cassandra geçen bütün firmaları araştır ve listele. New\brkve New Jersey'de bulunanları."

Araştırılıyor...

"Sen bu ismi kullanacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Peabody.

"Adamlar akıllı, ayrıca kendini beğenmiş. Bunu ele geçirmenin bir yolu olmalı. Her zaman bir yol vardır."

İşlem tamamlandı. Liste aşağıdaki gibi...

Cassandra Güzellik Evi, Brooklyn, New York.

Cassandra'nın Çikolatalı Tatlıları, Trenton, New Jersey.

Cassandra Elektronik Ürünler, New York, New York.

"Dur. Cassandra Elektronik Ürünlerine ait tüm bilgileri sırala."

Araştırılıyor...

Cassandra Elektronik Ürünler. 10092 Houston. 2049'da kuruldu. Veri bankasında mali durumuna veya çalışanlarına dair bilgi yok. Mount Olympus Şirketi'nin bir şubesi. Mevcut bir veri bulunamadı. Federal hukuk nezdinde kanuna aykırı şekilde şifrelenerek engellenmiş ve otomatik olarak BilgiKoruma'ya rapor edilecek.

"Evet, bunu yap. Bilgi orada duruyor. Orada bir yerde olmalı. Houston'daki adresin doğruluğunu araştır."

Araştırılıyor...

Adres geçersiz. Böyle bir adres mevcut değil.

Eve ayağa kalktı, odada daireler çizerek dolaşıyordu. "Fakat onlar bunu dahil etmişler. Neden zahmet edip şirketleri kaydetsin, BilgiKoruma tarafından olası bir otomatik araştırma ve İRS³ inceleme riskini göze alsınlar ki?"

Peabody bunu daha fazla kahve içebilmek için bir fırsat olarak gördü.

"Çünkü adamlar kendilerini beğenmişler."

"Bu kesinlikle doğru. Kamyonetin görüldüğünü ve takip edildiğini bilmiyorlar ama benim Cassandra ismi üstüne araştırma yapacağımı biliyor olmalılar."

Peabody'nin uzattığı kahveyi aldı. "Adamlar benim bununla vakit kaybetmemi istediler. Eğer veri sistemine yasadışı yollarla erişebiliyorlarsa, sermayeleri ve üstün teçhizatları var demektir. Yani BilgiKoruma'dan yana bir endişeleri yok."

"Herkes BilgiKoruma'dan çekinir," diyerek Peabody karşı çıktı. "Onları aşım geçemezsin."

Eve kahvesini yudumlarken Roarke'ın gizli odasını düşündü; kocasının kayıt dışı teçhizatlarını ve Bilgi Koruma'ya takılmadan tarama yapma kabiliyetini.

Tüm söyleyebildiği, "Yapabilirler," oldu. "Bunu Elektronik Dedektiflik Bölümü'ne aktaralım." Resmi bir şekilde, diye düşündü Eve. Gayri resmi olarak, zeki kocasına ne yapabileceğini soracaktı.

"Şimdilik sadece bekleyelim."

Makineye geri döndü, politex maddesi üreten dört firmanın ekrana aktarılmasını istedi. Roarke Endüstrileri, Branson Oyuncakları ve Aletleri, Eurotell A.Ş. ve Aries İmalat.

"Peabody, bu isimler arasında şu tanrısal özellikteki insanlar için olan var mı?"

"Tanrısal özellikte insanlar mı? Ahh, anladım. Aries. Sanırım o bir şeylerin ya da diğerlerinin Tanrısı ve bildiğim kadarıyla Zodyak'ın bir sembolü."

"Yunan mı?"

"Evet."

"Görelim bakalım sıraya göre mi gitmişler?" Eve verilerin araştırılması için komut verdi ve Aries'i geçersiz bir adrese kayıtlı ayrıca Mount Olympus ile ilintili olduğunu gördü.

"Adamlar kesinlikle tertipliler." Eve gerileyip tezgâha doğru dayandı, Peabody'yi verileri aktarması ve güncel bir rapor hazırlaması için gönderdi. Ardından özel iletişim moduna geçiş yaparak, Roarke'ı ofisinden aradı.

Roarke'ın uzman asistanına, "Onunla konuşmam gerek, tabii eğer müsaitse," dedi.

"Yalnızca bir dakika teğmen. Sizi ona aktaracağım."

Bir eliyle kulaklığını tutarak Eve sessizce kapı ağzına doğru ilerledi; Peabody'nin masada yoğun bir şekilde çalıştığını gördü. Hafif bir suçluluk duygusuyla yerine geri döndü.

Kendi kendine yardımcısını kandırmadığını söylüyordu. Peabody'nin kanun ve adalet arasındaki 'gölge' alana adım atmasını önlemeye çalışıyordu.

"Teğmenim? Sizin için ne yapabilirim?"

Eve nefesini vererek bu belirsizliğe daldı. "Benim akıl danışmaya ihtiyacım var."

"Yaa? Hangi konuda?"

"Resmi olmayan türden konularla ilgili."

Roarke'un dudaklarında gülümseme ışıltısı belirdi. "Ahh."

"Senin böyle 'ahh' demenden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Bak, şu anda bunu açıklayabilecek durumda değilim ama bu akşam için herhangi bir işin yoksa "

"Ama var. Bizim programımız var," diyerek hatırlattı Roarke.

"Sen misafir davet etmiştin."

"Ben mi davet etmiştim?" Eve'in beyni tamamen boşalmış gibiydi. "Ben hiç birilerini çağırmam ki, sen davet edersin."

"Bu defa değil. Peabody ve onun küçük erkek kardeşi? Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Off, kahretsin." Saçlarının arasından parmaklarını geçirdi, daireler çizerek onunla oynadı.

"Bundan kurtulamam. Ona doğruyu söyleyemem, eğer ona uydurma bir mazeret gösterecek olursam da suratını asacaktır. O suratını astığında onunla çalışmak mümkün değil."

Eve kahvesini alarak kaşları çatık bir vaziyette içti. "Onlara ikramda falan bulunacak mıyız?"

Roarke karısına taparcasına kahaayla güldü. "Eve sen tanıdığım en nazik ev sahiplerinden birisin. şahsen ben Peabody'nin erkek kardeşiyle tanışmak için can atıyorum. FreeAger'lar huzur veren insanlardır."

"şu anda pek huzurlu bir ruh halinde değilim." Omzumu silkti, "Pekâlâ, nasılsa bir süre sonra eve gitmek zorundalar," dedi.

"Kesinlikle yleler. Birkaç saat içinde evde olacağım. Bu da bana anlatacakların için gerekli süreyi veriyor."

"Tamam, bu şekilde hareket edelim. Daha önce hiç Aries İmalat'ı duymuş muydun?"

"Hayır."

"Mount Olympus şirketi?"

Eve şimdi eşinin ilgisini çekmeyi başarmıştı. "Hayır ama Cassandra doğrudan bununla ilişkili, öyle değil mi?"

"yle gibi görünüyor. Sen buraya vardığında ben evde olacağım," diyerek bağlantıyı kesti Eve.

Eve, birinci sorunu Peabody'yi Feeney ve McNab'a aktarmaları gereken güncel rapor ve bilgileri vermesi için Polis Merkezine geri göndererek zmledi.

Sorunun geri kalan bölümü üzerinde çalışmak için aklındakileri toplarlama düşüncesiyle aşağı kata yöneldi.

Ne var ki Summerset merdivenin alt katında dikiliyordu. Soğuk ve alaycı gözlerle Eve'in üzerindeki bol süvete ve eski model pantolona baktı.

"Bu geceki akşam yemeğinden önce, daha uygun bir şeyle üzerinizdekileri değiştirmeyi düşündüğünüze eminim."

"Ben de senin ömrünün geri kalanını da aşağılık biri olarak sürdüreceğine eminim."

Eve'in bundan nefret ettiğini bildiği için Summerset hiddetli biçimde burnundan soludu ve daha Eve ona doğru kolunu sallamadan önce kolunu tuttu. Eve dişlerini gösterdi. Summerset gülümsedi.

"Elinde sizin için bir paketle kapıya doğru yaklaşan bir haberci var."

"Bir haberci mi?" Eve kolunu zorla serbest bıraktırmasına rağmen Summerset ve kapı arasında durmak üzere ilerledi. Eli otomatik bir şekilde silahının üstüne doğru kayarak durdu.

"Tarama yaptın mı?"

"Elbette." Kafası karışmış bir halde bir kaşını yukarı kaldırarak baktı Summerset. "Araç posta dağıtım servisine kayıtlı. Sürücü genç bir bayan. Taramada hiç silah görünmedi."

"Posta dağıtım servisini ara ve bunu doğrulat," diye emretti Eve.

"Kapıyla ben ilgilenirim." İleriye doğru ilerlerken omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Patlayıcılar için de tarama yaptın mı?"

Summerset'in rengi soldu, yine de başını evet dercesi ne salladı.

"Tabii ki. Kapı güvenliği eksiksizdir. Roarke bunu kendisi tasarlamıştı."

"Ara ve doğrulat," diye tekrar etti Eve. "Bunu evin arka tarafından yap."

Merhametsiz gözlerle Summerset cep linkini aldı fakat misafir salonundan daha öteye gidemedi. Eğer Eve'e daha önce bir kez yaptığı gibi kendisini korumasına izin verirse başı belaya girerdi.

Eve, güvenlik ekranından mini motosikletin yaklaşmasını izledi. Benzin deposunun üstüne Zippy Servis logosu belirgin biçimde basılmıştı. Sürücü alışlagelen parlak kırmızı üniformasını giymiş, sürücü gözlüğü ve kaskı takmıştı. Haberci motosikletini durdurdu, gözlüğünü ve kaskını çıkarıp eve belli bir mesafede durdu.

Genç bir kadındı bu. Yanaklarının bebeklere özgü bir tombulluğu vardı

İri gözleri ile şaşkın bakıyordu, ileriye doğru giderken evin en üstünü görebilmek için başını arkaya doğru uzattı. Merdivenlerde ayağı takıldı, sonra yüzü kızardı ve herhangi biri fark etmiş midir diye anlayabilmek için çevresine bakındı. Bir elinde disk kutusu vardı. Diğer elini ceketini aşağıya çektiirmek sonra da zili çalmak için kullandı.

Summerset, "Teslimat onaylandı," dedi Eve'in arkasından, neredeyse onu yerinden sıçratıyordu.

"Sana evin arka tarafından aramanı söylemiştim."

"Ben sizden emir almam," dedi ve Eve'in önünü keserek kapıya doğru uzandı. Ardından Eve'in ayağının üstüne basmasıyla tam bir şok içinde uludu.

"Geri çekil," dedi Eve gözleri kıvılcım saçarak. "Aptal mendebur."

Eve söylenerek kapıyı hızla çekip açtı. Teslimatçı kız alışlagelen selamını veremeden, onu içeri sürükleyip, yüzünü duvara doğru döndürdü ve ellerini arkasında bağladı.

"Senin bir adın var mı?"

"Evet, evet bayan. Sherry Combs. Benim adım Sherry Combs." Kız gözlerini sıkıca kapadı.

"Ben Zippy'de çalışıyorum. Bir teslimatım var. Lütfen bayan. Üstümde hiç para taşımıyorum."

"Summerset, bu doğru isim mi?"

"Evet. O sadece bir çocuk teğmen ve sen onu korkuttun."

"Bunu kaldırabilir. Bu teslimatı nasıl aldın Sherry?" .

"Ben... ben... " Kız gözlerini kapalı tutarak sesli bir şekilde yutkundu. "Benim görev sıramda."

"Hayır, paket size nasıl ulaştı?"

"Şey, şey kutuya bırakıldı. Sanırım. Eminim. Tanrım, nereden bilebilirim ki? Yalnızca amirim onu buraya getirmemi söyledi. Bu benim görevim."

"Tamam." Eve Sherry'yi rahat bıraktı, eliyle omzuna hafifçe vurdu.

"Bir sürü istenmeyen olayla karşılaşıyoruz da," dedi gülümseyerek. "Burada böyle şeylerden gerçekten nefret ediyoruz." Eve elli kredi bozukluk çıkarıp kızın terlemiş avcuna sıkıştırdı. "Motosikleti dikkatli sür."

"Peki, tamam teşekkürler." Kapıya doğru ilerledi, sonra neredeyse ağlamaklı bir halde arkasını döndü. "Bayan sizin

bunun için imza atmanız gerekiyor ama eğer istemezseniz buna mecbur değilsiniz."

Eve sadece başını Summerset'e çevirdi, sonra posta torbasını alıp yukarıya çıkmaya koyuldu.

Summerset'in kıza mırıldandığını duydu.

"Ben gerçekten çok üzgünüm. Kendisi bugün ilaçlarını almadı da."

Ofisine geri geldiğinde gözleri buz gibi oldu. Ellerini kavuşturdu, posta torbasını açtı ve diski bilgisayarına yerleştirdi.

Biz Cassandra'yız.

Biz adaletin tanrılarıyız.

Biz sadığız.

Teğmen Dallas, umuyoruz ki bu sabahki gösterimiz, gücümüz ve niyetimizin ciddiyetiyle ilgili sizi inandırmaya yeterli olmuştur. Biz Cassandra'yız ve bize olan saygını, büyük bir hata sonucu New York'taki gestapo Kent Hapishanesi'nde tutuklu bulunan, aşağıdaki siyasi kahramanların serbest bırakılmalarını sağlayarak göstereceğini tahmin ediyoruz;

Carl Minnu, Milicetıt Jung, Peter Johnson ve Susan B. Sto °ps.

Eğer bu özgürlükçü vatanperverler yarın öğle vakti serbest bırakılmazlarsa, biz de New York'un simge noktalarından birini feda etmek durumunda kalırız. Ölümlülerin ölümlülere bön bön bak tığı, aşırılığın ve budalalığın bir sembolünü. Yarın öğleyin seninle, onay verilmek üzere bağlantıya geçilecek. Taleplerimiz karşılanmadığı takdirde, tüm yaşamların kaybı senin suçun olacaktır.

Biz Cassatıdra'yız

Susan B. Stoops, diye düşündü Eve. Sussie B., eski bir hemşireydi, çalıştığı rehabilitasyon merkezinde elli yaşlı hastayı zehirleyerek öldürmüştü. Onların savaş suçluları olduğunu iddia etmişti.

Eve öncelikle onu içeri tıkmıştı. Hemşire Sussie B.'nin beş yıldır Kent Hapishanesi'nde akli dengesi bozuk olarak muhafaza edildiğini biliyordu.

Diğer 'siyasi kahramanlar'ın da benzer tarihi hikâyelere sahip olabileceği düşüncesindeydi.

Eve diskin bir kopyasını aldı ve Whitney'i aradı.

Eve ana misafir salonuna doğru yürürken, "Bu durum beni aşıyor, en azından şimdilik," dedi Roarke'a. "Siyasi üstler kendi döngülerini yaratmış durumdalar. Ben emirleri ve onların benimle bağlantıya geçmelerini bekliyorum."

"Şartları kabul etmeyeceklerdir."

"Hayır. Bu sayılan dört ismin sorumlu oldukları ölümleri ekleyecek olursan, ardından yüzlercesi gelecektir. Jung, tüm dini sembollerin ikiyüzlü adaletin aleti olduğunu iddia ederek bir kiliseyi havaya uçurmuştu. Bir çocuk korosu içeride prova yapıyordu. Minnu, kalan faşistlerin hareket sahası olduğu iddiasıyla, SoHo'da bir kafede içeride elliden fazla insanı kapana kıştırıp yangın çıkarmıştı. Johnson, herhangi birini sağlam bir fiyata öldürmek üzere kiralanan bir suikastçıydı. Lanet olsun, bunların arasında ne gibi bir ilişki kurulabilir ki?"

"Belki de hiçbir bağlantı yoktur. Bu sadece bir test olabilir. Vali bir hakkın ihlal edilmesine sessiz kalıp razı olacak mı, yoksa ret mi edecek?"

"Onlar valinin bunu reddedeceğini biliyor olmalılar. Adamlar bize anlamak için hiçbir çıkış yolu bırakmıyorlar."

"Öyleyse bekleyeceksin."

"Evet. New York'ta hangi mekânlar aşırılığın ve budalalığın sembolü olabilir ki?"

"Hangi yerler olmaz ki?"

"Haklısın." Eve kaşlarını çatarak odada dolaşmaya başladı. "Bu Cassandra'yla ilgili bir araştırma yaptım, yani Yunan olan hakkında. Apollo tarafından kehanetin ona nasıl bir ödül olarak verildiği anlatılıyordu."

"Bu grubun sembolizmden hoşlandığını söyleyebilirim." Roarke sesleri duyduğunda kapıya doğru baktı.

"Bu Peabody olmalı. Bunu birkaç saatliğine kafandan çıkarmaya çalış Eve. Bu sana yardımcı olabilir."

Roarke misafirleri karşılamak ve Peabody'ye ne kadar hoş görüldüğünü söyleyip Zeke ile tokalaşmak üzere yanlarına gitti. Onun nasıl bu kadar sakin olabildiğini düşündü Eve. Roarke hiçbir zaman, bir durumdan diğerine geçerken, onu kendine hayran bırakma konusunda başarısız olmamıştı.

Zeke'in yanında zıtlık daha fazla göze çarpıyordu. aşırı uzun boyuyla acemice gülümserken, budala gibi bakmamaya çabaladığı açıkça belli oluyordu.

Peabody abla edasıyla çabucak kardeşini kaburgasından dürtükledi, "Eve'e getirdiğin şeyi versene Zeke," diye ısrar etti.

"Ahh, tabii. Bu çok küçük bir şey," diyerek utangaç bir gülümseyişle Eve'e baktı ve cebinden ufak bir tahta oyma çıkardı. "Dee sizin bir kediniz olduğunu söylemişti."

"Öyle, bizim burada yaşamamıza izin veren cinsten." Eve başparmak büyüklüğünde uyuyan kedi oymasına sırtarak bakıyordu. Bu pürüzlü ama basit ve akıllıca yapılmış bir oymaydı.

"Teşekkürler, bu harika."

"Bunları Zeke yapıyor."

"Sadece eğlence için," diye ekledi Zeke. "Dışarıda aracınızı gördüm. Biraz arızalı gibi görünüyor."

"Birazdan daha fazla arızalı."

"Ona bir göz atıp kabaca onarabilirim."

"Buna çok memnun olurum." Eve tam Zeke'e neler yapması gerektiği konusunda öneride bulunurken, Roarke'ın sıcak bakışına yakalandı ve söyleyeceklerine ara verdi.

"Ahh, önce size içecek ikram edeyim."

Kahrolası davet adetleri, diye geçirdi içinden.

"Sadece biraz su ya da meyve suyu belki de. Teşekkürler. Bu eve çok güzel şeyler yapılmış," dedi Zeke Roarke'a.

"Evet, öyle. Akşam yemeğinden sonra size bunları göstereceğiz."

Eve'in yüzünü ekşitmesini ve gülümseyişini görmezden gelerek, "Ahşabın büyük bölümü orijinaldir. Dayanıklı yapılar yapan zanaatkarlara saygı duyarım."

"Şehir alanlarında buna benzer on dokuzuncu ve yirminci yüzyıllara ait çalışmalar ev içlerinde pek fazla gözüme

çarpmadı. Ta ki bugün Bransonlar'ın evini görene kadar, hayrete düşmüştüm. Ama bu ev "

"Bransonlar'a mı gittin sen?" Eve, Summerset'in hazırladığı içecek seçenekleri karşısında kafası karışmıştı. Bir bardağa içinde kırmızı renkli bir şey döktü.

"Taziyede bulunmak için bu sabah aradım ve anlaşma yaptıkları işi ertelemek isteyip istemediklerini sordum." Zeke, Eve'in sunduğu bardağı müteşekkir bir gülümseyişle aldı. "Ancak Bayan Branson eğer bugün gidip eşyalara göz atabilirsem memnun olacaklarını söyledi. Bugün öğleden sonra, dini ayinden sonra yani. Projenin onların kafalarını bu konudan uzaklaştırabileceğini belirtti."

"Zeke onların alt katlarında tam donanımlı bir atölyelerinin olduğunu söylüyor." Peabody kaşlarını oynatarak Eve'e baktı. "Görünüşe göre B. Donalds oyalanmaktan hoşlanıyor."

"Bu ailede hep böyle sanırım."

"Ben henüz kendisiyle tanışmadım," diyerek araya girdi Zeke. "Bayan Branson bana etrafı gezdirdi." Zeke onunla birlikte zaman geçirmişti fakat sadece kısa bir süre. Ve bütün benliğiyle hâlâ bunun üzerinde düşünüp duruyordu.

"Yarın işe başlayacağım, orada evde çalışacağım."

"Ve bambaşka işlerle uğraşmaya başlayacaksın," dedi Peabody.

"Bu benim için önemli değil. Belki de artık arabaya bir göz atmalıyım, bakalım elimden ne gelir." Zeke, Roarke'a bakıp, "Sizden ödünç alabileceğim herhangi bir alet takımınız var mı?" diye sordu.

"Sanırım ihtiyacın olan şeye sahibim. Korkarım bunlar Branson marka değil. Ben Steelbend kullanıyorum."

"Branson iyidir ama Steelbend daha iyidir," dedi Zeke alımlı bir şekilde.

Roarke eşine gizlice gülümseyerek bir elini Zeke'in omzuna koydu.

"Gidip neyimiz olduğuna bir bakalım."

"O harika biri değil mi?" Peabody erkek kardeşinin arkasından sevgi dolu bir şekilde bakıyordu.

"Bransonlar'da yirmi dakika içerisinde boru tesisatındaki geçici bir sorunu onarmış. Zeke'in tamir edemeyeceği hiçbir şey yoktur."

"Eğer kardeşin arabamı bakım servisindeki maymunların eline düşmekten kurtarırsa, ona ömür boyu minnettar kalacağım."

"Üstesinden gelecektir."

Peabody yeni bir endişe geliştirmeye başlamıştı. Nedeni; Zeke'in Clarissa Branson'dan bahsederken, gözlerinde ve sesinde bir şeylerin farklı olmasıydı. Sadece bir etkilenme olmalı, diye ikna etmişti kendini. Kadın evliydi ve yaşı Zeke'ten oldukça büyüktü. Yalnızca küçük bir etkilenmedir, diye söylendi kendi kendine. Teğmenin bu gibi aptalca ablalık kaygılarını paylaşmak için sert biri olduğuna karar verdi. Tabii ki böyle zorlu bir araştırmanın ortasında bundan bahsedemezdi.

Peabody nefesini bıraktı. "Biliyorum bu bir araya gelmek için pek de iyi bir zamanlama değil, Zeke işini halleder halletmez kalkarız."

"Size yiyecek bir şeyler ikram edeceğiz. Bak bir şeyler hazır bile." Eve güzelce hazırlanmış kanepelerin bulunduğu tepsiyi işaret etti. "Sen de bunlardan yemelisin."

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun." Peabody bir tane kaptı. "Kumandan herhangi bir şey söyledi mi?"

"Henüz bir şey söylemedi. Yarın sabahtan önce de herhangi bir şey duyacağımı sanmıyorum. Bu bana, sabah saat altıda merkeze raporunu göndermene ihtiyacım olduğunu hatırlattı." Peabody çiğnemedi kanepesini yuttu.

"Altıda mı. Harika." Nefesini bırakıp başka bir kanepi almak üzere elini uzattı. "Gece erken sonlanacak gibi görünüyor."

9. BÖLÜM

Sevgili Yoldaş,

Bizim adımız Cassatıdra.

Biz sadığız.

Devrim başladı. Bu devrimin ön aşaması tam olarak tasarlandığı şekilde ilerledi. Kapitalist Roarke'ı mülkiyetine ait sembolik yıkım hazin bir biçimde kolay oldu. Kavrayışı kıt polis ekibi araştırmayı sürdürüyor. Görevimizin ilk mesajı verilmiştir.

Bizi anlamayacaklar. Onlar, bizim gücümüzün ve planlarımızın büyüklüğünü idrak edemeyecekler. Şu anda, tıpkı fareler gibi aceleyle bizim onlar için bıraktığımız parçaların izini sürüyor olmalılar.

Seçilmiş düşmanımız iki piyonun ölümünü araştırıyor ancak hiçbir şeyi göremiyor. Bugün onu yanıltmamış olsaydık, bizim onu yönlendirdiğimiz yöne gidecekti. Ve doğru yolda çıkmaza girecekti.

'O' buradaki başarımız karşısında bizimle gurur duyardı.

Bu kanlı savaş kazanıldığında, biz 'onun' yerini alacağız. Her kim bizim ve 'onun' tarafında olduysa, bize katılacaktır. Yoldaş, biz yeni düzenin yeni başkenti üzerinde bayrağımızı yükselteceğimiz günün gelmesini bekliyoruz. Bu, şehitlerimizin ölümünden sorumlu olanların acı ve terör içinde ölmelerine kadar sürecek.

Onlar bunu korkularıyla, paralarıyla, kanlarıyla, birey olarak ve şehir olarak ödeyecekler. Biz Cassandra'yız, onları neye kulluk ediyorlarsa onunla yok edeceğiz.

Bugün inamına sarıl yoldaş. Ekranı izle. Bizi ayıran uzaklığa rağmen senin zafer çığlıklarını duyacağım.

Biz Cassandra'yız.

Zeke Peabody vicdanlı bir adamdı. O, bir işe tüm vaktini, dikkatini ve becerisini harcayarak o işi iyi şekilde yapacağına inanırdı. Marangozluğu babasından öğrenmişti ve evladı babasını geçtiğinde, hem baba hem de oğul bununla gurur duymuştu.

O bir FreeAger olarak yetiştirilmişti ve onun inancının ilkeleri Zeke'e öylesine uygundu ki. Diğerlerine karşı hoşgörülüydü, inancının bir parçası olarak insanın kendi yolunda ilerlemeye hakkı olduğunu düşünürdü.

Kız kardeşi, bir polis olmayı seçerek kendi yolunda gitmişti. Hiçbir gerçek FreeAger bir silah taşımazdı, en azından bunu bir başka canlıya karşı kullanmazdı. Yine de ailesi kızlarının kendi yolunu izlemesinden dolayı gurur duymuştu. Ne de olsa bu FreeAgism'in temeliydi.

Zeke'in burada iş almasının en güzel yanlarından biri, kız kardeşiyle birlikte zaman geçirme fırsatı sunmuş olmasıydı. Kız kardeşini edindiği çevrenin içinde görmek ve evini kurduğu şehri keşfetmek ona büyük bir keyif veriyordu. Ayrıca, her türlü basmakalıp turistik cazibeye kız kardeşini de sürükleyerek onu eğlendirdiğinin farkındaydı.

Zeke, ablasının amirinden de memnun kalmıştı. Dee, evi aradığında ve yazdığı mektuplarda, Eve Dallas hakkında sayısız detaylardan bahsetmişti, bu da Zeke'e onun karmaşık ve büyüleyici bir kadın olduğunu düşündürmüştü. Ancak onu kendi gözleriyle gördüğünde çok daha iyi olduğuna inandı. O çok güçlü bir auraya sahipti. Şiddetin karanlık ve titrek ışığı onu biraz rahatsız etmişti lakin kalbi şefkat ve sadakat ile doluydu.

Zeke, bu 'titrek ışığı' söndürmek için Eve'e meditasyonu denemesini önermek istemişti ancak onun alınacağından korkuyordu. Bazı insanlar alınıyordu. Zeke bu karanlık bulutun onun işinde faydalı olabileceğini de düşünmüştü.

Zeke bu tarz şeyleri hiçbir zaman tamamen anlayamasa da kabullenebiliyordu.

Öyle veya böyle, işini tamamladığında Zeke mutlu olacaktı. Ablasının yerini bulmasından ve hayatında ihtiyacı olan insanlarla beraber olmasından dolayı eve memnun dönebilecekti.

Talimat üzerine, Zeke Bransonlar'ın oturdukları evin servis girişine gitti. Onu kabul eden uşak uzun boylu, soğuk bakışlı ve resmi tavrılı bir adamdı. Bayan Branson o, kendisine Clarissa olarak hitap etmesini söylemişti bütün personelin droidlerden oluştuğunu açıklamıştı. Kocası, onların insan meslektaşlarına göre gereksiz yere işlere daha az karıştıklarını ve daha verimli olduklarını düşünüyordu.

Zeke alt kattaki atölyeye yönlendirildi, herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığı sorulduktan sonra yalnız bırakıldı.

Ve yalnız kaldığında küçük bir oğlan çocuğu gibi sırtmaya başladı.

Atölye neredeyse kendi evindeki kadar iyi donanımlı ve düzenliydi. Onları kullanmaya niyeti olmadığı halde burada bir bilgisayar ve televizyon bağlantısı eki, bir duvar ekranı ve sanal gerçeklik ünitesi vardı şu anda işi olmayan bir droid ona yardımcı olmak için bulunuyordu.

Elini meşenin üzerinde gezdirdi, bununla çalışmanın bir keyif olduğunu düşünerek planlarını çıkardı. Planları disk yerine

kâğıtlar üstündeydi. O, çizimlerini tıpkı babası ve ondan önce de büyükbabasının yaptığı gibi, kalem kullanarak tasarlamayı tercih ediyordu.

Böylesi çok daha özel ve kendine ait, diye düşünüyordu Zeke. Grafikleri muntazam bir biçimde tezgâhın üstüne serdi, sırt çantasından su şişesini çıkardı ve projeyi adım adım gözden geçirirken dalgın bir halde suyunu yudumladı.

Clarissa'nın sesini duyduğunda kalemiyle yaptığı çizimi duraksadı. Geriye doğru döndüğünde yüzüne heyecandan ateş basmıştı bile. Aslında onun utanma duygusunu artıracak kimse yoktu. Kendi kendine Clarissa'yı çok fazla düşünmeye başladığını söyledi. Başka bir adamın karısını düşünmeye hiç hakkı yoktu. Kadının ne kadar güzel olduğunun ya da onun mutsuz iri gözlerinde bir şeylerin kendisini çağırdığını hissetmesinin önemi yoktu.

Özellikle de bu nedenden ötürü.

Ancak bir süre sonra, Zeke heyecanlandığı için duyduğu sesin eski havalandırmadan gelen uğultu sesleri olduğunu fark etti. Bu havalandırma deliklerinin kapatılmaları gerek, diye geçirdi aklından. Clarissa'ya o buradayken kendisinin bununla ilgilenmesini isteyip istemediğini sorabilirdi.

Kelimeleri net olarak anlayamıyordu, bunu yapmayı daha önce denemediğinden, diye düşündü kendi kendine. Kesinlikle, başkalarının özel hayatına burnunu sokmak istemezdi. Fakat Clarissa'nın sesinin tonunu tanımıştı, onun sesi nedeniyle kanı biraz daha hızla akmaya başladı.

Zeke kendine güldü, bir kadına güzelliğinden ve nazik tavırlarından dolayı hayranlık duymasının normal olduğuna

kendini inandırarak ölçüm işine geri döndü. Clarissa'nın sesine eşlik eden sesi duyduğunda başını salladı; bu kocasıydı. Onun bir eşi olduğunu hatırlaması iyi olmuştu.

Tüm bedeniyle tahtayı kaldırırken, bir yaşam tarzı, diye ekledi. Kendininkinden oldukça uzakta olan bir yaşam tarzıydı onlarınki.

Tahtayı ilk kesme işlemi için askılara taşıdığı sırada ses tonlarının değiştiğini duydu. Sesler şimdi hiddetle yükselmişti; birkaç kelimeyi yakalayabilmesine yetecek kadar yüksek perdede ve belirgindi.

"Aptal orospu. Cehennem ol, çekil yolumdan."

"B.D., lütfen. Sadece dinle."

"Neyi? Daha fazla saçmalamanı mı? Beni hasta ediyorsun."

"Ben sadece istedim ki "

Zeke'i ürküten bir düşme sesi duyuldu.

Ve Clarissa'nın sesi gelmeye başladı; "Yapma, yapma, yapma."

"Seni değersiz aptal şey, kimin emir verdiğini asla unutma."

Mermi sesi gibi bir kapı çarpma sesi geldi. Ardından kadının çığınca ve perişan ağlama sesi duyuldu.

Zeke, bir evliliğin mahremiyetine giren şeyleri dinlemeye hakkı olmadığını söyledi kendi kendine. Yukarı çıkıp Clarissa'yı teselli etmeyi istemeye de hakkı yoktu.

Peki ama nasıl biri hayat arkadaşına bu şekilde duygusuz ve zalimce davranabilirdi? O el üstünde tutulmayı hak eden biriydi.

Zeke sadece yukarı çıkıp Clarissa'yı omzuna yaslamayı hayal ettiği için kendinden nefret ederek kulak tıkaçlarını taktı ve ona mahremiyetini yaşama hakkı tanıdı.

Eve eski sandalyesinin üstünden ceketini alırken, "Programını değiştirip buraya geldiğin için sana teşekkür ederim," dedi, kendi ufak ve dağınık ofisinin Doktor Mira'nın zarif çalışma alanından çok farklı oluşunu kafasına takmamaya çalıştı.

"Bu konuyla ilgili senin zamana karşı yarıştığını biliyorum." Mira etrafa göz attı. Garip, diye geçirdi içinden, daha önce hiç Eve'in ofisinde bulunmamıştı. Mira, Eve'in bu sıkışık küçük odasının kendisine nasıl da tamamen uyduğunun farkında olduğunu sanmıyordu. Hiçbir ayrıntı veya süsü yoktu, birazcık konfor vardı sadece.

Eve'in teklif ettiği sandalye oturdu, düzgün bacaklarını üst üste attı ve bir kaşını kaldırarak ayakta duran Eve'e baktı.

"Benim sana gelmem gerekirdi. Bende senin burada içtiğin çaydan bile yok."

Mira yalnızca gülümsedi. "Kahve de uyar."

"İşte o var." OtoAşçı'ya döndüğü anda makineden tok bir ses yükseldi. Eve elinin tersiyle kuvvetlice vurdu.

"Lanet olası bütçe kesintileri. Bir gün, bu odadaki teçhizatın her bir iğrenç parçasını pencereden dışarıya atacağım. Ve dilerim, ben bunu yaparken bakım onarımdaki tüm kaz kafalılar tam aşağıda olur."

Mira buna kahkahayla güldü ve camdaki biçimsiz ince Çatlağa göz attı.

"Bu camdan herhangi bir şeyi geçirmekte güçlük çekebilirsin."

OtoAşçı öksürük hırıltısına benzer bir ses çıkardığında, "Bunun bir yolunu bulabilirim. İşte hazır," dedi

"Ekibin geri kalanı kendi konuları üstünde çalışıyor. Bir saat içinde bir araya geleceğiz. Ben onlara bir şeyler sunabilmeyi istiyorum."

"Sana söyleyecek daha fazla bilgi olsun isterdim." Mira, Eve'in ikram ettiği bir fincan kahveyi alarak geriye doğru yaslandı. Tam olarak saat sabahın yedisiydi, şu anda bile Mira temiz bir cam gibi zarif ve parlak görünüyordu. Samur kürküne benzer saçları sakın yüzünden geriye doğru uzanıyordu. Klasik ama tarz yeşil bir takım elbise giymiş, bir dizi inci kolye takmıştı.

Yıpranmış kot pantolonu ve kabarık süveteri içinde Eve dağınık ve özensiz hissetti.

Oturdu, sabah erken saatlerde aslında Roarke'ın da kendisine aynı şeyleri söylediği geldi aklına. Roarke araştırmaya devam edecekti, şu anda akıllı beyinler ve karmaşık teçhizatlarla karşı karşıyaydı. Roarke'ın açıkladığı kadarıyla, onun karmaşık engelleri çözümleyip aşması ve Cassandra'nın özüne ulaşması saatler hatta günler alabilirdi.

Eve, Mira'ya kısaca, "Bildiklerini aktar bana," dedi. "Bu her şekilde şu anda elimdekilerden daha fazlası demek."

"Örgütlenmişler. Benim varsayımıma göre, adamlar her ne yapmayı amaçlıyorlarsa bunu titiz bir biçimde planlıyorlar. Onlar ilgini çekmek istedi ve yaptı. Onlar şehirdeki yönetimin dikkatini çekmek istedi, bunu da aynı oranda başardılar. Ancak

onların siyasi hesapları olacağı aklıma gelmemiştir. Adamların istedikleri dört kişi, siyasi alanda çeşitli noktalarda aklanmış. Bu nedenle, bu bir deneme olmalı. Talepleri karşılanacak mı? Ben onların bunun gerçekleşeceğini düşündüklerini sanmıyorum."

"Ama adamlar bize anlamaya varabileceğimiz bir düzlem sunmadılar ki."

"Onların amacı anlamaya varmak değil. Teslim olmamızı amaçlıyorlar. Çünkü binanın yıkımı sadece bir gösteriydi. Kimsenin yaralanmadığını söyleyebilirler. Biz size bunu bu şekilde sürdürmeniz için şans tanıyoruz diyorlar akıllarınca. Sonra da imkânsızı isteyecekler."

"Listedeki dördü arasında ortak bir bağ bulamıyorum." Eve oturdu, dirseğini dizinin üstüne koydu. Bir gece önce Roarke Cassandra üstünde çalışırken, Eve bir bağlantı bulabilmek için saatlerini harcamıştı.

"Senin de söylediğin gibi hiçbir siyasi ilke yok. Hiçbir cemiyet, hiçbir üyelik yok. Yaşları, kişisel ve suç geçmişleri arasında hiçbir bağ yok. Bence bu isimleri şapkadan çeker gibi seçmişler, lanet olsun. Bu insanlar yeniden sokaklara dönmüş ya da dönmemiş onların umrunda bile değil. Ancak bu bir felaket olur."

"Sana katılıyorum. Maalesef bunu bilmek, onların sonra gerçekleştirecekleri tehlikeyi hafifletmiyor. Bu grup kendini Cassandra olarak isimlendiriyor, Mount Olympus 4 ile bağlantılılar, yani sembolizm açıkça belli. Güç ve kehanet ama ölümlüler. Bir inanışa göre, onların başına geçen kişi her kimse,

bu azametli kişi bizleri de yönetecek bilgi ve yeteneğe sahip. Belki de tanrıların zalimce emirleri altında bizi gözetimleri altında tutacaklar. Adamlar bizi, Howard Bassi'ye yaptıkları gibi kullanacaklar. Ve işleri bittiğinde, bizi uygun gördükleri şekilde ödüllendirecek ya da cezalandıracaklar."

"Bu yeni cumhuriyet, yeni bir ÷lke mi demek?"

"Onlara göre tabii ki." Mira kahveyi denedi, bunun Roarke'ın kusursuz karışımı olduğunu fark edince memnun kaldı.

"Onların ilkeleri, kuralları ve insanları. Bu, beni içerikten daha çok endişelendiriyor Eve. 'Biz Cassandra'yız!' Söylenilenin ötesinde, söylemde büyük bir coşku var. Bu kendinin çoğalacağına inanan bir grup ya da bir insan mı? Eğer doğru olan ikincisiyse sen akıllı ama hasarlı bir beyinle uğraşıyorsun demektir. 'Biz sadığız.' Sadakatin organizasyonla ya da görevle ilintili olduğunu varsayabiliriz. Ve Cassandra'nın kehanet gücünü almış olduğu terörist grup Apollo olabilir."

" 'Hafızamız çok eskileri hatırlar, " diye mırıldandı Eve. "Öyle de olmalı. Apollo parçalanalı otuz yıldan fazla oldu."

"Sürekli çoğul şahıs zamirinin kullanıldığına dikkat et. Kısa bildirim cümlelerini siyasi jargon, propaganda ve suçlamalar izliyor. Bu bölümde yeni olan bir şey yok, hiçbir şey orijinal değil. Tekrar edilmiş ve büyük bir kısmı otuzdan eski. Ancak bundan sakın onların operasyon yapmaları ve uygulama şekillerinde ileri olmadıkları anlamını çıkarma. Adamların söylemleri basmakalıp olabilir ama bence onların amaçları ve yetenekleri oldukça taze."

"Adamlar sana geldiler," diye sürdürdü Mira konuşmasını, "çünkü onlar sana saygı duyuyorlar. Muhtemelen seni takdir

ediyorlar; asker askere karşı. Çünkü düşmanı kendilerine yakışır denklikte olduğunda, zaferin tadı çok daha tatmin edici olacaktır."

"Onların hedeflerini bilmem gerek."

"Evet, bilmelisin." Mira bir süreliğine gözlerini kapadı. "Bir sembol. Yeniden buna uygun olmalı. Aşırılığın olduğu bir yer demişlerdi, ayrıca budalalığın. Ölümlülerin ölümlülere bön bön baktığı. Belki de bir tiyatrodur."

"Ya da bir kulüp, bir meydan. Madison Meydanı'ndan C Caddesi'ndeki pek çok noktaya kadar herhangi bir yer olabilir."

"İlki daha uygun." Mira kahvesini bir kenara bıraktı. "Bir sembol yer olmalı Eve. Çarpıcı bir şey."

"İlk hedef boş bir antrepoydu. Çok çarpıcı değil."

"Orası Roarke'a aitti," diye belirtti Mira ve Eve'in gözlerindeki kıvılcımı gördü. "Bu sayede dikkatini çektiler. Onlar senin dikkatini üzerlerinde tutmayı amaçlıyorlar."

"Sence onlar tekrar Roarke'a ait bir mülkü mü hedef alacaklar?" Eve bir tekme savurdu. "Pekâlâ, bu alanı daraltır. Adam neredeyse kahrolası şehrin tamamına sahip."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye başladı Mira ama peşinden adeta kıkırdayarak kendini tuttu. "Affedersin, diz titreten psikolojik bir soru oldu. Ben, onlar seni hedef aldıklarına göre Roarke'ın mülklerinden birine odaklanmalarının iyi bir olasılık olduğunu düşünüyorum. Elbette bu kesin ya da gerçek değil, sadece bir önsezi olarak tanımlayabilirsin. Ancak bir yerlere bakmak durumundasın."

"Anlaşıldı, onunla temasa geçeceğim."

"Geleneksel olan, önemli binalara yoğunlaş."

"Tamam, başlıyorum."

Mira ayağa kalktı. "Sana fazla yardımcı olamadım."

"Sana üstünde çalışabileceğin fazla bilgi veremedim ben de."

Eve başparmaklarını ön ceplerine çengel gibi astı.

"Bu tam olarak benim alanıma girmiyor. Ben doğrudan cinayetle ilgilenmeye alışığım, toplu katliam tehditlerine değil."

"Aşamaları o kadar farklı mı?" "Bilemiyorum. Ben sanki hâlâ çevresinde dolanıyormuş gibi hissediyorum. Ben bu durumdayken biri parmağı düğmenin üzerinde bekliyor."

Roarke'a ulaşmak için önce evdeki ofisinden aradı, şanslıydı.

"Bana bir iyilik yap," dedi Eve aceleyle. "Bugün evde çalış."

"Herhangi bir özel nedeni var mı?"

Eve, Roarke'ın görkemli lobisi, tiyatroları ve salonlarıyla şehrin göbeğindeki ofis binasının hedef alınmayacağını kim bilebilir, diye geçirdi aklından.

Ancak bunu Roarke'a söyleyecek olursa, merkeze inip araştırma ve taramaları bizzat yapacağından emindi. Eve bu riski göze alamazdı.

"Bunu istemekten hoşlanmıyorum ama eğer dün akşam ilgilendiğimiz proje üstünde çalışmayı sürdürürsen bunun çok yardımı olacak."

Roarke Eve'in yüzünü inceledi. "Anlaşıldı. Bir ayarlama yapabilirim. Her konuyla ilgili otomatik bir araştırma sürdürüyorum."

"Evet, yine de hızlı hallediyorsun."

Roarke kaşını kaldırarak baktı. "Bunun neredeyse bir iltifat olduğuna inanacağım."

"Bununla ilgili hemen koltukların kabarmasın." Eve sıradan görünmeye çalışarak geriye yaslandı. "Bak, ben şu anda biraz sıkıştım, bu nedenle bazı verileri bana gönderebilir misin?"

"Ne tür veriler?"

"Senin New~York'taki mülklerinle ilgili olanları."

Şimdi Roarke'ın her iki kaşı da havaya kalkmıştı. "Hepsini mi?"

"Söylediğim gibi sıkışmış haldeyim," dedi Eve donuk bir ifadeyle. "Bunun için bir sürem ya da ilgilenecek durumum yok. Sadece gerçekten gösterişli olanları. Gösterişli ve eski olanları."

"Neden?"

Neden? Kahretsin. 'Yalnızca iki kez kontrol ediyorum. Yarım kalan rutin işler.'

"Sevgili Eve." Roarke bunu söylerken gülümsemedi, Eve'in parmaklarını masasına vurmaya başladı.

"Efendim?"

"Bana yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum. Tanrım, karısı olduğum bir adamdan bazı temel veriler istiyorum ve o beni yalancı olarak niteliyor."

"Şimdi yalan söylediğine kesinlikle eminim. Sen benim mülklerime önem vermezsin ve seni 'karım' olarak çağırmamdan nefret edersin."

"Hayır etmem. Karşı çıktığım bunu söylerken kullandığın emin tonun. Unut gitsin," dedi omuzlarını kaldırarak. "O kadar da önemli değil."

"Benim mülklerimden hangisinin hedef olabileceğini düşünüyorsun?"

Eve nefesini verdi. "Eğer biliyor olsaydım, sana söylemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Sadece bana şu lanet olası verileri gönder lütfen ve bırak da işimi yapayım."

"Verileri alacaksın." Bunları söylerken Roarke'ın gözleri sesi kadar soğuktu. "Ve eğer hedefi bulabilirsen, benim de haberim olsun. Bana şehir merkezindeki ofisimden ulaşabilirsin." "Roarke kahretsin!"

"Sen görevini yap teğmen, ben de benimkini yapacağım."

Eve, ona yeniden küfredemeden, Roarke bağlantıyı kesti. Eve masasını tekmeledi. "İnatçı, orospu çocuğu." Hiç tereddütsüz, kuralları bir kenara bırakıp Anne Malloy'u aradı.

"Şehir merkezindeki bir adreste Bomba ve Patlayıcı Bölümü ekibine ihtiyacım var. Tam donanımlı araştırma ve tarama için."

"Hedefin yerini belirledin mi?"

"Hayır." Bunu dişlerini sıkarak söyledi, ardından çenesini gevşetmeye çalıştı.

"Bunu sorduğum için üzgünüm Anne ama bu kişisel bir rica. Mira, Roarke'ın şahsi mülklerinden birinin bugünkü hedef olabileceğini düşünüyor. Roarke kendi ofisine gidiyor ve ben "

"Bana adresi ver," dedi Anne canlı bir tonda, "ve olmuş bil."

Eve gözlerini kapadı, yavaşça nefesini bıraktı. "Teşekkürler. Sana minnettarım."

"Hayır, olmana gerek yok. Benim de kocam var. Ben de aynısını yapardım."

Eve, cihazına çağrı geldiği sırada, "Gene de sana borçluyum. Elimde veriler var," diye ekledi.

"Bu başlamak için bir mekân. Ben bunları dikkatle eleyerek ayıracığım, toplantımıza kadar azaltmayı umuyorum."

Anne, "Parmaklarını çaprazla Dallas," diyerek hattan düştü.

"Peabody." Eve yardımcısına sinyal gönderdi. "Benim ofisimdeyim."

Eve oturup ellerini saçlarının arasından geçirerek bilgisayarında Roarke'ın kendisine gönderdiği verileri görüntüledi.

"Efendim," diyerek Peabody odaya girdi, "raporları Cassandra ile ilgili diske yükledim. İncelemeler hiçbir şey göstermiyor. Standart birimler, hiçbir başlangıç durumuna dönüş ya da ize rastlanmadı. İzlenecek yol yok."

"Bir sandalye çek," diye emretti Eve. "Burada olası hedeflerin bir listesi var. Bir olasılık taraması yapacağız, bunu azaltmaya çalış."

"Bu listeyi nasıl oluşturdunuz?"

"Mira bizim bir tiyatro ya da kulüp araştırmamızın daha uygun olduğunu düşünüyor. Ben de buna katılıyorum. Ayrıca o, adamların yeniden Roarke'a ait binalardan birine saldıracağını oldukça iyi bir bahis olduğu görüşünde."

"Listede olduğu gibi," dedi Peabody bir süre sonra, Eve'in yanına oturdu. Ekranda kayan listeye ağzı açık bir halde hayretle bakakaldı. "Vay canına, bunlar ona mı ait? O bunların hepsinin sahibi mi?"

"Açtırma ağzımı," diye mırıldandı Eve. "Bilgisayar, mevcut verileri incele. New York'un sembol olan noktaları ve geleneksel

binalarını seç ve listele. Ahh, tarihi alanlarda inşa edilmiş binaları da ekle."

Araştırılıyor...

"Bu iyi bir inceleme," dedi Peabody. "Biliyorsun, ben de bu yerlerin birçoğunda Zeke ile beraber bulundum. Eminim eğer buraların size ait olduğunu biliyor olsaydık, daha çok etkilenirdik."

"Ben değil, Roarke bunların sahibi."

Görev tamamlandı, makina öyle randımanlı bir şekilde bildirdi ki, Eve şüpheyle baktı.

"Neden bu şeyler bugün bu kadar iyi çalışıyor dersin Peabody?"

"Böyle olduğu zaman tahtaya vururum ben teğmenim." Peabody yeni listeyi incelerken kaşlarını çattı. "Çok da fazla bir eleme yapılmamış."

"Eski şeyleri almaya bayılıyor. Adamın eski ve boktan şeylere karşı bir takıntısı var." Eve derin bir nefes verdi. "Tamam, tiyatro veya kulüp üstünde düşünüyoruz. Ölümlülerin ölümlülere bön bön baktığı. Bilgisayar, listedekilerden hangilerinde bugün gösteri var?"

Araştırılıyor...

"Onlar içeride insanların olmasını istiyorlar," diye söylendi Eve, bu sırada bilgisayardan sert bir cızırtı duyuldu. "Hayatlar yok olacak. Sadece birkaç tur grubu ya da çalışanlar değil."

"Eğer sen haklıysan, hâlâ bunu durdurabilmek için zamanımız var."

"Ya da biz yanlış açıdan bakıyor olabiliriz ve bu esnada, şehrin aşağısında bazı barlar havaya uçurulabilir. Tamam."

Eve yeni veriler belirldiğinde, onaylarcasına başını salladı. "Bu daha iyi, daha üstünde çalışılabilir. Bilgisayar, mevcut listeyi diske kopyala ve basılı bir kopya çıktısı ver."

Eve saati kontrol ederek ayağa kalktı. "Bunu konferans salonuna götürelim." Basılı kopyayı kaldırdı ve inceledi. "Lanet olsun bu da ne böyle?"

Peabody Eve'in omzunun üzerinden baktı. "Sanırım bu Japonca. Sana tahtaya vurmanı söylemiştim Dallas."

"Kahrolası diski al. Eğer bu Japonca ise, Feeney bunu çeviriden geçirebilir. Bir gün bu makineyi lanet olası pencereden dışarı fırlatacağım."

Disktekilerle Feeney ilgilendi ve içindekileri duvardaki ekranına aktardı.

"Mira'nın kabataslak çizdiği profil," diyerek söze başladı Eve, "ve bilgisayarın veri analizi sayesinde, bunlar en olası hedefler olarak belirlendi. Bunların tümü gösteri merkezleri, hem sembol noktası olan hem de yıkılmış binaların yerlerine inşa edilenler listeye dahil edildi. Hepsinin bu öğleden sonra programlarında gösterileri var."

"Bu iyi bir bakış açısı." Anne ekrandakileri okurken ellerini arka ceplerine soktu. "Ben araştırma ve taramalar için ekipler göndereceğim."

"Ne kadar süreye ihtiyacınız var?" diye sordu Eve.

"Her kahrolası saniyeye." Anne haberleşme cihazını kaldırdı.

"Üniforma ve polis amblemleri araç olmasın," dedi Eve çabucak. "Adamlar binaları gözetim altında tutuyor olabilirler. Açık vermeyelim."

Anne onaylarcasına başını salladı ve yüksek sesle haberleşme cihazından emirler vermeye başladı.

"Yedeklemeye karşı korumalı bu şey üzerinde çalışıyoruz." Feeney, elindeki Elektronik Dedektiflik Bölümü'nün işini kaldırdı. "Yaşlı hergele verilerini şifrelemiş. Kod kırıcı kullanıyorum ama adam çok iyi bir şifreleme yapmış. Bu biraz daha zaman alacak."

"Bakmaya degecek bir şey olduğunu umalım."

"McNab Tamirci'nin eski makinesinden birkaç ismin izini sürdü. Adamlar hâlâ ortalıktalar. Bugün öğlene ayarladığım bazı görüşmelerim var."

"İyi."

"Ekipler hareket etti." Anne haberleşme cihazını bir kenara koydu. "Ben de alanda olacağım. Benim haberim olduğunda sizin de olacak. Ahh Dallas," diye ekleyerek kapıya doğru yöneldi Anne.

"Daha önce bahsettiğimiz adres vardı ya, orası temiz çıktı."

"Teşekkürler."

Anne sırtarak baktı. "Her zaman."

"Ben takip edilecek bir şey çıkana kadar şifreleme üstünde çalışıyor olacağım." Feeney şekerli yemişlerle dolu çantasını salladı. "Bu tarz boktan işler lanet olası Kent Savaşları sırasında da oluyordu. Çoğunlukla önleyebilir ve bastırabilirdik ama bu defa daha büyük ve fena bir bela var dışarıda."

"Ancak biz de daha güçlü ve daha iyiyiz."

Bu Feeney'i biraz olsun gülümsetti. "Lanet olsun, bu doğru."

Eve, Peabody ile yalnız kaldığında gözlerini ovuşturdu. İdare etmeye çalıştığı üç saatlik yetersiz uykuyla sebebiyle beyni

düzgün işlemiyordu. "Buradaki bilgisayarla ilgilenmesi için birini tayin et. Malloy'un ekibi buraya rapor gönderdiğinde, listeyi düzenlesin. Ben Whitney'e rapor vereceğim, sonrasında ben de sahada olacağım. Gelişmelerden beni haberdar et."

"Dallas, beni de alanda kullanabilirsin."

Eve, yardımcısının yorgunluktan kendinden geçmesine ramak kaldığını gördü ve başını salladı.

Tüm söylediği, "Benim sana burada ihtiyacım var," oldu ve dışarıya çıktı.

Bir saat sonra, Peabody sıkıntı ile asabiyet arasında gidip geliyordu.

Dört tane binanın temiz olduğu belirlendi, ancak öğlene kadar iki saat içerisinde daha taranacak onlarcası vardı.

Peabody odada gezindi, çok fazla kahve içmişti. Bir siyasi terörist gibi düşünmeye çalıştı. Eve'in bunu yapabileceğini biliyordu. Onun teğmeni bir katilin aklına girebilir, onun etrafında yürüyebilir ve bir sahneyi katilin gözüyle aklında canlandırabilirdi.

Peabody onun bu yeteneğine gıpta ediyordu, bu kendisine birden çok defa olduysa bile sakın bir şekilde gerçekleşmemiştir.

"Eğer ben bir siyasi terörist olsaydım, New York'ta hangi binayı bir bildiride bulunmak için gözden çıkarırdım?"

Turist kapanları ve tuzakları, diye düşündü. Sorun kendisinin bu tip şeylerden hep uzak durmasıydı. O, New York'a polis olmak için gelmişti ve kasten tüm genel turistik alanlardan uzak durmuştu.

Ashında o, Zeke ile gidene kadar daha önce hiç Empire State binasının içinde bulunmamıştı.

Aklı başına geldi, gözleri parladı. Zeke'i arayacaktı. Peabody, Zeke'in gezi rehberi diskini satırı satırına incelediğini biliyordu. Arizona'dan gelen bir turist ve hafta içi bir gösteriye katılmaktan hoşlanacak biri olarak Zeke nerede olabilirdi?

Pencereye sırtını dönüp link cihazının olduğu tarafa yöneldi. McNab içeriye girdiğinde suratı asıldı.

"Hey, Hotbody seni de mi görev masasına aktardılar?"

"Meşgulüm McNab."

"Evet, bunu görebiliyorum." McNab OtoAşçı'ya doğru yürüdü, makineye dirseğiyle vurdu. "Bunda kahve kalmamış."

"Öyleyse sen de git başka yerde iç kahveni. Burası kafe değil." Peabody onun dışarı çıkmasını ve düşüncelerini gözden geçirmeyi istiyordu. Bir de erkek kardeşini aradığında onun yılışık yılışık sırtmasını istemiyordu.

"Ben burada kalmak istiyorum." Kısmen anlamak, kısmen de Peabody'yi kızdırmak için monitöre doğru eğildi. "Ne kadarınıeledin?"

"Git buradan. Bu işten birimde ben sorumluyum. Burada çalışıyorum McNab."

"Neden bu kadar alıngansın? Yoksa sen ve Charlie atıştınız mı?"

"Benim özel hayatım seni ilgilendirmez." Saygılı davranmaya çalışıyordu ama onda olan bir şey Peabody'yi her zaman savunmaya geçiriyordu. Onu dirseği ile iteleyerek mesafe koydu.

"Neden gidip bilgi işlemcinle oynamıyorsun?"

"Ben de bu ekibin bir parçasıyım." Onu sinirlendirmek üzere masaya yaslandı. "Ayrıca rütbece senden üstünüm tatlım."

"Sadece sistemdeki bazı bariz acil sorunların giderilmesi sırasında." Peabody parmağıyla McNab'i göğsünden itti. "Ve bana tatlım diye hitap etme. Adım Peabody, Memur Peabody. Yarı akıllı, kıcı kırık bir elektronikçinin görev başındayken ensemde nefesini hissetmeye ihtiyacım yok."

McNab onu iki kez daha dürtükleyen parmağa baktı. Bakışlarını yukarı kaldırdığında, Peabody onun genellikle neşeli bakan yeşil gözlerinin buz gibi olduğunu görünce biraz şaşırdı. "Biraz dikkatli olur musun?"

McNab'in sesindeki soğuk ifade onu şaşırttı ama geri adım atmak için geçti. "Ne hakkında?" diyerek şen bir biçimde tekrar McNab'i itekledi Peabody.

"Fiziksel olarak senden daha rütbeli bir memura saldırmakla ilgili. Senin bu suistimaline karşılık vermeden ancak bu kadar katlanabilirim."

"Benim suistimalime mi? Ne zaman etrafta olsan aptalca yorumlarından ve imalarından kaçınmak zorunda kalıyorum. Benim davalarım burnunu sokuyorsun "

"Senin davaların mı? Şimdi de büyüklük iddialarında bulunuyorsun."

"Dallas'ın davaları benim de davamdı. Ayrıca senin bunlara karışmana ihtiyacımız yok. Senin aptalca şakaların ve komik çarelerinle içerde gezinmene de ihtiyacımız yok. Dahası tamamen özel olup seni hiç ilgilendirmeyen, Charles'la ilişkim hakkında sorular sormana da ihtiyacım yok."

"Biliyor musun senin neye ihtiyacın var Peabody?"

Peabody sesini yükseltip bağırmaya başladığından, McNab de aynısını yapmıştı. O da ayağa kalktı, neredeyse burun burunaydılar.

"McNab, benim neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

McNab bunu yapmaya niyetlenmemişti. Bunu yapmayı düşünmemişti. Ya da belki de düşünmüştü. Her nasılsa bu oldu. Peabody'yi kollarından yakalayıp sertçe çekti, şu anda dudakları Peabody'ninkini yutarcasına meşguldü.

Peabody suda kazara nefes alan bir yüzücününkine benzer bir ses çıkardı. McNab, Peabody'nin bu şoktan kurtulduğu an onun kışına tekme basacağını biliyordu. Madem bu kaçınılmazdı, öyleyse bu anın her saniyesinin tadını çıkaracaktı.

O, Peabody'yi kendi bedeni ve masanın arasına sıkıstırdı ve bir erkeğin alabileceğinin çok fazlasını tek bir ihtiraslı yutkunuşla içine çekti.

Peabody tutulmuştu. Bu, adamın neden yaralı ve kanlı bir halde yerde yatmak yerine dudaklarının onunkinin üstünde olduğunun tek mantıklı açıklamasıydı.

Peabody darbeye benzer bir şeye maruz kalmıştı ya da... Tanrım, sinir bozucu bu küçük aptalın böyle öpüşebileceğini kim bilebilirdi ki?

Kanı tümüyle bedeninden çekilmiş ve zihninde vızıldamaya benzer bir şey bırakmış gibiydi. Peabody kollarını McNab'a doladığında ve dudaklarını kendince onun saldırısına uydurmaya başladığında, aslında tam olarak tutulmadığının farkına vardı.

Birbirlerini sıkıca kavradılar, el yordamıyla hareket ediyor ve birbirlerini ısıyorlardı. Birisi inliyor, öteki küfrediyordu.

Ardından nefes nefese kalmış bir halde birbirlerine bakakaldılar.

"Kahretsin bu da neydi böyle?" Peabody'nin sesi güçlükle çıktı.

"Bilmiyorum." McNab havayı içine çekmeye çalıştı ve bıraktı. "Hadi tekrar yapalım."

"Aman Tanrım, McNab!" Feeney kapı ağzından kükredi ve çiftin tavşanlar gibi sıçrayarak birbirlerinden ayrılmasını izledi. "Siz ne işler karıştırıyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." McNab hırıltılı bir biçimde soluyarak öksürdü, gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. "Hiçbir şey," dedi üçüncü kez. "Kesinlikle yüzbaşım"

"Aziz Meryem aşkına." Feeney elleriyle yüzünü ovuşturdu ve öylece kaldı. "Hepimiz ben bunu görmemişim gibi davranacağız. Ben bu kahrolası şeyi görmedim. Tam şu saniyede odaya girdim. Bu anlaşıldı mı?"

Utançtan yüzündeki kızarıklığın on yıldan önce geçmesi için dua ederek "Efendim," dedi Peabody aksi bir biçimde.

"Evet efendim," diyerek McNab Peabody'den uzağa uzunca bir adım attı.

Feeney ellerini aşağıya indirdi, her ikisinide inceledi. İçini çekerek hapse daha az suçlu görünümlü pek çok kişiyi tıktığını düşündü. "Hedefin yeri belirlendi. Radio City."

10. BÖLÜM

Vakitleri vardı. Eve'in kendine düşünmesi için izin verdiği tek şey hâlâ vakitlerinin olduğuydu. Üstünde donanımlı polis kıyafeti vardı; tamamen alev geçirmez bir ceket, saldırıya karşı koruyucu bir başlık ve yüzünü koruyacak bir maske. Geç kaldıkları takdirde, bunların cildin pembe yüzeyi kadar işe yaramaz olacağını biliyordu.

Yine de giyinmişlerdi. Onun için, Bomba ve Patlayıcı Bölümü ekibi için ve heyecanla tahliye işinde çalışan siviller için tek seçenek buydu.

Radio City'deki Büyük Sahne turistler, bölge sakinleri, ebeveynleri ve bakıcılarıyla okul öncesi çocuklar, öğretmenleri ve gruba eşlik edenlerle birlikte dolup taşıyordu. Gürültü seviyesi muazzamdı, bu yüzden yerli halk sadece huzursuz değildi, kızgındı da.

"Koltuk numaraları yüzden iki yüz elliye kadar olanlar." Kendini tiyatro müdürü olarak tanıtan iki metre boyundaki sarışın, eski bir Viking askeri gibi Eve'in yanına seğırtti. Kızgınlık ve sıkıntı sesine fena halde yansiyordu.

"Tarih değişikliği ya da geri ödemelerin düzenlenmesinin ne kadar karmaşık olduğu hakkında herhangi bir fikriniz var mı? Tüm gösteriler için biletler tükenmişti."

"Bakın bayan, eğer bizim işimizi yapmamıza izin vermezsen, gösterini Hoboken üzerinde parçaların uçuşurken sürdürmek durumunda kalacaksın."

Eve, dirseğiyle kadını köşeye itti ve haberleşme aletini çıkardı.

"Malloy, durum nedir?"

"Çoklu aygıtlar bulundu. İki tanesinin yerini bulup etkisiz hale getirdik. Taramalar altı tane daha olduğunu gösteriyor. Ekipler hemen bir strateji belirlediler. Tiyatroda dört asansör var, her biri bu yerin zemininden yirmi yedi adım aşağıya inebiliyor. Hepsinde polis arama ekiplerimiz mevcut. Burada çalışabileceğimiz en hızlı şekilde çalışıyoruz."

"Daha hızlı çalışın," diye uyardı Eve. Haberleşme aygıtını arka cebine sokup yanındaki kadına döndü. "Buradan çıkın."

"Kesinlikle çıkmayacağım. Ben buranın müdürüyüm."

"Bu sizi batan geminin kaptanı yapmaz." Kadının kendisinden en az yirmi beş kilo ağır olması ve iyi bir kavga çıkarabilmek için bitkin hissetmesi nedeniyle Eve ağırdan aldı. Bunun için zaman ayıramaması çok kötüydü. Başpar mağıyla kadını göstererek iri yarı üniformalı bir çift adama işaret verdi.

Söylediği tek şey, "Bunu çıkarın," oldu, sonra kadını iterek şikâyet ederek dışarı çıkarılan kalabalığın arasına karıştı.

Eve sahnenin uzayıp giden etkileyici alanını görebiliyordu. Koruyucu giysiler içindeki bir düzine polis, bilet sahiplerinin o yöne doğru itişip kakışmasını önlemek için sahne üstüne dizilmişti. Ağır kırmızı perde yukarıya kaldırılmıştı, sahne ışıkları parlıyordu. .

Bebekler feryat ediyor, biraz büyükler ise sızlanıyordu ve ilkokul çağındaki bir grup kız çocuğu ellerinde sıkıca tuttukları bebeklerle sessizce ağlıyordu.

Boşaltma ekipleri ilerleme kaydetti, ancak binlerce kızgın bilet sahibini sıcak bir tiyatrodan dışarıdaki soğuğa çıkarmak hiç kolay bir iş değildi. Ana bekleme salonu alanı hınca hınç doluydu.

Üstelik sayısız oda, salon ve lobi de bulunuyordu. Halka açık alanların aşağısında soyunma odaları, kontrol merkezleri ve bürolar vardı. Bunların her birinin aranması, boşaltılması ve güvenlik altına alınması gerekiyordu.

Eve, bu sıkıntıya bir de panik eklendiğinde daha kapılara ulaşmadan yüzlerce çeşitli kaza yaşanabilir, diye düşünceye daldı. Kulaklığına vurdu, sonra cam ve krom ile tasarlanmış görkemli lobiden dışarıya doğru çıkartılmaktan dolayı şikâyet eden güruha bakmak üzere geniş bir Art Deco masasının üstüne tırmandı.

Mikrofonunu açtı. "Polis konuşuyor," diyerek yankılanan gürültü üzerinde duyurusuna başladı, "işbirliğiniz için teşekkürler. Lütfen girişleri engellemeyin. Dışarı çıkmaya devam edin."

Kendisine yöneltilen soruları ve bağırışları duymazdan gelerek iki kez daha duyurusunu yineledi.

Gösterişli inciler içinde bir kadın eliyle Eve'in botunun bileğine sarıldı. "Ben belediye başkanını tanıyorum. Onun bundan haberi olacak."

Eve kibarca başını salladı. "Kendisine saygılarımı iletin. Lütfen usule uygun biçimde ilerleyin. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz."

'Rahatsızlık' kelimesi yakınma güdüsünü tetiklemişti. Üniformalı görevliler insanları kapılara doğru yönlendi, çirkin çığlıklar arttı. Eve, ağızlığını diğer tarafa döndürüp yeni bir durum kontrol bilgisi için haberleşme aygıtını çıkardığında, birisinin dışarı çıkacağına içeriye girdiğini gördü.

Roarke kalabalıktan zarifçe sıyrılıp ona doğru yaklaştığında, kanı kaynamaya başlamıştı.

Eve aşağıya ona doğru bakarken dişleri gıcırdayordu. "Lanet olsun, senin burada ne işin var?"

"Kendi mülkümü ve de karımı emniyet altına almaya geldim." Onun homurdanmasına kasten sebep olmak için de, "Tek parça olarak kal," diye ekledi.

Çevik bir hareketle Eve'in yanına zıpladı. "Gelebilir miyim?" diye söze başladı ve Eve'in kulaklığını kapıp aldı.

"Bu polisin malı bayım."

"Bu da adi bir ürün anlamına gelir, yine de işini yapmalı."

Ardından, soğukkanlı ve düzgün görünümüyle düzensiz kalabalığa hitap etti.

"Bayanlar ve baylar, Radio City çalışanları ve oyuncularını bu olumsuzluk yüzünden özür diler. Tüm bilet ücretleri ve ulaşım masraflarının tamamı geri ödenecektir. Her bilet sahibine bugünkü gösteri için bir değişim tarihi düzenlenecektir. Anlayışınız için teşekkür ederiz."

Gürültü seviyesi azalmadı ama tonu önemli ölçüde değişti. Roarke, Eve'e paranın şaşmaz bir şekilde hükmünün geçtiğini ispat etmişti.

"Oldukça kurnazsın, öyle değil mi?" diye mırıldandı Eve ve masanın arkasından aşağıya indi.

"Onları dışarıya çıkarman gerekiyordu," dedi açıkça. "Durumunuz nedir?"

Eve, Roarke'ın da aşağıda yanında dikilmesini bekledi, sonra Anne ile irtibat kurdu.

"Yüzde elli boşaltmayı gerçekleştirdik. Hareket sürüyor ancak yavaş. Sen neredesin?"

"Aynı sayılır. Biz de yarısını boşalttık. Bir tanesini org konsolunda etkisiz hale getirdik. Şu anda orkestra bölümünde çalışıyoruz. Bir tanesi denereydeyse halledilmek üzere ama her yere yayılmış durumdalar. Benimse az adamım var."

Eve, gözünün kenarıyla Roarke'ı bir el aygıtından tarama yaparken gördü. Midesine sancı saplandı. "Beni haberdar et. Sen," diyerek ona doğru döndü, "çık buradan."

"Hayır." Roarke yukarı bakmak için zahmet etmedi ancak Eve'in omzuna elini koyarak onun kendisine müdahale etmesine engel oldu.

'Yukarıda yüksekçe bir iskele var. Ben oraya gidiyorum."

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun."

"Eve, her ikimiz de biliyoruz ki tartışacak vakit yok. Eğer bu insanlar binayı gözetim altında tutuyorlarsa, adamlar onların peşinden gittiğini bilecekler. Onlar her an patlatmaya karar verebilirler."

"Bu da neden bütün sivillerin " Eve konuşmayı arkasından sürdürmektense kesti. Roarke çoktan arkasını dönüp hızla yaklaşan kalabalığın arasına karışmıştı. "Kahretsin, lanet olsun, kahretsin!" Paniğe kapılmamaya çalışarak, Eve Roarke'ın arkasından koştu.

Eve, onu tam köşedeki bir kapının kilidini açarken yakaladı ve onun arkasından ilerlemeye çalıştı.

Kapı çarptı, kilitlendi ve güç bela birbirleriyle göz göze geldiler.

"Benim burada sana ihtiyacım yok," dedi her ikisi de, Roarke neredeyse hafifçe kıkırdadı.

"Önemli değil, sadece beni sıkıştırma." Roarke hızla dar metal basamaklardan yukarıya doğru çıktı, dönen koridorlarda çabucak ilerledi.

Eve nefesini tuttu. Artık onlar içerideydi, kazanacak ya da kaybedeceklerdi.

Duvarlar kalın olduğundan, Eve sadece mırıldanma halinde aşağıdan gelen seslerin yankılarını duyabiliyordu. Tiyatro burada kostümsüz ve makyajsız bir aktör gibi, gösterişsiz ve işlevseldi.

Roarke başka bir merdiven grubuna yöneldi, sonuncusundan daha dardı bu. Eve bunu bir gemi güvertesine benzetti.

Merdiven pelüş koltukların üzerinde asılıydı, aşağıdaki sahneyi uzaktan bütünüyle gözler önüne seriyordu. Yükseklik, Eve'in tercih ettiği şeyler listesinde yer almadığından geri dönüp etkili ve karmaşık yapıdaki kontrol panellerini inceledi, asılı duran kalın ip kangalları kafasını karıştırdı.

"Nerede," diye Eve söze başlamıştı ki, Roarke'ın bir açıklıktan boşluğa doğru adım attığını görünce tüm konuşma yetisini kaybetti.

"Uzun sürmeyecek."

"Roarke, Tanrım!" Eve aceleyle ileri uzandı, aslında havada yürümediğini gördü. Ancak onun görüş açısından Roarke bu şekilde yürüyor gibiydi. Platform iki adım boyundan daha geniş değildi, tiyatronun üzerinde sallanan devasa ışıklar, bir sürü ip ve makara, metal kirişlerle kesilerek gerilmiş bir köprü gibiydi.

Eve, Roarke'ın arkasından bunun üstüne adımı attığında, kulakları çınlamaya başladı. Beyninin kafasının içinde yüzmeye başladığına yemin edebilirdi.

"Eve geri dön, Bu kadar inatçı olma."

"Kapa çeneni, sadece sakın konuşma. Nerede şu lanet olası?"

"Burada." Her ikisinin de iyiliği için, Roarke Eve'in yükseklik korkusunu aklından çıkardı. Ve Eve'in aynısını yapmasını umdu. Çevik bir hareketle Roarke eksen üzerine yerleşti, çömeldi ve ardından Eve'in midesini uzun, usulca bir döngüyle yerinden oynatacak şekilde ileriye doğru uzandı.

"Bu yüksek iskelenin altında."

Eve minnettar bir halde ellerini ve dizlerini aşağı indirirken, Roarke tarama cihazını çalıştırdı.

Eve dişlerini sıkarak kendi kendine onu izlemesini gerektiğini tekrarladı. Aşağı bakmayacaktı. Aşağı bakmama lıydı.

Tabii ki aşağı baktı.

Şimdi kalabalık azalmıştı, yalnızca geride kalan birkaç kişi üniformalıların arasından telaşla geçiyordu. Orkestra bölümünde duran Bomba ve Patlayıcı Bölümü ekibi oyuncak gibi görünüyordu. Yine de onların zafer çığlıklarını duyabiliyordu.

"Adamlar bir tanesini daha etkisiz hale getirdiler."

"Hımm." Roarke'ın yaptığı tek yorum oldu.

Terli elleriyle Eve haberleşme aygıtını çıkarıp Anne'in çağrısına cevap verdi. "Dallas."

"İki tanesini daha etkisiz hale getirdik. Burayı kapatıyoruz. Ben yüksek iskeleye ve diğerine bir ekip gönderiyorum "

"Ben yüksek iskelenin üzerindeyim. Biz bunun üstünde çalışıyoruz."

"Biz mi?"

"Sadece geri kalanı halledin." Eve gözlerini kırparak görüşünü netleştirdi ve Anne'i sahneyi uzun adımlarla terk ederken yukarı baktığını gördü. "Burada güvenlikteyiz."

"Dilerim ki öylesinizdir. Malloy dışarı çıkarıyor."

"Roarke biz burada güvende miyiz?"

"Hımm. Bu küçük akıllı bir hergele. Senin teröristlerin cepleri derinmiş. Feeney'i kullanabilirim," dedi Roarke dalgın bir halde, sonra küçük bir ışık çıkarıp tuttu. "Bunu tut."

"Nerede?"

"Tam burada," diyerek gösterdi, Eve'e bir göz attı ve onun solgun görüldüğünü fark etti. "Sevgilim, yavaşça nefes al."

"Nasıl nefes alacağımı biliyorum." Eve harekete geçti, belini aşağı doğru eğdi. Midesi kötü bir biçimde bulanıyor olabilirdi ama eli kaya gibi sabitti.

"İyi, bu iyi." Roarke karşıya doğru uzandı, böylece neredeyse burun buruna geldiler ve ışıkların altında gümüş gibi parıldayan hassas aletle çalışmaya başladılar.

"Adamlar senin bu telleri kesmeni istiyorlar. Eğer bunu yapacak olursan, havaya uçarsın. Bunlar ön cephede," diye konuşarak devam etti, bu sırada dikkatli bir şekilde bir kaplamayı kaldırdı. "Bir tuzak. Adamlar bunu ikinci sınıf bir patlayıcı gibi göstermek için yapmışlar, gerçekte... işte minik güzellik burada. Plastonla çalışan ve uzaktan bilgisayarla tetiklenen bir patlayıcı."

"Bu büyüleyici." Nefes nefese solumak istiyordu. "Yok et şu hergeleyi."

"Genellikle yüzün ortasına vurma tarzına hayranlık duyarım teğmen. Ancak eğer onu bunda deneyecek olursak ikimizde bu gece cennette sevişiyor oluruz."

"Her ikimizde cennete gidemeyiz."

Roarke gülümsedi. "Nerede olursa o zaman. İhtiyacım olan elektronik çipi. Işığı biraz daha çevir. Evet, işte bu şekilde. Eve burada iki ele ihtiyacım var, yani senin de diğer eline."

"Ne için?"

"Fırladığında bunu yakalayabilmek için. Eğer adamlar düşündüğüm kadar akıllılarsa, etkili bir yonga kullanmış olmalılar. Bu şu anlama geliyor; eğer bu küçük şey düşer ve yere çarparsa, düzinelerce sıra sokak yok olur ve benim mekânımın zemininde çok çirkin bir çukur oluşur. Büyük bir olasılıkla da burada bizi sıkı bir şekilde sarsar. Hazır mısın?"

"Tabii kesinlikle." Eve terleyen elini üstüne sildi ve tuttu. "Sen hâlâ bizim nerede olursa olsun seks yapabileceğimizi düşünebiliyor musun?"

Roarke, Eve'e sırtacak baktı. "Elbette." Eve'in elini tuttu, bir defa sıktı ve sonra aşağıya indirdi.

"Biraz daha eğilmelisin. Gözlerini yaptığım işten ayırma. Elektronik çipi izle."

Eve beynini boşalttı, başını ve omuzlarını çekmemek için öne doğru kaydı. Küçük siyah kutuya, renkli tellere ve tahtaya gözlerini dikti.

"İşte bu." Roarke, elindeki aletin ucuyla bir bebeğin serçe parmak ekleminden daha büyük olmayan gri elektronik çipe dokundu.

"Gördüm onu. Bitir işini."

"Sakın sıkma onu. Nazik olmalısın. Üç dediğimde Bir, iki." Roarke aletin ucunu çipin kenarında gezdirdi ve nazikçe kımıldattı. "Üç." Ve çip sessiz bir tıklama sesiyle koptu.

Çip Eve'in çukur avuç içine çarpıp sekti. Parmaklarını kıvrıp sıkı olmayan bir yumruk yaptı. "Yakaladım onu."

"Sakın kıpırdama."

"Hiçbir yere gitmiyorum ben."

Roarke dizlerinin üstünde doğruldu, bir mendil çıkardı. Eve'in elini tutup parmaklarını açtı ve çipi ipek mendilin ortasına yerleştirip iki kez katladı.

"Hiç yoktan iyidir," diyerek Roarke onu arka cebine koydu.

"Bunun üstüne oturmadığım sürece güvendeyiz."

"Dikkatli ol. Kıçını havaya uçtuğunu görmek istemeyecek kadar çok seviyorum. Şimdi, kahrolası bu yerden nasıl ineceğiz?"

"Geldiğimiz yoldan geri dönebiliriz." Ama Roarke ayağa kalktığı anda gözlerinde bir parıltı vardı. "Veya biraz eğlenebiliriz."

"Ben eğlence falan istemiyorum."

"Ben istiyorum." Roarke, Eve'in elini tutup ayağa kalkmasına yardım etti, sonra uzanıp bir ip ve makarayı sıkıca kavradı.

"Bugünkü gösterinin ne olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Çocukların gözdesi Peter Pan. Sıkı tutun sevgilim."

"Yapma." Ancak Roarke onu çoktan kendine doğru çekmişti ve refleks ile Eve kocasına sarıldı. "Bunun için seni öldürebilirim."

Roarke, "Sahne korsanlar bunların üstünde muhteşem görünüyorlar. Derin bir nefes al," diye öneride bulundu, ardından kahkaha atarak özgürce sallandı.

Eve, onu havaya kaldıran rüzgârın savruluşunu hissetti. Parlayan gözlerinin önünde renkleri ve uçan şekilleri seyretti. Onu çılglık atmaktan alıkoyan tek şey gururuydu, orkestra bölümünün üzerinden kayarken bundan eser kalmamıştı.

Sonra bir şekilde evlendiği bu deli adam yumuşak bir biçimde onu öptü. İçinde sıcak, küçük, saf bir şehvet topu korku ile yandı ve dizleri öyle pelteleşti ki botları sahneye çarptığında acemice büküldüler.

"Sen öldün. Bittin sen."

Roarke tekrar Eve'i öptü ve dudakları kenetliken sessizce güldü. "Buna değerdi."

"Hoş bir giriş yaptınız." Feeney yüzü kırışmış ve yorgun bir halde onlara doğru yürüdü.

"Şimdi, eğer siz çocuklar oyununuzu bitirdiyseniz, bu hergelelerden hâlâ iki tanesi aktif durumda."

Eve, Roarke'ı dirseğiyle bir kenara itip kendi başına ayakta durmaya çalıştı.

"Sivil halk dışarı çıktı mı?"

"Evet. Bu kahrolasını kesmeye çok yaklaştık, ancak "

Aşağıdan gelen gümbürtü sesiyle Feeney'in sesi kesildi, ayaklarının altında sahne sarsılmıştı. Üstlerinde kablolar ve ışıklar sallanıyordu.

"Ahh kahretsin, lanet olsun." Eve haberleşme aygıtına vurarak eline aldı.

"Malloy? Anne? Rapor ver. Bana rapor verin. Anne? Beni duyuyor musunuz?"

Yanıt zilinin sesi Eve'in Feeney'in omzunu kavramasına yol açtı, ardından bir cızırtı duyuldu. "Malloy konuşuyor. Durumu kontrol altına aldık. Hiç yaralanma ya da kayıp yok.

Kronometre çalıştı, bizim kontrol altına almamız ve patlatmamız gerekti. Tekrarlıyorum, yaralanan olmadı. Ama alt sahne altüst oldu." "Tamam, pekâlâ." Eve bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Durum nedir?"

"Hepsini hallettik Dallas. Bu bina artık temiz."

"Burayı güvenlik altına aldıktan sonra durumu Merkez'deki konferans odasına bildirin. İyi işti." Eve iletişimi kesti, Roarke'a bir bakış attı. "Sen benimlesin dostum." Dışarı çıkmadan önce Feeney'e kısaca başını salladı.

"Bu binanın bütün güvenlik bilgilerine ihtiyacımız var, çalışanların tam listesine; teknikerler, oyuncular, hizmet edenler, yöneticiler. Herkes."

"Hedefi öğrendiğimde bunu senin için istemiştim. Merkezde seni bekliyor olmalı."

"Güzel. Öyleyse satın alma gezegenine geri dönebilir ve yakamdan düşebilirsin artık. Çipi bana ver."

Roarke kaşını kaldırıp baktı. "Ne çipi?"

"Sevimli olmayı kes. Hadi şu elektronik çipi ya da her ne olarak adlandırılıyorsa onu bana ver."

"Ahh, şu çip." İşbirliği yaparak Roarke mendili çıkardı ve açtı. Ancak ortaya hiçbir şey çıkmadı.

"Onu bir yerde kaybetmişim gibi görünüyor."

"Hadi canım sende. Şu lanet çipi bana ver, Roarke o bir kanıt!"

Roarke nazikçe gülümseyerek mendili salladı, omuzlarını silkti.

Eve burun buruna gelene dek ilerledi.

"Şu lanet şeyi bana ver Roarke," dedi öfkeyle. "Senin için arama emri vermeden önce yap."

"Bunu izinsiz gerçekleştiremezsin. Tabii eğer bunu sen bizzat yapmak istersen, bu durumda bazı sivil haklarımdan vazgeçerek çok daha memnun olurum."

"Bu resmi bir araştırma."

"Burası benim mülküm bu bir. Sen benim kadınımsın, bu da iki." Gözleri soğuktu. "Bana ihtiyacın olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun teğmen."

Eve onu kolundan yakaladı. "Eğer bu 'karım' ifadesinin yeni şekliyse, bunu da sevmedim."

"Seveceğini düşünmedim zaten." Roarke Eve'in kaşının üstüne tatlı bir öpücük kondurdu. "Evde görüşürüz."

Eve daha fazla uğraşmadı. Bunun yerine, Peabody ile irtibata geçerek ekibin geri kalanına yolda olduklarını bildirmesini söyledi.

Clarissa, Zeke'in sessizce oyma işini yaptığı çalışma odasına hızla girdi. Zeke yukarı doğru baktığında şaşkınlık içinde kadının gözlerinin irileşmiş ve yüzünün kızarmış olduğunu fark etti.

"Duydun mu?" diye ısrarla sordu. "Birileri Radio City'ye bomba yerleştirmeye kalkışmış."

"Tiyatroya mı?" Zeke aletlerini bir kenara koyarken kaşlarını çatı. "Niçin?"

"Bilmiyorum. Para ya da başka bir şey için sanırım." Bir eliyle saçını düzeltti. "Ahh, sen gösteri merkezlerine gitmiyorsundur. Ben senin de duymuş olabileceğini düşündüm. Adamlar hiçbir gerçekçi detay vermiyorlar, yalnızca binanın güvenlik altına alındığı ve bir tehlike kalmadığı bildirildi."

Clarissa'nın elleri sanki onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi titriyordu. "İşini bölmek değildi amacım."

"Önemli değil. Orası öyle güzel eski bir yer ki. Neden biri bunu yok etmek isteyebilir?"

"İnsanlar çok zalim olabiliyor." Clarissa parmağının ucuyla, Zeke'in çalışma masasının üstüne yığıldığı düzgün tahtalara dokundu. "Bazen bunun için tam olarak bir sebep yoktur. Sadece böyledir. Ben her yıl oraya Noel gösterilerine giderdim. Ailem beni götürürdü," dedi biraz gülümseyerek.

"Hoş hatıralar. Haberleri duyduğum zaman sanırım bu nedenle bu kadar üzüldüm. Pekâlâ, seni işine geri dönmen için rahat bıraksam iyi olacak."

"Ben de ara vermek üzereydim." Clarissa yalnızdı, göründüğünden çok hem de. Zeke bundan emindi. Nezaketi bir kenara bırakarak aşağı bakmaktan kaçınarak onun aurasını inceledi. Aslında Zeke bunu yüzünde yeterince görebiliyordu. Kendine özenle bakıyor olabilirdi ama ya naklarındaki solgun çizgiler ağlamanın sonucunda oluşmuştu.

Zeke öğle yemeği çantasını açtı, bir şişe meyve suyu çıkardı.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır. Evet. Evet, sanırım isterim. Zeke öğlen yemeğini getirmene gerek yok. OtoAşçı'nın deposu dolu."

"Ben kendiminkine alışığım," dedi Zeke ve gülümsedi. "Bardağınız var mı?"

"Ahh, tabii ki." Kapıya doğru yürüdü, geçip gözden kayboldu.

Zeke yakın ilgi göstermemeye çalıştı. Gerçekten bunu denedi. Yine de onun hareketlerini izlemek öylesine bir fevkti ki. Kusursuz zarafetinin altındaki bütün o tedirgin enerjisine rağmen, o çok narin ve güzeldi.

Çok hüzünlüydü.

Zeke tüm kalbiyle onu teselli etmek istiyordu.

Clarissa iki uzun berrak bardakla geri geldi. Onları bir kenara koydu, böylece Zeke'in çalışmasını inceleyebilecekti.

"Sen şimdiden çok şey yapmışsın. Daha önce hiç elle kurulan bir şeyin aşamalarını görmemiştım. Bunun daha fazla zaman alacağını sanıyordum."

"Bu sadece işe sadık kalma meselesi."

"Yaptığın şeyi seviyorsun." Clarissa dönüp ona baktı, gözleri biraz daha parlaktı, gülümseyişi biraz daha artmıştı. "Bu belli. Ben ilk gördüğüm anda yaptığın işe hayran kaldım. Yürekten yapılışına."

Durdu, kendine güldü. "Bu saçma gelebilir. Ben hep saçma şeyler söylüyorum."

"Hayır, öyle değil. Ne olursa olsun, benim için anlamı da bu zaten." Zeke doldurduğu bardağı kaldırıp, ikram etti. Diğer kadınlarla sıkça olduğu gibi, Clarissa'nın yanında dili tutulmuş

ve fena halde utangaç hissetmiyordu. Clarissa'nın bir arkadaşa ihtiyacı vardı ve bütün farklılığı yaratan buydu.

"Babam bana, işime kendimden ne kadar çok şey katarsam, iki mislinden fazlasını geri alacağımı öğretti."

"Bu çok hoş." Gülümseyişi yumuşamıştı. "Bir aileye sahip olmak çok önemli. Ben benimkini özlüyorum. Ben ailemi yıllar önce kaybettim."

"Üzüldüm."

"Ben de öyle." Clarissa içeceğini yudumladı, durup yeniden bir yudum aldı.

"Ne kadar harika, nedir bu?"

"Annemin tariflerinden biri. Mangolu karışık meyve suyu."

"Bu çok lezzetli. Ben hep kahve içerim. Bıraksam iyi olacak."

"Eğer hoşunuza gittiyse bir kap getirebilirim."

"Çok nazıksın Zeke. Sen çok iyi yürekli bir adamsın." Clarissa bir elini onunkinin üstüne koydu. Göz göze geldiklerinde, Zeke'in kalbi göğüs kafesinin içinde tökezledi ve donup kaldı.

Sonra Clarissa elini ve bakışlarını başka yana kaydırıldı.

"Burası harika kokuyor. Ahşap."

Zeke'in duyumsayabildiği tek koku, Clarissa'nın teni kadar yumuşak ve narin olan parfümünün kokusuydu. Clarissa'nın parmaklarına değdiği kısım zonkluyordu.

"Bayan Brarison siz yaralanmışsınız."

Clarissa hızla döndü. "Efendim?"

"Yanağınızın üstünde bir çizik var."

"Alıh." Clarissa elini yarasına doğru kaldırırken telaşı gözlerini gölgeledi. "Bir şey değil. Ben... erken bir saatte ayağım takılmıştı. Nereye gittiğime dikkat etmeden hızlı

hareket ettim." Bardağını bıraktı, tekrar kaldırdı. "Bana Clarissa diye hitap edeceğini düşünmüştüm, Bayan Branson çok mesafeli hissettiriyor."

"Ben yaran için merhem yapabilirim. Clarissa."

Clarissa'nın gözleri doldu, ağlamaktan korktu. "Önemli bir şey değil. Yine de teşekkür ederim. Gerçekten önemli değil. Ben gitmeliyim, işine mani olmayayım. B.D. projelerini aksatmamdan hiç hoşlanmaz."

Zeke kendini uzanıp onu kollarına alırken hayal etti. Sadece onu öylece tutmayı. Bundan başka hiçbir şey istemedi. Yine de bu bile çok fazla olurdu, bunu anlıyordu.

"Kalmak ister misiniz?"

"Ben..." Tek bir damla gözyaşı dökülüp güzel yanağından aşağıya doğru kaydı. "Ben üzgünüm. Çok üzgünüm. Bugün kendimde değilim. Kayınbiraderim... sanırım, bunun şoku. Her şey. Ben yapamadım... B.D. toplum içindeki davranışları çok önemser."

"Şu anda halkın içinde değilsiniz."

Zeke, Clarissa'ya uzandı ve sanki o kendisi için yaratılmış gibi uygun olduğu yere, onu kollarının arasına aldı. Onu orada tuttu.

Clarissa yüzü Zeke'in göğsüne gömülü, yumruklarıyla sıkıca onu sırtından kavrayarak sakince ağladı, neredeyse sessizdi. Zeke uzun boylu, güçlü ve tabiatı gereği nazikti. Clarissa böyle olduğunu tahmin etmişti.

Gözyaşları azaldığında içini çekti. "Sen çok iyi yürekliisin," diye mırıldandı Clarissa. "Ve henüz yeni tanıdığın bir kadının omzunda ağlamasına izin verecek kadar sabırlı. Ben gerçekten

üzgünüm. Sanırım tamamıyla içime kapandığımı fark edememişim."

Geriye doğru çekti kendini, zorlukla gülümseyerek Zeke'e baktı. Clarissa, parmak uçlarına kalkıp onun yanağına yumuşak bir öpücük kondururken gözleri yaşlarla ışıldıyordu.

"Teşekkür ederim." Onu tekrar yanağından öptü, yine yumuşak bir biçimde ama gözleri karardı, kalbi Zeke'in göğsüne doğru attı.

Onun sırtında sıkılı tuttuğu elleri açıldı, ayrıldı ve okşadı. Nefesi titreyerek çıkarken dudakları aralandı.

Sonra bir şekilde, hiçbir düşünce ve neden olmaksızın, Zeke'in dudakları onunkilerle birleşti. Nefes almak kadar doğal, fısıldanan bir söz kadar yumuşaktı. Zeke onu içine çekti, sanki onların dışında bir dünya yokmuşçasına onu nazikçe öptü.

Clarissa onun kollarındayken, Zeke kadar o anın içinde kaybolduğunu ispatlarcasına sanki her kası her kemiğiyle erimiş gibi görünüyordu. Sonra ürperdi, titredi ve bedeni kuvvetli bir şekilde sallandı.

Kendini hızla geri çekti; rengi değişmiş ve gözleri irileşmişti, sarsılmış bir haldeydi.

"Bu... bu tamamen benim hatamdı. Üzgünüm. Ben düzgün düşünemez bir haldeydim. Üzgünüm."

"Bunu ben yaptım." Clarissa ne kadar kızardıysa Zeke de o kadar solgun ve titriyordu. "Ben özür dilerim."

"Sen yalnızca nazik olmaya çalıştın." Clarissa sanki göğsünden fırlamasına engel olacak gibi elini kalbinin üstüne koydu. "Ben bunun nasıl olduğunu unutmuştum. Lütfen Zeke, bunu unutalım."

Zeke nabzı binlerce defa atarken, gözlerini onunkilere kilitlenmiş bir halde onaylarcasına yavaşça başını salladı. "Eğer istediğin buysa."

"Olması gereken bu. Ben uzun zaman önce tercihler yapmaya son verdim. Gitmem gerek. Ben dilerim " söylemeye niyetlendiği şeyle ilgili kendini tutup sertçe başını salladı.

"Gitmek zorundayım," dedi Clarissa ve hızla koşarak odadan çıktı.

Yalnız kaldığında Zeke ellerini tezgâha dayadı, eğilip gözlerini kapadı. Tanrı aşkına o ne yapıyordu? Tanrı aşkına o ne yapmıştı?

O, düpedüz evli bir kadına âşık olmuştu.

11. BOLUM

"Efendim." Eve konferans salonuna girdiği anda, Peabody ayağa kalktı. Kendini zorladığı dudaklarını büzmesinden belli oluyordu. "Size başka bir bildirim daha geldi."

Eve ceketini çıkarttı. "Cassandra'dan mı?"

"Ben posta paketini açmadım ama taramasını yaptım, temiz."

Eve başıyla onaylayıp paketi aldı, elinde çevirdi. Bu ilkinden farksızdı. "Ekibin geri kalanı buraya gelmek üzereler. McNab nerede?"

"Ben nereden bilebilirim?" bunu ciyaklamaya yakın bir sesle söyleyince Eve ona baktı ve Peabody'nin ellerini ceplerine sıkıştırıp dışarı çıkarıp sonra da kollarını göğsünün üstünde kavuşturmasını seyretti. "Ona göbekten bağlı falan değilim. Onun nerede olduğu umrumda değil."

Eve takdir edilecek bir sabırla, "Onun peşinden git Peabody. Onu buraya getir," dedi.

"Amiri onu buraya gönderecektir."

"Senin amirin sana onun sıska kıcını buraya getirmeni söylüyor. Hemen!" Kızgın bir halde, Eve kendini sandalyesine bırakıverdi ve posta paketini yırtarak açtı. Şöyle bir diski inceledi, sonra onu bilgisayara taktı.

"Diski çalıştır."

Çalışıyor... İçindeki metin aşağıdadır...

Biz Cassandra'yız.

Biz adaletin tanrılarıyız.

Biz sadığız.

Teğmen Dallas, bugünkü olaylardan keyif aldık. Biz seni düşmanımız olarak seçtiğimiz için hiç hayal kırıklığına uğramadık. Tahsis edilen zamandan daha kısa sürede, sen tanımlanan hedefin yerini buldun. Yeteneklerinden ötürü memnunuz.

Belki de sen bu savaşı kazanacağına inanıyorsun. Seni hızlı ve azimli çalışmaktan dolayı tebrik ediyor olmamıza rağmen, dürüstçe bugünkü işin yalnızca bir deneme olduğunu sana bildirmemiz gerektiğini hissediyoruz. Bu bir hazırlık devresiydi.

Hedeflenen binaya polis uzmanlarının ilk akını saat 11:16'da oldu. Boşaltma işlemleri sekiz dakika içerisinde başladı. Sen hedefi boşaltmaya başladıktan on iki dakika sonra ulaştın.

Bu işlem sırasında herhangi bir zamanda, hedef yok edilebilirdi. Biz izlemeyi tercih ettik.

Olaya Roarke'ın da bizzat dahil olmasını ilginç bulduk. Onun gelişi beklenmedik bir hediye idi ve bize ikinizi beraber çalışırken izleme olanağı sağladı. Bir polis ve bir kapitalist.

Senin yükseklik korkun karşısında eğlendiğimiz için bizi bağışla. Yine de faşist devletin bir kuklası olarak görevini yerine getirmenden etkilendik. Senden daha azını da beklemiyorduk.

Son bombanın da kontrol altına alınmasına izin verdik. Teğmen Malloy birçok hayat ve mülkün bu sayede kurtulduğunu size doğrulayacaktır.

Bir sonraki hedef için böyle bir iyilikte bulunmayacağız.

Taleplerimiz kırk sekiz saat içerisinde karşılanmalıdır.

“Kahrolası binaları izleyemeyiz. Onlar bize ne kadar büyük ve kötü olduklarını göstermek istiyorlar. Bu nedenle bir şeyi ortadan kaldıracaklar.” Masadan kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

"Onları durdurabilmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Eve pencereden, eski tuğla ve yeni çelik yapıları, insanların yaya kaldırımlarında ya da sıkışıklıkta ilerlemelerini, sokaklardaki sinirli ve tedirgin trafiğe baktı.

Yardım et ve koru, dedi içinden. Bu onun göreviydi. Bu onun verdiği sözdü. Ve şu anda tek yapabildiği izlemek ve beklemektir.

McNab içeriye girdiğinde Peabody dışında her yere baktı. McNab sanki o odada yokmuş gibi yapmayı tercih etti.

"Benim gelmemi istemişsin değilim."

'Yeni çalıştırdığım diskle ilgili ne yapabilirsin, bunu görmek için. Dosyalamam ve komutan için kopyalarını çıkar. Ve Tamirci'nin şifreleriyle ilgili durum nedir?'

McNab, Peabody'ye ufak, kendini beğenmiş bir gülümseme ve sinsi bir bakış atmak için izin verdi. "Bunu henüz kırdım." Kendi diskini uzatırken, Peabody'nin başını çevirip özenle tırnaklarını incelemesine surat asmamaya çalıştı.

"Lanet olsun neden söylemiyorsun?" Eve uzun adımlarla diski elinden kapmak üzere ilerledi.

Onuru kırılan McNab ağzını açtı, ardından gözünün kenarıyla Peabody'nin sırtıttığını fark ettiğinde sıkıca kapadı.

"Güvenlik için verileri saklama işlemini siz beni çağırtığınızda henüz tamamlamıştım," dedi sert bir ifadeyle.

Eve diski makinede yuvasına ittiğinde, "İçeriğini kapsamlı bir şekilde okuyacak vaktim olmadı," diye devam etti. "Yine de

hızlı bir taramaya dayanarak şunları söyleyebilirim; Tamirci kullandığı tüm malzemeleri listelemiş, yaptığı tüm cihazları ve bunlardan bir üçüncü dünya ülkesini yok edecek kadar çok var."

McNab duraksadı, Peabody ekranı görebilmek üzere yakınlaştı, o da kasten Eve'in diğer yanına geçti.

"Ya da büyük bir şehri."

"Yaklaşık dört buçuk kilo plaston maddesi," diye okudu Eve.

"Bunun otuz gramı bu seviyedeki bir Polis Merkezi'nin yarısını uçurur," diye açıkladı McNab. Eve duvardaki ekrana doğru konumunu değiştirdi, McNab Peabody'den bir adım daha yan tarafa kaydı, Peabody de McNab'den uzaklaştı.

"Saatli, uzaktan kumandalı, ses ve hareketle devreye giren bombalar."

Eve midesinde buzların yüzdüğünü hissetti. "Adamların atladıkları hiçbir entrika yok. Çeşitli güvenlik, algılama ve gözetleme oyuncakları da. Adam bunları bir araya getirmek için kahrolası bir depo oluşturmuş."

"Ona çok ödeme yapmışlar," diye mırıldandı Peabody. "Tamirci masraflarını, ücretleri ve karlarını iyice ve düzenli bir biçimde her bir işin yanına listelemiş."

"Lanet bir işadamı. Silahlar." Eve gözlerini kısarak baktı. "Onlar için yasak silahlar bulmuş. Bunlar Kent Savaşları döneminden."

"Öyle mi?" McNab'in ilgisini çekti, yakına geldi. "Ben onun bu arada neden bahsettiğini anlayamamıştım ama kontrol etmek için zaman ayıramadım. Elli adet ARK 95?"

"İsyan dağıtıcılardan, ordu malı. Bir alay, şehir bloğu yağmacısının işini bitirebilir. Sersemletir ve bozguna uğratar, üstelik sadece birkaç atışla."

Roarke'ın koleksiyonunda bunlardan bir tane vardı. Onu kendisi de denemişti, ateş ederken kollarında yarattığı etkiye şaşırmıştı.

Peabody merakla sordu; "Adamların neden silaha ihtiyacı olsun ki?"

"Bir savaşa başladığında taburları silahlandırırısın. Bu lanet olası bir siyasi bildiri değil." Eve geriye doğru yaslandı. "Onlar şehre sahip olmayı istiyor, içindeki mimari yıkımları çok fazla önemsemezler." Derin bir nefes verdi. "Ama kahretsin, onlar bununla ne yapmak istiyorlar?"

Eve çalıştırmayı sürdürmek üzere yer değiştirdi. Hiç düşünmeden Peabody ve McNab da ilerledi. Omuzları çarpıştı. Eve geriye doğru şaşkın bir biçimde kaşlarını çatarak baktığı sırada, onlar birbirlerinden uzağa doğru atıldılar.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Hiçbir şey efendim." Peabody yanakları kızardığı halde ilgi çekmemeye çabaladı.

"Pekâlâ, etrafta dans etmeyi bırakıp komutanla bağlantıya geçin. Mümkün olan en kısa sürede bilgileri ulaştırın ve dönüşte yapılan sorgulamada bize katılmasını rica edin. Ona yeni mühletle ilgili bilgi verin."

"Mühlet mi?"

"Yeni bildirimle ilgili. Yapacaklarını vaat ettikleri gösteri^saat ikide." Eve kol saatine baktı. "Şu andan itibaren iki dakikadan az bir süre sonra." Yapılacak hiçbir şey yok, diye düşündü

ancak sonrasıyla ilgilenebilirlerdi. Eve ekranın başına geri döndü.

"Biz Tamirci'nin bunları hangi maddelerden ve kaç adet yaptığını biliyoruz. Ancak onun adamların tek kaynağı olup olmadığını bilmiyoruz. Onun buradaki listesinden, üç aylık bir dönemde ona iki milyon nakitten daha fazla ödediklerini hesaplayabiliriz. Onu öldürdüklerinde bu parayı kendi paylarına geri aktardıklarından kuşkulaniyorum."

"Tamirci onların bunu planladıklarını biliyordu." McNab sonrakine baktı. "Aşağıya sayfa on yediye doğru kaydırın. Oraya günlüğe benzer bir şey eklemiş."

Eve McNab'in önerdiği gibi yaptı, ellerini ceplerine sokup okumaya başladı.

Bu benim kendi hatam, benim boktan hatam. Paraya bakıp durursan, kör olursun. Böylece pislikler beni içeri çekti, taa derinlere. Bu bir banka işi olmayacak. Onlar için bir araya getirerek yaptığım şeyle kahrolası Milli Darphane'yi yok edebilirler. Sebebi belki para belki de değil, benim için önemi yok.

Düşünüyorum da sanırım ben hiçbir şeye değer vermedim. Ta ki düşünmeye başlayıncaya kadar. Hatırlamaya başladım. Hatırlamamak daha akıllıca. Bir zamanlar bir karım ve çocuklarım vardı, onlar parçalara bölündüler ve hayatın geri kalanında düşünmek için bir neden yok artık.

Ancak şimdi bununla ilgili düşünüyorum. Düşünüyorum da bu işin içinde başka bir Arlington olayı var.

Benim müşterisi olduğum bu iki adam benim yaşlı, açgözlü ve aptal olduğumu düşünüyorlar. Ama yanıltıyorlar. Onların bu oyunu sürdürmeyeceklerini bilecek kadar yeterli beyin hücrelerine sahibim.

Onların hepsi boktan mekanik kaslardan ibaret. Ölü gözlü kaslı adamlar. İşlerin nasıl olduğunun üstüne eğilmeye başladığımda, vericilerden birine küçük bir hediye ekledim. Sonra yapacağım tek şey oturup beklemek ve dinlemektir.

Artık onların kim olduklarını ve ne istediklerini biliyorum. Orospu çocukları.

Beni öldürmek zorundalar. Bu pisliklerini örtbas etmek için, içlerinden birinin buraya gelip boğazımı kesmesi an meselesi.

Yeraltına inmem gerek. Benimle işleri bittiğinde, beni bile havaya uçurmalarına yetecek kadar çok şey yapıp onlara teslim etmiş olacağım. Alabileceğim ne varsa alarak kaybolmalıyım. Onlar benim yerime giremezler, en azından bir süreliğine ve onlar buradaki verileri bulabilecek beyin gücüne sahip değiller. Bu benim güvenliğim için yaptığını bir yedekleme.

Tanrım. Ben korkuyorum.

Bu şehri cehenneme çevirmek için ihtiyaçları olan her şeyi verdim onlara. Ve onlar bunu kullanacaklar. Yakında.

Para için. Güç için. İntikam almak için. Tanrı bize bu şamata için yardım etsin.

Bu bir oyun, hepsi bu. Ölüm adına oynanılan bir oyun.

Benim yeraltına gitmem gerek. Benim dışarı çıkmam şart. Düşünmek ve sorunu çözmek için zamana ihtiyacım var. Belki de bununla polislere gitmeliyim . Lanet olası polislere.

Ancak önce dışarı çıkacağım. Eğer arkamdan gelecek olurlarsa, o iki asalağı da parçalara ayıracağım.

"Hepsi bu." Eve parmaklarını yumruk haline getirdi. "Hepsi bu. İsimler ve veriler ondaydı. Neden yaşlı inatçı piç bilgileri bilgisayarına aktarmamış?" Yürümek üzere hızla döndü.

"Onun yerine yanında götürmüş, bunların içinde ne vardıysa yanına almış. Ve adamlar onu öldürdüğünde, onu da almışlar." Eve sessizce pencereye doğru yürüdü. New York manzarası değişmemişti. Saat ikiyi beş geçiyordu.

"Peabody, Apollo grubuna ilişkin bulabileceğin herşeye ihtiyacım var. Her isme, üstlendikleri her olaya dair bilgiye."

"Peki efendim."

"McNab," Eve döndü, Feeney kapıdan içeriye girdiğinde durdu. Adamın yüzü süzölmüşü, gözleri çok karanlık bakıyordu.

"Allah kahretsin. Nereyi vurdular?"

"Plaza Otel. Çay salonunu." Feeney yavaş bir şekilde OtoAşçı'ya doğru yürüdü, kahve için düğmesine bastı.

"Orayı vurdular, lobideki dükkânları ve lobinin büyük kısmını da. Malloy olay yerine doğru gitti. Henüz ölü sayısını bilmiyoruz."

Kahveyi aldı, ilaçmış gibi içti. "Bize ihtiyaçları olacaktır."

Eve savaşı, böyle kitlelerin gelişigüzel öldürüldüğü türde bir savaşı hiç yaşamamıştı. Onun ilgilendiği ölümler her zaman daha kişisel olmuştu, daha ayrı. Bir şekilde mahrem. Beden, kan, amaç, merhamet.

Şu anda gördüğü şeyde hiç mahremiyet yoktu. Uzaktan halledilen toplu yıkım, katil ile kurban arasındaki bu nahoş bağı ortadan kaldırıyordu.

Karmaşıa vardı; sirenlerin çığlıkları, yaralıların inlemeleri, onların yanı başında buna seyirci kalanların feryatları. Hepsi şok ediciydi ve insanın aklını başından alıyordu.

Duman, Beşinci Cadde'nin girişindeki saygın otelden yayılarak gözleri acıtmaya devam ediyordu. Kopmuş tuğla ve beton parçaları, parçalanmış metal ve tahtalar, parlayan mermer ve taş parçaları korkunç et parçaları üstüne yığılmış duruyorlardı. Hepsi pıhtılaşmış kan üzerine saçılmıştı.

Eve, renkli giysilere ait paramparça olmuş çaputlar, kopmuş uzuvlar, kül yığımları gördü.

Ve gümüş tokalı, tek bir siyah ayakkabı. Bir çocuk ayakkabısı olduğunu düşünerek, kendini çömelip incelemekten alıkoyamadı. Küçük bir kızın çay gezmesi için giydiği gösterişli ayakkabı olmalıydı. Artık gösterişli değil sadece donuktu ve üstüne kan sıçramıştı.

Eve doğruldu, kalbine sakinleşmesi ve aklını boşaltmak için komut verdi sonra molozların ve harabelerin çevresinde yoluna devam etmeye başladı.

"Dallas!"

Eve geriye doğru döndü, yüksek topukluları ve ince ço rabıyla açık saçık giyinmiş Nadine'in geldiğini gördü.

"Basın çizgisinin gerisinde dur Nadine."

"Hiç kimse bir çizgi koymamış." Rüzgâr saçlarını ileri savururken Nadine bir elini geriye itmek için kaldırdı.

"Dallas. Aman Tanrım! Olay olduğunda, Waldorf'da bir öğlen yemeği konuşmasıyla ilgili işimi tamamlamak üzereydim."

"Yoğun bir gün," diye mırıldandı Eve.

"Evet. Her tarafta. Radio City hikâyesini devretmem gerekmişti, çünkü öğlen yemeği için söz vermiştim. Ama merkez bana son olayları aktardı. Kahretsin, neler oluyor burada? Senin orayı boşalttığın söylenmişti."

Nadine duraksadı, tahribatı inceledi. "Oradaki bir ana su borusu sorunu değildi, bu da değil."

"Sana ayıracak vaktim yok."

"Dallas." Nadine Eve'i kolundan yakaladı ve sıkıca tuttu. Eve ile bakışları birleştğinde gözleri korku doluydu. "İnsanların bilmesi gerekli," dedi sessizce. "Buna hakları var."

Eve kuvvetle kolunu çekti. Nadine'in arkasında bir kamera ve yakasına iliştirilmiş mikrofon gördü. Herkes işini yapıyordu. Eve bunu biliyordu, anlıyordu.

"Sizin burada gördüklerinize ekleyecek başka bir şey bilmiyorum, Nadine. Demeç vermek için burası uygun yer ve zaman değil."

Eve yeniden gümüş tokalı, küçük ayakkabıya baktı. "Ölüm kendi demecini verdi."

Nadine bir elini kaldırarak arkasındaki kamera operatörüne işaret etti. Elini yukarı kaldırıp mikrofonunun üzerine kapadı ve usulca konuştu.

"Sen haklısın, ben de haklıyım. Yalnızca şu anda hiçbir şey önemli değil. Eğer yapabileceğim herhangi bir şey varsa, yani sana ulaşmada yardım edebileceğim herhangi bir kaynak varsa, söyle bana. Bu defa karşılıksız yardım ederim."

Onaylarcasına başını salladı Eve ve arkasını döndü. İlk-yardım ekibinden bir grup gördü; telaşla ve çığıncasına, kan içindeki kapı görevlisi olması muhtemel biriyle ilgileniyorlardı.

Adamın bedeninin büyük kısmı girişten on beş adım uzağa fırlamıştı. Eve, onların adamın kolunu bulabilecekleri konusunda tereddüde düştü. Onları arkada bırakarak lobiden geriye kalan kararmış boşluktan içeriye doğru yürüdü.

Yangın söndürücüler görevlerini tamamlamışlardı, su ve çamur birikintileri boşluğa dökülüyordu. Her adımında bu karışım ses çıkarıyordu. Havdaki pis koku dayanılmazdı.

Pıhtılaşmış kan ve duman vardı. Eve bunları düşünme meye zorladı kendini. Ölülerini işaretlerken sessizce ağlayan iki cankurtaran görevlisini görmezden geldi ve Anne'i bulmaya çalıştı.

"Morgda ve laboratuvarlarda kimlik tespitleriyle ilgilenilmesi için ek vardiyaya ihtiyacımız olacak." Sesi çatallaşmıştı, boğazını temizledi. "Bunu merkezle netleştirebilir misin Feeney?"

"Tabii. On altıncı yaş gününde kızımı buraya getirmiştin. Lanet olası domuzlar." Feeney haberleşme cihazını hızla çıkardı ve geriye döndü.

Eve ilerlemeye devam etti. Asıl darbenin vurduğu noktaya yaklaştıkça, durum daha da kötüleşiyordu. Daha önce buraya bir kere Roarke ile gelmişti. Buradaki zenginliği, zarafeti anımsadı; şık renkleri, güzel insanları, gözleri fal taşı gibi açılmış turistleri, heyecanlı kızları, alışverişe gelen grupların Plaza'daki ünlü geleneksel çayı denemek için masalarda oluşturduğu kalabalığı.

Molozların arasında ilerlemeye çalıştı, sonra kararmış çukura gözlerini dikerek baktı.

Anne, "Onların hiç şansı olmadı," diyerek Eve'in yanında belirdi. Gözleri yaşlı ve kızarmıştı. "Kahretsin hiç şansları olmadı, Dallas. Bir saat önce burada insanlar vardı, güzel masalarda oturuyor, kemancıyı dinleyerek çaylarını ya da şaraplarını içip keklerini yiyorlardı."

"Ne kullandıklarını biliyor musun?"

"Burada çocuklar vardı." Anne'in sesi yükseldi ve kesildi. "Pusetlerinde bebekler vardı. Lanet olsun, bunun hiçbir anlamı yok. Bu adamlar için hiçbir anlam ifade etmiyor."

Eve bunu en az onun kadar iyi görebiliyordu. Olanların rüyalarına gireceğini de biliyordu. Yine de döndü, Anne'in yüzüne baktı.

"Biz onlara yardım edemeyiz. Geriye gidip onları durduranlayız. Bu oldu ve bitti. Yapabileceğimiz tek şey ilerleyip bir sonrakini durdurmaya çalışmak. Raporuna ihtiyacım var."

"Her zamanki gibi iş mi istiyorsun?" Anne Eve'i gömleğinden yakaladı, Eve bir anlığına ona engel olmaya çalışmadı.

"Burada durup buna bakıyorsun ve her zamanki gibi iş mi istiyorsun?"

"Onlar istiyorlar bunu," dedi Eve sakince. "Bunun onlar için anlamı bu. Eğer onları durduracaksak, bizim de aynısını yapmamız gerekiyor."

"Sen lanet bir droid istiyorsun. Cehenneme kadar yolun var."

"Teğmen Malloy." Peabody ileriye doğru adım attı, bir elini onun koluna koydu.

Eve Peabody'nin orada olduğunu unutmuştu, başını salladı.

"Sen geri çekil memur. Teğmen Malloy, eğer raporunuzu veremeyecekseniz bir droid ile yerinebilirim."

Anne gözleri kıvılcım saçarak, "Sana verecek bir şeyim olduğunda rapor alabilirsin. Ve şu anda burnumun dibinde sana ihtiyacım yok," dedi. Eve'i kenara iteleyip kendini harabelere doğru gitmeye zorladı.

"Dallas o mahvolmuş durumda."

"Önemli değil." Ama önemliydi, canının yandığını fark etti Eve. "O kendini toparlayacaktır. Bunu kayıtlardan silmeni istiyorum. Saha çantasından maske ve koruyucu gözlüklere ihtiyacımız olacak. Başka türlü burada çalışmamız mümkün değil."

"Biz burada ne yapabiliriz?"

"Yapabileceğimiz tek şeyi," dedi Eve acıyan gözlerini ovuşturarak, "cankurtaran ekibine ölüleri toparlamakta yardım edeceğiz."

Bu ızdırap verici ve ürkütücü bir işti; yaşadığı şeylere kayıtsız olmayan birinin ölene kadar içinde olacak bir acıya neden olurdu.

Eve kendine ilgilendiği şeyin insanlar olmadığını, sadece parçalar ve deliller olduğunu telkin etti. Ne zaman koruyucu kalkanı yerinden oynasa veya dehşet onu ele geçirmeye çalışsa, bunu zihninden uzaklaştırdı ve işine devam etti.

Peabody ile beraber dışarıya çıktıklarında hava kararmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Eve.

"İyi olacağım. Tanrım, Dallas."

"Eve git, bir sakinleştirici al, sarhoş ol, Charles'ı çağır, seviş onunla. Hangisi işe yararsa onu dene ama bunu kafandan at."

"Belki hepsini denerim." Peabody zorlukla gülümsedi, onların yolu üstünde McNab'in olduğunu görünce gerginleşti.

McNab doğrudan ve kasten Eve'e bakarak, "İçmeye ihtiyacım var," dedi. "Bütün içeceklerin karışımına ihtiyacım var. Bizim merkeze geri gitmemizi istiyor musunuz?"

"Hayır, bir gün için yeteri kadarını gördük. Raporlarınızı saat sekizde verin."

"Tamamdır." Sonra gün boyunca yapmamaya özen gösterdiği şey için kendine izin verdi; Peabody'ye baktı.

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Ben... şey..." Peabody heyecanlandı, adımları değişti. "Hayır, hayır." "Eve bıraksın seni Peabody. Dağılmış durumdasın. Bu saatte toplu taşıma araçlarıyla uğraşmanın anlamı yok."

"Ben istemiyorum..." Eve'in şaşkın bakışları altında kızardı. "Bence böylesi daha iyi olacak," dedi ve öksürerek boğazını temizledi. "Teklifin için teşekkürler McNab fakat ben iyiyim." "Yorgun görünüyorsun, hepsi bu." Eve hayretle McNab'in de renginin değiştiğini fark etti.

"İçerisi çok zorluydu."

"Ben iyiyim," dedi Peabody, başını eğdi ve ayakkabılarına baktı.

"Eğer eminsen, pekâlâ. Ahh, saat sekiz olmuş, görüşürüz." McNab elleri ceplerinde, omuzlan kamburlaşmış bir halde ilerledi.

"Sorun nedir Peabody?"

"Hiçbir şey. Sorun yok." Hızla başını kaldırdı, içinden McNab'dan nefret ederek onun ilerleyişini izledi. "Hiçbir sorun yok, hiçbir şey. Hiçbir şey olduğu yok."

Bunları gevelemeye devam ederken zorlukla kendine mani oldu.

"Tamamdır. Konu kapandı. Hey baksana." Peabody, Roarke'ı limuzinden dışarı çıkarken gördüğünde bu konu kapanacağından ötürü rahatladı. "Seni götürecek bir araç var gibi görünüyor. Birinci sınıf hem de."

Eve caddenin karşı tarafına baktı, yanıp sönen kırmızı ve mavi emniyet ışıkları arasında Roarke'ı gördü.

"Benim arabamı al ve eve git Peabody. Ben yarın sabah merkeze bir araçla gelirim."

Peabody, "Emredersiniz efendim," derken Eve çoktan caddeyi geçmişti.

"Berbat bir gün geçirmiş olmalısın teğmen" Roarke elini kaldırıp onun yanağını okşamaya yeltendi ama Eve geri çekildi.

"Hayır, bana dokunma. Çok kirliyim." Eve, onun gözlerindeki bakışı gördü, bunu görmezden geleceğini bilerek hızla aracın kapısını açtı. "Henüz değil, tamam mı? Tanrım henüz değil."

İçeri girdi, Roarke'ın da yanına oturmasını bekledi ve şoföre onları eve götürmesini emretti, sonra da özel ekran bölmesini yukarı kaldırdı.

"Şimdi?" dedi Roarke sakın bir biçimde.

Hiçbir şey söylemeden Eve ona doğru döndü, kollarının arasına kendini bırakarak ağlamaya başladı.

Gözyaşları ve kendisini anlayan bir adam, işte bunun Eve'e yardımı oldu. Eve vardıklarında sıcak bir duş aldı. Onu konuşmaya zorlamadığı için Roarke'a minnettardı.

Yatak odasında yemek yediler, Eve yutkunamayacağına neredeyse emindi. Ancak sıcak çorbayla dolu ilk kaşık boş midesine ziyafet gibi geldi.

Oturma alanındaki yastığa başını yaslayarak, "Bana bir saat verdiğin için teşekkürler," dedi Eve ve içini çekti. "Buna ihtiyacım vardı."

Roarke, onun solgun yüzünü ve şişkin gözlerini incelerken, bir saatten daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşündü. Ancak tek seferde bir adım atabilmişlerdi.

Eve'in gözlerini açmasını beklerken, "Ben daha erken gelmiştim oraya," dedi Roarke. "Sana yardım edebilirdim ama sivillere izin verilmiyordu."

"Hayır." Eve yeniden gözlerini yumdu. "Onlara izin verilmiyordu."

Yine de Roarke, en azından kısa bir süreliğine katliamı, korkuyu ve onu görmüştü. Onu, elleri sabit ve herkesten saklayabileceğini düşündüğü gözlerini karartan merhamet duygusuyla, olanlarla başa çıkışını görmüştü.

"Senin işine imrenmiyorum teğmen."

Eve buna neredeyse gülümsedi. "Sürekli işime burnunu sokarak bunu bana ispat edemezsin." Gözleri kapalı bir halde Roarke'ın eline uzandı.

"Otel seninkilerden biriydi, öyle değil mi? Kontrol etmeye vaktim olmadı."

"Evet, o otel benimkilerden biriydi, içinde ölen insanlar da öyle."

"Hayır." Eve'in birden gözleri parladı. "Öyle değillerdi."

"Sadece sizinler mi Eve? Ölüler sana mı aitler?" Roarke ayağa kalktı, huzursuz olmuştu. İstemediği halde konyak doldurdu. "Kolunu yitiren kapı görevlisi benim bir arkadaşım ve o hayatını kaybedebilir. Onu on yıldır tanıyorum ve onu Londra'dan buraya getirdim, çünkü New York'ta yaşamayı çok istiyordu."

"Üzgünüm."

"Karşılamadaki personel, müzisyenler, masa ve resepsiyon görevlisi, bunların hepsi benim için çalışırken öldüler bugün." Roarke arkasını döndü, gözlerinde şiddetli ve soğuk bir öfke vardı. "Tüm misafirler, geziye gelen turistler, benim çatımın altındaki her bir insan. İsa tarafından, onları benim yapıyor."

Roarke'ın gözleri parladığında, "Bunu kişisel olarak değerlendirmemelisin. Bunu yapamazsın," diye tekrarladı Eve. Eve ayağa kalktı, eşinin kolunu kavradı. "Onların ilgilendiği sen ya da sahip oldukların değil. İlgilendikleri esas konu güç."

"Onların ne ile ilgilendikleri, bunu onları bulmak için kullanmanın ötesinde neden benim umrumda olsun ki?"

"Onları bulmak benim işim. Ve bulacağım da."

Roarke konyağını bıraktı, Eve'in çenesini ellerinin arasına aldı.

"Beni bunun dışında mı tutacağını düşünüyorsun?"

Eve kızgın olmak istedi, bir parçası öyleydi de, tabii eğer Roarke onun yüzüne öyle bakmasaydı. Ancak tehlikede olan kaybedilecek çok şey vardı ve Roarke fazlasıyla değerliydi.

"Hayır."

Roarke'ın tutuşu yumuşadı, başparmağını çenesinde gamzenin üzerinde gezdirdi. "İşte gelişme," diye mırıldandı Roarke.

"Birbirimizi anlamaya çalışmalıyız," dedi Eve.

"Hem de her anlamda."

O anda Eve derin bir nefes aldı. "Buna benimle başlama. Söyleyiş tarzın seni küstah bir aristokrat gibi gösteriyor ama her ikimizde biliyoruz ki sen Dublin sokaklarında itişip kakışarak büyüdün."

Şimdi Roarke gülümsüyordu. "Gördün mü, biz çoktan birbirimizi anlamışız. Herhalde dersten önce biraz rahatlamama bir şey demezsin, değil mi?" Tekrar oturdu, bir sigara çıkarıp yaktı. Eve duygularını bastırırken, o konyağını kaldırdı.

"Benim damarıma mı basmaya çalışıyorsun?"

"Çok sert değil ama nadiren de olsa doğru amaca ulaşıyor." Sigarasını içine çekti, kokulu bir duman çıkardı. "Benim bir derse ihtiyacım yok, bunu biliyorsun. Eminim ki belli başlı noktaları hatırlıyorumdur. Bunun senin işin olduğu ve buna karışmamam gerektiği gibi.

Hiçbir açığı kendi başıma keşfetmemeliyim ve bunun gibi şeyler."

"Eğer bu noktaları biliyorsan, kahretsin neden bunlara uymuyorsun?"

"Çünkü istemiyorum ve eğer uymuş olsaydım, Tamirci'nin bilgilerine ulaşamazdınız."

Eve ona hayretle bakarken, o yeniden sırtıttı.

"Bu sabah geç bir saatte elime ulaştı ve kodu McNab'in bilgisayarına yolladım. O da çözmek üzereydi fakat ben daha hızlıydım. Üstünde durmaya değmez," diye ekledi Roarke. "Onun egosunu zedelemekten nefret ediyorum."

Eve kaşlarını çatarak baktı. "şimdi sanırım benim sana teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Aslında bunu yapacağını umuyordum." Roarke sigarasını söndürdü, pek dokunmadığı konyağını bir kenara koydu. Eve'in eline uzandığında, Eve kollarını göğsünün üstünde birleştirdi.

"Unut bunu dostum, çalışmam gerek."

"Ve gönülsüz bir şekilde benden sana yardım etmemi isteyeceksin."

Roarke onun beline sarıldı, Eve üzerine yuvarlanana dek onu kuvvetle çekti.

"Ama önce..." Roarke dudaklarını ikna edici bir şekilde Eve'in dudaklarına sürdü.

"Benim sana ihtiyacım var."

Her halükarda Eve'in karşı koyması ılımlı bir biçimde olacaktı. Yine de bu kelimelerin arasında eridi gitti. Eve ellerini kocasının saçları arasında gezdirdi.

"Sanırım birkaç dakika ayırabilirim."

Roarke güldü, onu kendine doğru çekerek yerlerini değiştirecek şekilde yaklaştırdı.

"Acelen var senin, pekâlâ öyleyse."

şimdi ateşli ve arzulu bir biçimde dudaklarını onunkine bastırdı ve sakın atan nabzını hızlandırmaya yetecek kadar ısırdı. Eve bunu beklemiyordu ama hiçbir zaman Roarke'ın bir

dokunuşuyla, öpüşüyle ya da küçük bir bakışıyla kendisine ne yapabileceğini tam olarak kestiremiyordu.

O gün içinde yürüdüğü bütün korku, acı ve dehşet kocasının yönlendirmesiyle azalıp yok oldu.

"Öyleyim. Çok acelem var." Eve onu pantolonun kemerinden tutup çekti. "Roarke. Beni bedenine al."

Roarke onun duştan sonra giydiği yumuşak külotlu çorabı çekiştirdi. Hevesli bir halde tutup kalçalarını kaldırdı. Ve Eve'in bedenine gömüldü.

Ateşe, davete ve ıslaklığın içine doğru. Eve'in inlemesini bastırırken bedeni bir kez titredi.

Eve onun altında hareket etmeye başladı, Roarke'ın soluğu kesilinceye dek çılgın bir hızla onu zirveye çıkardı. Nefes nefese kalıp havayı soluyarak Roarke başını kaldırdı ve Eve'in yüzünü seyretti. Tanrım, o kendini kaybettiğinde onu izlemeyi öylesine seviyordu ki; onun ateşli teniyle koyu renkli gözlerini, yarı aralık yumuşacık dudaklarını. Özellikle de başı geriye düştüğünde, nabızı çılgın gibi atarken düzgün uzun boynunu izlemeyi.

Onu duyumsadı; tenini, sabun kokusunu, Eve'i.

Eve'in yeniden harekete geçtiğini hissetti, hızlı ve kendinden emin biçimde kalçalarını iterken nefesi hızlandı.

Eve'in üzerine yıkıldı, bedeni titreyerek uzun ve tatmin olmuş bir halde nefesini bıraktı. "Hadi çalışalım."

12. BÖLÜM

"Biz çalışmayı burada yapmayacağız, çünkü ben Bilgi Koruma'nın etrafında olmak istiyorum." Eve ayağa kalkıp Roarke'ın özel odasının ortasında yerini aldı, bu sırada Roarke kontrol kasasındaki kayıtsız yasal olmayan ekipmanının başına geçmişti bile.

"Hımm," diyerek yanıtladı Eve'i.

Eve gözlerini kısarak baktı. "Söz konusu bile olamaz bu."

"Bu senin hikâyen ve ben de buna bağlı kalacağım."

Eve kocasına keskin bir gülümsemeyle, "Aklını kendine sakla dostum. Cassandra'nın senin gibi birçok kanunsuz alete sahip olduğuna ve gizlilik konusunu hiçe saydığına inanacak kadar iyi bir nedenim olduğundan, kendi bildiğim şekilde yapacağım. Tabii onların burada ya da merkezde benim ekipmanıma da girmiş olmaları ihtimal dahilinde. Onlara araştırmanın herhangi bir bölümünden fikir sahibi olmaları şansı vermek istemem."

Roarke arkasına yaslandı, ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Ve bu aynı zamanda çok iyi bir hikâye, iyi aktarılmış. Şimdi, eğer sakinleştirici ve takdire şayan adalet konuşman bittiyse, neden ikimize de kahve getirmiyorsun?"

"Benimle dalga geçtiğinde gerçekten senden nefret ediyorum."

"Bir nedenim olduğunda bile mi?"

"Özellikle o zaman," diyerek OtoAşçı'ya doğru yürüdü.

"Benim burada uğraştığım vicdanı olmayan, güçlü finansal kaynaklara ve teknik yönden uzman yeteneklere sahip, sıkı güvenlikleri aşmaya yatkınlığı olan türden bir grup."

Eve iki kupayı da konsolun üstüne koydu, yeniden gülümsedi.
"Bana birisini hatırlatıyor."

Eve'in sunduğu kahveyi alırken mülayim bir tavırla,
"Gerçekten mi?" diye sordu Roarke.

"Bu konuda elindeki her şeyi kullanmaya istekli olmamın nedeni de bu. Paran, kaynakların, yeteneklerin, ayrıca müthiş beynin."

"Sevgilim, bunlar şimdi ve her zaman senin emrinde. Ve bu yolda ilerlerken ben de Mount Olympus ve bağlı ortaklıklarına dair bazı gelişmeler kaydettim."

"Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu Eve tüm dikkatini vererek. "Lanet olsun neden bana söylemedin?"

"Ortada diğer sorunlar vardı. Senin bir saate ihtiyacın vardı," diye hatırlattı Roarke ona. "Benim sana ihtiyacım vardı."

"Bu konu öncelikli," diyerek başladı Eve, sonra başını sallayarak kendini durdurdu. Şikâyet etmek zaman kaybıydı.
"Ne buldun?"

"Sen bunun hiçbir şey olduğunu söyleyebilirsin."

"Ama sen az önce bana onları bulduğunu söyledin."

"Hayır, ben bir gelişme kaydettiğimi söyledim ve bu gelişme bir hiç. Onlar hiçbir şey değiller. Onlar mevcut değiller."

"Tabii ki onlar mevcut." Eve hüsranla sarsıldı. Bilme çelerden nefret ederdi. "Onlar tüm bilgisayarlarda görünüyorlar; elektronik şirketleri, depolama firmaları, büyük büroları, üreticileriyle."

"Onlar yalnızca bilgisayar kayıtlarında mevcutlar," diye açıkladı Eve'e. "Mount Olympus'u sanal bir firma olarak adlandırabilirsin. Ancak sanal olmayan gerçek hayatta o bir hiç."

Ortada hiçbir bina, ofis, çalışan ve müşteri yok. Bu bir paravan Eve."

"Sanal bir paravan mı? Kahretsin, bunun ne anlamı olabilir ki?"

Sonra anladı ve yutkundu. "Oyalamak, zaman kaybettirmek için. Onlar benim Cassandra üstüne, bu Mount Olympus'a ve ardından bu sahte firmalara yönlendirecek olan bir araştırma ve tarama yapacağımı biliyorlardı. Böylece ben de ilk aşamada, ortada hiç bulunmayan bir şeyin peşinden giderek boşa zaman harcadım."

"Çok fazla bir zaman değil," diyerek Roarke dikkatini çekti. "Ayrıca çok karmaşık ve iyi yürütülen bu şaşırtmacayı düzenleyen her kimse senin sonuca ulaştığını bilmiyor."

"Onlar benim hâlâ araştırdığımı düşünüyorlar," diyerek başıyla onayladı Eve. "Öyleyse ben Elektronik Dedektiflik Bölümü kanalıyla araştırmayı sürdüreceğim. Feeney'e bunu yavaşlatmasını söyleyeyim, böylece Cassandra bizim hâlâ bunun üzerinde çalıştığımızı düşünecek."

"Sen diğer konulara konsantre olurken onların güvenleri artacak."

Eve homurdanarak kahvesini yudumladı, dolaşmaya başladı.

"Tamam, bununla başa çıkabilirim. Şimdi, Apollo topluluğuyla ilgili bulabileceğim her şeyi bilmeye ihtiyacım var. Bu görevi Peabody'ye verdim ancak kanallarda hızlı bir şekilde yeterli veriye ulaşamayacaktır. Ben sadece onların firmalarını istemiyorum," diye ekledi Eve, Roarke'a döndü. "Ben bunun altında ne olduğunu bilmek istiyorum. Onları yönlendirmeliyim, umarım bu beni Cassandra'ya ulaştırır."

"Öyleyse başlayacağımız nokta bu."

"isimlere ihtiyacım var Roarke, bilinen üyelerin, hayatta ya da ölmüş olanların. Onların nerede olduklarını ve onlara ne olduğunu bilmem gerekiyor. Sonra aile bireylerinin, sevgililerinin, eşlerinin, kardeşlerinin, çocuklarının, torunlarının isimlerine ve adreslerine ihtiyacım olacak."

Eve duraksadı, gözleri bir polisinki gibi donuklaştı. "Tamirci'nin küçük günlüğünde, o intikamdan bahsetmiş. Hayatta kalanları ve sevdiklerini bilmek istiyorum. Ve James Rowan'a en yakın olanları da bilmeliyim."

"FBI'da dosyaları olmalı, mühürlüdür ama onlarda bulunuyordur" Roarke bir kaşını kaldırarak baktı. "Bu biraz zaman alır."

"Biz biraz sıkıştık kaldık. Yardımcı ünitelerden birinden destek sağlayamaz mısın? Ben kimlik tespitinde bir karşılaştırma çalışması başlatabilirim, bakalım her üç hedef binada da çalışmış ya da çalışan herhangi birini bulabilecek miyim?"

Roarke solundaki konsolun üstünde duran bilgisayarına bakarak başını salladı.

"Ben daha düşük düzeydeki mevkilerle ilgileneyim," diye önerdi Roarke. "Oradaki güvenlik kontrolleri daha zor gibi."

Eve sonraki yirmi dakika boyunca Pentagon'un bombalanışı üzerine bulabildiklerini yeniden gözden geçirdi.

Roarke serinkanlı bir şekilde kontrol merkezinde FBI'ın güvenliğini aştı, gizli dosyaları derinlemesine tarama işine koyuldu.

Roarke izleyeceği yolu biliyordu, daha önce de yapmıştı; şifreli kısımları karanlıktaki bir gölge gibi geçti. Sık sık kendi eğlencesi için Roarke adına işaretli dosyalarda ne olduğunu kontrol ederdi.

İlk seferinde, kim olduğu, ne yaptığı ve neye sahip olduğuyla ilgili olarak bunlara dair veriler şaşırtıcı biçimde doğruydu. Roarke bunları silmiş veya en azından gençliğine ait olan bilgileri değiştirmişti. Artık FBI'daki, Interpol'deki ve Scotland Yard'daki dosyalar onun önemsemediği şeyleri kapsıyordu.

Bunun bir mahremiyet meselesi olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Eve ile tanışmasından bu yana, bu teşkilatlardan hiçbirinin onun faaliyetlerine ekleyecek ilginç bir şey için neden bulamamalarına ciddi olarak hayıflanıyordu.

Aşk, onu karanlığın içine doğru attığı tesadüfi bir adımında yakalamıştı.

"Geliyor," diye mırıldandı Roarke, Eve başını yukarı kaldırdı.

"Şimdiden mi?"

"Bu yalnızca FBI'ınki," diye düzeltti Roarke, sandalyesini geriye eğerek bilgilerin duvardaki ekrana yansımaları için komut verdi.

"İşte senin baş adamın. James Thomas Rowan, 10 Haziran 1988'de Boston'da doğmuş."

Görüntüyü incelerken, "Bunlar çok nadiren kötü adam gibi görünürler," diye söylendi Eve.

Keskin hatlarıyla yakışıklı bir yüz, kolayca gülümseyen bir ağız ve ıslıl ıslıl mavi gözler. Koyu renk saçları onu başarılı bir

yönetici ya da siyasetçi gibi gösterecek kadar fark edilir biçimde grileşmişti.

"Arkadaşları tarafından çağrıldığı şekliyle Jamie; iyi ve birbirine bağlı bir ingiliz soyundan geliyormuş." Roarke okurken başını eğdi. "Ve güçlü bir Yankee sermayesinden. Harvard'dan Politika ve bilim kısmından mezun. Siyaset için doğmuş gibi. Askeri görevi Özel Kuvvetler'deymiş. CIA için bazı işler yapmış. Anne babası ölmüş, bir kardeşi var. Kız kardeşinin adı Julia Rowen Peterman."

"Emekli ve anne," diye okudu Eve. "Tampa'da yaşıyor. Onu araştırırız."

Eve bacaklarını uzatıp ekrana daha yakından bakabilecek şekilde doğruldu.

"2015'te Monica Stone ile evlenmiş. İki çocuk: Charlotte, doğum tarihi 14 Eylül 2016 ve James, doğum tarihi 8 Şubat 2019. Monica nerede?"

Roarke, "Monica Stone Rowan'la ilgili mevcut verileri görüntüile," diyerek komut verdi.

"Ekрана getir."

Konunun yılına bakarak Eve resmin oldukça yakın bir dönemden olduğu kanısına vardı. Muhtemelen bir zamanlar çekici bir kadındı. Hatları oldukça güzeldi ancak dudaklarının kenarında derin çizgiler oluşmuştu, hem gözleri hem. de dudaklarında acı ifadesi vardı. Saçları grileşmiş ve özensizce kesilmişti.

"Maine'de yaşıyor." Eve dudaklarını büzdü. "Yalnız ve çalışmıyor. Emekli bir anne olarak maaşıyla geçiniyor. Eminim yılın bu zamanı Maine aşırı soğuktur."

"Uzun paçalı erkek donu ve fanila giyinmen gerekecek teğmen."

"Evet. Monica ile konuşmak için biraz üşümeye değer. Çocuklar nerede?"

Roarke verileri istedi, bu Eve'in kaşlarını kaldırmasına yol açtı.

"Öldüklerine inanılıyor. Her ikisinin de? Aynı günde? Daha fazla bilgi ver Roarke."

"Bir dakika, göreceksin," diye ekledi Roarke. "Ölüm tarihleri James Rowan'ın öldürüldüğü tarihle aynı zamana rastlıyor."

"8 Şubat 2024, bunu gördüm."

"Patlamanın olduğu gün. Federaller onun evini havaya uçurmuş." Roarke tekrar yukarı baktı, yüzündeki ifade katıydı.

"Bu dosyada doğrulanmış; zamanı, birimi, infaz yetkisi. Çocukları da onunla birlikte evindeymiş gibi görünüyor."

"Sen FBI'ın onun işini bitirmek için evini bombaladığını ve iki çocuğunu da bu gezide yanına kattıklarını mı söylüyorsun?"

"Rowan'i, iki çocuğunu, sevgilisi olan kadını, onun üst teğmenlerinden birini ve Apollo'nun diğer üç üyesini de."

Roarke ayağa kalkıp, biraz daha kahve almak üzere ilerledi.

"Dosyayı oku Eve. Onun peşinden gitmişler. James'in topluluğunu Pentagon'un bombalanışını üstlendiğinden beri takip ediyorlarmış. Devlet bunu ödetmek istiyordu, adamlar çok kızgındı."

Roarke Eve'e taze kahve getirdi. "O yeraltına indi, sürekli yer değiştiriyordu. Yeni isimler, gerektiğinde de yeni yüzler kullanıyordu." Verileri okurken Roarke Eve'in arkasına

oturdu. "Yine de propaganda filmlerini çekmeye ve bunları yaymaya devam etti. Ama sürekli takip altındaydı."

"Çocukları ile birlikte," diye mırıldandı Eve.

"Bu dosyalara göre çocuklarını hep yakınında tutmuş. Sonra FBI onu şapa oturtmuş, evini sarmış ve işini bitirmişler. Onlar, James'i öldürmek ve Apollo'yu dağıtmak istemiş."

"Ne var ki bu şekilde gerçekleştirilmemeliydi."

"Hayır." Eve ile Roarke'ın gözleri buluştu. "Savaşta tarafların masumlara önem vermesi pek nadir rastlanır."

Çocuklar neden anneleriyle birlikte değillerdi? Bu Eve'in ilk düşündüğü şey oldu, istemsizce aklına gelmişti. O anneler hakkında ne biliyordu? Kendi kendine anımsadı.

Kendi annesi onu, çocukluğu boyunca dövüp tecavüz eden bir babanın eline bırakmıştı.

Acaba kendini annesi de, şu anda ekrandaki kadın gibi aynı acı dolu bakışlara sahip miydi? Belki onun da asık suratı ve gergin dudakları vardı?

Sorun neydi?

Eve bu düşünceyi bir kenara atıp yeniden kahvesini yudumladı. Bu defa Roarke'ın harika karışımı ağzında acı bir tat bıraktı.

"İntikam alma," dedi Eve. "Eğer Tamirci haklı ise bu amacın bir parçası, hatta kökü olmalı. 'Biz sadıgız' " diyerek mırıldandı. "Gönderdikleri her mesajda bu sözler geçiyor. Rowan'a mı sadıklar? Onun hatırasına yani?"

"Mantıklı bir adım."

"Henson. Feeney, William Henson adında bir adamdan bahsetmişti, Rowan'in en mühim adamlarından biriymiş. Burada ölümlerin listesi de var mı?"

Roarke bunu duvar ekranına yansıttı. "Tanrım," dedi sakın bir şekilde, "yüzlerce var."

"Bana söylenilene göre, devlet onları yıllarca takip etmiş." Eve çabucak isimleri taradı.

"Yo, hayır. Henson burada yok. Senin için onunla ilgili bir araştırma yaparım."

"Teşekkürler. Bunu benim makineme gönderir misin ve detaylı araştırmayı sürdür."

Roarke eliyle onun saçlarını okşayarak durdurdu. "Bu seni incitiyor. Çocuklar yani."

"Bana hatırlattığı," diye düzeltti, "hiçbir şansın olmamasının ve hayatının, ruh hali istediğinde senin kullanılacak ya da atılacak bir şey olduğunu düşünen birinin elinde olduğu nasıl bir şeydir bilirim."

"Bazıları sever Eve, şevkle." Roarke dudaklarını Eve'in başına bastırdı. "Ancak bazıları sevmez."

"Pekâlâ, bakalım Rowan ve grubundakiler şevkle neyi sevmişler."

Eve bilgisayarını çalıştırmak üzere geriye döndü.

Cevabın Apollo'nun üç yıl süresince yayınladığı bildirilerde olduğunu düşündü.

Biz savaş tanrılarıyız.

Her bildiri aynı satırla başlıyordu. Kibir, şiddet ve güç diye düşündü.

Biz, kitlelerin sömürüsü için kullanılan, düşünceleri baskı altında tutup yararsızlığı daimi hale getirmek için her şeyi birer araç olarak kullanan devletin yozlaştığına karar verdik. Sistem hatalıdır ve yok edilmelidir. Onun dumanı ve küllerinin üzerinden yeni rejim yükselecektir. Siz adalete, onurlu olmaya, yiyecek ve refah için ağlayan çocuklarımızın geleceğine inananlar; bu ölü devletin askerleri şehrimizi yok ederken bizim yanımızda kalın.

Apollo, yani biz; onların silahlarını onlara karşı kullanacağız. Ve zafer kazanacağız. Bu dünyanın vatandaşları, onların şişmiş karınlarına ve taş kafalarına bağlayan zincirlerinizi kırın. Biz size özgürlüğü vaat ediyoruz.

Sisteme bir saldırı, sokaktaki adam için mantıklı bir haykırış, diye düşündü Eve. Yeni bir yol vadederek, kitleler halinde masumun ölümünü haklı çıkarmaya çalışıyorlardı.

Biz savaş tanrılarıyız.

Bugün öğle vaktinde, öfkeli vurgunumuz Pentagon olarak bilinen askeri teşkilata yapıldı.

Bocalayan devletin bir sembolü ve yapısı olan bu askeri güç ortadan kaldırıldı, içindekilerin hepsi suçluydu, içindekilerin hepsi öldü.

Bir kez daha, sözde başkanın tüm yetkilerinden feragat etmesi ve devletin kayıtsız şartsız çekilmesi için çağrıda bulunuyoruz. Tüm askeri birliklerin, polis kuvvetlerinin silahlarını bırakmalarını emrediyoruz.

Biz Apollo olarak, 12 saat içerisinde bunu uygulayanlara hoşgörüyle karşılama sözü veriyoruz. Bize direnmeye devam edenler yok edilecektir.

Bunun Apollo'nun en kapsamlı bildirisi olduğunu fark etti Eve. Bu, evin tüm sakinleriyle Rowan'ın evi yok edilmeden en az altı ay önce yayımlanmıştı.

Kendi kendini tanrı ilan eden bu adamın ne istemiş olabileceğini düşündü Eve. Bütün tanrılar ne isterlerdi? Dal-kavukluk, korku, güç ve övgü.

Eve, Roarke'a, "Sen dünyayı yönetmek ister miydin?" diye sordu. "Ya da en azından bir şehri?"

"Tanrım, hayır. Çok az bir mükâfat ve hükümdarlığının zevkini sürmek için çok az bir zaman karşılığında fazla iş," diyerek Eve'e baktı. "Ben daha çok, olabildiğince insancıl bir dünyaya sahip olmayı tercih ederdim. Ama onu yönetmeyi? Hayır, teşekkürler."

Eve tebessüm etti, dirseğiyle tezgâha dayandı.

"O bunu istemiş. Tüm bu süprüntüyü incelediğinde, onun yalnızca başkan, kral ya da zorba olmayı istediğini görüyorsun. Ama neden para değilmiş," diye ekledi. "Para için tek bir talep bulamadım. Hiçbir fidyeye, hiçbir koşul yok. Sadece, siz faşist domuz polisler teslim olun ya da büyük şişko siyasetçiler istifa edin ve korkun, denilmiş."

"O paranın içinden gelmiş," diye dikkatini çekti Roarke. "Genellikle bunun cazibesine değer verenler başarısız olurlar."

"Belki." Eve, Rowan'ın şahsi dosyasını taramayı sürdürdü. İki defa Boston belediye başkanlığına aday olmuş. İki kez kaybetmiş. Ardından valilik için aday olmuş, bunu da başarıyla sonuçlandıramamış. Bana sorarsan, o çok kızgındı. Kızgın ve çıldırmıştı."

"Bu noktada onun amacı önemli mi?"

"Bu olmadan resmin tamamını göremezsin. Cassandra'da düğmeye her kim basıyorsa onunla bağlantılı. Yine de ben onların kızgın olduğunu sanmıyorum."

"Öyleyse sadece çıldırmışlar."

"Hayır, sadece bu değil. Ama henüz başka ne olabileceğini bulamadım."

Eve yer değiştirdi, sonra Roarke'un kendi makinesine gönderdiği isimlerin karşılaştırmasını yapmak üzere işe başladı.

Bu yavaş bir işlemdi ve süreç sadece bilgisayara bağlı olduğundan can sıkıcıydı.

Eve'in zihni ekrandaki isimleri, yüzleri, verileri tarayıp izlerken dağılmaya başladı. Uyuyakaldığını fark etmedi. Kendini bir kan nehrinde yürürken bulduğunda rüya gördüğünü anlayamadı. Çocuklar ağlıyorlardı. Etrafta bedenler yığılıydı ve hepsi yardım diliyorlardı. Yaralıların üstünde tökezlerken, sis gözlerini ve boğazını acıtıyordu.

Kendinden geçmiş bir halde çok fazla olduklarını düşündü. Kurtaracak çok fazla insan vardı.

Eller ayak bileklerini kavırıyordu, bazıları kemik parçalarından fazlası değildi. Eve'i, içinde daha fazla vücudun yığılı olduğu karanlık bir boşluğun içine düşürene dek onu sürüklediler. Odun istifi şeklinde yığılmış, bebekler gibi parçalanmış ve yırtılmışlardı.

Bir şey onu içeriye doğru çekiyordu, bu ölü denizinde boğulacak kadar onu derine çekiyordu.

Nefesini tutup çırpınarak inleyip geriye gidebilmek için tırmalıyordu. Çukurun kaygan tarafından yukarı doğru

parmakları kaskatı olup kanayınca kadar çılgın bir şekilde tırmaladı.

Sonunda sisin içine geri dönmüştü, nefes almaya ve bir Şeyler yapabilmek için aklını panikten arındırmaya çabalıyordu.

Birisi ağlıyordu. Sessizce ve gizlice. Eve kör edici ve pis kokulu dumanın içinde sendeleyerek ilerledi. Kıvrılmış küçük bir kız çocuğu gördü, ağlarken kendini rahatlatmak için sallanıyordu.

"Her şey yolunda." Boğazını temizlemek için öksürdü Eve, eğildi ve kızı çekerek kollarının arasına aldı. "Buradan dışarı çıkacağız."

"Gidecek hiçbir yer yok burada." Küçük kız Eve'in kulağına fısıldadı.

"Biz dışarı çıkacağız." Eve'in tek düşünebildiği dışarı çıkmaları gerektiği idi. Dehşet içerisindeydi, midesini buz gibi yengeç kısıkaçları parçalıyordu sanki. Çocuğu yukarı sürükleyip onu dumanın içinde taşımaya başladı.

Kalpleri güçlü ve ahenk içinde birbirinin üstünde atıyordu. Sesler dumanın içinde kayarken, kızın parmakları ince teller gibi kavrıyordu onu.

"Benim kahrolası uyuşturucuya ihtiyacım var. Lanet olsun, neden burada uyuşturucu için para yok?"

"Kapa çeneni."

Eve buz gibi bir halde durdu. O kadının sesini tanıyamamıştı ama onu yanıtlayan adamın keskin ve küçümseyerek kükreyen sesi, rüyalarında ve korkularında yaşayan sestiydi.

Kendi babasının sesiydi.

"Lanet ağzını kapat, seni piç. Eğer beni ilk gördüğün yerde kapımı çalmasaydın, bu delikte seninle ve bu sızlanan veletle birlikte tıklıp kalmayacaktım."

Nefesi daraldı ve kollarındaki çocuk taş gibi ağırlaştı, Eve zorlukla ileriye doğru adım attı.

Şekiller gördü, dumanda birer karartıdan daha zor seçilen kadın ve erkek şekilleri. Ama adamı vücut yapısından, omuzlarının duruşundan ve başının eğiminden tanıdı.

Tek düşünebildiği şey şu oldu; Ben seni öldürmüştüm Seni orospu çocuğu, ben seni öldürmüştüm. Neden ölü olarak kalmadın?

Çocuk Eve'e fısıldayarak, "Onlar canavarlar," dedi "Canavarlar asla ölmez."

Ama onlar ölmüşlerdi, diye düşündü Eve. Eğer yeteri kadar ayakta kalabilirsen öyle olduklarını görürsün.

Eve'in babası olan adam ilgisizce omuzlarını silkerek "Hâlâ şansın varken ondan kurtulmalıydın," dedi. "Artık çok geç, tatlı turtam."

"Tanrı'dan bunu yapmış olmayı diledim. Ben hiçbir zaman bu piçi istemedim. Şimdi sen bana borçlusun Rick. Bana bir kutu uyuşturucunun bedelini öde ya da "

"Beni tehdit etmek istemedin herhalde."

"Lanet olsun sana, ben bütün gün bu delikte bu sümüklü çocukla beraberdim. Kahretsin, bana borçlusun."

"İşte sana olan borcum." Eve, kemiklere çarpan ezici yumruğun sesiyle korkudan geri çekildi. Bunu acı bir ağlama sesi izledi.

"İşte lanet olası ikinize de borcum bu." Eve, adam kadını önce dövüp sonra da tecavüz ederken donup kaldı.

Kollarında tuttuğu çocuğun kendisi olduğunu fark edince çığlık atmaya başladı.

"Eve yapma. Kendine gel, uyan." Roarke ilk çığlıkla ayağa fırladı, ikinci çığlıkta onu kaldırıp kollarına aldı. Eve çok kötü durumdaydı.

Eve Roarke'ı iteleyip karşı koyarak, "O bendim, o bendim ve dışarı çıkamadım," dedi.

"Evet, çıkabilirsin. Şimdi dışarıdasın. Şu anda benimlesin." Onun yerini değiştirip duvardaki mekanizmayı kapadı ve yataktan uzaklaştırdı. "Gel hadi, geri döndün. Sen benimlesin. Anladın mı?"

"Ben iyiyim. Bırak beni. Ben iyiyim."

"Hiç şansın yok." Roarke yatağın kenarına oturup, onu kucağına yatırdığında bile titriyordu Eve. "Sadece rahatla. Yalnızca bana tutun ve sakinleş."

"Ben uyuyakalmışım, hepsi bu. Bir dakikalığına uyuyakalmışım." Roarke onun yüzünü inceleyebilmek için kendine doğru çevirdi. Roarke'ın gözlerinde anlayış vardı, sabır ve onu içine çeken aşk vardı. "Tanrım." Eve kendini bırakarak yüzünü onun omzuna yasladı. "Tanrım. Bana sadece bir dakika ver."

"Tüm ihtiyacın olan bu mu?"

"Sanırım bugünü kafamdan çıkaramadım. Her şey, tüm o insanlar ve onlardan arta kalanlar. Bunu işin akışına bırakmalısın yoksa işini yapamazsın."

"Bu da sen gözlerini yumduğunda seni mahvediyor."

"Belki. Bazen."

"Eve sevgilim." Roarke dudaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Onların hepsi için acı çekiyorsun."

"Eğer onlar insan olarak bana bir şey ifade etmeselerdi, yaptığım işin ne anlamı olurdu?"

"Hiç. Ben seni olduğun gibi seviyorum." Onu geriye çekip yanağını okşadı Roarke.

'Yine de bu beni endişelendiriyor. Bunun için kendinden daha ne kadar verebilirsin ve buna ne kadar dayanabilirsin?"

"Gittiği yere kadar. Sadece bu değil sorun." Eve derin derin nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ben bunun bir rüya mı, yoksa bir hatıra mı olduğunu bilmiyorum."

"Anlat bana."

Eve bunu yaptı, çünkü ona her şeyi anlatabilirdi. Ona çocuğu buluşunu, dumanın ve sisin içindeki belirsiz şekilleri anlattı. Neler duyduğundan, neler gördüğünden bahsetti.

"Onun senin annen olduğunu düşündün."

"Bilmiyorum. Ayağa kalkmalıydım, hareket etmeliydim."

Roarke onu serbest bıraktığında Eve elleriyle kollarını ovuşturdu. "Belki de ben... bunu nasıl tanımıyorlar? Her ne haltsa. Ben Monica Rowan'ı düşünüyordum, nasıl bir kadın James Rowan gibi bir adama çocuklarını teslim edebilir? Daha önce söylediğim gibi, bana bunları hatırlatan buydu."

"Onun böyle yapmış olduğunu bilmiyoruz."

"Pekâlâ, her nasılsa adam tıpkı babamın beni aldığı gibi çocukları almış. Muhtemelen bununla ilgili hepsi. Benim

annemle ilgili hiç hatıram olmadı. Onunla ilgili hiçbir şeye sahip değilim."

"Sen diğer şeyleri de hatırladın," diye dikkatini çekti Roarke ve kollarını ısıtmak üzere ayağa kalktı. "Bu da onlardan bir tanesi olabilir. Eve, Mira ile konuş."

"Buna hazır değilim," diyerek kendini aniden geriye çekti Eve. "Hazır değilim. Hazır olduğumda bunu anlayacağım. Eğer olursam."

"Bu seni yıpratıyor." Eve'i bu şekilde acı çekerken görmek Roarke'ı da yıpratıyordu.

"Hayır, bu benim hayatımı etkilemiyor. Sadece bazen yoluma çıkıyor. Annemi hatırlamak, eğer hatırlanacak bir şey varsa bile bana huzur sağlamayacak Roarke. Benim için annem de babam gibi öldü."

Eve'in makinenin başına geri dönüşünü izlerken Roarke, "Senin biraz uyumaya ihtiyacın var," dedi.

"Henüz değil. Bir saat daha dayanabilirim." "Pekâlâ." Roarke ona doğru yürüdü ve Eve karşılık veremedi onu kucaklayıp yukarı kaldırdı.

"Hey!"

"Sadece bir saat iyi gelebilir," diye kararını verdi Roarke.

"Beni önceden acele ettirdin."

"Biz sevişmeyeceğiz."

"Tamam, ben sevişirim. Sen sadece oraya uzanırsın." Roarke onunla birlikte yatağa yuvarlandı.

Roarke'ın vücudunun kendininkiyle uyum sağlayışın da olağanüstü bir şey vardı.

Yine de Eve bu küçük mucizeye dikkatini vermeyecekti.

"Hayır cevabının anlayamadığın kısmı hangisi?"

"Sen hayır demedin ki." Roarke sokularak yanağına yaslanmak için başını eğdi. "Sen sevişmeyeceğini söyledin, bu tamamen farklı." Parmakları Eve'in gömleğinin düğmelerini çözerken, "Eğer hayır demiş olsaydın, ben tabii ki buna saygı gösterirdim," dedi.

"Tamam, dinle beni "

Eve devamını getiremeden Roarke'ın dudakları yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde onunkine kapandı. Elleri çoktan onun üstünde kaymaya başlamıştı. Nefesi kesildi, boğazından bir inleme yükseldi.

"Pekâlâ," dedi Eve teslim olarak. Roarke'un dudakları boynunda ateşli bir iz bırakırken içini çekti, "Vahşi ol," dedi.

"Teşekkür ederim sevgilim. Zevkle."

Makineler faaliyetlerini sürdürürken, Roarke o bir saatin her anını değerlendirdi. Eve'in bedeni kendininkinin altında serbest kalarak gevşediğinde, bilinçsiz bir halde uykuya dalacağını bilerek onu ve kendini mutlu etti.

En azından bir geceliğine bile olsa kâbus olmayacaktı.

Eve uyandığında oda karanlıktı, sadece konsoldan ve ekranlardan gelen titrek ışıklar vardı. Aklı bulanık bir halde gözlerini kırıştırdı, oturdu ve Roarke'ın kontrol işlemlerinin başında olduğunu gördü.

"Saat kaç?" Eve bacaklarını yataktan sallandırana dek çıplak olduğunu fark etmedi.

"Sadece altı. Burada bazı eşleştirmeler var teğmen. Bunlar diske kopyalandı ve yazılı çıktıları alındı."

"Sen uyudun mu?" Eve pantolonunu aramaya başladı, geceliğinin düzgünce yatağın ayakucunda serili olduğunu gördü. Bu adam asla bir adımı atlamıyordu.

"Evet. Henüz kalkalı çok olmadı. Bugün doğruca merkeze gideceğini sanıyorum"

"Evet. Ekibin saat sekizde kısa bir toplantısı var."

"Henson'la ilgili raporun çıktısı alındı."

"Teşekkür ederim."

"Bugün yapılacak bir sürü işim var ama ihtiyacın olduğunda bana ulaşabilirsin." Roarke doğruldu, loş ışıktaki karanlık ve tehlikeli görünüyordu; gece çıkan sakalı yüzünü gölgeliyordu, siyah robdöşambırı dikkatsizce bağlanmıştı. "Eşleştirme listesinde tanıdığım birkaç isim gözüme çarptı."

Eve, Roarke'ın yazılı çıktısını aldı. "Sanırım diğer türleşünümak hayal olurdu."

"Özellikle Paul Lamont bir şeyler anımsatıyor. Ailesi buraya göç etmeden önce babası Fransa Savaşları'na katılmış. Paul'ün babası oldukça yetenekliydi ve oğluna kayda değer bilgisini aktardı. Paul benim burada New York'taki işletmelerimden birinde güvenlik ekibinin bir üyesi. Au tottron. Biz burada droid ve çeşitli küçük elektronik cihazlar üretiyoruz."

"Siz dost musunuz?"

"O benim adıma çalışıyor ve biz... birkaç yıl önce birlikte bir ya da iki proje geliştirdik."

"Ve bu iyi bir polisin bilmek isteyeceği türden bir proje değil, öyle mi?"

"Kesinlikle. Altı yıldan fazla bir süredir Autotron'da bulunuyor. Bu ilişkinin dışında, epey bir süredir bağlantı kurmadık."

"Yaa. Ona sevgili yaşlı ölü babasından geçen şu yetenekler neler?"

"Paul'ün babası bir sabotajcıydı. Patlayıcılar konusunda uzmandı."

13. BÖLÜM

Peabody iyi uyuyamamıştı. İşe neredeyse kapalı gözlerle ve her yanı ağrıdan sürünerek geldi, hasta gibi hissediyordu. Üstelik yemek de yememişti. Peabody'nin iştahı yerinde olduğu halde bazen fazla yerinde oluyordu saatler boyu vücut parçası toplayınca pek az insanın iştahını koruyabileceğini düşündü.

Gördükleriyle yaşayabilirdi. Bu işiydi, Eve'in altında çalıştığı aylar boyunca Peabody düşüncelerini ve enerjisini işine nasıl aktaracağını öğrenmişti.

Peabody'nin asıl katlanamadığı şey; düşüncelerinin ve her bakımdan enerjisinin çok fazla bir bölümünün gece boyunca McNab üstüne odaklanmış olmasıydı.

Zeke ile konuşamamıştı. McNab'e karşı oluşan bu garip dürtü hakkında değil, Plaza'daki bombalama hakkında konuşmak istemişti.

Peabody o anda, Zeke'in aklı başka bir yerde görünüyordu, diye düşündü. Bir gece önce ve sabah, ikisi de birbirlerinin etrafında dolanıp durmuşlardı.

Peabody kendi kendine bunu telafi edeceğine dair söz verdi. Kardeşine birkaç saatini ayıracak, onu yemekve müzik olan eğlenceli bir kulübe götürecekti. Zeke müzikten hoşlanırdı. Peabody asansörden inip boynunun arkasındaki tutukluğu ovarken, bunun her ikisine de iyi geleceğini düşündü.

Konferans odasına doğru döndü ve McNab ile çarpıştı. McNab geriye doğru sıçradığından, Suçönleme biriminden üniformalı bir memurla da çarpıştı.

Kimse McNab'in özrünü iyi karşılamadı, Peabody'nin gözlerinin içine bakmaya çalıştığı sırada yüzü kızarmış ve terlemiş bir haldeydi. "Sen... toplantıya mı gidiyordun?"

Üniformasının ceketini çekiştirerek, "Evet," dedi Peabody. "Tam da şimdi."

"Ben de." Etraflarındaki insanlar onlara çarpıp geçerken, onlar bir an daha birbirlerine bakakaldılar.

"Apollo hakkında şüpheli bir şeyler bulabildin mi?"

"Pek fazla değil," diyerek boğazını temizledi Peabody, tekrar ceketini çekiştirdi ve sonunda hareket etmeyi bece rebildi.

"Muhtemelen teğmen bekliyordun"

"Evet, haklısın." McNab onun yanındaki basamakta durdu.

"Hiç uyuyabildin mi?"

Peabody'nin aklına yanmış bedenler geldi. "Biraz."

"Bende öyle," dedi McNab, çenesi dişlerini sıkmaktan ağrıyordu ama yine de konuşmak zorunda oldukları bir konu vardı. "Bak, dün hakkında."

"Unut gitsin," dedi hiddetle Peabody.

"Ben çoktan unuttum. Ancak eğer sen bunu ciddiye alıp bu konuya tabii kalırsan "

"Sen sadece ellerini benden uzak tut yeter, seni gerzek. Aksi takdirde kafanı patlatırım."

"Aynen tatlım. Ben de bir sokak kedisinin kıcını öpmeyi tercih ederim."

O anda Peabody'nin nefes alış verişi hızlandı. Fena halde bozulmuştu. "Bahse girerim daha önce yapmışsındır da."

"Kakalak bir üniformalıdan daha iyidir."

"Pislik."

"Aptal."

Boş bir ofise girdiler, kapıyı çarparak kapadılar ve birbirlerinin üstüne atladılar.

Peabody onun dudağını ısırdı, McNab de onun dilini. Peabody onu duvara dayayıp sıkıştırdı. McNab ellerini Peabody'nin kalın ceketinin altına sokmayı başarıp onun poposunu avuçladı.

Boğazlarını yırtarak gelen iniltiler bir defada işkence çeker gibi çıktı.

Sonra Peabody'nin sırtı duvara dayandı ve McNab ellerini onun göğüsleriyle doldurdu.

"Tanrım taş gibisin, çok yapılısın."

McNab onu sanki tümüyle yutacakmışçasına öpüyordu. Sanki tüm dünya bu tat üstüne odaklanmıştı. Peabody'nin başı öylesine hızlı dönüyordu ki kendi düşüncelerini bile yakalayamıyordu. Her nasılsa üniformasının parlak düğmeleri açılmıştı ve McNab'in parmakları tenindeydi.

Adamın bu kadar becerikli parmakları olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Bunu yapamayız." Peabody bunu söylerken bile dişleriyle McNab'in boynunu ısıırıyordu.

"Biliyorum. Duralım. Bir dakika içinde." Peabody'nin tatlı kokusu onu çıldırtıyordu. McNab tam onun sutyenini açıyordu ki arkalarındaki bağlantı cihazlarından *bip* sesi duyuldu ve her ikisi de boğuk bir sesle çığlık attılar.

Köpekler gibi nefes nefese, giysileri bozulmuş, gözleri parlayarak korkuyla birbirlerine bakakaldılar. **"Tanrım,"** diyebildi McNab.

"Geri çekil, geri çekil." Peabody McNab'i sert bir biçimde iteledi ve düğmelerini iliklemeye çalıştı. "Bu baskıdan oldu. Stresten. Bu öylesine bir şeydi, bunun olmaması gerekiyordu."

"Haklısın, kesinlikle. Eğer seninle sevişmezsem sanırım ölebilirim."

"Eğer ölürsen benim de böyle bir sorunum kalmaz." Peabody düğmelerini yanlış ilikledi, küfretti ve beceriksizce yeniden açtı. Onu izlerken McNab tahrik olduğunu hissetti. "Sevişmek tüm hataların en büyüğü olurdu."

"Katlıyorum." Peabody tekrar üniformasını düğmeledi ve onun kusursuz gözleriyle karşılaştı. "Nerede?"

"Senin evinde?"

"Olamaz. Erkek kardeşim benimle kalıyor."

"Benimkinde olsun öyleyse. Vardiyadan sonra. Sadece yaparız ve biter, anlarsın ya. Bu gerilimi ortadan kaldırırız ve normale döneriz."

"Anlaşıldı." Başıyla sertçe onayladı, eğilip kasketini aldı.

"Gömleğini içine sok McNab."

"Ben hâlâ bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi McNab sırtarak. "Dallas, önümdeki şişkinliğin nedenini tahmin edebilir."

Peabody homurdanarak kasketini düzeltti. "Kişiliğin yüzünden olabilir."

"Bununla ilgili ne söyleyeceğini vardiyadan sonra görürüz bebeğim."

Peabody kasıklarında karıncalanma hissetti, burnunu çekerek, "Bana bebeğim deme," dedi ve kuvvetlice iterek kapıyı açtı.

Konferans odasına doğru yolun kalanını başı yukarıda, ileriye bakarak kat etti.

Eve çoktan gelmişti, bu Peabody'ye keskin bir suçluluk sancısı hissettirdi. Uç pano hazırlanmıştı ve teğmeni bunların sonuncusunu yazılı çıktı verileriyle kaplamakla meşguldü.

Eve geriye dönmeden donuk bir biçimde, "Gelebildiğinize sevindim," dedi.

"Trafikte... takıldım. Bunu sizin yerinize tamamlamamı ister misiniz efendim?"

"Ben hallettim. Bana kahve getir ve ekranı yazılı çıktı için ayarla. Bunun üzerinde diskle çalışmayacağız."

"Ben ekranı hallederim," diyerek McNab gönüllü oldu. "Ben de kahve alabilirim. Disk yok, öyle mi teğmenim?"

"Hayır, bütün ekip burada olduğunda ben gerekli bilgilendirmeyi yaparım."

Sessizce çalışmaya koyuldular, öyle sessizdiler ki Eve çevresine bakmak zorunda hissetti.

İkisi de şu anda birbirlerine sözle saldırıyor olmalıydılar, diye düşündü ve omzunun üstünden bir bakış attı.

Peabody McNab'e kahvesini vermişti ki bu da tuhaftı. Yetmezmiş gibi Peabody kendi disklerinin yazılı çıktılarını alırken McNab'e gülümsedi. Pekâlâ, bu tam bir gülümseme değildi, diye düşünceye daldı Eve ama yine de oldukça yakındı.

"Siz ikiniz bu sabah mutluluk hapı mı aldınız?" diye sordu Eve, her ikisi de utançtan kızarınca kaşlarını çatı.

"Sorun nedir?" diye söze başlamıştı ki Anne Malloy ve Feeney içeri girdi. Başını sallayarak, "Boş verin," dedi Eve.

"Dallas." Anne kapı ağzında duruyordu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

"Biraz acele edin," dedi Feeney. "Whitney ve şef gelmek üzereler."

Eve kapıya vardığında "Kısa keserim," dedi Anne nefesini toplayarak. "Dün için özür dilemek istiyorum. Sana o şekilde bağırmamalıydım."

"Dayanılması güç bir manzaraydı."

"Evet. Ben daha önce de kötü manzaralar gördüm." Anne odaya doğru baktı, sesini biraz daha alçaktı. "Bununla iyi başa çıkamadım fakat bu bir daha tekrarlanmayacak."

"Bunun için kendine yüklenme Anne. Bu önemli bir şey değil."

"Yeterince önemli. Bu araştırmayı sen yürütüyorsun ve hepimize güvenmen gerekiyor. Dün işi berbat ettim ve bunun neden olduğunu bilmelisin. Ben gene hamileyim."

"Yaa." Eve yer değiştirerek bakış attı. "Bu iyi bir şey mi?"

"Benim için öyle," dedi Anne gülerek ve bir elini karnının üstüne koydu. "Yaklaşık dört aylık, birkaç hafta içinde vardiya amirime söyleyeceğim. Bu üçüncüsü ve işime engel olmuyor. Beni etkileyen çocuklar oldu Dallas ama bununla baş edebiliyorum şimdi."

"Peki. Sen tuhaf veya herhangi bir şey hissediyor musun?"

"Hayır. Ben iyiyim. Ben sadece birkaç hafta daha bunu gizli tutmak istiyorum. Bundan herkesin bir kere haberi olduğunda, insanlar iddialaşmaya ve şakalaşmaya başlıyorlar."

Anne omuzlarını kaldırdı. "Her şey yolunda giderken bu davanın kapanmasını istiyorum. Bu konuda anlaştık mı öyleyse?"

"Tabii ki. İşte yüksek rütbeli subaylar da geliyorlar," diye mırıldandı Eve. "Peabody'ye raporunu ve delil disklerini ver. Yazılı çıktıları kullanacağız."

Eve hazır ol pozisyonunda kapı ağzında durdu. "Komutan. ŞefTibble."

"Teğmen." Tibble, uzun boyu, keskin gözleriyle etkileyici bir adamdı, Eve'i geçip odaya girerken başını salladı. Tahtalara bir göz attı, sonra alışık olduğu üzere ellerini arkasında birleştirdi. "Lütfen herkes otursun. Komutan Whitney, kapıyı kapatabilir misiniz?"

Tibble bekledi. Sabırlı ve yönetici kabiliyetiyle kusursuz bir adamdı. Whitney'in bir araya getirdiği ekibin yüzlerini inceledi. Yüzünde hiçbir ifade belirmedi.

"Raporlarınızı sunmaya başlamadan önce, hem belediye başkanı hem de valinin bu araştırmanın federal bir antiterör ekibi tarafından yürütülmesini talep ettiklerini söylemeliyim."

Tibble, Eve'in sessizce kontrolüne hâkim olmaya çalışırken gözlerinin parlamaya başladığını gördü. "Bu ortaya koyduğunuz işe karşılık verilmemiştir. Daha çok problemin kendisinin kapsamına daırdır. Bu sabah, araştırmadaki ilerlemeyi tartışmak ve federal bir ekibin gerçekten çağırılması gerekiyor mu diye, son bir karara varabilmek üzere bir toplantım var."

"Efendim." Eve sesinin seviyesini ayarlarken elleri dizlerinin üstündeydi. "Eğer onlar çağırılacak olurlarsa, hangi ekip araştırmayı yönetecek?"

Tibbie kaşlarını kaldırdı. "Eğer federaller gelecek olursa, dava onların olur. Siz yardım edersiniz. Bunun size ya da ekibinizden herhangi birine uyacağını düşünmüyorum teğmen."

"Hayır efendim, uymaz."

"Pekâlâ öyleyse." Tibbie bir sandalyeye doğru ilerleyip oturdu. "Bu araştırmanın sizin elinizde kalması için beni ikna edin. İki gün içerisinde bu şehirde üç bombalama vakasıyla karşılaştık. Neler buldunuz ve bunlarla nereye varacaksınız?"

Eve ayağa kalktı, ilk tahtaya doğru ilerledi. "Apollo topluluğu," diyerek başladı ve toplanan verilerin üzerinden anlattı.

"Henson, William Jenkins." Ekranda köşeli çeneli ve sert bakışlı yüz belirdiğinde Eve durakladı. Roarke'ın kendisi için edindiği verileri adım adım tekrarlayacak zamanı olmamıştı, bu yüzden burada yavaş ilerledi. "O, Rowan'in seçimlerdeki yöneticisi olarak hizmet etti, ayrıca kaynaklara göre daha pek çok iş de yaptı. Onun Rowan'in devriminde generallik benzeri bir görevde bulunduğu inanılıyor. Destek veren ve sıklıkla askeri stratejileri planlayan, hedefleri seçen, eğitim veren ve bölükleri disipline eden kişiydi. Rowan gibi, onun da askeri ve gizli işler geçmişi var. Başlangıçta, onun Rowan'in Boston'daki karargâhını yok eden patlamada öldüğüne inanılıyordu fakat sonradan ortaya atılan çeşitli görüşlerle bu iddia çürütüldü. Onun yeri hiçbir zaman bulunamadı."

Whitney ekrandaki yüzü inceleyerek Eve'e baktı. "Sen onun bu mevcut yeni grubun, yani Cassandra'nın bir parçası olduğuna mı inanıyorsun?"

"Burada bir bağlantı var ve bence o bu zincirin halkalarından biri. Henson hakkındaki FBI dosyaları hâlâ açık duruyor." Eve düzeni kaydırdı, veri bankalarına yerleştirilen paravan firmalara ait bilgiyi ekrana getirdi.

"Apollo," diye devam etti, "Cassandra, Mount Olympus, Aries, Aphrodite ve bu şekilde sürüyor. Bunların hepsi bağlantılı. Veri bankalarının manipüle edilmesi, patlayıcılarında kullandıkları yüksek kalite malzemeler, eski bir askere ekipmanlarını üretmeleri için iş vermeleri, insanların bildirimlerinde içeriğin tümü esas gruba yani Apollo'ya dayanıyor."

Eve yeniden konuşmaya başlamadan önce, ona biraz aptalca görüldüğünden ufak bir nefes verdi. "Yunan mitolojisinde, Apollo Cassandra'ya kehanette bulunma gücünü vermiş. Sonunda onlar bir anlaşmazlığa düşmüşler, işte o zaman Apollo Cassandra'ya bir ceza vermiş; Cassandra kehanette bulunabilecek ancak kimse ona inanmayacaktır. Ama bence gerçekte Cassandra Apollo'dan gücünü geri aldı. Bu Cassandra ise bizim ona inanıp inanmamamızı umursamıyor. O korumaya değil, yok etmeye çalışıyor."

"Bu ilginç bir teori teğmen. Ve oldukça mantıklı." Tibble geriye yaslanıp dinledi, olayları ve görüntüleri izledi. "Bağlantıları kurmuşsunuz, en azından kısmen niyetlerini belirlemişsiniz. Bu iyi bir iş." Ardından tekrar dönüp Eve'e baktı. "Bunca bilgiye nasıl ulaştığınız konusu FBI'nın antiterör ekibinin ilgisini çekecektir teğmen."

Eve'e göre kayda değer fazla şey yoktu. "Ulaşabildiğim kaynakların hepsini kullandım efendim."

"Bunu yaptığınıza eminim." Tibble ellerini kavuşturdu. "Dediğim gibi iyi iş çıkarmışsınız."

"Teşekkür ederim." Eve ikinci panoyu atlayarak üçüncüye geçti. "Araştırmanın devamı, eski Apollo ile Cassandra arasında bir ilişki olduğu çıkarımını doğruluyor. Tamirci bu alanda elde ettiği tüm kanıtların yok edildiğine inanmasına rağmen, bağlantı bu kısımda kuruluyor. Her iki grupta da kullanılan taktikler benzer. Dr. Mira raporunda, Cassandra'nın siyasi inancını Apollo'nunkinin yeniden hayata geçirilmesi olarak tanımlıyor. Bu açıdan bakıldığında, ben Cassandra'yı oluşturan kişilerin ya Apollo ile ilişkileri olduğunu ya da onların bir zamanlar Apollo'nun bir parçası olduğuna inanıyorum."

Tibbie elini kaldırdı. "Bu insanların da tıpkı sizin yaptığınız gibi Apollo'yu incelemiş olmaları ve o grubu olabildiğince taklit etmeyi seçmiş olmaları olasılığı da yok mu?"

"Bu mümkün efendim."

"Eğer bu bir taklitçilikse," diyerek Feeney araya girdi, "bu iş daha da zorlaşacak."

"Bir taklitçinin bile bir bağlantısı olmak durumundadır," diyerek ısrar etti Eve. "Aslında Rowan ve üst düzeydeki bazı adamlar öldüklerinde Apollo grubu dağıldı. Otuz yıldan fazla bir zaman önceydi bu, kamuoyu hiçbir zaman bu kişilere karşı özel bir merak duymadı. Açık bir ilişki kurmaksızın kim umursardı ki? Bu yıllar önceydi, bir ömür önce. Rowan tarih kitaplarında iz bile bırakamadı çünkü onun Apollo'nun başı olduğu hiçbir, zaman ispatlanamadı. Bunu doğrulayan dosyalar mühürlendi. Apollo, Arlington ve bazı bombalama olayları için sorumluluğu üstlendi ve sonra ortadan yok oldu. Ortada bir

ilişki söz konusu," dedi Eve. "Ben o grubun taklit edildiğini düşünmüyorum efendim, bu kişisel bir dava. Cassandra'yı yönetenler dün yüzlerce insanı öldürdüler. Ve bunu sırf yapabileceklerini ispatlamak için yaptılar. Radio City'deki bombalar tedirgin etmek içindi, bir denemeydi. Plaza hedefti hep. Bu da Apollo tarafından uygulanan metodun devamı."

Eve yeni bir şemayı yansıttı ve ona bakarak başını salladı. "Apollo'nun yıkımını üstlendiği ilk bina Kolombiya'nın bir bölgesinin dışında bulunan bir depoydu. Yerel polis alarma geçti, hiç yaralanma olmadı. Bunu takiben, yerel polisler Kennedy Center'da patlayıcılar olduğunu belirlediler. Biri hariç hepsi 'etkisiz hale getirildi, bina başarılı şekilde boşaltıldı ve patlayan tek bomba sadece ufak hasara ve yaralanmalara neden oldu. Ancak bunu ansızın Mayflower Oteli'nin lobisinde bir bombalama izledi. Hiçbir uyarı yapılmadı. Kayıplar çok fazlaydı. Apollo her üç olayda da sorumluluğu üstlendi ama yalnızca sonuncusu basına bildirildi."

Whitney ekranı incelemek üzere ileriye doğru eğildi. "Bundan sonra ne var?"

'Yeni tamir edilen ULine Arena'da basketbol maçı oynanıyordu. On dört bin insan öldü ya da yaralandı. Eğer Cassandra bu yolu takip ediyorsa, ben Madison Square ya da Pleasure Dome'a bakalım derim. Tüm verileri ana çerçeve dahilinde ve bu odada tutarsak, Cassandra'nın bizim yeni araştırma stratejimizi bilmesine imkan yok. Bizim onlardan bir adım ileride olmamız gerekiyor."

"Teşekkürler Teğmen Dallas. Teğmen Malloy, sizin patlayıcılarla ilgili raporunuzu dinleyelim."

Anne ayağa kalktı, ortadaki panoya doğru ilerledi. Bundan sonraki otuz dakika teknik konular açıklandı; elektronik cihazlar, tüfek tetikleri, kronometreler, uzaktan kontrollü patlayıcılar, teçhizatlar, patlamanın şiddeti, etki alanı.

"Ekranada görünen parçalar ve cihazların halen laboratuvarında bir araya getirilerek incelemeleri yapılmaktadır," diyerek sonuçlandırdı Anne. "Şu anda karışık ve el yapımı malzemelerle çalıştığımızın farkındayız. Plaston sık kullanılan bir parça olarak ortaya çıkıyor. Uzaktan kumandalı patlayıcıların mesafe gücünü anlamak için incelemeler tamamlanmadıysa da bunlar son derece uzun ayarlı görünüyor. Hepsi daha çok yüksek seviyeli orduda kullanılan türden patlayıcılar. Radio City ile ilgili Teğmen Dallas ile aynı fikirdeyim; eğer bu grup orayı havaya uçurmak isteseydi, bina bir harabeye dönüşebilirdi."

Anne, Feeney'e yol vererek oturdu. "Bu ekibimin Radio City'den temizlediği gözetim kameralarından biri." Feeney, paşparmağı ile işaret parmağı arasında büyük ve yuvarlak bir cihaz tutuyordu. "Bu lanet olası çok iyi yapım. Olay yerinde bunlardan yirmi beş tanesinin izini sürdük. Adamlar attığımız her adımı izlemişler ve bizi bir kalp atışı süresinde havaya uçurabilirlerdi."

Feeney gizli dinleme cihazını zarfın içine geri koydu. "Ekibim, uzun mesafeli ve daha hassas bomba tarayıcılar geliştirebilmek için Malloy ve ekibiyle birlikte çalışıyor. Bu arada ben federallerin iyi adamları olmadığını söylemiyorum ama bizim iyi adamlarımız var. Ve burası bizim şehrimiz. Buna ilave olarak, bu grup Dallas ile irtibata geçti. Onlar onu hedef aldılar.

Onu ve beraberinde bizi geri çekecek olursanız, dengeyi değiştirmiş olacaksınız. Bunu bir kere bozarsanız, tümüyle kaybedebiliriz."

"Dikkat ettin mi Dallas?" Tibble parmağını kaldırarak sordu. "Bu grubun neden seninle irtibat kurduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sadece tahminde bulunabilirim efendim. Roarke onların hedef aldıkları yerlerin sahibi. Benim Roarke ile bir ilişkim var. Bu onları eğlendiriyor. Tamirci bu olanları bir tür oyun olarak yorumlamıştı. Bence onlar bundan zevk alıyorlar. Tamirci aynı zamanda intikam almaktan bahsediyordu."

Eve yeniden ayağa kalktı, ekrandakini Monica Rowan'ın görüntüsüyle değiştirdi. "Kadının intikam almaktan hoşlanmak için çok geçerli nedeni var. Rowan'ın dul eşi olarak o, Rowan'la ilgili kişisel ve grubunun içinden bilgi sahibi olabilecek en uygun kişi."

"Sen ve yardımcın Maine'e ani bir seyahat kararlaştırmışsınız," dedi Tibbie. "Komutan? Önerileriniz var mı?"

Whitney, "Bu ekip çok kısa bir sürede etkileyici miktarda kanıt ve olasılığı bir araya getirmiş bulunuyor," diyerek ayağa kalktı. "Benim düşünceme göre, federal ekip fuzuli olacaktır."

"Teğmen ve ekibi bana siyasetçilerle ilgilenmem için yeterli veriyi sağladılar," dedi Tibbie ve ayağa kalktı. "Dallas diğer bir bildiriye kadar görevinin başında ol. Her adımdan haberdar edilmeyi bekliyorum. Burası bizim şehrimiz, Kaptan Feeney," diye ekledi Tibbie ve kapıya doğru gitti.

Kapı kapandığında, "Vay be," dedi McNab ve derin bir nefes verdi. "Bunu da atlattık."

"Ayrıca bu olayı elimizde tutmak istiyorsak çalışmalıyız." Eve ona doğru hafifçe gülümsedi. "Hayatını durdur san iyi olacak dostum. Bizim şu uzun mesafeli tarayıcıya ihtiyacımız var. Tüm kasabalardaki meydanların ve spor alanlarının taranmasını istiyorum. New Jersey'dekilerin de."

"Dallas, bizdeki teçhizat ve insan gücüyle bu haftalar sürer."

"Bir günün var," dedi Eve McNab'e. "Roarke ile bağlantı kur." Eve başparmaklarını ön ceplerine çengel gibi astı.

"Onda bazı oyuncaklar var, bunların senin aradıklarına uyma ihtimali var."

"Harika." McNab ellerini ovuşturdu ve Anne'e sırtıttı. "Bu adamda ne olduğunu görene kadar bekle."

"Feeney, buradaki üniteyi bloke etmenin bir yolu var mı? Ayarlarını bozabilir misin? Ya da daha iyisi yeni kaydı olmayan korumalı bir cihaz yapabilirsin."

Eve'e gülümserken Feeney'in mahcup yüzü aydınlandı.

"Sanırım bir şeyler yapabilirim. Aslında biz Elektronik Dedektiflik Bölümü'nde kayıt dışı işler yapmayız."

"Tabii ki yapmazsınız. Peabody sen benimle geliyorsun."

"Hey, ne zaman geri dönüyorsunuz?" diye bağırdı McNab.

Peabody kendisinin görünmez olmasını dilerken, Eve dönüp McNab'e baktı.

"İşimizi bitirdiğimiz zaman dedektif. Sanırım bu sırada senin kendini meşgul etmeye yetecek işin olacak."

"Ahh, tabii ki. Ben sadece merak ettim. Sadece meraktan."

McNab aptalca bir biçimde sırtıttı. "İyi yolculuklar."

Başını sallayarak, "İstakoz avlamaya gitmiyoruz biz," diye söylendi Eve ve dışarı çıktı.

"Vardiya bitmeden dönebiliriz, siz de öyle düşünmüyor musunuz efendim?" dedi Peabody.

Eve asansöre doğru giderken ceketinin altından omuzlarını silkti. "Bak, eğer ateşli bir randevun varsa, kendine hâkim ol."

"Hayır, ben bunu kastetmemiştim... Ahh, ben sadece Zeke'i fazla mesaiye kalmam konusunda bilgilendirmek istedim, hepsi bu." Aslında kardeşini bir kez bile düşünmemiş olmaktan dolayı utanç duydu.

"Ne kadar sürerse o kadar sürer. Kuzeye giden aracı yakalamadan önce bir yerde mola verimiz."

"Sanırım Roarke'ın özel jetlerinden birini kullanmayız, öyle değil mi?" Eve tehditkâr bir bakış attığında Peabody omuzlarını kamburlaştırdı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Onlar uzay araçlarından çok daha hızlılar da ondan yani."

"Ve sen de sadece hızla ilgileniyorsun, doğru mu Peabody?" Eve garaja gitmek üzere asansöre bindi. "Bunun lüks yaşamla, ferah koltuklarla, tam donanımlı bir mutfakla ya da ekran seçenekleriyle bir alakası yok sanırım."

"Rahat bir beden parlak fikirler üretir."

"Bu aptalca. Sen genelde beni kandırmak istediğinde bundan daha iyisini yaparsın. Bugün yorgunsun sanırım Peabody."

Peabody McNab ile yaşadığı çılgın arayı anımsadı. "Ne demezsiniz."

Zeke aklını ahşaba ve bundan duyduğu memnuniyete odaklamak için elinden geleni yaparak sakin ve ciddi bir biçimde çalışıyordu.

Ablasının bir gece önce iyi uyumadığının farkındaydı. Zeke oturma odasındaki çekyatta uyanık bir halde uzanırken, o

dolaşıp durmuştu. Ablasının yanına gitmek istedi, ona birlikte meditasyon yapmayı önermek ya da kendi organik sakinleştiricilerinden birini yapmak istedi ama ablasıyla yüzleşmeye hazır değildi.

Zeke'in aklı tamamıyla Clarissa ile doluydu, onun nasıl kollarına yaslanıp rahatladığını, dudaklarının nasıl hoş bir tadı olduğunu düşünüyordu. Bu onu utandırdı. O içtenlikle evliliğin kutsallığına inanıyordu. Bugüne kadar ciddi bir ilişki peşine düşmemesinin bir nedeni de bir başkasına bu kutsal sözü verdiğinde, bunu ömrü boyunca sürdürmek istemesiydi.

Sözler verecek kadar çok sevdiği birisi olmamıştı. Şimdiye kadar.

Ve bu kişi bir başkasına aitti.

Ona değer vermeyen birine aitti, Zeke gece boyunca düşündüğü gibi şu anda da bunu düşünüyordu. Ona kötü davranan birine ve onu mutsuz eden birine aitti. Yeminler acıya neden olduğu takdirde bozulabilirdi.

Kafasında böyle düşünceler dolanırken Dee ile konuşamazdı. O, Clarissa'yı aklından çıkaramadığı sürece ablasına rahatlamasını öneremezdi.

Zeke bir gece önce haberlerde bombalama ile ilgili olayları izlemişti. Olanlar onu dehşete düşürmüştü. Tüm insanların FreeAger dinini oluşturan 'hiç kötülüğe yol açmama' prensibini benimsememesini anlayabilirdi. Hatta bazı FreeAgerlar bile bu prensibi kendi yaşam tarzlarına uyduruyorlardı, ne de olsa bu din kişilere göre uyum sağlardı.

Zeke zalimliğin var olduğunu biliyordu. Her gün cinayet işleniyordu. Ama yaşamı bu denli korkunç bir biçimde hiçe saymaya hiç tanık olmamıştı.

Buna sebep olanlar insan olamazlardı. Kalbi, ruhu ve midesi olan hiç kimse, bu şekilde yaşamları yok edemezdi. Zeke böyle bir şeyin cinnet geçirmiş ya da genetik değişime uğramış kişilerce yapıldığı inancına tutundu, öyle olduğuna inandı.

Eve'i katliamın içinde ilerlerken görmek Zeke'te şok etkisi yaratmıştı. Yüzü ifadesizdi, Zeke onun giysisine kan sıçradığını anımsadı.

Zeke, Eve'in bitkin, çökmüş ama bir şekilde cesur göründüğünü düşündü. Sonra ablasının da, aynı şekilde, tüm o dehşetin arasında bir yerde olması gerektiğini anımsamak onu şok etti.

Eve yalnızca tek bir muhabir ile konuşmuştu; hoş, kurnaz yüzlü bir kadındı ve yeşil gözleri üzüntüsünü gölgeliyordu.

"Burada gördüklerinize ekleyecek bir şeyim yok Nadine," demişti Eve. "Demeç vermenin yeri ve zamanı değil. Ölüm kendi demecini verdi."

Ablası eve geldiğinde yüzünde aynı bitkin ifade vardı, Zeke onu yalnız bırakmıştı.

Şu anda, bunu ablası için böyle yapmış olduğunu umdu. Zeke ablasının ne gördüğü ve ne yaptığıyla ilgili konuşmayı istememişti. Bunun üstüne ya da Clarissa hakkında düşünmeyi istememişti. Zeke aklını ölümle ilgili görüntüleri silebilecek kadar kontrol edebiliyorken, Clarissa'yı zihninden atamıyordu.

Clarissa'dan uzak kalması gerektiğini düşündü. Onlar birbirlerinden uzak kalmalıydılar, bu en iyisiydi. Zeke yapmaya

söz verdiği işi bitirecek ve Arizona'ya geri dönecekti. Hızlı olacaktı, kararlı olacak ve onu düşüncelerinden çıkaracaktı.

Belki akli ve kalbi yeniden dengesini bulana kadar, birkaç günlüğüne çöle kamp yapmaya gidebilirdi.

Havalandırmadaki delikten sesler geldi; kızgın bir adamın kahkahası ve bir kadının yumuşak itirazıydı taşınanlar.

"Sana sevişmek istediğimi söyledim. Bu her nasılsa senin iyi olduğın tek şey."

"Lütfen B.D., bu sabah kendimi iyi hissetmiyorum."

"Nasıl hissettiğın umrumda değıl. Sana söylediğimde bacaklarını ayırmak senin görevin."

Ağır bir düşme sesi duyuldu, sonra bir çığlık bunu keskin biçimde böldü. Bir bardak gürültüyle kırıldı.

"Dizlerinin üstüne çök. Seni orospu dizlerinin üstüne çök."

"Canımı acıyorsun. Lütfen "

"O ağzını sızlanmaktan başka şeyler için kullan. Biraz çaba göster, Tanrı aşkına. Daha sert seni fahişe. Geçen akşam kimleydim, biliyor musun? Senin sızlanan ağzında tuttuğın şeyim neredeydi, biliyor musun? Yeni işe aldığım link operatörünün içinde. Paramın hakkını veriyordu."

Adam hayvanlar gibi hırıltılı biçimde solumaya başladı, Zeke gözlerini sıkıca kapadı ve bunun sona ermesi için dua etti.

Ama öyle olmadı, sadece değışti; Clarissa'nın ağlayan sesi yalvarışa dönüştü. Adam şimdi ona tecavüz ediyordu, Zeke yanılıyor olamazdı.

Zeke kendini merdivenlerde buldu, bir çekicin sapını kavrayan elini fark ettiğinde şok oldu. Kan kulaklarına hücum etmişti.

Tanrı aşkına, ne yapıyordu?

Zeke sallanan eliyle çekici bir kenara koyduğunda, sesler duruldu. Şimdi yalnızca ağlama sesi vardı. Yavaşça merdivenleri çıktı.

Bu sona ermeliydi. Birisinin bunu durdurması gerekiyordu. Ancak Branson ile boş bir elle ve adam gibi yüzleşmeliydi.

Zeke mutfığa doğru ilerledi. Orada çalışan her iki yabancı hizmetkâr da ona dikkat etmedi. Aşağıdaki geniş geçitten yürüdü, güzel odaları geçti ve parlatılmış merdivenlerden çıktı.

Bu işe burnunu sokmaya hakkı olmadığını düşündü ama kimsenin bir başkasına böyle davranmaya hakkı olamazdı.

Hangi odanın tam olarak çalışma atölyesinin üstünde olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Kapı aralıktı; Zeke onun içeride ağladığını duyabiliyordu. Parmaklarını cilalı ahşabın üstüne yerleştirip kapıyı kolayca açtı. Ve Clarissa'nın yatağın üstünde kıvrılmış olduğunu gördü; çıplak bedenindeki birçok yer morarmıştı.

"Clarissa?"

Clarissa başını kaldırdı, gözleri kızarmıştı ve şişmiş dudakları titriyordu. "Tanrım. Beni bu şekilde görmeni istemiyorum. Git buradan."

"O nerede?"

"Bilmiyorum. Gitti. Ahh lütfen, lütfen." Clarissa yüzünü karmakarışık olmuş çarşaflara gömdü.

"O gitmiş olamaz. Ben daha merdivenlerden henüz çıktım."

'Yandaki girişten. O yan tarafı kullanır. O gitti, çoktan gitti. Tanrıya şükürler olsun. Eğer senin geldiğini görseydi..."

"Bu sona ermeli." Zeke yatağa geldi, nazik biçimde dolaşmış çarşafı açıp Clarissa'nın üzerini örttü. "Onun seni bu şekilde incitmesine izin veremezsin."

"O böyle olsun istemedi... O benim kocam." Clarissa, Zeke'in kalbini parçalayacak şekilde içini çekti. Bu durum onu çaresiz bırakıyordu. "Benim gidecek başka hiçbir yerim yok. Gidecek kimsem yok. Eğer bu kadar aptal ve yavaş olmasaydım, o da beni incitmek zorunda kalmayacaktı. Eğer sadece onun söylediğini yapsaydım. Eğer ben... "

"Kes şunu." Sözler Zeke'in ağzından söylemek istediğinden daha sert çıkmıştı, elini Clarissa'nın omzuna koyduğunda bu onu ürküttü.

"Burada olanlar senin hatan değildi, bu onun hatası."

Zeke, Clarissa'nın nasihat dinlemeye ihtiyacı olduğunu düşündü, içinin arınmaya ihtiyacı vardı. Kalabilecek güvenli bir yere de ihtiyacı vardı. Onun hem bedeni hem de gururu zedelenmişti, böyle şeyler ruha zarar verirdi.

"Sana yardım etmek istiyorum. Seni buradan uzağa götürebilirim. Ne yapacağına karar verene kadar kız kardeşimin evinde kalabilirsin. Terapi programları var, konuşabileceğin insanlar var. Polise başvurmalısın."

"Yoo hayır! Polis olmaz!" Clarissa çarşafı toparlayıp üzerine çekti, kalkmaya çabaladı. Koyu menekşe rengi gözleri korkuyla parlıyordu. "Eğer bunu yaparsam kocam beni öldürür. O güç sahibi insanları tanır. Yüksek mevkidekileri. Asla polise haber veremem."

Clarissa titremeye başladığında Zeke onu sakinleştirdi. "Şu anda bu önemli değil. İzin ver giyinmen için sana yardım

edeyim. İzin ver seni şifa veren birine...bir doktora götüreyim," diye düzeltti Zeke nerede olduğunu hatırlayarak. "Sonra bundan sonra ne yapacağımızı konuşuruz."

"Ahh, Zeke." Clarissa başını Zeke'in omzuna dayarken sesi titredi. "Bundan sonrası yok. Görmüyor musun benim için olan bu. O asla gitmeme izin vermez. Bunu söylemişti. Bana eğer gitmeyi deneyecek olursam ne yapacağını söylemişti. Onunla savaştığım kadar güçlü değilim."

Zeke kollarını ona doladı ve onu salladı. "Ben güçlüyüm."

Clarissa, "Sen çok gençsin," diyerek başını salladı. "Ben öyle değilim."

"Bu doğru değil. Sen yalnız olduğun için kendini çaresiz hissediyorsun. Artık yalnız değilsin. Sana yardım edeceğim. Ailem de eder."

Zeke, Clarissa'nın açık ve dağınık saçlarını yumuşak biçimde eliyle düzeltti. "Evde, benim evimde," dedi, bunu onun güvenliğini kazanmak için mırıldanırçasına söyledi. "Orası huzur doludur. Çölün ne kadar büyük, uçsuz bucaksız ve sessiz olduğunu hatırlıyor musun? Orada iyileşebilirsin."

"Ben o birkaç gün neredeyse mutlu olmuştum. Bütün o boşlukta. Yıldızlarla. Seninle. Eğer bir şansım olduğuna inansaydım "

"Bana bu şans ver." Zeke nazik biçimde Clarissa'nın yüzünü kendine döndürdü. Onun yüzündeki çizikler neredeyse kalbini parçaladı. "Seni seviyorum."

Clarissa'nın gözleri yaşlarla doldu. "Sevemezsin. Sen benim ne yaptığımı bilmiyorsun."

"Önemi yok. benim ne hissettiğim ve senin neye ihtiyacım olduğu önemli. Onunla birlikte kalamazsın."

"Seni buna sürükleyemem Zeke. Bu yanlış olur."

"Seni bırakmayacağım." Zeke dudaklarını Clarissa'nın saçlarına bastırdı. "Güvende olduğunda, eğer gitmemi istersen giderim. Ancak sen güvende olana dek gitmem."

"Güvende." Clarissa bu kelimeyi güçlkle söyleyebildi. "Ben güvende olacağıma inanmayı bıraktım. Güvende olabilirdim. Eğer bir şansım olsaydı... " Geriye çekildi, Zeke'in gözlerinin içine baktı. "Benim düşünmeye ihtiyacım var."

"Clarissa "

"Bununla başa çıkabileceğime emin olmam gerek. Zamana ihtiyacım var. Lütfen anlamaya çalış. Bugün bana izin ver." Clarissa elini onunkinin üstüne koydu. "O beni şimdiye kadar incittiğinden daha fazla incitemez. Bugün kendimi dinleyebilmem için bana müsaade et, sana sunmaya degecek bir şeyim olup olmadığını görmeliyim. Ya da başkalarına."

"Ben senden hiçbir şey istemiyorum."

"Fakat ben istiyorum." Dudakları gülümseyebilmek için titredi. "Sonunda, isteyeceğim. Sana ulaşabileceğim bir yerin numarasını verir misin? Şimdi senden eve gitmeni istiyorum. B.D. yarın öğleden sonraya kadar geri dönmeyecek, benim bu süre zarfında yalnız olmaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Kararın ne olursa olsun, beni arayacağına söz verirsen."

"Arayacağım." Clarissa yanındaki masanın üzerinden bir not kâğıdı alıp Zeke'e uzattı. "Bu akşam seni arayacağım Söz veriyorum."

Zeke numarayı yazdığında, Clarissa alıp çekmeceye koydu.

"Şimdi git lütfen. Kendime ait kaç parça eşya almam gerektiğine bakmalıyım."

"Ben uzakta olmayacağım," dedi Zeke.

Clarissa, o kapıya varana dek bekledi. "Zeke? Seninle Arizona'da buluştuğumda... seni gördüğümde, sana baktığımda... içimde öldüğünü düşündüğüm bir şey sanki yeniden canlandı. Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum. Ben hâlâ içimde sevgi kalıp kalmadığını bilmiyorum. Ama eğer varsa, bu senin içindir."

"Ben sana bakacağım Clarissa. O seni bir daha asla in citemeyecek."

Kapıyı açıp onun yanından ayrılmak, Zeke'in yaptığı en zor şey oldu.

14. BÖLÜM

Eve garajın önünden geçerken tahrip olmuş aracına kaşlarını çatarak uzunca bir süre baktı. Görüntüsü çok da önemli değildi. Zeke ve Roarke onunla ilgilendiklerinden beri, eski otomobili çalışır haline geri dönmüştü. Her şeye rağmen o eski bir otomobildi.

"Cinayetten sorumlu bir teğmenin, etrafta bombalar patlarken böyle bir enkazla etrafta araba sürüyor olması çok acınası." Eve iki metre ötesindeki gıcır gıcır ve her türlü arazide kullanılabilen başka bir araca dik dik baktı.

"Aracın gövde kısmının biraz bakıma boyaya ve ufak yeni bir kalkana ihtiyacı var," diyerek Peabody kendi kapısını açtı.

"Bu değişmez bir kuraldı. Cinayet masası polisleri her zaman kazık yer." Eve kendi tarafındaki kapıyı yanlışlıkla çarpınca kapı koparak terse doğru açıldı. "Harika."

"Bu küçük arızayı dün fark etmiştim. Yapman gereken biraz yukarı kaldırıp salları gibi yapmak ve yuvasına kaydırmak. Zeke bunu ilk fırsatta senin için onarır. Geçen akşam bundan ona bahsetmeyi unuttum."

Eve ellerini beline koyarak yavaşça birkaç kez nefes aldı. "Tamam, bunun için sızlanmanın bir anlamı yok." "Ancak sizin çok havalı bir sızlanma tarzınız var efendim."

Eve, kapıyla ilgilenmek üzere geçerken Peabody'ye bir bakış attı. "Bu iyi işte. Beni endişelendirmeye başlamıştın. İki gündür senden zekice tek bir söz duymamıştım."

"Pek havamda değildim," diye mırıldandı Peabody ve dudaklarını birbirine bastırdı. Dudaklarında McNab'in tadı vardı.

Eve kapıyı emniyete aldı. "Bir sorun mu var?"

"Ben " Peabody biriyle konuşmak istiyordu fakat bu çok küçük düşürücü olurdu. "Hayır, bir sorun yok. İlk durak neresi?"

Eve kaşını kaldırdı, kendine özel hayatların özel nedenlerden kişisel olduğunu hatırlatarak yerine yerleşti. "Au tottron. Adresi iste."

"Ben biliyorum. Orası benim evimden birkaç blok batıda, Dokuzuncu Caddede. Orada ne var?"

"Bombalardan hoşlanan bir adam."

Eve yolda giderlerken Peabody'ye anlattı.

Autotron'da aracını garaja çekerken, kapı güvenliği arabaya bakıp Eve'in kimlik kartını görebilmek için çabucak yaklaştı.

"Sizin geleceğiniz önceden bildirilmişti teğmen. Yeriniz ayırıldı. A katında, otuz altıncı boşluk sizin. Solunuzdan yukarıya doğru çıkınca."

Eve bunu sormak için neden zahmete girdiğini düşünerek, "Kim bildirdi geleceğimi?" diye sordu.

"Roarke. Kenardaki ilk asansörlere binerek sekizinci kata çıkın. Sizi karşılayacaklar."

Eve'in gözleri parladı, aracını içeriye sürdü. "O ne zaman karışmaması gerektiğini bilmiyor."

"İyi ya, bu işleri hızlandırıyor. Zaman kazandırıyor."

Eve acelesi olmadığını söylemek istedi ama bu çok gülünç bir yalan olurdu, bu nedenle ağzını sıkıca kapadı. Buna içerlemişti.

"Eğer o Lamont'u şimdiden sorgulamaya başladıysa, onun diline bir düğüm atarım."

"Bunu izleyebilir miyim?" Eve park yerine girerken sert bir biçimde fren yaptığında Paebody gülümsedi.

"İşin tadı kaçtı." Eve sinirli bir halde kapıyı çarptı, kapının kenarı beton yer üzerinde sıçradı. "Orospu çocuğu."

Eve bir tekme attı, sonra parçayı çerçevesine geri takmaya zorladı. "Hiç bir şey söyleme," diyerek Peabody'yi uyardı, ardından tehditkâr bir biçimde asansöre doğru yürüdü.

Peabody asansöre girdi, ellerini kavuşturup dikkatlice kapıdaki artan numaraları inceledi.

Sekizinci kat, geniş havadar bir ofisti, resepsiyon alanında memurlar ve şık giyimli yöneticiler vardı. Yabani kırmızı çiçekler pencerelerin altında ve ortadaki konsolun çevresinde sıralanmıştı.

Eve, Roarke'ın işyerinde ya da herhangi bir yerde çiçeklerin olmasıyla ilgili ne kadar ısrarcı olduğunu düşündü. Onun diğer merkez bürosu da bunlarla doluydu.

Eve henüz kimlik kartına erişmişti ki uzun boylu, sert görünümlü ve siyah takım elbiseli bir adam ısıldayan bir gülümsemeyle kendisine doğru yaklaştı.

"Teğmen Dallas. Roarke sizi bekliyor. Siz ve yardımcınız beni izleyin lütfen."

Eve'in hınzır yanı adama, patronunu o sevimli burnunu işinden uzak tutması konusunda bilgilendirmesini söylemek istiyordu ama bunu içine attı. Lamont ile konuşması gerekiyordu bunun için her türlü sıkıntıya girmeye hazırdı

Eve bölmelerin, şık ofislerin ve daha fazla çiçeğin arasından geçerek adamı, ardına kadar açık çift kapılı ferah bir konferans salonuna kadar takip etti.

Ortadaki kalın masanın etrafına koyu mavi renkte arkalı olan sandalyeler dizilmişti. Eve'in beklediği gibiydi, tüm konfor ve yüksek teknolojik ürünlere bakarak Roarke'ın elinin değdiğini ya da üzerinde adının bulunduğunu anladı.

Odada kocaman bir OtoAşçı, soğutma dolabı, tam donanımlı haberleşme merkezi ve tam güvenli genişçe bir pencere bulunuyordu.

Muazzam duvar ekranında hareketli bir şema dönüp dolaşıyordu. Masanın başındaki adam dikkatini bundan ayırıp kendini beğenmiş bir edayla bir kaşını kaldırdı ve eşine hoş bir gülümsemeyle baktı.

"Teğmen, Peabody. Teşekkürler Gates." Roarke kapılar kapanana kadar bekleyip ardından eliyle işaret etti. "Buyurun oturun. Kahve ister misiniz?"

"Oturmak ya da lanet olası kahvenden istemiyorum," diyerek söze başladı Eve.

Peabody, "Ben kahve alırım," dediğinde Eve'in sindirici bakışından ürktü.

"Otur," diye emretti Eve. "Sessiz ol."

"Efendim." Peabody oturdu ve sustu ama kör, sağır ve görünmez olmak için elinden gelenin en iyisini yapmadan önce Roarke'a sempatik bir şekilde baktı.

"Senden benim geleceğimi bildirmeni isteyen oldu mu?" dedi Eve. "Senden, Lamont ile görüşmeye geldiğimde burada olmanı istedim mi? Son derece hassas bir araştırmanın ortasındayım,

federaller davayı benden kapmak istiyor. Kesinlikle gerekmedikçe senin adının benim raporlarımda yer almasını istemiyorum. Bunu anladın mı?"

Eve konuşurken Roarke'a doğru yürüdü ve konuşmasını parmağıyla omzunu iterek tamamladı.

"Tanrım, beni azarlamana bayılıyorum." Eve dişlerinin arasından ılık çalar gibi nefes verirken Roarke yalnızca gülümsedi. "Devam et lütfen."

"Bu bir şaka değil. Senin fethedeceğin dünyalar, satın alacağın küçük endüstriler, yürütülecek işlerin yok mu?"

"Evet." Roarke'ın gözlerindeki neşeli ifade yerini karanlığa ve şiddete bırakarak kayboldu.

"Ve burası da onlardan biri. Dün içinde insanların öldüğü otel gibi. Benim istihdam ettiğim insanlardan biri, herhangi bir şekilde bununla bağlantılı ise bu senin olduğu kadar benim de işim olur teğmen. Bunun anlaşıldığını sanıyordum."

"Dün olanlar için kendini suçlayamazsın."

"Eğer aynı şeyi ben sana söyleyecek olsaydım, beni dinler miydin?"

Eve onun bakış açısından durumu görmüyor olmayı dileyerek bir anlığına Roarke'a baktı.

"Lamont'ı sorguladın mı?"

"Bundan iyisini yaptım. Sabahki işlerimin programını yaptım, senin gelişini bildirip ayarladım ve Lamont'ın la boratuvarda olduğundan emin oldum. Henüz onu görmedim. Önce bana bağırıp çağıracağını tahmin etmiştim."

Madem ne yapacağı önceden tahmin edilebiliyordu, öyleyse yeniden düzenleme yapmanın sırasıdır, diye karar verdi Eve. "Sen Lamont'a haber göndermeden önce bir kahve alabilirim."

Roarke bununla ilgilenmeden önce parmaklarını Eve'in saçlarının ucunda gezdirdi. Eve bir sandalyeye oturdu, kaşlarını çatarak Peabody'ye baktı. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Hiçbir şeye efendim." Peabody kasıtlı olarak uzağa baktı. Onları birlikteyken izlemek büyüleyici, diyerek düşüncelere daldı Peabody. Çekişmeli ilişkiler için bir ders gibiydi. Ve fikirleri birleştğinde bunu birbirlerine olan bakışta görebiliyordunuz.

Peabody böylesine bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordu. Parmaklarıyla saçların ucunu okşaması basit ama net bir biçimde birbirine geçmiş bir sevginin ifadesiydi.

Peabody içini çekmiş olmalıydı ki Roarke onun kahvesini hazırlarken başını ona çevirdi. "Yorgun musun?" diye fısıldadı ve elini Peabody'nin omzuna koydu.

Peabody, Roarke'ın harikulade yüzüne baktı ve her zamanki gibi, ani bir heyecan duygusuyla sevmeye hak kazanmış gibi hissetti. Fakat yeniden iç çekerse Eve'in bundan hoşlanmayacağını düşündü.

Başını önüne eğip kahveye bakarak, "Zor bir geceydi," dedi.

Roarke, Peabody'nin kalbini yerinden hoplatacak şekilde omzunu sıvazladı, sonra Eve'e döndü. "Lamont birazdan burada olur. Sen onunla görüşürken ben de burada kalmak istiyorum. Ve resmi bir görüşme esnasında, bana neden burada olamayacağımı söylemeden önce, sana benim hedefin sadece işvereni olmadığını, onu tanıdığımı ve birkaç yıldır onunla

alışıyor olduğumu hatırlatırım Yalan söyleyecek olursa bunu anlarım."

Eve parmaklarıyla masaya vurdu. Eşinin gözlerindeki bu bakışı biliyordu; soğuk, gizemli, kontrollü. Roarke onu inceleyecek ve deneyimli bir sorgu polisi gibi işini iyi yapacaktı, bundan emindi Eve.

"Sadece gzetle. Sen onu sorgulama ya da ben işaret etmediğim takdirde fikrini söyleme."

"Anlaşıldı. Maine'e gidişiniz kesinleşti mi?"

"Buradan ayrılır ayrılmaz aracı yakalamalıyız."

"Havaalanında bir jet var. Onu alın."

Peabody kafasını kaldırıp umutla gözlerini diktiğinde bile, "Biz uzay aracı ile gideriz," diye tekrar etti Eve.

"İnat olma," dedi Roarke ılımlı bir tavırla. "Jet sizi oraya yarı zamanda ve boşuna çaba harcamadan götürür. Bize akşam yemeği için birkaç ıstakoz bile alabilirsin."

En sonunda kapı çaldığında, "Gösteri zamanı," diye mırıldandı Roarke ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "İçeri girin."

Lamont'ın pürüzsüz yuvarlak yanakları, parlak mavi gözleri, çenesinde kimlik kartındaki fotoğrafının çekilmesinden sonra yaptırdığı ateş almış bir ok dövmesi vardı. Saçlarını da biraz uzatmış olduğuna dikkat etti Eve. Ensesine uzanan koyu kahverengi dalgalı saçları, Eve'in bir gece önce ekranda görüntülediği dürüst ve muhafazakâr görünümünden ziyade, meleksi bir ifade vermişti.

Lamont siyah pantolon ile demelması üzerinde dğmelenmiş beyaz gömleğinin üstüne, beyaz bir laboratuvar önlüğü

giyiyordu. Eve, Roarke'ın onlarca dolapta tuttuğu el yapımı ve pahalı botların benzerini Lamont'ta görünce hemen tanıdı.

Lamont Eve'e nazık bir bakış attı, Peabody'nin üniformasını ise biraz daha uzunca bir süre inceleyip ardından tüm dikkatini Roarke'a verdi.

"Beni görmek istemişsin?" Sesi belli belirsiz bir Fransız aksanı taşıyordu.

Roarke ayağa kalkmadan ve bir sandalye göstermeden, "New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı'ndan Teğmen Dallas," dedi. Böylece sözsüz bir biçimde kontrolü Eve'e devretti. "Onun seninle görüşmesi gerekiyordu."

"Yaa?" Lamont'ın iyi huylu gülümseyişine belirsiz bir şaşkınlık yayıldı.

"Oturun lütfen Bay Lamont. Size birkaç sorum olacak. Eğer isterseniz bir avukat bulundurma hakkınız var."

Lamont yavaşça iki defa gözlerini kırptı. "Bir avukata ihtiyacım olacak mı?"

"Bilmiyorum Bay Lamont. Olabilir mi?"

"Bunun için bir neden göremiyorum." Lamont rahat bir sandalye bulana kadar sandalyelere oturdu. "Bu ne ile ilgili?"

"Bombalarla." Eve gülümseyerek Lamont'a baktı. "Kaydı başlat Peabody," diye ekledi ve Lamont'a haklarını okudu. "Dün Plaza Otel'deki bombalama hakkında ne biliyorsunuz?"

"Yalnızca ekranda gördüklerimi. Bu sabah ceset sayısını artırdılar. Şu anda üç yüzün üzerinde."

"Daha önce hiç plastonla çalıştınız mı Bay Lamont?"

"Evet."

"Öyleyse bunun ne olduğunu biliyorsunuz?"

"Tabii ki." Lamont tekrar kayarak yer değiştirdi. "Bu genellikle bombalarda patlayıcı unsur olarak kullanılan hafif, elastik ve oldukça dayanıksız bir maddedir." Oturduğundan beri Lamont'un biraz rengi kaçmıştı, yine de gözlerini Eve'in gözlerinden ayırmıyordu. Gözleri artık o kadar parlak değildi.

"Biz Autotron'da patlayıcılar üretiriz, devlet ve bazı özel şirketler için sıklıkla çok küçük miktarlarda plaston da ürünlerimiz arasındadır."

"Yanan mitolojiniz nasıldır?"

Lamont'un masanın üstünde bağlı duran parmakları birbirlerinden ayrıldı, yeniden birleşti. "Affedersiniz anlayamadım."

"Cassandra adında birini tanıyor musun?"

"Sanmıyorum."

"Daha çok Tamirci olarak bilinen Howard Bassi ile tanşıyor musunuz?"

"Hayır."

"Boş zamanlarınızda ne yaparsınız Bay Lamont?"

"Ben... benim boş zamanlarımda mı?"

Eve yeniden gülümsedi. Konunun seyrinin değişmesi, Eve'in amaçladığı gibi, Lamont'ın kafasını karıştırmıştı. "Hobileriniz, yaptığınız sporlar, eğlence anlayışınız. Roar ke sizi yediyirmi dört çalıştırmıyor, öyle değil mi?"

"Ben... Hayır." Bakışlarını Roarke'a çevirdi, sonra geri döndürdü. "Ben... biraz hentbol oynarım."

"Takım içinde mi, tek mi?"

Lamont elini kaldırıp dudaklarını ovuşturdu. "Çoğunlukla tek."

"Babanız Fransa Savaşları sırasında bomba yapıyormuş," diye sürdürdü konuşmasını Eve. "Babanız ekip olarak mı, yoksa yalnız mı çalışırdı?"

"Ben... o, SRO yani Sosyal Reform Ordusu için çalışırdı. Sanırım bu bir ekip işiydi."

"Ben onun en yüksek teklifi veren adına serbest çalıştığını sanıyordum."

Lamont'un yüzüne renk hücum etti. "Babam bir vatanseverdi"

"Bir dava uğruna kundaklama. Teröristler kendilerini sıkça vatansever olarak adlandırırlar." Eve, sesini ılımlı tutmasına rağmen adamın gözlerinde ilk kez kızgınlık belirtisi gördü. "Siz dava uğruna kundaklamaya inanıyor musunuz Lamont? Adaletli ve haklı bir neden için masumların kurban edilmelerini ve katlini doğru buluyor musunuz?"

Lamont ağzını açtı, tekrar kapadı ve sonra derin bir nefes aldı. "Savaş farklıdır. Babamın zamanında, ülkemiz sömürücü bürokratlar tarafından ele geçirilmişti. Fransa'daki ikinci devrim insanlara hakları olan yetkilerini ve adaleti geri vermek için gerekliydi."

"Yani..." Eve tebessüm etti. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Bu defa sakince, "Ben bir dava için bomba yapmıyorum. Ben madencilik ve eski binaların yıkımı için imal ediyorum. Askeri denemeler için. Ve hepsi anlaşma üzerine," dedi. "Autotron saygın ve itibarlı bir şirkettir."

"Eminim öyledir. Patlayıcı yapmayı seviyorsunuz öyle mi?"

"Biz burada patlayıcı yapmıyoruz." Sesinin tonu biraz daha sert ve daha Fransız aksanıyla çıkıyordu. "Bizim teçhizatımız

oldukça karmaşık ve teknolojik olarak ileri. Biz piyasanın en iyisini üretiyoruz."

"Affedersin. Siz karmaşık ve teknolojik olarak ileri teçhizatlar üretmekten hoşlanıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Ben işimden keyif alıyorum. Siz kendinizinkin den hoşlanıyor musunuz?"

Eve o anda Lamont'un biraz kendini beğenmiş davrandığını fark etti. Bu ilginçti. "Ben işimin sonuçlarından hoşlanıyorum. Ya siz?" "Ben yeteneklerimden yararlanmaya inanırım."

"Ben de. Teşekkürler Bay Lamont. Hepsi bu kadar."

Lamont'un belirmeye başlayan ufak gülümseyişi kayboldu. "Gidebilir miyim?"

"Evet, teşekkür ederim. Kaydı sonlandır Peabody. Odayı kullandırдың için teşekkürler Roarke."

"Biz Autotron'da polislerle işbirliği yapmaktan her zaman memnuniyet duyarız." Roarke Lamont'ın tarafına doğru bir kaşını kaldırdı. "Sanırım Teğmen Dallas'ın seninle işi bitti Lamont. İşine geri dönmekte serbestsin."

Lamont, "Peki efendim," diyerek resmi bir şekilde ayağa kalktı ve odadan dışarı çıktı.

Eve geriye yaslandı. "Yalan söyledi."

"Ahh evet," diyerek onayladı Roarke. "Yalan söyledi."

"Ne hakkında?" Peabody bunu düşünmeden söyleyi vermişti.

"Cassandra ismini ve Tamirci'yi biliyordu." Eve dalgın bir halde çenesini kaşıdı.

"Başlangıçta biraz titriyordu ama sonradan ısındı. Polislere pek aldırıyor."

'Yaygın bir duygu," dedi Roarke. "Tıpkı belli polisleri küçümsemenin de yaygın bir hata oluşu gibi. Seni nazık bir biçimde yönlendirdiğini düşündü."

Eve homurdanarak ayağa kalktı. "Amatörce. Peabody dostumuz Lamont'ı takip edecek birini ayarla. Roarke, senden isteyeceklerim "

"Onun çalışma dosyalarını çıkarmamı, teçhizatını ve materyal listesini gözden geçirmemi ve yeni bir döküm hazırlamamı isteyeceksin." Roarke da ayağa kalktı. "Bunlar çoktan hazırlandı."

Roarke Eve'in elini tuttu, onun çalışmasını izlemek kendisini de havaya sokmuştu. Eve elini çekmeden parmak eklemlerini hafifçe ısırdı.

"Bir gözüüm onun üzerinde olacak."

"Mesafeni koru," diye emretti Eve. "Onun görüşmeyi kıvırdığına inanmasını istiyorum. Peabody " Eve döndüğünde yardımcısını hayal kurarken yakalayınca boğazını temizledi. "Peabody, dalmışsın."

"Efendim!" Peabody gözlerini kırptırdı. Ayağa fırladı, neredeyse sandalyesini devirecekti. Roarke'ın dudaklarını Eve'in parmakları üzerinde görmek, ona McNab'in kendisi için neler hazırladığını düşündürmüştü.

Eve Roarke'a, "Etrafta ol, tamam mı? Seninle irtibat kuracağım," dedi.

"Olur." Roarke onlarla beraber kapıya doğru ilerledi, Peabody'yi kolundan yakalayıp bir adım geride tutarak, "O şanslı bir adam," diye fısıldadı.

"Ne? Kim?"

"Sen her kimi hayal ediyorsan o."

Peabody bir budala gibi sırttı. "Henüz değil ama olacak."

"Peabody!"

Peabody gözlerini devirdi ve Eve'i yakalayabilmek için koştu.

"Jeti al teğmen," diye bağırdı Roarke arkasından.

Eve omzunun üzerinden baktı, geniş kapı ağzının ortasında uzun boyuyla, muhteşem görünüyordu. Geri dönüp o harikulade dudaklara küçük bir ısırık kondurabilme mahremiyetine ve zamanına sahip olabilmeyi diledi. "Belki," diyerek omuzlarını silkti ve asansöre doğru döndü.

Peabody'nin surat asmasından çok, zaman kazanmak için jeti aldı Eve. O haklı çıkmıştı. Maine de şiddetli bir soğuk hâkimdi. Eve eldivenlerini almayı unuttuğundan, uçaktan iner inmez ellerini ceplerine sokuşturdu.

Soğuk hava tulumu içinde resmi bir havaalanı görevlisi acele ederek Eve'e araç kodunu bildirdi.

"Bu da nedir?"

"Sizin taşıt aracınız Teğmen Dallas. Aracınız yeşil park alanında, ikinci kat, beşinci sırada."

"Roarke," diye söylendi Eve ve şifreyi donmuş parmakları arasında cebine sıkıştırdı.

"Ben size yolu göstereyim."

"Evet, iyi olur."

Asfalt kaplı yerden ılık terminalin içine doğru ilerlediler. Özel araçların olduğu bölüm sessiz, neredeyse tamamen boştu.

Asansörle aşağıya yeşil park alanına indiler, burada Eve'e siyah renkte havada ve karada, her türlü arazide sürülebi len yasadışı bir araç gösterdiler. Öyle bir araçtı ki bunların

yanında dedektiflerin taşıtları çocuk oyuncakları gibi kalıyordu.

Eve'e, "Eğer başka bir yapım ya da model tercih ederseniz, mevcut olan herhangi bir parça için izniniz var," diye açıklandı.

"Hayır. Teşekkürler bu iyi." Eve hoşnutsuzluğunu dile getirmeden önce adamın dışarı çıkmasını bekledi. "Roarke'ın bunu yapmaktan vazgeçmesi gerekiyor."

Peabody parlayan çamurluğun üstünde sevgiyle elini gezdirirken, "Neden?" diye sordu.

Eve'in bulabildiği en iyi cevap, "Öyle işte," oldu ve kapının şifresini girdi. "Monica Rovvan'ın adresi için haritadan yönleri bul."

Peabody içeri yerleşti, pilot mahallini incelerken ellerini birbirine sürterek ovuşturdu. "Havadan mı karadan mı?"

Eve ona sert bir bakış fırlattı. "Karadan Peabody."

"Bahse girerim, bu bebek havadan da karadan da gider."

Peabody ön taraftaki bilgisayar sistemini incelemek üzere eğildi. "Vay be, çok havalı."

"On altı yaşında olmayı kestiğin zaman memur, şu kahrolası yönü haritadan bul."

"Siz hiçbir zaman on altı yaşında olmayı bırakmıyorsunuz ama," diye söylendi Peabody ancak emri uyguladı.

Orta kısımdaki ekran en hızlı yolu gösteren haritayı önlerine getirdi.

Bilgisayarın tatlı, ipeksi sesi sordu: *Bu seyahat sırasında sesle komut sistemi ister misiniz?*

"Sanırım bununla başa çıkabiliriz." Eve çıkışa doğru sürdü.

Nasıl isterseniz Teğmen Dallas. Bu yolculuk on nokta üç mili kapsıyor. Haftanın bu günü, günün bu saatinde bildirilen hız limitleri dahilinde tahmini varış süreniz, on iki dakika sekiz saniyedir.

"Süper!" Peabody sırtarak hızla Eve'e bir bakış attı. "Öyle değil mi teğmen?"

"Biz burada hız yapmak için bulunmuyoruz."

Önlerinde uzun, geniş bir otoyol uzanıyordu. Ne var ki Eve de bir insandı ve gaza bastı.

"Aman Tanrım! Ben de bunlardan bir tane istiyorum."

Manzara silikleşip önlerinden kayıp giderken Peabody sırıttı.

"Sence bu fıstık ne kadar eder?"

Bu modelin perakende satış fiyatı, vergisi, harcı ve lisansı dahil yüz altmış iki bin dolardır.

"Vay be!"

"Hâlâ kendini on altı yaşında hissediyor musun Peabody?"

Ani bir kahkaha ile Eve çıkışa doğru hızlandı.

"Evet, ayrıca ödeneğimde artış talep ediyorum."

Banliyölerin yanından geçerlerken, gökdelenlere, alışveriş merkezlerine ve otel komplekslerine rastladılar. Trafik ileride sıkışmasına rağmen, birbirine saygılı sürücülerle akmaya devam ediyordu.

Bu, Eve'in birden tehlikeli sokakları, kaba satıcıları ve homurdanan yayalarıyla New York'u özlemesine neden oldu.

"İnsanlar böyle yerlerde nasıl yaşayabiliyorlar?" diye sordu

Peabody'ye. "Sanki birisi burayı bir seyahat diskinden kesip çıkarmış, birkaç bin kopyasını alıp ülkedeki tüm şehirlerin dışına yapıştırmış gibi, Bunların hepsi birbirinin aynı."

"Bazı insanlar her şeyin aynı olmasından hoşlanırlar. Bu rahatlatıcıdır. Ben çocukken biz Maine'e seyahat etmiştik. Milli bir park olan Mount Desert Adası'na gitmiştik."

Eve ürpeidi. "Milli parklar, ağaçlar, serseriler ve tuhaf küçük böceklerle doludur."

"Evet, New York'ta hiç böcek yok."

"Sana güvenilir bir hamamböceği alabilirim."

"Evime gelin, bazen bizde parti veriyoruz."

"Yöneticine şikâyet et."

"Alış doğru, bu işe yarayabilir."

Eve sağa saptı, sokak darlaştığında yavaşladı. Buradaki iki ve üç katlı evler eski ve uygunsuz bir şekilde birbirlerine dayanmışlardı. Karın eridiği yerlerde, kışın buruk sarı rengini ortaya seren çimenler acınacak haldeydi. Eve aracı kaldırımın kenarına yanaştırdı, motoru durdurdu.

Yolculuk tamamlandı. Geçen süre dokuz dakika, kırk sekiz saniye. Lütfen kapınızı şifre ile kapatmayı unutmayın.

Araçtan çıkarlarken Peabody, "Eğer bu trafiği havadan geçseydin iki dakika daha tasarruf ederdin," dedi.

"Sırıtmayı kes ve polis yüzünü takın. Monica pencereden dışarıyı gözetliyor." Eve engebeli ve süpürülmemiş kaldırımında ilerledi, üç katlı evin ortasındaki kapısını çaldı.

Eve, Monica'nın yaklaşık üç katı inerek, pencereden kapıya ulaşacağını tahmin etmesine rağmen, bu uzun bir bekleyiş oldu. Sıcak bir karşılama beklemiyordu ve böyle karşılanmadı da.

Kapı çatırtı ile açıldı ve sert gri bir göz dışarıyı gözetleyerek, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Teğmen Dallas, New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı'ndan ve yardımcım. Size sormak istediğimiz birkaç soru var Bayan Rowan. İçeri girebilir miyiz?"

"Burası New York değil. Buraya girmeye yetkiniz yok, burada işiniz olmaz."

"Bazı sorularımız var," diye tekrarladı Eve. "Ayrıca bir görüşme yapmak için engelimiz yok. Sizi NewYork'a nakletme işini ayarlamaktansa, bunu buradan yürütmemiz sizin için daha kolay olacaktır Bayan Rowan."

"Benim NewYork'a gitmemi sağlayamazsınız."

Eve sakinliğini bozmadan Monica'nın incelemesi için çıkardığı kimlik kartını cebine koydu.

"Evet, yapabiliriz. Ancak sizi ikna edebilmeyi tercih ederiz. Fazla zamanınızı almayacağız."

"Evimde polis olmasından hoşlanmıyorum." Demesine rağmen kapıyı açtı. "Hiçbir şeye dokunmanızı istemiyorum."

Eve, giriş olarak adlandırarak mimarın kendini eğlendirdiğini düşündüğü bir yerden içeri girdi. Dört metre kareden daha büyük olmayan yerdeki muşamba acımasızca fırçalanmıştı.

"Ayaklarınızı silin. Evime girmeden önce kirli polis ayakkabılarınızı silin."

Saygılı bir biçimde Eve geri çekilip botlarını paspasın üstünde sildi. Bu ona Monica Rowan'i inceleyecek bir süre daha kazandırdı.

Dosyadaki görüntüsünün aynısıydı. Kadının yüzündeki ifade sert, gri gözleri acımasızdı. Gözleri, teni, saçları hepsi neredeyse aynı donuk renkteydi. Onu baştan aşağıya saran düz bir elbise

giyinmişti ve eve yayılan ısının sıcaklığı çoktan Eve'i ceketini ve kot pantolonunu içinde rahatsız etmeye başlamıştı.

"Kapıyı kapatın! Isının dışarı çıkmasına yol açarak bana masraf çıkarıyorsunuz. Bu yeri ısıtmanın maliyetini biliyor musunuz? Kamu hizmetleri hükümetteki asalaklar tarafından işletiliyor."

Peabody ayakkabılarını sildi, içeri girip kapıyı kapadı. Monica kollarını göğsünün üstünde birleştirmiş dik dik bakıyordu. "Ne soracaksınız sorun, sonra da çıkıp gidin."

Bir Yankee konukseverliği için fazla bile, diye düşündü Eve. "Burası biraz rahatsız Bayan Rowan. Belki oturma odasına geçip oturabiliriz."

"Çabuk olun. Yapacak işlerim var," diyerek arkasını döndü ve ufak oturma odasına yöneldi.

Burası can sıkıcı şekilde temizdi, tek bir sandalye ve yüzeyinde temiz naylon kaplı küçük bir koltuk vardı. Karşılıklı iki lambanın üstü plastik koruyucularla örtülüydü. Eve oturmamaya karar verdi.

Pencere perdeleri dar bir aralık bırakacak şekilde uç uca kapalıydı. Işık bir santim genişliğindeki aralıktan girmeye çalışıyordu.

Toz temizleyiciler vardı ama hiç toz yoktu etrafta. Eve, küçük bir toz zerresi içeri girecek olsa korkudan bağırarak kaçardı, diye düşündü. Bir düzine minik mutlu yüzlü heykelcik masanın üstünde temizlikten parlayarak duruyordu. Ucuz bir droid kedi modeli gıcırdayarak halının üstünde doğruldu, paslı bir miyavlamayla tekrar yerine yerleşti.

"Sorularınızı sorun ve gidin. Bitirmem gereken ev işlerim var."

Peabody kayıt almaya geçtiğinde, Eve Miranda'ya haklarını okuyup topladı. "Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı Bayan Rowan?"

"Ben sizin evime istenmeden geldiğinizi ve işimi böldüğünüzü anlıyorum. Sahtekâr bir avukata da ihtiyacım yok. Onların hepsi dürüst insanları soyan devletin kuklaları. Devam edin."

"Siz James Rowan ile evliymişsiniz."

"Devlet onu ve çocuklarımı öldürene kadar."

"Onun ölümü sırasında onunla yaşamıyormuşsunuz."

"Bu beni onun daha az karısı yapmaz herhalde, öyle değil mi?"

"Hayır bayan, yapmaz. Neden kocanızdan ve çocuklarınızdan ayrıldığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Bu benim şahsi konum." Monica'nın kolları göğsünün üzerinde gerginleşti. "Jamie'nin kafasında birçok şey vardı. O önemli bir adamdı. Kocasının ihtiyaçları ve istekleri doğrultusunda yolunu açmak bir eşin görevidir."

Eve buna karşılık bir kaşını kaldırarak baktı. "Ya çocuklarınızın? Onların da ihtiyaç ve isteklerini göz önünde bulundurdunuz mu?"

"O çocukların yanında olmalarını istiyordu. Jamie onları taparcasına severdi."

Ama sizi çok fazla düşünmezdi, dedi içinden Eve. "Peki ya siz Bayan Rowan, siz de çocuklarınızı çok sever miydiniz?"

Bu onun sorması gereken bir soru değildi ve Eve soru ağzından çıktığı an kendi kendine kızdı.

"Onları ben doğurdum, öyle değil mi?" Monica sıska boynu üzerindeki başını saldırgan bir tavırla ileriye uzattı.

"Her birini dokuz ay içimde taşıdım, onları acı ve kan içinde doğurdum. Onlara karşı görevimi yaptım, onları temiz tuttum, besledim ve devlet benim üzüntüme karşılık az miktarda bir gelir verdi. Gecenin yarısında yaygarayı kopardıklarında kim onlarla birlikte kalkıyordu sanıyorsunuz? Onların arkasından temizliği kim yapıyordu? Hiçbir şey çocuklardan daha kirli olamaz, içinde çocuklar varsa, evi temiz tutmak için ellerinizin derisi aşınıp kemikleri çıkana dek çalışırsınız."

Bir anne sevgisi için çok fazla, diye düşündü Eve ve kendisine konunun bu olmadığını hatırlattı.

"Kocanızın faaliyetlerinden haberdardınız. Onun terörist grup Apollo ile olan ilişkisini biliyor muydunuz?"

"Propaganda ve yalanlar. Devlet yalan söylüyor." Hepsini bir seferde tükürür gibi söylemişti. "Jamie önemli bir adamdı. Bir kahramandı. Eğer o başkan olsaydı, bu şehrin sokakları fahişeler ve pisliklerle karışıklık içinde olmazdı."

"Siz de onun için çalıştınız mı?"

"Bir kadının görevi evini temiz tutmak, temiz yemekler sunmak ve çocuk doğurmaktır." Küçümsercesine dudaklarını büktü. "Siz ikiniz erkek olmayı istiyor olabilirsiniz ama ben Tanrının kadınları dünyaya ne yapmaları için getirdiğini biliyorum."

"O sizinle işleri hakkında konuşur muydu?"

"Hayır."

"Hiç ortaklarından biriyle karşılaştınız mı?"

"Ben onun karısıydım. Ben ona ve ona inananlara temiz bir ev sağladım."

"William Henson kocanıza inanıyordu."

"William Henson sadık ve yetenekli bir adamdı."

"Bu sadık ve yetenekli adamı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Monica inceden sinsice gülümsedi. "Devletin köpekleri onu yakaladılar ve öldürdüler, tıpkı bütün sadık insanları öldürdükleri gibi."

"Gerçekten mi? Onun ölümünü doğrulayan hiçbir bilgi yok."

"Bu bir entrika. Komplo. Örtbas etme." Ağzından küçük tükürük taneleri saçıldı.

"Onlar dürüst insanları evlerinden dışarı sürüklediler, hapisanelere kapadılar, aç bıraktılar ve işkence yaptılar. İdam ettiler."

"Siz de evinizden dışarı sürüldünüz mü Bayan Rowan? Hapsedilip işkenceye maruz kaldınız mı?"

Monica'nın gözlerini fal taşı gibi açarak, "Ben onların istediği hiçbir şeye sahip değildim," dedi.

"Bana hâlâ hayatta olup da kocanıza inanan insanların adlarını verebilir misiniz?"

"Bu otuz yıl, hatta daha fazla bir zaman önceydi. Geldiler ve gittiler."

"Peki ya eşleri? Onların çocukları? Siz onların eşleriyle tanışmış olmalısınız. Onlarla bir araya gelmişsinizdir."

"İdare etmem gereken bir evim vardı. İnsanlarla bir araya gelecek vaktim olmadı."

Eve odanın etrafına hızla bir göz attı. Odada delil olarak görünen hiçbir yoktu. "Haberleri takip ediyor musunuz Bayan Rowan? Güncel olayları?"

"Ben kendi işimi düşünürüm. Diğer insanların neyin peşinde olduklarını bilmeye ihtiyacım yok."

"Öyleyse, dün New York'taki Plaza Otel'i'nin, kendilerini Cassandra olarak adlandıran bir terörist grubu tarafından bombalandığını bilmiyor olabilirsiniz. Aralarında kadınların ve çocukların da bulunduğu yüzlerce insan öldü."

Kadının gri gözleri yerinden oynadı sonra düzeldi. "Onların kendi evlerinde olmaları gerekirdi."

"Bir grup teröristin masum insanları öldürüyor olması sizi ilgilendirmiyor, öyle mi? Bu grubun sizin ölen eşinizle bağlantılı olduğuna inanılıyor."

"Hiç kimse masum değildir."

"Siz de değilsiniz, öyle değil mi Bayan Rowan?" Kadın cevap vermeden önce Eve devam etti. "Cassandra'dan herhangi biri sizinle bağlantı kurdu mu?"

"Ben kendimi muhafaza ederim. Sizin bombalanan otelinizle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, yine de bana soracak olursanız; tüm şehir cehenneme uçurulsa ülke daha iyi durumda olurdu. Size mümkün olan tüm zamanımı harcadım. Evimden çıkmanızı istiyorum ya da avukatımı çağıracağım."

Eve bir atış daha denedi. "Eşiniz ve grubu hiçbir zaman para talebinde bulunmadılar Bayan Rowan. Onlar her ne yaptılarsa inançları için yaptılar. Cassandra şehri para için rehin tutuyor. James Rowan bunu onaylar mıydı?"

"Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Size gitmenizi söyledim."

Eve cebinden bir adres kartı çıkarıp masanın üstüne, gülen bir kadın resminin önüne koydu.

"Yardımcı olabilecek herhangi bir şey aklınıza gelirse benimle iletişim kurarsanız memnun olurum. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Monica onların peşinden giderken dışarı çıktılar. Dışarıda Eve havayı içine çekti.

"Hadi fahişelerin ve pislüklerin olduğu sokaklara geri dönelim Peabody."

"Gayet tabii. Ben böyle bir kadın tarafından yetiştiril mektense, azgın kurtlar tarafından yetiştirilmeyi tercih ederim."

Eve perdelerin aralığından gözetleyen soluk gri gözleri görebilmek için geriye dönüp baktı. "Aradaki fark ne?"

Arabalarıyla gidene kadar Monica onların gidişini izledi. Sonra geri döndü ve adres kartını aldı. Bu bir gizli dinleme cihazı olabilir, diye düşündü. Jamie ona öğretmişti. Bununla beraber mutfığa gitti, geri dönüşüm kutusuna attı ve öğütücüyü çalıştırdı.

Tatmin olmuş bir halde duvar linkine doğru ilerledi. Gizli dinleme cihazı ya da alarm sistemi yerleştirilmiş olabilirdi. Her şey olabilirdi. İğrenç polisler. Dudakları kıvrıldı, çekmecedен küçük bir parazit yapan cihaz çıkarıp linkin içine yerleştirdi.

O görevini yerine getirmişti, öyle değil mi? Bunu şikâyet etmeden yapmıştı. Bu bedel için çok zaman geçmişti. Numarayı çevirdi.

Karşı taraftan bir sesin yanıtladığını duyduğunda, "Ben payımı istiyorum," dedi ıslık çalar gibi bir sesle. "Polis az önce buradaydı, sorular sordu. Onlara hiçbir şey söylemedim. Ama bir dahaki sefere söyleyebilirim. New York Polis ve Güvenlik

Teşkilatı'ndan Teğmen Dallas'ın kulaklarını kabartmasına neden olacak söyleyecek birkaç şeyim olabilir. Ben payımı istiyorum Cassandra," diye tekrarladı, tezgâhın üzerindeki solgun bir lekeye deterjanlı paramparça bir bez parçasıyla saldırdı. "Bunu hak ettim."

15. Bölüm

Sevgili Yoldaş,

Biz Cassandra'yız.

Biz sadığız.

Bulunduğunuz yere gönderilen son gelişmelere ait raporların elinize ulaştığına ve bundan memnun kaldığınıza inanıyorum. Planlarımızla ilgili sonraki adımlar hazırlanıyor. Uzun ve sakın gecelerde oynadığımız satranç oyunlarındaki gibi, piyonlar vezir için gözden çıkarılır.

Zamanımız kısıtlı ve odaklanmamız gereken bazı durumlar olduğundan, sizden bizim için ilgilenmenizi rica edeceğimiz küçük bir sorun bulunmakta. Önümüzdeki birkaç gün oldukça mühim.

Ekteki bilgiye, uzunca bir süredir geciken bir infazı yerine getirmek için ihtiyacın olacak. Gelecek bir tarihte kendi başımıza ele almayı umduğumuz bu konunun şartlar doğrultusunda acilen yerine getirilmesi gerekmektedir.

Endişe etmek için herhangi bir neden yok.

Bu iletiyi kısa tutmak zorundayız. Bu geceki toplantıda bizi hatırlayın. Adımızı söyleyin.

Biz Cassandra'yız.

Zeke bütün gün apartmandaki dairede kaldı, ona cep linkinin numarasını vermeyi unuttuğu için kendine kızdı.

Kendi kendini meşgul etti. Dairede kız kardeşinin ihmal ettiği düzinelerce küçük tamirat ve sıkıcı iş vardı. Zeke mutfak tesisatını temizledi, sızıntıyı onardı, banyodaki arızalı elektrik

düğmesiyle de ilgilendi, yatak odasının kapısını ve pencere çerçevelerini tamir etti.

Zeke eğer daha önce düşünmüş olsaydı, birkaç alet getirip ablasının aydınlatma sistemini yenileyebilirdi. Arizona'ya geri dönmeden önce yapılması gerekenler için not aldı.

Eğer vakti olursa. O ve Clarissa, o gece batıya gitmek üzere yola çıkacak olmasalardı.

Clarissa neden hâlâ aramamıştı?

Zeke kendini linke bakarken buldu, mutfağa gidip geri dönüşüm kutusuyla ilgilendi. Onu ayırdı, temizledi ve tekrar bir araya getirip yerine koydu.

Sonra boşluğa doğru gözü daldı; Clarissa'yı eve götürdüğünde nasıl olacağını hayal ediyordu.

Ailesinin Clarissa'yı hoş karşılayacağına şüphe yoktu. İhtiyacı olan herhangi birine, hiçbir soru ya da şart olmaksızın koruma teklifi ve teselli etme FreeAger inanişinde yer almamasına rağmen, kendisini büyüten insanların yüreğinden geçenleri biliyordu. Onlar açık ve cömert kişilerdi.

Yine de Zeke duygularını gizlemek için ne yaparsa yapsın, annesinin keskin gözlerinin bunu fark edebileceğini biliyordu. Ayrıca, annesinin Clarissa ile olan duygusal bağlılığını da onaylamayacağını biliyordu.

Annesiyle aynı odadaymışçasına onun öğütlerini duyar gibi oldu; *Onun iyileşmesi gerekiyor Zeke. Clarissa'nın içinde neler olduğunu bulabilmesi için zamana ve mesafeye ihtiyacı var. Kötü bir biçimde incinen, kalbini tanıyamaz. Kenara çekil ve onun arkadaş ol. Senin bundan fazlasına hakkın yok. Aynı şekilde onun da.*

Zeke annesinin tüm bunları söylerken haklı olacağını biliyordu. Annesinin tavsiyesine uymak için ne kadar çok uğraşırsa uğraşsın, derin bir şekilde âşık olduğunu da biliyordu.

Ancak Zeke, Clarissa'yla ilgili dikkatli'olacaktı; nazik ve nasıl davranılmasını isterse ona öyle davranacaktı. Kendisini yeniden değerli görmesini sağlamak için dil dökecek ve onu terapi için ikna edecekti, bir ailenin ne anlama geldiğini görebilmesi adına, onu ailesiyle tanıştıracaktı.

Zeke sabırlı olmalıydı.

Ve Clarissa tekrar düzeldiğinde, Zeke onu nazik ve yumuşak bir şekilde sevip okşayacaktı.

Böylece Clarissa da acıyı ve korkuyu unutup bir erkek ve kadın arasındaki ilişkinin güzelliğini anlayabilecekti.

Clarissa çok korkuyordu. Tenindeki çürükler iyileşebirdi fakat Zeke onun kalbindekilerin, ruhundakilerin yayılıp iltihaplanarak sızlayacağını biliyordu. Sırf bu nedenle Branson'a bunu ödetmek istiyordu. Şiddetle cezalandırmayı istemek Zeke'i utandırıyor, bu onun inandığı her şeye aykırıydı. Ancak yine de, her ne kadar Clarissa'ya onun bir çöl çiçeği gibi şehrin dışında çiçek açacağına konsantre olmaya çabalasa da, içi adalet için haykırıyordu.

Zeke, Branson'ı yalnız ve korkmuş bir halde hapishanede görmek istiyordu. Onun da Clarissa'nın yalvardığı gibi, merhamet için bağırıldığını duymak istiyordu.

Clarissa'nın mutluluğu ve iyileşmesinin yanında

Branson'ın hayatının hiçbir şey ifade etmediğini kendi kendine tekrar etti. Kendi FreeAger inanışına göre; insan kaderinde hiçbir müdahale olmadan ilerlemeliydi, bir insanın arkadaşlarını yargılamada ve cezalandırmadaki ısrarının nafile olduğu defalarca tecrübe edilmişti.

Zeke, B. Donald Branson'ı çoktan yargıladığını ve onu cezalandırmak istediğini biliyordu, içinde var olduğundan habersiz bir parçası, onun cezasını vermek için yanıp tutuşuyordu.

Zeke bunu gömmek ve silmek için savaşıyordu ancak bir kez daha Clarissa'nın aramasını dileyerek linke bakarken, ellerini yumruk şeklinde sıkıyordu.

Link bipleğinde Zeke sıçradı, bakakaldı ve sonra hemen açtı.

"Evet, merhaba."

"Zeke." Clarissa'nın yüzü ekranı doldurdu. "Yanaklarında kuruyan gözyaşları vardı, yine de titrekçe gülümsemişti. "Gelir misin lütfen?"

Zeke'in göğsü kabardı, kalbi boğazında atıyordu sanki. "Yola çıkıyorum."

Peabody, şiddetle ekibin o günkü son toplantısının sona ermesini arzuluyordu. Ahh, bunu çok istiyordu. McNab konferans masasının çaprazında oturuyordu, bu kahrolası merkezden bir çıkabilseler neler olacağını ona hatırlatırcasına göz kırıyor ve ayağını onun ayağına değdiriyordu.

Sanki Peabody'nin unutması mümkünmüş gibi.

Aklını kaçırdığını düşündüğü ve bundan vazgeçmeye çalıştığı birkaç kötü zaman olmuştu gerçi. İşe konsantre olmaya çalışmak gerçek bir işkenceydi.

Eve odada dolaşırken, "Eğer biz şanslıysak," diyerek başladı, "Lamont bu gece bir hamlede bulunacak ve bazı bağlantılar kurmaya çalışacak. Onu izleyen iki adamımız var. Benim Monica Rowan'a dair izlenimim onun tam bir kaçık olduğu. Yine de Peabody'ye kadını evini ve linklerinin takibe alınmasını talep etmesi için talimat verdim. Bir şey elde edebileceğimizi sanmıyorum ama yönetim tedirgin ve yargıca baskı yapacaktır."

Eve bir an duraksadı, ellerini ceplerine soktu. Roarke'ın adını resmi işinde gündeme getirmek her zaman onun cesaretini kırıyordu. "Buna ek olarak, Roarke'ın, Lamont'ın daha fazla dikkatini çekmeden Autotron'un içinden bazı deliller toplayacağına dair umudum var."

"Eğer oradaysa," diye başıyla onayladı Feeney, "o bulacaktır."

"Pekâlâ, bunu onunla gözden geçiriyor olacağım. McNab?"

"Ne?" McNab tam Peabody'ye göz kırparken yakalandı, şiddetli bir biçimde öksürdü. "Ahh, özür dilerim. Evet efendim?"

"Sende tik ya da benzeri bir şey mi oluştu?"

"Tik mi?" McNab, bakışlarını Peabody'den başka bir yere çeviremeden kahkahasını bastırdı. "Hayır teğmen."

"Öyleyse belki de bizi raporunla eğlendirmek istersin."

"Benim raporumla mı?" Bir adam nasıl olur da bütün kanı kasıklarına toplanırken doğru düşünebilirdi ki? "Sizin isteğiniz

üzerine, uzun vadeli bir araştırma için Roarke ile bağlantı kurduktan sonra, Bomba ve Patlayıcı Bölümü'nden Driscol'ü alarak Tiojan Güvenlik Önlemleri'ndeki laboratuvara gittim. O sırada Roarke ve laboratuvar müdürü ile görüştük. Onlar da şu anda geliştirilmekte olan bir tarama cihazını gösterdiler. Tanrım, harikaydı teğmen."

McNab meraklanmıştı, ileriye doğru eğildi. "Ayrıntılı biçimde tetkik edebiliyor, üç boyutlu yaklaşılabiliyor ve yaklaşık kırk beş bin metreyi kapsayan bir alanda tarama yapabiliyor. Driscol neredeyse pantolonunu ıslatacaktı."

"Driscol'ün mesane sorunlarını geçebilirsiniz," dedi Eve ciddi bir biçimde. "Kullanım için yeterince gelişmiş mi?"

"Onlar son ayarlamaları henüz yapmamış olsalar da evet gelişmiş. Alet bizde mevcut olan her türlü cihazdan daha duyarlı ve güçlü. Roarke hemen üretime soktu. Yarına bunlardan dört, belki de beş adet elimizde olacak."

"Anne, bu yeterli olacak mı?"

"Eğer üniteler Driscol'ün raporda belirttiği kadar hassas ise bu uzun mesafede yeter. Ayrıca ben de eminim ki o pantolonunu ıslatmıştır. Bizim ekipler bütün gün meydanları ve spor alanlarını taradı. Hiçbir şey bulamadık ama yavaş bir iş çıktı. Plaza tarafında bulunmaları için de bir sürü adamımı tahsis ettim."

"Sorunumuz zaman," diye araya girdi Eve. "Eğer Cassandra, Apollo grubunun kullandığı zaman çizelgesine bağlı kalacak olursa, sadece birkaç günümüz var demektir. Yine de buna güvenemeyiz. Bu noktada, elimizdeki her şeyi olması gereken yerlerde bulundurmaliyiz."

Herkese eve gidip iyi bir akşam uykusu çekmelerini ve sabaha hazır her zamankinden daha fazla hazır olmalarını öneririm."

Peabody ve McNab, Eve'i kendilerine kötü bir biçimde baktıracak şekilde aniden yerlerinden sıçradılar. "Mesane sorunlarınız mı var?"

"Ben... ben kardeşimi aramalıyım," dedi Peabody.

"Ben de. Yani..." McNab tedirgin bir şekilde güldü. "Yapmam gereken bir görüşme var."

"Süre bitene kadar aramalarınızı yapabilirsiniz, bunu unutmayın." Onlar aceleyle dışarı çıkarlarken Eve başını sallayarak, "Son zamanlarda bu ikisinin neyi var?" diye sordu.

"Ben hiçbir şey görmedim, ben hiçbir şey bilmiyorum," diyerek ayağa kalktı Feeney. "Yetki belgesi gelir gelmez, takibi ayarlarım."

"Neyi görmedin?" diye ısrarla sordu Eve fakat Feeney çoktan çıkışa yönelmişti. "Burada tuhaf bir şeyler oluyor."

"Hepimiz biraz tuhafız," diyerek ayağa kalktı Anne. "Ahh, akşam yemeğini hazırlama sırası bendeydi. Sabaha görüşürüz Dallas."

"Tamam." Tek başına kalan Eve, dalgın bir halde ceketini alırken son bir defa dönüp panolardaki sunumları inceledi.

McNab'in apartmanı oradan üç blok ötedeydi. Rüzgâr doğrudan yüzlerine eserken ve yeni başlayan buz gibi yağmurun damlaları tenlerine çarparken yolda hızla gidiyorlardı.

"Bunun nasıl olacağını anlatayım," diye başladı Peabody. Herhangi bir facia olasılığını önlemek için baştan itibaren kontrolü ele alması gerektiğine karar vermişti.

"Benim bunun nasıl olacağıyla ilgili iyi bir fikrim var." Merkezden uzaklaştıklarında McNab Peabody'nin eliyle poposuna dokundu.

"Bu yalnızca bir defa olacak bir şey." Peabody McNab'in elinin olduğu yerde bulunmasından hoşlanmasına rağmen, elini itti. "Senin evine gideceğiz, işimizi halledeceğiz ve bitecek. Hepsi bu kadar. Sonra eski halimize geri döneceğiz."

"Tamam." McNab üniformasız görebilmek için çırtlıplak soyunup Times Meydanı'nda elleri üstünde yürümeye razı olabilirdi.

"Erkek kardeşimi arayacağım." Peabody cep linkini cebinden çıkardı. "Ona biraz gecikeceğimi söyleyeceğim ama sadece biraz."

"Ona çok gecikeceğini söyle."

McNab bu öneride bulunurken Peabody'nin kulağını ısırды ve onu apartmanın loş girişinden içeri doğru çekti.

Peabody'nin her yanını ateş bastı, bu tahrik edici olduğu kadar sinir bozucuydu da. "O evde değil. Biraz uzak dur, bunu yapabilir misin? Erkek kardeşimin, merkezden sıska bir adamın üzerime sıçramak üzere olduğunu bilmesini istemiyorum."

McNab sırtarak geri çekildi. "Gerçekten güçlü ve romantik bir tarzın var Hotbody."

"Kapa çeneni. Zeke," dedi Peabody çünkü mesaj bırakmak üzereydi. "Ben biraz gecikeceğim. Sanırım sen de geç gelirsın. Bir saat içinde evde olurum..."

Peabody'nin sesi giderek azaldı, McNab sırtarak eliyle iki diye işaret etti.

"Ya da yaklaşık. Eğer hazır olursan, senin seveceğini düşündüğüm şu gece kulübüne gideriz. Eve doğru yola çıktığımda seni ararım."

Gıcırdayan asansöre bindiklerinde Peabody iletişimi sona erdirdi. "Çabuk halledelim McNab. Kardeşimin nerede olduğum konusunda endişelenmesini istemiyorum."

"Tamam. Öyleyse hemen şimdi başlayalım." Peabody'yi yakaladı, duvara doğru dayadı ve o kendini kurtaramadan dudaklarını onunkine yapıştırdı.

"Hey, bekle." McNab'in dişleri boynunun üzerinde iken gözleri kaydı. "Bu güvenli bir asansör mü?"

"Elektronik bölümündeyim." Elleri çok hızlıydı ve Peabody'nin paltosunun düğmelerini çekiştirerek açmakla meşguldü. "Sence güvenliği olmayan bir binada yaşar mıyım?"

"Öyleyse kes şunu. Bekle. Bu yasal bile değil."

McNab elinin altında onun kalbinin çılgınca çarpışını hissedebiliyordu. "Boşver." Geriye döndü, asansörün katlar arasında durmasını sağlamak için kontrol düğmesine vurdu.

"Kahretsin ne yapıyorsun?"

"Şu anda ilk on fantezimden birini gerçekleştirmek üzereyiz." Cebinden mini bir alet seti çıkardı ve güvenlik paneli üstünde çalışmaya koyuldu.

"Burada mı? Cidden burada mı?" Sadece düşüncesi bile kanının beynine hücum etmesine neden oldu.

"Şehirdeki kaç tane kuralı ihlal ettiğini biliyor musun?"

"Sonra birbirimizi tutuklarız." Tanrım adamın elleri bir türlü durmuyordu. Böyle olacağı kimin aklına gelirdi ki? Başlarının üzerindeki güvenlik kamerasının ışığı karardığında McNab

memnun bir halde homurdandı. Alarm sistemini çalışmaz duruma getirdi, aletleri bir kenara attı ve Peabody'ye sarıldı.

"McNab bu delilik."

"Biliyorum." Ceketini çekip çıkardı ve bir köşeye fırlattı.

"Bundan hoşlandım."

McNab yeniden Peabody'yi kavradı ve sırtarak, "Ben de hoşlanacağımı düşünmüştüm," dedi.

Zeke'in trafikteki savaşı sona erip Bransonlar'ın kasabadaki evine vardığında, buzlanma sokakları ve kaldırımları kayganlaştırmıştı. Buz sokak lambalarının ışığında parlıyordu.

Zeke memleketinin sıcaklığını, güçlü güneş ışığını ve Clarissa'nın orada nasıl iyileşeceğini düşündü.

Clarissa kapıya kendisi baktı. Yüzü solgundu, gözyaşlarının tahrip edici etkileri görünüyordu. Elleri, Zeke'in ellerine uzandığında birazcık titriyordu. "Gelmen çok uzun südü."

"Üzgünüm." Clarissa saçlarını yumuşak dalgalar halinde açık bırakmıştı, Zeke'te yüzünü saçlarına gömme isteği uyandırdı! "Bu hava her şeyi yavaşlatıyor, insanlar burada nasıl yaşıyor anlamıyorum."

"Ben de bunu istemiyorum. Artık istemiyorum." Clarissa kapıyı kapadı, kapıya sırtını vererek dayandı. "Ben korkuyorum Zeke, korkmaktan öyle yoruldum ki."

"Artık korkmana gerek yok." Zeke nazik bir şekilde Clarissa'nın yüzünü elleri arasına alarak sevgiyle bastırdı. "Bundan sonra kimse seni incitemeyecek. Ben seninle ilgileneceğim."

"Biliyorum." Clarissa gözlerini yumdu. "Sanırım bunu biliyorum, seninle karşılaştığımız andan itibaren hayatımın

değişeceğini biliyordum." Ellerini Zeke'in bileklerine götürdü. "Sen üşümüştün. İçeri ateşin yanına gel."

"Seni buradan dışarı çıkarmak istiyorum Clarissa."

"Evet ve ben... ben gitmeye hazırım." Clarissa yine de misafir salonuna doğru yürüdü, ateşe yaklaştı, az da olsa titriyordu. "Ben bir çanta hazırladım. Yukarıda. İçine ne koyduğumu hatırlamıyorum bile."

Derin bir nefes aldı, Zeke ellerini onun omuzlarına koyduğunda Clarissa ona yaslandı. "B.D. için bir not bıraktım. Yarın eve gelip bunu okuduğunda... onun ne yapacağını bilmiyorum Zeke. Gücü neler yapmaya yeter bilemiyorum ve seni ikimizin arasında bırakmaktan korkuyorum."

"Sizin aranızda olmayı istiyorum." Zeke Clarissa'nın yüzünü kendisine çevirdi, gözlerini onun gözlerine sabit ledi. "Sana yardım etmek istiyorum."

Clarissa dudaklarını birbirine bastırarak, "Çünkü benim için üzülüyorsun," dedi.

"Çünkü seni seviyorum."

Gözlerinde yeniden yaşlar parıldadı, menekşelerin üstündeki çiy gibi titredi. "Seni seviyorum Zeke. Bu imkânsız gibi görünüyor, böyle hissediyor olmam inanılmaz bir şey. Ancak hissediyorum. Sanki hep seni bekliyormuşum gibi." Clarissa kollarını onun beline doladı, dudakları onun dudaklarına yöneldi. "Sanki seni beklemem gerektiği için her şeyin üstesinden gelebilirmişim, her şeyden kurtulabilirmişim gibi."

Zeke'in dudakları, ona huzur ve söz verircesine Clarissa'nın dudaklarının üstüne kapandı. Clarissa başını onun kalbine dayadığında, Zeke onu kendine doğru çekti ve iyice sarıldı.

"Ben çantamı alırım." Dudaklarını Clarissa'nın saçlarında gezdirdi. "Buradan uzaklara gideceğiz."

"Evet." Clarissa ona doğru baktı ve gülümsedi. "Evet, buradan uzaklara gideceğiz. Acele et Zeke."

"Paltonu al. Hava soğuk."

Zeke odadan dışarı yürüyüp merdivenlerden yukarı çıktı. Şimdi kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Clarissa onunla gelecekti ve kendisini seviyordu. Bu bir mucizeydi. Clarissa'nın bavulunu yatağının üstünde buldu, yastığın üzerinde kocasına hitaben yazılmış zarfı gördü.

Bu cesaret ister, diye düşündü. Günün birinde, Clarissa içinde ne kadar çok cesaret olduğunu anlayacaktı.

Zeke, merdivenlerden aşağıya doğru yolu yarılarmıştı ki Clarissa'nın cığlığını duydu.

Peabody asansörde köşeye yaslanmış, neredeyse cırılçıplak bir halde nefes alabilmek için uğraşıyordu. McNab yüzünü onun boynuna gömmüş, hırıltılı nefesler alıyordu.

Onlar birbirlerini çekmiş, sürüklemiş, ısırılmış, birbirlerinin giysilerini yırtmış ve tenlerinde izler bırakmışlardı. Sonra da bu işi tam olarak başladıkları noktada tamamlamışlardı.

Peabody, beyni yeniden çalışmaya başladığında, bunun hayatındaki en inanılmaz deneyim olduğunu kabul etti.

"Aman Tanrım." McNab'in dudakları Peabody'nin boynuna dayalı bir halde bu kelimeleri söyledi ve bu Peabody'nin nabzının yeniden hızlanmasına yol açtı. "Tanrım Peabody."

Peabody'nin vücudu onun için inanılmazdı; tam kıvamında ve muhteşem, bir adamın içinde kaybolmak isteyeceği türdendi. Eğer McNab, onu ve kendini yatay bir duruma getirmeyi

başarabilse, bunu yeniden yapmak isterdi. Belki de orada, onun içinde boğulmayı isteyecekti.

Peabody'nin kolları McNab'in bedenini sıkıca sarılı haldeydi. Tam olarak kendini bundan kurtaramıyordu.

Tıpkı tam olarak ne ve nasıl yaptıklarını hatırlayamadığı gibi. Son on dakika net olmayan bir görüntü gibiydi, cinsel bir sapkınlıktı. Deliliğin içine doğru hızla yürümek gibiydi.

"Buradan dışarı çıkmalıyız."

"Evet." Ama. McNab bir an yeniden sokularak boynuna yaslandı, bu tedirgin edici hem de tatlı bir hareketti. Sonra geriye çekildi, gözlerini kırptırdı ve Peabody'ye gözlerini dikerek baktı.

Bakışları aşağıya, yukarıya, sonra yeniden aşağı ve yukarı kaydı. "Tanrım, muhteşem görünüyorsun."

Peabody bunun gülünç olduğunu biliyordu. Sutyenin bir askısı omzundan aşağı doğru sallanıyordu. Hâlâ üzerinde üniformasına ait çorapları ve ayakkabısı duruyordu, pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti. Külotlu çorabının nerede olduğundan emin değildi fakat parçalara ayrıldığını sanıyordu.

Ayrıca her gün kaslarını forma sokmak için defalarca yaptığı idman henüz karnını düzleştirmemişti.

Buna rağmen, McNab'in sesindeki beğeni ve bakışlarındaki sıcaklık, Peabody'nin sırtında sinsî ve kadınsı bir titremeye neden oldu. "Sen de iyi görünüyorsun."

McNab zayıftı, Peabody neredeyse onun kaburgalarını sayabilirdi ve midesi tahta gibi dümdüzdü. Normalde bu ona sinir bozucu gelirdi. Ancak şimdi, karmakarışık olmuş uzun sarı

saçları ve göğsündeki kılları asansördeki soğuktan dolayı dikilmeye başladığından Peabody sırtıyordu.

McNab de ona sırttı. "Benim daha işim bitmedi."

"İyi. Benim de öyle."

Zeke, Clarissa'nın bavulu arkasından yuvarlanırken aşağıya doğru koştu. Clarissa'yı bir eliyle yanağını tutmuş yerde serili bir halde görünce misafir salonundan içeri fırladı. Yüzünde kötü kırmızı bir iz belirmişti.

B. Donald Branson onun başında duruyordu, ona hükmedercesine gözleri hiddetle parlıyordu.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" diyerek yerde duran ceketini alıp Clarissa'ya doğru savurdu. "Ben sana evi terk etmeni söylemedim. Ben uzaktayken sinsice sıvışabileceğini mi sandın orospu?"

"Ondan uzak dur." Zeke'in midesinde öfke kabarmasına rağmen sesi soğukkanlıydı.

"Pekala." Branson arkasını döndü, biraz tökezledi, Zeke viskinin kötü kokusunu aldı. "Ne kadar da tatlı. Fahişe ile işçisi." Zeke'i göğsünden itti. "Cehennem ol, evimden çık git."

"Benim de niyetim bu. Ancak Clarissa ile."

"Zeke yapma. Onun dediğinin hiçbir anlamı yok B.D." Clarissa dua eden bir kadın gibi dizlerinin üstüne çöktü. "Ben... sadece yürüyüşe çıkacaktım. Hepsi bu."

'Yalancı fahişe.' B.D. yeniden Zeke'i iterek, "Yani benim olanı kendin için alacaktın, öyle mi?" dedi. "O sana başka kaç kişiyle daha yattığını söyledi mi?"

"Bu doğru değil." Clarissa'nın sesi hıçkırıklarla kesildi. "Ben hiçbir zaman " Branson ona doğru dönünce Clarissa sustu.

"Kapat o pis çeneni, ben seninle konuşmuyorum. Ben kasaba dışındayken biraz fazla mesai yapabileceğini mi düşündün?"

Branson Zeke'i küçümseyerek, "Seyahati iptal etmem çok kötü oldu ama belki de sen çoktan onu becermişsindir. Hayır mı?" diye sordu. Bir kahkaha attı ve Zeke'e bir adım geri gitmesine neden olacak şekilde vurdu. "Eğer ona sahip olduysan, onun yatakta ne kadar berbat olduğunu görmüşsündür. Güzel ama beceriksiz. Yine de o benim."

"Artık değil."

"Zeke yapma. Senin şimdi gitmeni istiyorum." Clarissa'nın dudakları titriyordu. "Ben iyi olacağım. Şimdi sadece git."

Zeke, Clarissa'nın ceketini yerden almak üzere eğildiğinde soğukkanlı bir biçimde, "Birlikte gideceğiz," dedi. Branson'ın havada uçan yumruğunu göremedi. Zeke şiddet beklemiyordu. Ama yumruk çenesine isabet etti, zihninde kıvılcımlar saçıldı sanki. Kulağındaki vızıltının arasından yeniden Clarissa'nın çığlığını duydu.

"Ona zarar verme. Lütfen onun canını yakma. B.D., ben gitmeyeceğim. Yemin ederim ben " Branson Clarissa'yı saçlarından yakalayıp yukarı doğru kaldırdığında, kadın tekrar bağırdı.

Bu sanki kırmızı bir sis içerisinde çok hızlı olmuştu. Zeke ileriye doğru atıldı, bir eliyle yumruk atarken diğer eliyle Clarissa'yı kavradı. Kaygan zeminde ayağı kayan Branson geriye doğru sendeledi. Yere sert bir biçimde düştüğünde, kafatası hafifçe mermer şömineye çarptı ve keskin bir çatlama sesi geldi.

Zeke ayağa kalktı, donmuş gibiydi, bir kolunu Clarissa'yı desteklemek için ona dolarken, Branson'ın başından sızan ve birikinti oluşturan kana korkuyla bakakaldı.

"Tanrım. Otur, buraya otur." Zeke Clarissa'yı bir sandalyeye taşıdı ve onu bırakıp aceleyle Branson'ın başına gitti. Parmaklarını Branson'ın boğazına bastırıldığı sırada titriyordu.

"Nabızı atmıyor." Zeke sert bir biçimde havayı çekti, Branson'ın gömleğini yırttı ve kalp masajına başladı. "Bir ambulans çağır Clarissa."

Ancak Zeke bunun için çok geç olduğunun farkındaydı. Gözlerini açmış Branson'a bakakaldı, kanı akıyordu. Kendini bakmaya zorladığında hiçbir yaşam belirtisi göremedi.

"O öldü. O öldü, öyle değil mi?" Clarissa gözleri kocaman açılmış Zeke'in gözlerine bakarken, titremeye başladı ve gözbebekleri şokun etkisiyle küçüldü. "Ne yapacağız biz, biz ne yapacağız?"

Zeke ayağa kalkarken midesi bulantıdan altüst olmuştu. O bir adamı öldürmüştü. Tüm inançlarını geride bırakarak bir can almıştı. "Bir ambulans çağırmamız gerek. Polisi aramalıyız."

"Polis mi? Yoo, hayır, hayır." Clarissa sallanmaya başladı, yüzü bembeyaz oldu ve gerginleşti.

"Onlar beni içeri tıkarlar. Onlar beni hapishaneye gönderecekler."

"Clarissa." Zeke onun önünde yere çöktü, kendini kirlenmiş ve kötü hissetmesine rağmen ellerini tuttu. "Sen hiçbir şey yapmadın. Onu ben öldürdüm."

"Sen... sen..." Clarissa birdenbire kollarını Zeke'in boynuna doladı. "Benim yüzümden. Bunların hepsi benim yüzümden oldu."

"Hayır. Onun yüzünden. Şimdi güçlü olmak zorundasın."

"Güçlü. Evet." Titreyerek arkasına yaslandı ve gözlerini Zeke'in yüzünden ayırmadı.

"Ben güçlü olacağım. Ben güçlüyüm. Düşünmeye ihtiyacım var. Biliyorum, ben... ama... ben kötü hissediyorum. Ben...Bana biraz su getirebilir misin?"

"Polisi aramamız gerekiyor."

"Evet, arayacağım. Arayacağız. Ama önce bir dakikaya ihtiyacım var, lütfen. Bana biraz su getirebilir misin?"

"Pekâlâ. Burada kal."

Zeke bacaklarının gevşediğini hissetti, yine de onları hareket ettirdi.

O adam öldürmüştü.

Mutfaktaki iki hizmetkâr Zeke içeri girdiğinde ilgisizce ona baktılar. Zeke bir an başının döndüğünü hissetti, eliyle kapıdan destek aldı. Neden mutfağa geldiğini hatırlaya madı, olay sanki tekrar gerçekleşiyormuş gibi Branson'ın kafasının şömineye çarparken çıkardığı sesi duydu.

"Su." Kelimesini söylemeyi başardı. Zeke etin kavrulma, sosunun kısık ateşte pişme kokusunu alabiliyordu. Mide bulantısı boğazından yukarıya doğru yükseldi. "Bayan Branson, benden kendisine biraz su götürmemi rica etti."

Hiçbir söz söylemeden, üniformalı droidlerden biri buzdolabına doğru ilerledi. Zeke donuk bir büyülenme ile

kadının şişedeki suyu bardağa dolduruşunu, ince taze bir limon dilimleyip buzla birlikte bunu suya eklemesini izledi.

Kadının kendisine getirdiği bardağı iki eliyle tuttu, başını sallayarak teşekkür etti ve misafir salonuna yürüdü.

Zeke, Clarissa'yı elleri ve dizlerinin üstüne çökmüş, kendinden geçmiş bir halde kanı silerek temizlerken gördüğünde bardağı neredeyse düşürüyordu.

Ceset Clarissa'nın yanında değildi.

"Sen ne yaptın? Ne yapıyorsun?" Paniklemiş bir halde Zeke, bardağı bırakıp ona doğru koştu.

"Yapılması gerekeni. Ben güçlü olmaya çalışıyorum ve yapılması gerekeni yapıyorum. Bırak da bitireyim."

Clarissa Zeke ile mücadele ederek onu itti, ağılıyordu ve kanın taze kokusu çok güçlüydü.

"Dur. Kes şunu. O nerede?"

"O gitti. O gitti ve kimsenin bilmesi gerekmiyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Zeke kanlı bezi ondan aldı, şöminenin üstüne fırlattı. "Tanrı aşkına Clarissa, sen ne yaptın?"

"Droidin onu götürmesini sağladım." Clarissa'nın gözlerinde hiddet ve heyecan vardı. "Droidin onu dışarı götürmesini ve arabaya koymasını sağladım. Droid cesedi nehre atacak. Kanı silip temizleyelim. Ve uzağa kaçalım. Yalnızca buradan gidelim ve olanları sonsuza dek unutalım."

"Hayır, bunu yapmayacağız."

"Onların seni hapsedmelerine izin veremem." Clarissa uzanıp Zeke'in gömleğini kavradı. "Onların seni bu yüzden içeri kapatmalarına izin veremem. Buna dayanamam." Başını

Zeke'in göğsüne doğru eğdi, sıkıca sarıldı. "Ben buna katlanamam."

"Bununla yüzleşmek zorundayız." Zeke elleriyle onun kollarını gevşetti. "Eğer bununla yüzleşmezsem, kendimle barışık yaşayamam." Clarissa Zeke'e yaslandığında, Zeke onun sırtını sandalyeye dayadı.

"Sen polisi çağıracaksın," dedi Clarissa donuk bir şekilde.

"Evet," dedi Zeke.

İkisi en sonunda bu işi yatakta da yapabildiler. Peabody asansörden McNab'in dairesine, oradan da yatağına birbirlerini öldürmeden nasıl gelebildiklerinden tam olarak emin değildi, ama ordaydılar işte. Çarşaf lar sıcaktı ve birbirine girmişti, McNab şu anda güçsüz bir halde üstünden yuvarlanırken bile Peabody'nin vücudu hâlâ ateş içerisindeydi.

McNab karanlıkta sesi zorlukla çıkararak, "Ben henüz doymadım," dedi.

Peabody homurdandı, ardından kahkahayla gülmeye başladı.

"Ben de aynen. Neyiz biz, deli mi?"

"Birkaç defa daha, muhtemelen sonrasında bunu sistemimizden atabiliriz."

"Birkaç defa sonra ölebiliriz."

McNab uzanıp Peabody'nin göğüslerini okşadı. Adamın uzun kemikli parmakları vardı ve Peabody bundan hoşlanmaya başlamıştı. "Bu bir oyun mu?"

"Öyle gibi."

McNab Peabody'nin üstüne yuvarlandı, dili parmaklarının yerini aldı. "Göğüslerini seviyorum."

"Gerçekten mi, teşekkürler."

"Hayır, ben demek istedim ki... Hımm." Yavaşça emmeye başlamıştı, bu Peabody'nin karnında garip bir titremeye neden oldu. "Ben gerçekten göğüslerine bayılıyorum."

"Onlar benim." Peabody dilini ısırabilirdi, ayrıca McNab sessizce gülerken heyecanını gizlediği için karanlığa müteşekkirdi. 'Yani ben onları satın almadım ya da herhangi başka bir şey yapmadım."

"Biliyorum, Dee. İnan bana, kadının kendi doğasından daha değerli bir şey olamaz."

Tanrım, Peabody McNab'in kendisini Dee olarak çağdırmamasını diledi. Bu olayı çok özel, hoş ve samimi kılıyordu ancak böyle olmamalıydı, yoksa... Bunu ona söyleyecekti ama McNab'in elleri üstünde kaymaya başladı, bu kez aceleyle değil yavaşça belinden aşağıya doğru uzanıyordu.

"Tanrım, sen öyle... dışısın ki." McNab onu öpmek istedi, uzun, yavaş ve derin. McNab başını kaldırdığında bir *bip* sesi geldi.

"Lanet olsun. Işıklar. Seninki mi benimki mi?"

Birdenbire her ikisi de polis olmuştu. Peabody ceketinin cebine ulaşmaya çalıştı. "Benimki sanırım. Acil olmalı, benim cep linkimden geliyor. Dışarı görüntü aktarımını engelle," diye talimat verdi Peabody ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Bağlantı kuruldu. Ben Peabody."

"Dee." Zeke'in yüzü mini ekranı doldurdu. Zeke derin bir nefes alıp bıraktığında, Peabody'nin kalbi duracaktı. Bu afallamış bakışları başka birçok gözde daha görmüştü.

"Ne oldu? Sen yaralandın mı?"

"Hayır. Dee. Senin buraya gelmene ihtiyacım var. Dallas'ı arayıp Clarissa Branson'ın evine gelmeniz gerekiyor. Ben az önce onun kocasını öldürdüm."

Eve, Roarke'ın kendisi için aldığı çıktıyı okumayı bitirdi ve sandalyede geriye doğru yaslandı. "Öyleyse son altı aydır Lamont, Autotron'daki malzemeleri, parçaları ve örnekleri birer birer gizlice yürütüyormuş."

"İzlerini gayet iyi gizlemiş." Bu Roarke'ı kızdırmıştı. "Onun bazı konularda imtiyazları vardı ve talepleri pek az sorgulanırdı. İş için ihtiyacı olandan biraz daha fazlasını ısmarlardı, demek ekstraları açıkça dışarı kaçırıyormuş."

"Bunların Tamirci'ye sevk edildiğini düşünüyorum. Bu tehlikeli madde hırsızlığından onu yakalamak için yeterli olur. Benim için onu poposundan bir sorgulamaya götürmek için de yeterli."

Roarke sigarasının kor halindeki ucunu inceledi. "Onu kovmama uzun süre mani olabileceğini sanmıyorum. Şahsi düşüncen nedir?"

"Sanırım kendi adıma, onu senin ulaşabileceğinden uzakta bir kafese tıkarak seni bu belanın dışında tutabilirim. Yardımların için müteşekkirim."

"Pardon?" Roarke Eve'e doğru döndü. "Eğer kayıt cihazımı almama izin verirsen, bunu kayda almam için tekrar eder misin?"

"Ha, ha. Bunu aklından çıkarma." Eve dalgın bir halde, şakaklarında artan ağrı nedeniyle başını ovuşturdu. "Bir sonraki hedefi bulmak zorundayız. Lamont'ın bu gece içeri

alınmasını sağlayacağım, hapishanede telaşlanmasını istiyorum. Yine de istediğim bilgiye sahip olduğunu sanmıyorum."

"En azından kimlerin biliyor olacağına dair birkaç fikri vardır." Roarke masanın etrafında ilerledi, Eve'in arkasında dikildi ve onun omuzlarındaki gerginliği alabilmek için masaj yapmaya başladı. "Bir süreliğine mola vermelisin teğmen. Aklına boşaltmak için kendine bir şans ver."

"Evet, bunu yapacağım." Eve, Roarke'ın elleri sihirli bir şekilde çalışırken başını öne eğdi.

"Bunu yapmaya daha ne kadar devam edebilirsin?"

"Eğer çırlçıplak soyunacak olursak çok uzun bir süre daha."

Eve kahkahayla güldü ve bluzunun düğmelerini çözmeye başlayarak Roarke'ı eğlendirdi.

"Bunu göreceğiz. Kahretsin." Haberleşme cihazından ses geldiğinde, hızla düğmelerini kapadı.

"Dallas?"

"Aman Tanrım! Dallas, Tanrım!"

"Peabody." Eve çabucak ayağa kalktı.

"Erkek kardeşim. Zeke, kardeşim."

Eve elini Roarke'ın elinin üstüne bastırdı, sert bir biçimde sıkı ve sesini emreder halde çıkması için zorladı. "Anlat bana. Çabuk ve doğrudan söyle."

"O, B. Donald Branson'ı öldürdüğünü söylüyor. Şu anda o evdeymiş. Ben yoldayım."

"Seninle orada buluşuruz. Topla kendini Peabody. Hiçbir şey yapma. Bunu bildirdin mi? Ben gelene kadar hiçbir şey yapma."

"Peki efendim. Dallas "

"Beş dakika içinde orada olurum." Eve bağlantıyı kesti ve yıldırım gibi kapıya ilerledi.

"Ben de seninle geliyorum."

Eve tam reddetmek üzereydi ki Peabody'nin gözlerindeki korku dolu ifadeyi hatırladı. "Senin arabalarından birini alalım. Daha hızlı olur."

16. BOLUM

Eve olay yerine Peabody'den önce vardığı için şaşırmadı ama bunun için minnettardı. Misafir salonunda şömineye bakmasıyla yerdeki kanı gördü, Zeke'in elini sahiplenici ve koruyucu bir şekilde Clarissa'nın omzunda tutuşu Eve'in midesinde bir batma hissi uyandırdı.

Lanet olsun Peabody, nasıl berbat bir durum bu, diye geçirdi aklından.

"Ceset nerede?"

"Ondan kurtuldum." Clarissa görünür biçimde titreyen bacaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı.

Zeke onun sırtını bir sandalyeye dayarken, "Otur, Clarissa," dedi yumuşak bir sesle. "O şok geçiriyor. Onun tıbbi bakıma ihtiyacı var."

Duygusallığı bir yana bırakarak ve o an için Clarissa'nın yüzündeki çürükleri görmezden gelerek Eve ileriye doğru adım attı. "Ondan kurtuldun mu?"

"Evet." Clarissa derin bir nefes aldı, ellerini birbirine kenetledi. "Sonra... şeyden sonra... Zeke'i odadan dışarı göndermiştim, ondan bana biraz su getirmesini istemiştim."

Eve hâlâ mozaik masanın üzerinde dokunulmamış bir halde duran bardağa göz attı. "O dışarı çıktığında, ben droidlerden birini B.D.'yi taşıması için çağırdım, onu dışarı taşıyıp uzaklara götürmesi için. Droidi programladım, gen... ben bunun nasıl yapılacağını biliyorum. Ona cesedi nehre atması için talimat verdim. Köprüden aşağıya, East Nchri'ne."

"Clarissa altüst olmuş durumda," diye başladı Zeke. "O düzgün düşünemiyordu. Her şey çok hızlı oldu ve ben "

Eve kanepeyi göstererek, "Zeke, senin oturmanı istiyorum. Oraya," dedi.

"Clarissa bir şey yapmadı. Ben yaptım. Onu ben ittim. Branson onun canını yakıyordu... ben böyle olmasını istemedim..."

"Otur Zeke. Roarke, Bayan Branson'ı diğer odaya götürebilir misin? Birkaç dakika uzanırsa iyi olur."

"Tabii ki. Gel Clarissa."

"Bu onun hatası değil." Clarissa yeniden ağlamaya başladı. "Bu benim hatam. O yalnızca bana yardım etmek istedi."

"Tamam," diye fısıldadı Roarke. "Eve bununla ilgilenecek. Benimle gel şimdi." Roarke Clarissa'yı uzaklaştırırken karısına uzun ve sessiz bir bakış attı.

"Henüz kayıt almıyoruz Zeke. Hayır." Hızla başını sallayarak devam etti Eve. "Beni dinleyene kadar hiçbir şey söyleme. Her detayı, her aşamayı, her şeyi bilmem gerekiyor. Herhangi bir şeyi atlamayı düşünmeni bile istiyorum."

"Ben adamı öldürdüm Dallas."

"Sana susmanı söyledim." Kahretsin, neden insanlar onu dinlemiyordu? "Sana haklarını okuyacağım, ardından konuşacağız. Bir avukat tutabilirsin ama şu anda sana ablanın arkadaşı olarak bunu yapmamamı söyleyebilirim, tabii şimdilik. Olayı bana olduğu gibi aktar, sonra içeri girip resmi bir görüşme gerçekleştirelim. O zaman avukat tutman uygun olur. Bir dakika içinde kayda geçeceğim ve bunu yaptığımda sen gözlerini ayırmadan bana bakmalısın. Anladın mı? Sakın

sorulardan kaçınma ya da tereddüt etme. Benim burada gördüğüm şey nefsi müdafaa, bir kaza olmuş ancak Clarissa cesetten kurtulmaya çalışınca her ikinizi de tehlikeye atmış oldu."

"O yalnızca "

"Sessiz ol, lanet olsun." Eve hayal kırıklığına uğramış bir halde, ellerini saçlarında gezdirdi.

"Buna farklı şekilde yaklaşmanın yolları var. Avukatın da yapacağı bu zaten. Fakat şu anda, kayıтта iken, sen bana her şeyi anlatmalısın, hiçbir şeyi atlamadan. Sakın Clarissa'yı korumak adına hiçbir detayı şüpheli hale getirme. Bunu yapmamalısın. Bu işi daha da kötüleştirir."

"Sana ne olduğunu anlatacağım. Hepsini. Ama onu içeri almak zorunda mısın? O polisten korkuyor. O çok kırılgan. Branson ona zarar verdi. Sadece beni içeri alsanız."

Eve ileriye doğru yürüdü, Zeke ile yüz yüze gelebilmek için kahve masasını köşesine oturdu.

Zeke'in bir oğlan çocuğundan biraz daha büyük olduğunu düşündü Eve. "Ablana güveniyor musun Zeke?"

"Evet."

"O da bana güveniyor." Eve holdeki kargaşayı duyup ayağa kalktı. "Bu o olmalı. Kendini toparlayabilecek misin?"

Zeke başıyla onayladı, Peabody içeri daldığında ayağa kalktı. "Zeke, Tanrım Zeke, sen iyi misin?" Peabody neredeyse Zeke'in kollarına atıldı, sonra geriye çekilip ellerini onun üstünde dolaştırdı; yüzünde, omuzlarında, göğsünde. "Sana zarar geldi mi?"

"Hayır. Dee." Zeke alnını ablasının kine dayadı. "Ben Üzgünüm. Çok özür dilerim."

"Tamam, tamam. Her şeyle biz ilgileneceğiz. Her şeyin icabına bakarız. Bizim bir avukat çağırmamız gerekiyor."

"Hayır. Henüz değil."

Peabody, ıslak ve korku dolu gözlerle hızla Eve'e doğru döndü. "Birinin onu temsil etmesi gerek. Tanrım Dallas, o hapse girmemeli, bunu kaldıramaz."

"Kes şunu Peabody," diye sinirlendi Eve. "Bu bir emirdir." Peabody'nin gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı, Eve paniğe kapılmamaya çalıştı. Eve, Tanrım, sakın benim yanımda kendini kaybetme, diye geçirdi içinden. "Bu bir emirdir memur. Oturun."

Eve göz ucuyla McNab'in da orada olduğunu gördü, onun neden orada bulunduğunu düşünmeden edemedi. "McNab, Peabody'nin kayıt cihazını al. Sen bu olayda geçici yardımcım olarak görevlisin."

"Dallas "

"Bu olayda sen yer alamazsın," diyerek sözünü kesti Eve. "Bu olamaz. McNab?"

"Tamam efendim." McNab yaklaştı, Peabody'ye doğru eğildi. "Topla kendini, tamam mı? Güçlü olmalısın. Her şey düzelecek." McNab, hâlâ Peabody'nin üniformasının yakasına ilişik duran kayıt cihazını aldı, kendi pembe kırışık yakasına taktı. "Siz hazır olduğunuzda başlayabiliriz teğmen."

"Kaydı başlat. Dallas, Teğmen Eve, Zeke Peabody ile B. Donald Branson'ın şüpheli ölümü hakkında bir görüşme yürütmek üzere, B. Donald Branson'ın evinde olay yerindeyiz."

Eve yeniden kahve masasının üstüne oturdu, gözleri doğrudan Zeke'in gözlerine odaklanmıştı. Eve ona haklarını okudu. Her ikisi de Peabody'nin boğuk iniltisini duymazdan geldiler.

"Zeke, bana neler olduğunu anlat."

Zeke nefes aldı. "En baştan başlasam iyi olacak. Bu olur mu?"

"Tamam, iyi."

Zeke, Eve'in kendisine söylediği şekilde yaptı; gözlerini onun gözlerinden ayırmadı ve hiç duraksamadı. O evde çalışmaya başladığı ilk gün neler duyduğundan, sonrasında Clarissa ile aralarında geçen konuşmadan bahsetti.

O anda ve sonrasında sesi titredi ama Eve başını sallayarak onun devam etmesini sağladı. Eve Zeke'in duygularının, gözlerindeki belirgin ızdırabın konuşmasına yansımaları istiyordu. Olay henüz yeniyken, bunların kayıtlarda bulunmasını istiyordu.

"Ben Clarissa'nın bavulu ile merdivenlerden aşağıya inerken, onun çığlığını duydum. O yerdeydi, yüzünü tutmuş ağlıyordu. Branson ona bağıırıyordu, adam sarhoştı ve ona bağıırıyordu. Clarissa'yı yere sermişti. Onu durdurmalıydım."

Zeke bilinçsizce ablasının eline uzandı, sıkıca kavradı. "Ben yalnızca Clarissa'yı dışarı çıkarmak ve ondan uzağa götürmek istiyordum. Yoo, bu tam olarak doğru değil."

Zeke kısa bir an gözlerini yumdu. Eve kendisine hiçbir şeyi atlamamasını söylemişti. "Ben onun cezalandırılmasını istemişim. Onun Clarissa'ya yaptıklarının cezasını çekmesini istedim fakat onu güvende olacağı bir yere uzağa götürmem gerektiğini biliyordum. Branson Clarissa'yı sürükledi, onu saçlarından tutup çekti. Sırf ona zarar vermek için onun canını

yakıyordu. Ben Clarissa'yı yakaladım, Branson'ı geriye doğru ittim. Ve o anda... o düştü."

"Sen onu durdurmak için çıktın." Zeke başladığından beri Eve ilk kez konuşmuştu. Sesini sakın, tarafsız ve donuk tuttu. "Branson ona yeniden zarar verdiğinde Clarissa'yı uzaklaştırmak için. Sen onu ittin ve o da düştü, öyle mi? Bu doğru mu?"

"Evet, o geriye doğru düştü. Bunu gördüm. Sanki ben donup kalmıştım, hareket edemiyor, düşünemiyordum. Yer onun altından kaymış gibi, geriye doğru sendeledi ve sert bir şekilde yere düştü. Ben... ben onun başını çarptığını duydum. Sonra kanama başladı. Onun nabzını kontrol ettim, yoktu. Gözleri açıktı, sabitleşmişti ve açıktı, aurası yok olmuştu."

"Neyi yoktu?"

"Onun aurası. Yaşam enerjisi. Bunu göremedim."

"Tamam." Bu şimdilik bir kenara bırakabilecekleri bir konuydu. "Sonra ne yaptın?"

"Clarissa'ya bir ambulans çağırmamız gerektiğini söyledim. Bunun için çok geç olduğunun farkındaydım, yine de doğrusu bu gibi gözüktü. Ayrıca polisi de aramalıydık. Clarissa korkmuştu ve titriyordu. Kendini suçlamaya devam etti. Ben ona güçlü olmak zorunda olduğunu söyledim, biraz kendine geliyor gibiydi. Benden kendisine biraz su getirmemi istedi. Eğer onun aklından ne geçtiğini bilebilseydim... "

Zeke konuşmasını kesti, ağzını sıkıca kapadı.

"Zeke bitirmek zorundasın. Bunu tamamla. Clarissa'ya şimdi bir şeyleri örtbas ederek yardım edemezsin."

"Clarissa bunu benim için yaptı. O benim için korkuyordu. Şok olmuştu, görmüyor musunuz?" Genç ve gri gözler Eve'in onu anlaması için yalvarıyordu. "O sadece panik yapmıştı, hepsi bu. Eğer kanı temizleyebilirse ve ortada bir ceset olmazsa, her şeyin düzelebileceğini düşündü. Branson ona zarar veriyordu," diye mırıldandı Zeke, "ve o çok korkmuştu."

"Neler olduğunu açıklayarak anlat. Sen su getirmeye gittin."

Zeke içini çekti, başını sallayarak tamamladı.

Eve geriye yaslandı ve olayın üzerinde düşündü. Kafasında hesapladı. "Tamam, teşekkür ederim. Senin tam olarak ifade vermek üzere merkeze gitmen gerekiyor."

"Biliyorum."

"McNab, ara ve bu adreste bir cinayet olduğunu bildir." Eve, Peabody kanepeden sıçradığı sırada, yardımcısına bir bakış attı. "Nefsi müdafaa olduğunu düşünüyorum. Burada bir ekibe ihtiyaç var. Ayrıca bir ekip de dışarıda nehri taramalı. Zeke, ben polisleri arayıp seni merkeze götürmelerini isteyeceğim. Sen tutuklu değilsin ama bu olay kapanana kadar, tamamen temizlenip senin ifadeni alana kadar alıkoyulacaksın."

"Gitmeden önce Clarissa'yı görebilir miyim?"

"Bu iyi bir fikir değil. McNab." Eve başıyla onun Zeke ile odada kalmasını işaret etti. "Peabody sen benimle gel."

Eve uzun adımlarla koridora çıktı, Roarke kapıdan çıkarak usulca kapattığında ona hiçbir şey söylemedi. "Clarissa uyudu," dedi Roarke.

"Uzun sürmeyecek. Peabody kendini topla ve beni dinle. Sen kardeşinle birlikte gideceksin. Ben onun hapisanede değil, bir görüşme odasında alıkonulması için talimat vereceğim. Ve sen

onunla doğruluk testini, psikoloji ve kişilik sınavlarını kabul etmesi için konuşacak ve açıklamada bulunacaksın. Bunları Mira yapacak. Bunu hızlandıracağız ve yarın yapılmasını sağlayacağım. Ona bir avukat tutup bu gece dışarı çıkarırız. Onun test sonuçları gelene kadar kelepçe takması gerekebilir ama hikâyesi temiz görünüyor."

"Beni olaydan geri çekme."

"Sen hiç bu olayın içinde yer almadın. Bunun için zorlama," Peabody'nin itirazı üzerine Eve bunu sert bir fısıltı ile söyledi. "Ben kardeşinle ilgileneceğim. Eğer seni bu olaya dahil edersem, şüphe uyandırır. İşe benim bulaşıyor olmam bile uygunsuz."

Peabody gözyaşlarını engellemek ve kendini bırakmamak için çabalıyordu.

"Sen ona karşı çok iyi davrandın. Avukat olmadan onun kayıt engelini aşmasını sağladın. Bu konuda haklıydın."

Eve ellerini ceplerine sokuşturdu. "Tanrı aşkına Peabody, kör bir adam bile bu adamın bir karıncanın üstüne basmadan önce kendi ayağının takılacağını görebilir. Burada kimse nefsi müdafaa olduğuna itiraz etmeyecektir." Tabii eğer cesedi bulabilirlerse. Allahın belası cesedi. "Zeke iyi olacak."

"Ben onunla ilgilenmeliydim." Peabody derin hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Çaresiz bir halde Eve Roarke'a bakarak ellerini uzattı.

Anlayışlı bir şekilde Roarke Peabody'ye döndü ve onu kollarına aldı. "Her şey düzelecek canım." Onun saçlarını okşadı, salladı ve eşinin acı çektiğini gözlemledi. "Şimdi bırak da Eve ona sahip çıksın. İzin ver, o Zeke'le ilgilensin."

"Benim kadınla konuşmam gerekiyor." Peabody'den çıkan her iç çekişte Eve'in midesi altüst oluyordu. "McNab olay yerini güvenlik altına alacak ve üniformalıları bekleyecek. Sen... bununla ilgilenebilir misin?"

Roarke başıyla onayladı ve Eve Clarissa'nın uyuduğu odaya girerken, o Peabody'ye mırıldanmaya devam etti.

Roarke'ın göğsüne dayalı bir halde, "Ben üzgünüm," dedi Peabody boğuk bir sesle.

"Özür dilemene gerek yok. İyice ağlamaya hakkın var."

Eve erişebildiği tüm bağlantıları zorladı, şartları bir araya getirdi, uğraştı. Tartıştı, haklı çıkardı, fikir mücadelesinde bulundu ve neredeyse tehdit etme noktasına kadar geldi. En sonunda o, B. Donald Branson'ın ölümü davasında önceliği aldı.

Eve iki görüşme odası ayarladı, Zeke ve Clarissa'yı ayrı yerlere koydu. East Nehri'nde tavama yapan ve cesedi ele geçirecek olan birime nutuk çekti, McNab'i Branson'ın droidleri üstünde çalışmakla görevlendirdi ve merkeze vardığında şiddetli bir baş ağrısına tutulmuştu.

Ama Eve istediği her şeyi elde etmişti.

İfadeleri almadan önceki son aşamada, evden Mira ile irtibat kurdu ve Zeke ile Clarissa'nın sonraki gün testten geçirilmelerini ayarlaması gerekiyordu.

Eve önce Clarissa'yı aldı. Çünkü kadının ilk şoku atlattığında bir avukat isteyeceğini ve avukatının da onu susturacağını düşünüyordu. Clarissa'nın Zeke'e karşı herhangi bir ilgisi varsa, kendini koruma güdüsü her şeyi mahvede bilirdi.

Ama Eve görüşme odasından içeriye girdiğinde, Clarissa elleriyle bir su bardağını sıkıca kavramış, solgun ve sessiz bir

halde oturuyordu. Eve dışarıdaki üniformalı görevliye eliyle işaret ederek kapıyı kapadı.

"Zeke iyi mi?"

"Evet, o iyi. Nasıl, daha iyi hissediyor musun?"

Clarissa bardağı kaldırmadan elleri arasında çevirdi. "Hepsi bir rüya gibi. Öyle gerçekdışı ki. B.D. öldü. O öldü, öyle değil mi?"

Eve masaya doğru ilerledi ve bir sandalye çekti. "Bu noktada bunu söylemek güç. Henüz elimizde bir ceset yok."

Clarissa ürperdi, gözlerini sımsıkı sıktı. "Bu benim hatam. Ne düşünmüş olduğumu bilmiyorum. Sanırım bir şey düşünemiyordum."

"Şimdi başlayalım." Eve sesindeki anlayışı kaybetti. Anlayış, kadını yeniden gözyaşlarına boğabilirdi. Kayıt cihazını aldı, gerekli bilgileri okudu ve öne doğru eğildi. "Bu gece neler oldu Clarissa?"

"Ben Zeke'i aradım. O geldi. Biz birlikte uzaklara gidecektik."

"Sen ve Zeke, bir ilişkiniz var mıydı?"

"Hayır." Clarissa o koyu ve güzel gözlerini yukarı kaldırdı. "Hayır, hiç olmadı... biz bir defa öpüştük. Birbirimize âşık olduk. Biliyorum bu saçma geliyor, biz daha yeni birbirimizi tanıdık. Birden oldu. Bana karşı nazik ve ılımlı. Ben güvende hissetmek istiyordum. Sadece güvende olmak istiyordum. Onu aradım, o da geldi."

"Nereye gidecektiniz?"

"Arizona'ya. Sanırım. Bilmiyorum." Clarissa bir elini alına doğru kaldırdı, parmaklarını teninde gezdirdi.

"Uzaklara gittiğim sürece her yer olabilirdi. Toparlanmıştım. Bir çanta hazırlamıştım, Zeke bunu benim için almaya yukarı çıkmıştı. Bu arada paltomu aldım. Gidiyordum, onunla birlikte uzaklara gidecektim. Sonra B.D. içeri girdi. Geleceğini beklemiyordum."

Clarissa'nın sesi titremeye başladı, omuzları sarsılıyordu. "Bu akşam eve gelmesini beklemiyordum. İçkiliydi, benim paltomu aldığımı gördü. Bana vurup yere düşürdü." Elini yanağındaki yeni olan morartının üzerine götürdü. "Zeke oradaydı, B.D.'ye benden uzak durmasını söyledi. B.D. korkunç şeyler söyledi, Zeke'i itti ve ona bağırdı. Ben tam olarak hatırlayamıyorum. Yalnızca bağ rışmalar ve itişmeler oldu, o beni saçlarımdan yakaladı. B.D. saçlarımı kavradı ve yukarı doğru çekerek kaldırdı. Sanırım bağıırıyordum. Zeke onu itti. Zeke onu itti, çünkü o benim canımı yakıyordu. Ve B.D. düştü. Korkunç bir ses çıktı ve şöminenin önü kana bulandı." Bunları dedikten sonra su bardağının üstüne kapandı.

"Clarissa, kocan yere düştükten sonra Zeke ne yaptı? Kanamanın ardından?"

"O... ben emin değilim."

"Düşün. Aklını topla ve düşün."

"O... " Gözyaşları damlalar halinde masanın üzerine akmaya başladı. "Zeke benim oturmamı sağladı, sonra B.D.'nin yanına gitti. Bana bir ambulans çağırmamı söyledi. Acele etmemi söyledi ama ben kıpırdamıyordum. Ben hareket edemedim. Ben onun öldüğünü biliyordum. Bunu görebiliyordum; tüm o kandan, gözlerinden anlaşılıyordu. O ölmüştü. Zeke, polisi aramamız gerektiğini söyledi. Ben çok korkmuştum. Ona

kaçmamız gerektiğini söyledim. Uzaklara kaçmamız gerektiğini ama o yapmadı. Polisi aramamız gerekiyordu."

Clarissa durmuş titriyordu, sonra Eve'in gözlerinin içine baktı. "B.D. polisleri tanırđı," diye söyledi fısıltıyla. "Bana eğer birine anlatacak olursam, eğer bana zarar verdiği için polise gidecek olursam beni hapsedeceklerini söylemişti. Bana tecavüz edeceklerini ve beni içeri kapatacaklarını söylerdi. O polisleri tanırđı."

"Şu anda bir polisle birliktesin," dedi Eve soğukkanlılıkla. "Şu ana kadar sana tecavüz edildi mi ya da hapsedildin mi?"

Clarissa'nın gözleri titredi. "Hayır, ama "

"Zeke sana polisi arayacağını söyledikten sonra ne oldu?"

"Ben onu uzaklaştırdım, diğer odaya gönderdim. Ben düşündüm ki eğer sadece... cesetten kurtulmalıydım. Zeke'den bana su getirmesini istedim ve o gittiğinde droidi çağırđım. Onu cesedi alması, onu arabayla nehre götürüp atması için programladım. Sonra da kanı temizlemeye çalıştım. Ortada çok fazla kan vardı."

"Çok hızlı bir iş olmuş. Hızlı ve zekice."

"Hızlı olmak zorundaydım. Ve akıllı. Zeke geri gelebilirdi... o beni durdurmayı deneyebilirdi. Zeke bana engel olurdu." Clarissa başını önüne eğdi. "Ve şimdi biz buradayız."

"Siz neden buradasınız?"

"Zeke polisi aradı. O polisi aradı ve onu hapse atacaktı. Bu benim hatamdı ama hapse o girecek."

Hayır, diye geçirdi aklından Eve, Zeke hapse girmeyecekti.

"B.D. Branson ile kaç yıldır evlisiniz Clarissa?"

"Yaklaşık on yıldır."

"Ve onun bu süre boyunca size kötü davrandığını iddia ediyorsun, öyle mi?" Eve vasiyetnamenin okunuşunda, Branson Clarissa'ya kolunu doladığında onun nasıl gerginleştiğini hatırladı. "Sana fiziksel olarak zarar mı veriyordu?"

"Her zaman değil." Bir eliyle yüzünü sildi. "Başlangıçta her şey yolundaydı. Ancak ben hiçbir şeyi düzgün yapamıyordum. Öyle aptaldım ki hiçbir zaman hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. O çok kızardı. Bana vururdu. Kafamda akıllanayım diye vurduğunu söylerdi. Kimin üstün olduğunu göstermek için."

"Buralarda kimin üstün olduğunu hatırla küçük kız. Bunu bilmelisin."

Bu kelimeler ve beraberinde gelen acı verici çocukluk korkulan Eve'in midesini altüst etti. "Sen yetişkin bir kadınsın. Neden onu terk etmedin?"

"Nereye gidecektim?" Clarissa'nın gözleri umutsuzlukla doluydu. "Onun beni bulamayacağı nereye gidebilirdim ki?"

"Arkadaşlarına, ailene." Kendisinin hiç olmadığını düşündü. Eve'in kimsesi yoktu.

Clarissa başını salladı. "Benim hiç arkadaşım yok ve ailem de öldü. Tanıdığım insanlar ise B.D.'nin beni tanıştırdıkları ve hepsi onun harika bir adam olduğunu düşünüyorlar. O beni her istediğinde döverdi, ne zaman isterse tecavüz ederdi. Bunun neye benzediğini bilmek istemezsin. Onun ne yapacağını, kapıdan içeri girdiğinde nasıl olacağını bilmeyerek, bununla yaşamamanın ne demek olduğunu bilemezsin."

Eve ayağa kalktı, iki taraflı aynaya doğru yürüyüp gözlerini dikerek kendi yüzüne baktı. Bunun kesinlikle nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Ve bu duyguyu hatırlamak bile onun tarafsızlığına gölge düşürebilirdi.

"Ve şimdi, o artık yeniden kapıdan içeri giremeyecek?" Eve'in kendisine dönmesini sağlayacak biçimde açıkça, "O artık bana zarar veremeyecek," dedi. "Ben iyi ve asil bir adamın, onun ölümünden sorumlu tutulmasına neden olduğumu bilerek yaşamak zorundayım. Zeke ve benim birlikte mutlu olmak için bir şansımız olduğunu bilseydim, bu gece ölen kişi ben olmak isterdim."

Clarissa başını sert masanın üstüne koydu. Eve, onun ağlayışının içler acısı bir sesi olduğunu düşündü.

Eve kaydı sonlandırdı ve dışarıya çıktı, kapıdaki üniformalı görevliye Clarissa'yı sabah sağlık merkezine götürmesi için talimat verdi.

Eve, McNab'i satış otomatının başında, kaşları çatık bir halde seçeneklere bakarken buldu. "Droide ne oldu?"

"Clarissa onunla iyi iş çıkarmış. Droid emirlere itaat etmiş. Clarissa emirleri yüklemiş. O da şömineden cesedi alıp arabaya nakletmiş, nehre doğru sürmüş ve onu yok etmiş. İçinde başka hiçbir şey yok. Clarissa önceki hafızasını silmiş."

"Bu kazayla mı olmuş, tasarlanmış mı?"

"Bunu söyleyemem. Clarissa'nın acelesi vardı ve sinirliydi. Eğer acelen varsa yeni programlamayı yaparken eskiyi silmek kolaydır."

"Evet. Orada başka kaç tane droid var?"

McNab notlarını çıkardı. "Dört."

"Kimse bir şey görüp duymamış mı yani?"

"İki tanesi sorgu sırasında mutfaktaydı. Özel hizmetçi kız yukarıdaymış, bekçi kulübesinin içinde de bir tane varmış."

"Kulübenin içinde mi, bu havada mı?"

"Onların hepsi droid. Bransonlar'da çalışanların hepsi en iyi kalite droidlerden oluşuyor."

"Gösteriş." Eve yorgun gözlerini ovuşturdu. Bunun hakkında daha sonra düşünecekti. Öncelikli konu olarak, Zeke'i resmi suçlamalardan kurtarmayı deneyecekti.

"Pekâlâ, ben tekrar Zeke'i zorlayacağım. Peabody de içeride onunla birlikte mi?"

"Evet ve avukat da. Konuyu tekrar gözden geçirmenin hiç yolu yok mu?"

Eve ellerini indirdi, gözleri sakindi. "Biz bunu kitaba uygun yapıyoruz. Lanet olası kitabı bununla yeniden yazabiliriz. Her adımı belgelendi. Sabaha bu haber medyada patlar. 'Oyuncak dünyasının zengin işadamı karısının sevgilisi tarafından öldürüldü. Şüpheli, bir polis memurunun kardeşi. Araştırma devam ediyor. Ceset kayıp.'"

"Peki, tamam." McNab elini kaldırdı. "Tabloyu görebiliyorum."

"Bunu önleyebilmenin tek yolu onları alt etmek. Hızlı ve net bir biçimde nefsi müdafaa olduğunu kanıtlamalı yız. Ve lanet cesedi bulmalıyız. Arama ekibinin yanına git," dedi Eve, bu sırada görüşme odasına yönelmişti. "Eğer hâlâ işi tamamlayamadılarsa, onlara gaz ver."

Eve içeri girdiği anda Peabody başını kaldırdı. Eliyle Zeke'in elini sıkıca tutmaya devam ediyordu. Zeke'in diğer yanında bir

avukat vardı, Eve adamı tanıdı; Roarke'ın avukatlarından biriydi.

Eve'in içindeki kadın buna müteşekkirdi, polis yanı ise kızgındı. Suratsız bir halde, davada yeni bir sevimsiz ayrıntı daha, diye düşündü Eve.

"Sayın Danışman."

"Teğmen."

Eve, Peabody'ye hiç bakmadan oturdu, kayıt cihazını çalıştırdı ve işe koyuldu.

Otuz dakika sonra, Eve dışarı çıktığında, Peabody topuklarının üstünde dikildi. "Teğmen. Efendim, Dallas."

"Seninle konuşacak vaktim yok."

Peabody Eve'in etrafında döndü ve onunla yüzleşti. "Evet, vaktin var."

"İyi." Bir savaşa kendini hazırlayarak Eve kadınlar tuvaletinin kapısından içeri girdi. Lavaboya doğru yürüdü ve suyun soğuk akması için talimat verdi. "Söyleyeceğini söyle ve bırak da işime geri döneyim."

"Teşekkür ederim."

Nazik sözler karşısında şaşırdı, Eve su damlayan yüzünü kaldırdı. "Ne için?"

"Zeke ile ilgilendiğin için."

Eve usulca musluğu kapadı, ellerindeki suyun fazlasını silkti ve kurutma makinesine doğru yürüdü. Makine kötü bir vızıltıyla çalıştı ve serin hava üfledi. "Ben burada işimi yapıyorum Peabody. Ve eğer sen bana avukat için teşekkür ediyorsan zahmet etme. O Roarke'ın avukatlarından biri ve ben bundan memnun kalmadım."

"İzin ver, sana teşekkür edeyim."

Eve bunu beklemiyordu. O kendini suçlamalara hazırlamıştı. Oysa Peabody'den gördüğü titrek bir minnettarlık ve mutsuz bakışlar oldu. Eve elleriyle yüzünü ovuşturdu, gözlerini yumdu. "Tanrım."

"Ona bu sorgulamada neden bu kadar sert davrandığını biliyorum. Onun hikâyesinin sayende ne kadar kuvvetli olduğunun farkındayım. Ben korkuyordum... " Peabody bir seferde nefes nefese kaldı. "Aklımı toparlayabildiğim de, senin ona bir oda ayarlamandan ve tıpkı benim gibi yumuşak davranmandan korktum. Ama sen ona sert davrandım Çok teşekkürler."

"Memnuniyetle yaptım." Eve ellerini indirdi. "O bunun için içeri girmeyecek. Buna güvenebilirsiniz."

"Biliyorum. Çünkü ben sana güveniyorum."

"Bunu yapma." Eve kelimeleri içinde tuttu ve arkasını döndü. "Yapma."

"Bundan kurtulmalıyım. Ailem sahip olduğum en önemli şey. Onlarla yakın yaşamıyor olmam, bizim yakın olmadığımız anlamına gelmiyor. Sonra da işim geliyor."

Peabody burnunu çekti, aceleyle bir eliyle burnunu sildi. "Sen işimsin."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin Dallas. Sen işle ilgili doğru olan her şeysin. Ayrıca, rozetimi aldığımdan beri başıma gelen en iyi şey sensin. Sana güveniyorum, çünkü güvenebileceğimi biliyorum."

Eve ürperdi. Gözleri yanıyordu. "Burada dikilip seninle beraber duygusallaşacak vaktim yok." Kapıya doğru hızlı

adımlarla ilerledi, kısa bir an durup parmağıyla Peabody'nin göğsüne hafifçe vurarak, "Memur Peabody, üniformanız açık," dedi.

Kapı Eve'in ardından sallanıp kapandığında, Peabody aşağı doğru göz attı ve üniformasının ceketinin üçüncü düğmesinin ilmeğinin ucunda sallandığını gördü. McNab'in bunu koparamadığını fark etti.

"Ahh, kahretsin." Peabody sert bir şekilde yeniden küfredip düğmeyi yerinden söktü.

Eve'in kafası zonkluyordu. Bir an bunun kökünü kazımak için ağrı kesici almayı düşündü. Sonra kendi bürosuna doğru yürüdü ve Roarke'ı gördü.

Roarke zarif takım elbisesinin içinde, onun pejmürde sandalyesinde oturuyordu. Şık paltosu onun çirkin askılığının üzerinde asılıydı. Gecenin on biri olmasına rağmen Roarke'ın gözleri berrak, sesi sakin ve canlıydı.

Eve evindeki ofisinde bile olsa masasının üzerine yayılmış o İtalyan ayakkabıları gördüğünde yumruğu indirirdi. Bu defalık bunu yapmayacaktı.

"Sana detayları aktarmalıyım." Roarke'ın bakışları Eve'in üzerinde gezindi. Onun keskin gözleri her şeyi görebiliyordu. Bitkinliğini, baş ağrısını, duygularını acımasızca kontrol altında tutuşunu. "Benim bir toplantım var."

Roarke ağır bir şekilde ayaklarını yere sallandırdı. "Oturun teğmen."

"Burası benim ofisim. Burada emirleri ben veririm."

"Hımm." Roarke OtoAşçı'ya doğru gitmek üzere ayağa kalktı, Eve'in şikâyet edeceğini bilerek makineyi kahve yerine et suyu çorbaya göre programladı.

"Senin beklemenin bir anlamı yoktu." "Tabii ki."

"Sen de eve gidebilirsin. Ben ne zaman eve ulaşırım, emin değilim. Burada ranzada yatabilirim."

Roarke sadece dönerek ona çorbasını verdi.

"Ben kahve istiyorum."

"Sen artık kocaman bir kızsın. Her istediğine sahip olmayacağını biliyor olmalısın." Roarke onu geçip kapıya doğru yürüdü, Eve ona öfkelenildiği sırada kapıyı kapadı.

"Burada ihtiyacım olmayan tek şey hazırcevap bir ağız."

Roarke bir kaşını ona bakarak kaldırdı. "Sen seninkini sildin mi? Çok severdim hâlbuki."

"İki tane üniformalı gorili otuz saniye içinde buraya çağırabilirim. Senin mükemmel poponu dışarı atabilirler."

Roarke Eve'in boştaki sandalyesine oturdu, bacaklarını sıkışık oda elverdiğince uzattı ve eşinin yüzünü inceledi.

"Eve otur ve çorbanı iç."

Eve fincanı odanın diğer tarafına fırlatmadan önce kendini tuttu ve oturdu. "Az önce Zeke'i zorladım. Otuz dakika boyunca onun canını okudum. Ona, 'Başka bir adamın eşini becermek istedin. Adamı aradan çıkarmak için öldürdün. Adam zengin biriydi, öyle değil mi? Şimdi artık karısı zengin oldu. Bu seni kendine getirir Zeke. Kadına sahip oldun, parayı aldın ve Branson da zarif bir anma töreni kazandı,' dedim. Bu ben kabalaşmadan hemen öncesiydi."

Roarke hiçbir şey söylemeden onun konuşmasını tamamlamasını beklemişti. Eve et suyu çorbasını kaldırdı. Boğazı sertleşmişti, çorba herhangi bir şeyden daha iyi geldi. "Ve ben ona saldırmayı tamamladığımda, Peabody beni tuvalete kadar izleyip bunun için bana teşekkür etti. Tanrı aşkına."

Eve zonklayan başını ellerinin arasına alınca Roarke ayağa kalktı. Oysa onun elleri Eve'in omuzlarına dokunduğunda, Eve omuzlarını silkerek onu itti.

"Yapma. Bu gece daha fazla anlayışı kaldıramayacağım."

"Çok yazık." Roarke dudaklarını karısının başına dokundu. "Sen, Peabody'yi aylardır eğitiyorsun. Onun senin aklının nasıl çalıştığını anlamayacağını mı düşündün?"

"Tam şu anda nasıl çalıştığını ben bile bilmiyorum. Clarissa dayak yediğini, kendisine tecavüz edildiğini anlattı. Adam ne zaman isterse yapmış, yıllarca sürmüş. Yıllarca ve defalarca tekrarlamış bunu."

Roarke'ın Eve'in omuzlarını tutan parmakları o kontrol edemeden gerginleşmişti, gevşetti. "Üzgünüm, Eve."

"Bunu tanıklardan, şüphelilerden, kurbanlardan daha önceleri de duydum. Bununla başa çıktım. Üstesinden geldim. Yine de her defasında sanki mideme bir yumruk iniyor."

Bir an için, sadece bir an için, Eve eşine yaslandı ve kendini Roarke'ın tesellisine bıraktı. "Devam etmeliyim." Doğruldu, Roarke'tan uzaklaştı. "Pahalı avukatını çağırmamalıydın Roarke. Bu durumu güçleştiriyor. Bu işin tamamı çok ama çok zor."

"Peabody benim omzumda ağladı. O dayanıklı, cesur Peabody. Benden buna arkamı mı dönmemi isterdin?"

Eve başını salladı. "Tamam." Baş ağrısının geçmesini dileyerek ellerini gözlerine bastırdı.

"Bu işin icabına bakarız. Nadine'i arayacağım."

"Şimdi mi?"

Eve derin bir nefes verdi ve arkasını döndü. Gözleri yeniden parladı. "Ona bire bir görüşme için teklifte bulunacağım. O bu haberin üstüne atlayacaktır. Her şeyin kaderi buna bağlı."

Eve geriye dönüp aramayı yapmak üzere linke yöneldi. "Eve git Roarke."

"Gideceğim. Sen de gittiğin zaman."

17. BÖLÜM

Roarke eve gitme konusunda Eve'e baskı yaptı. Ya da Eve onun böyle düşünmesine izin verdi. Zeke kefaletle serbest bırakılmıştı ve sabah dokuzda Doktor Mira'ya görüldü. Clarissa ise gösterişli sağlık merkezinde özel bir odaya alındı ve gece boyunca sakinleştiriciyle uyutuldu.

Eve Clarissa'nın kapısına bir koruma yerleştirdi.

Nadine'in hikâyesi gece yarısı haberlerinde yayınlandı ve Eve'in istediği gibi, trajik bir kazada olan alışlagelen sert havayı yarattı.

Olay yeri delillerinin tamamı ertesi sabah incelenmek üzere merkeze getirildi. Ceset halen East Nehri'nin derinliklerinde bir yerdeydi ve yapılacak daha fazla bir şey kalmamıştı.

Böylece, Eve sabaha karşı saat ikide giysilerini çıkarıp yatağa girmek üzere hazırlandı.

"Eve?" Roarke onun silah ve emniyet kayışının şu anda uzakta olduğunu fark etti. Eve başını ona doğru çevirdiğinde, Roarke onu çenesinden tuttu ve ağrı kesiciyi ağzından içeri itti. Eve bunu ona doğru tüküremeden, Roarke onu çekip kendine yaklaştırdı ve hünerli ellerini eşinin çıplak poposunu kavramak üzere bedeninde aşağı doğru gezdirerek dudaklarını onunkine bastırdı.

Eve'in nefesi tıkanı ve kendini korumak için yutkundu, bu sırada Roarke'ın dilinin yumuşak bir biçimde kendi dilinin üstünde dans ettiğini hissetti. "Bu adice bir davranış." Eve onu itti, biraz öksürdü. "Bu çok alçakçaydı."

"İşe yaradı." Roarke eşinin yanağını okşadı ve onu sıcakkanlı bir şekilde yatağa çekti. "Bu sayede yarın sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

"Sabah, kahveden sonra seni tokatlayacağım."

Roarke onun yanına yatağa girdi ve onu kendine çekerek kucakladı. "Hımm. Bekleyemeyeceğim. Hadi uyu artık."

"Zemini öptüğünde bunun komik olduğunu düşünmeyeceksin." Eve kendini Roarke'ın omzuna doğru kaydırды ve kendini bıraktı.

Dört saat sonra Eve uyandığında aynı pozisyondaydı. Yorgunluk onu tüketmişti, bir kaya gibi uyumuştı. Gözlerini kırptırdı, Roarke'ın gözleri çoktan açıldı ve ona bakıyordu. "Saat kaç?" diye çatlak bir sesle sordu Eve.

"Altıyı beş geçiyor. Birkaç dakika daha tanı kendine."

"Hayır, kalkabilirim." Roarke'un üzerinden tırmandı, sersemlemiş bir halde sendeleyerek banyoya gitti. Düşün altında, uykuyu üzerinden atabilmek için gözlerini ovuşturdu ve baş ağrısının geçtiğinin farkına vardı.

"Duş tam güçle püskürt. Kırk derece."

Su hızla sel gibi akmaya ve buhar yayılmaya başladı. Eve sessizce inledi, saçlarından sular sızarken, arkasından Roarke'ın gelmesiyle gözlerini kısıp ona baktı.

"Isıyı düşür ve öyle bırak."

"Bu sabah senin beni haşlayacağımı düşünüyordum."

Roarke Eve'e bir bardak kahve uzattı. Onun gözlerindeki kuşku dolu bakışlarla eğlendi, ayrıca yüzünde ağrıdan bir iz olmadığını gördüğünde memnun oldu. "Bugün evde birkaç saatliğine kendi başıma çalışacağım."

Roarke kendi kahvesini yudumladı, sonra kupasını akan duştan yüksekçe bir rafa yerleştirdi. "Beni gelişmelerden haberdar etmeni istiyorum, elindeki mevcut bilgiler dahil olmak üzere."

"Sana uygun olduğumda ne yapabileceğimi söylerim."

"Bu yeterince iyi." Roarke ellerini sabunla doldurdu ve Eve'in bedeninde gezdirmeye başladı.

"Bunu kendim halledebilirim." Eve geri çekildi, çünkü damarlarındaki kanı çoktan hızlanmaya başlamıştı. "Bu sabah oyun vaktim yok."

Roarke içeri girdi, ellerini Eve'i titretecek şekilde onun karnının, gövdesinin ve göğüslerinin üstünde kaydırdı. "Ben dedim ki..."

Roarke dudaklarını karısının omzuna yaklaştırdı, dişleriyle ısirmaya başladı.

"Kes şunu."

"Islak olduğunda sana bayılıyorum." Eve düşürmeden Roarke onun elindeki kupayı aldı, kendininkinin yanına koydu. "Ve kaygan olduğunda." Eve'i buharlı duvara doğru itti. "Ve isteksiz olduğunda." Roarke bunu Eve'in kulağına doğru mırıldandı, bu sırada parmakları sakın ve ağır bir ritimle eşinin içine kayarak daldı.

Eve'in başı geriye doğru kaydı, bedeni teslim oldu. "Lanet olsun." Bu haz dolu bir iniltiyle çıktı. Bütün bedeni parmak uçlarına kadar ürpermişti.

"Devam et." Roarke, eşine hiç şans tanımadan dilini onun boynunda kaydırmaya başladı. Eve'in elleri ıslak fayansın üstüne yayıldı, nabızı hızla atmaya başladı. Roarke karısını

sarsan orgazmı hissettiğinde, sıcak su iğne gibi üstlerine yağıyordu.

Roarke bunu bir tür boşalma gibi düşündü. Eve'i kendine doğru çevirip dudaklarıyla göğsüne kapandığında Eve nefes nefeseydi.

Eve, kocasının kendisine sunduğu şey karşısında çaresiz kalmıştı. Her defasında sersemliyordu. Ve bunun için ona minnettardı. Eve, bedeni üzerinde dolanan Roarke'ın aceleci ve aç dudaklarının oluşturduğu güçlü sürüklenişle, parmaklarını kocasının saçlarında gezdirdi.

Kocasının kaygan, hünerli ve güçlü elleri Eve'in üzerinde dolaştı, onu köşeye çekti ve yukarı kaldırdı.

Sırtına sert bir biçimde batan tırnaklar Roarke'ı heyecanlandırıyordu, karısının çılgınca çarpan kalbi onu kışkırtıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Hepsini istiyordu. İkisi de vahşice birbirlerini öperlerken Roarke'ın tüm düşünebildiği o andı.

"Seni istiyorum." Eve'in kalçalarını kavradığında Roarke'ın sözleri güçlkle çıktı. "Her zaman. Sonsuza kadar. Benimsin."

Roarke'un gözleri hevesle masmavi parlıyordu. Eve başka hiçbir şey görmüyordu. Kocasına duyduğu bu ümitsiz, sonsuz ihtiyaç çok fazlaydı. Ona hiçbir şekilde, hiçbir zaman yetmiyordu. "Benimsin." Eve dudaklarını ona sundu ve Roarke yeniden onun içine girdiğinde, gözleri kaçınılmaz bir şekilde onunkiyle buluştu.

Eve kabul etmek zorundaydı; aralıksız dört saatlik uyku, ıslak ve tutkulu bir seks, sıcak yemek, aklını ve bedenini uzun süreli mücadeleye tekrar hazırlamıştı. Saat yediyi çeyrek geçe Eve

evdeki ofisinde masasının başındaydı. Kasları ısınmış, enerjisi yerine gelmişti, güne kafası berrak ve canlı bir halde başlamaya hazırdı.

Evliliğin, Eve'in daha önce düşünmediği sayısız faydalı ilginç yanı vardı.

"Sen... toparlanmış görünüyorsun teğmen."

Eve ona doğru baktı. "Daha iyiyim. Merkez'e gitmeden burada bir yarım saat geçirmek istiyorum. Hâlâ ilgilenmemiz gereken Cassandra konusu var ve Peabody'nin enerjisini bu yöne odaklamalıyım."

"Elinde de Zeke'in davası varken üstelik."

"Polisler her zaman el çabukluğuyla marifetlerini sergilemek zorundalar." Eve'in bu özel konuya yönelik sert düşünceleri vardı.

"McNab'in görevlerini dağıtacağım. Olayı düze çıkarana kadar Branson davasına vakit ayırmasını sağlayarak onu kullanabiliriz. Dün gece onun etrafta olması çok yardımcı oldu."

Eve durdu, kaşlarını çattı. "Bu arada, dün akşam onun orada ne işi vardı ki? Bunu anlamak için zaman ayıramadım."

"Ben bunun gayet açık olduğunu söyleyebilirim." Eve Roarke'a boş gözlerle baktığında, o kâhkahayla güldü. "Sen de kendine dedektif mi diyorsun? McNab Peabody ile beraberdi."

"Peabody ile mi? Ne için? Onlar görev başında değillerdi ki."

Roarke bir an için ona doğru baktı, ciddi biçimde eşinin kafasının karışmış olduğunu gördü.

Kıkır kıkır gülerek ona doğru yürüdü, çenesini ellerinin arasına aldı, başparmağıyla çenesindeki gamzeyle dokundu. "Eve

onlar görevlerinin başında değillerdi, birbirlerinin üstündelerdi."

"Birbirlerinin üstünde mi?" Bu onu bozguna uğratmıştı. "Seks mi yapıyorlardı? Sen onların ilişki yaşadıklarını mı düşünüyorsun? Bu çok saçma."

"Neden?"

"Çünkü... çünkü öyle işte. Peabody onun sıkıcı olduğunu düşünüyor. McNab onu sinirlendirmek için yoluna çıkıyor. Biliyorum sen onların arasında... bir şeylerin geliştiğini düşündün ama yanılıyorsun. Peabody, Charle Monroe ile takılıyor ve o..." Eve'in sesi onların tuhaf görünüşlerini, sessizliklerini, yüzlerinin kızarmasını düşünürken giderek azaldı. Tüm o belirtileri.

Eve'in tüm söyleyebildiği, "Ahh Tanrım, olacak şey değil bu," oldu. "Onlar ilişkiye mi girdiler yani? Bu ihtiyacım olan son şey."

"Seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Çünkü. Onlar polisler. Her ikisi de polis ve Peabody benim adamım. Böyle bir zırvalık önüne çıktığında, bu her şeyi karıştırır. Onlar bir süre amaçsızca birlikte gezinirler, sonra bir şeyler yanlış gider ve birbirlerine tükürüp vurmaya başlarlar."

"Neden yürümeyeceğini varsayıyorsun?"

"Çünkü yürümez. Olamaz. İşe yoğunlaşmaları gerektiğinde tüm enerjileri ve dikkatleri dağılacaktır. Seksi, romantizmi ve Tanrı bilir daha neleri birbirine karıştırırlar, her şey bozulur. Cinsel ilişkiye girmekle işleri olmamalı. Polislerin bunu yapmaları kabul edilemez "

Biraz soğuk bir tavırla, "Onların özel yaşantıları olması mı kabul edilemez?" diyerek tamamladı Roarke. "Kişisel duyguları ve seçimleri olmamalı mı?"

Mırıldanarak, "Ben bunu kastetmedim. Kesinlikle. Ancak polisler birbirleriyle ilişki yaşamadıklarında daha iyi olur," diye ekledi Eve.

"Çok teşekkür ederim."

"Bunun bizimle bir ilgisi yok. Ben bizden söz etmiyorum."

"Bu senin polis olmadığın, bizim seksi, romantizmi ve Tanrı bilir daha neleri işin içine karıştırmadığımız anlamına mı geliyor?"

Eve çoktan düğmeye basmış olduğunu fark etti, şu anda parmağını kırmış olmayı yeğlerdi.

"Bu benim ekibimde çalışan iki polisle ve iki karmaşık araştırmayla ilgili."

"Bir saat önce ben senin içindeydin, bana sarılıyordun." Şimdi sesi oldukça soğuk çıkıyordu. Gözleri de öyleydi. "Bu ikimizle ilgiliydi ve halen devam eden araştırmayla. Daha ne kadar bensiz daha iyi olacağına inanmayı sürdüreceksin?"

"Benim söylemek istediğim bu değildi." Eve ayağa kalktı, biraz titriyor olduğunu fark etmek onu şaşırttı.

"Değil mi?"

"Kelimeleri ağızıma, düşünceleri de kafama tıkma. Şu anda evlilikle ilgili sorunlar yaşayacak zamanım yok."

"İyi, benim de böyle bir şeye karşı hoşgörüm yok."

Roarke arkasını dönüp onu yalnız bırakırken ikisinin ofisi arasındaki kapıyı sertçe çarptı. Eve yumruğunu havaya

kaldırdı ama hareketini tamamlamadı ve diğer elini de kaldırıp şakaklarına vurdu.

Güçlükle nefes alarak kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledi Eve, kapıyı açtı ve Roarke ile yüzleşt . Roarke çoktan masasının arkasına geçmişti ve eşini pek dikkate almadı.

"Benim söylemek istediğim bu değildi," diye tekrarladı. "Ama belki de bunun bir parçasıdır. Senin beni sevdiğini biliyorum fakat nedenini bilmiyorum. Sana bakıyorum ve neden ben, bir türlü anlayamıyorum. Dengemi bulduğum her sefer, yeniden kaybediyorum. Çünkü hayatındaki ben olmamalıym ve düşünüp sen de bu sonuca varacak olursan, bu beni kahreder."

Roarke ayağa kalkıyordu ki Eve başını salladı.

"Hayır, vaktim yok. Ciddiyim. Sadece sana söylemeye çalıştığım şeyin bu olmadığını söylemek istedim. Peabody daha önce incinmişti, onun bir polise ilgisi vardı ve bu nedenle kırıldı. Başka bir polis, başka bir olay. Ben bunun ona tekrar olmasını istemiyorum. Hepsi bu. Ben içeri gidiyorum. Eğer bilmen gereken bir şey olursa sana haber veririm."

Eve hızlı davrandı. Roarke onu durdurabilirdi ama o olduğu yerde kaldı ve eşine gitmesi için izin verdi.

Roarke kendi kendine daha sonra Eve ile ilgileneceğini söyledi. Ve Eve'in de Roarke'la ilgilenmesi gerekiyordu.

Eve hızlı adımlarla merkeze girdi. Güne başladığındaki keyifli ruh halinden eser yoktu.

Tam istediğim gibi, dedi içinden. Sinirli olduğunda, daha iyi ve sert çalışıyordu. Peabody'yi bulduğunda onu çenesinden çekti ve parmağıyla kendi ofisini işaret etti.

Eve, yardımcısının yüzünde mutsuz, uykusuz bir gecenin belirtilerini görebiliyordu. Bunu bekliyordu da. Kapıyı Peabody içeri girene kadar tuttu, sonra da kapadı. "Şimdi olduğu gibi Zeke'i kafandan at. Bununla ilgileniliyor ve senin yapman gereken bir işin var."

"Evet efendim. Ama "

"Sözümü bitirmedim memur. Eğer tüm enerjini ve konsantrasyonunu Cassandra davasına vereceğini garantileyemezsen, senin ekipten çekilmeni ve ayrılmayı talep etmeni isteyeceğim. Şimdi."

Peabody ağzını açtı, ağzından çirkin bir şey kaçırmadan yeniden kapadı. Kendini kontrol edebildiğinde, açıkça başını onaylarcasına salladı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım teğmen. İşimi yapacağım."

"Dikkate alınmıştır. Geçen gece Lamont'ın alınmış olması gerekiyordu. Onun görüşme için getirilmesini ayarla. Ayrıca tarayıcılar ulaştığında bundan haberim olsun." Eve bunun onu meşgul tutacağını düşündü. Onu zor işlere boğmaya devam edecekti. "Feeney ile irtibat kur, Monica Rowan'ı aramak üzere yetki belgesi gelmiş mi öğren. McNab'la yattın mı?"

"Evet efendim. Ne?"

"Kahretsin." Eve ellerini ceplerine soktu, pencereye doğru geriledi. "Lanet olsun." Peabody ile birbirlerine bakakaldılar. "Sen aklını mı kaçırdın Peabody?"

"Bir anlık bir hataydı. Bir daha tekrarlanmayacak." İlk fırsatta bunu McNab'e söylemeyi düşündü.

"Sen... ona tutulmadın ya da herhangi bir şey hissetmiyorsun, değil mi?"

"Bu bir hataydı," dedi Peabody ısrarla. "Beklenmedik fiziksel bir çekimin getirdiği anlık bir hataydı. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum efendim."

"Güzel. Ben bunu düşünmek bile istemiyorum. Bana Lamont'ı getir."

"Hemen şimdi."

Kaçabildiği için memnun olarak Peabody hızla çıktı.

Eve bağlantı cihazını açtı ve gelen mesajlarını görüntülemeye başladı. Lamont'ın ismi belirdiğinde, yutkundu ve makineyi yumrukladı. "Lanet olsun, neden bu mesaj geldiğinde iletilmedi?"

Sistemdeki geçici bir hata nedeniyle, saat bir ve altı elli arasındaki tiim iletiler bekletildi.

"Hata demek." Eve tekrar makineye vurdu. "Bugünlerde hatalarla doluyuz. Lamont hakkında tam bir rapor aktar ve çıktısını al."

Çalışıyor...

Eve'in bilgisayarı çıktı almak için durakladığında, o da linkinden Peabody'ye sinyal gönderdi. "Lamont'ı bulmak için işlerini aksatma. O morgdaymış."

"Peki efendim. Elektronik posta iletisi henüz geldi. Burada başka bir posta torbası var."

Eve'in sinirleri gerildi. "Seninle konferans odasında buluşalım. Ekibin geri kalanına haber ver. Çabuk ol."

Posta torbası incelendi, temizdi. Disk kopyalandı, güvenlik altına alındı. Eve bilgisayarın önüne bir sandalye çekti, diski yuvasına soktu. "Çalıştır ve çıktı al," diye emretti.

Biz Cassandra'yız.

Biz sadığız.

Biz adaletin tanrılarıyız.

Biz sizin çabalarınızın farkındayız. Bunlar bizi eğlendiriyor. Eğlendiğimizden ötürü sizi sotı bir kez uyarıyoruz. Vatandaşlarımız serbest bırakılmalı. Bu kahramanlar özgürlüklerine kavuşmaları, yozlaşmış hükümet, kuklalar ordusu, faşist polis ve sindirilip suçlu bulunan masumlar için terör devam edecek.

Dürüst olanların öldürülmeleri ve hapsedilmelerinin karşılığı olarak ödeme talep ediyoruz.

Bedel şimdi hamiline senetler halinde yüz milyon dolardır.

Haksız yere hapsedilen siyasi elçilerin serbest bırakılmasının onaylandığı haberini bugün saat 16:00'dan önce almalıyız. Listedeki her bireyden ulusal medyada canlı yayınlanacak genel bir bildiri bekliyoruz. Hepsinin hesabı verilmeli. Eğer biri bile serbest bırakılmayacak olursa, bir sonraki hedefi yok edeceğiz.

Biz sadığız ve hafızamız çok eskileri hatırlar.

Ödeme saat 17:00'de yapılmalı. Teğmen Dallas ödemeyi yalnız olarak teslim etmeli.

Senetler düz siyah bir çantanın içine yerleştirilmeli. Teğmen Dallas Büyük Merkez İstasyonu'nagitmeli, batıyagidetı peronda 19 numaralı yolu takip ederek bir sonraki talimatı beklemelidir.

Eğer kendisine başkaları eşlik eder, peşinden gelir, izler ya da herhangi bir şekilde iletişim kurmaya teşebbüs edecek olursa infaz edilecek, ayrıca hedef de yok edilecektir.

Biz Cassandra'yız, yeni krallığın elçileriyiz.

"Şantaj," diye söylendi Eve. "Bunun nedeni para, listedeki akıl hastası tipler değil. Ulusal televizyonda genel bir bildiri. On yaşında bir çocuk bile buna hile karıştırabileceğimizi düşünebilir."

Eve dolaşmak ve düşünmek üzere ayağa kalktı. "Bunlar boş laflar. Nedeni para. Ve adamlar parayı elde etseler de etmeseler de hedefi havaya uçuracaklar. Çünkü istedikleri bu."

Feeney, "Her iki şekilde de," diyerek dikkat çekti, "bununla sen okkanın altına gidiyorsun ve ortada bir de bilinmeyen bir hedef var."

"Beni izleyecek ve onların fark edemeyeceği birini ayarlayabilir misin?"

"Lanet olsun, onların neyi fark edebileceklerini bilemem ki."

Eve, "Elinden gelenin en iyisini yap," diyerek Anne'e döndü. "Senin şu üst seviyeli tarayıcılar üstünde çalışan bir ekibin vardı, öyle değil mi?"

"Roarke'un dahilerinden birisi bununla ilgili bize yirmi dakika içinde kısa bir sunum yapacak. Ardından sahaya çıkacağız."

"Hedefi bulun. Ben de teslimatla ilgileneceğim."

"Yalnız gidemezsin." Bu defa Feeney bunları söylerken ayağa kalktı. "Whitney bunu onaylamaz."

"Ben oraya yalnız gideceğimi söylemedim. Ancak öyle görünmesi üstünde çalışmamız gerek," diye tekrarladı. "Yüz milyon dolarlık sahte senetlere ihtiyacımız olacak." Eve'in gülümseyişi sinsi ve keyiften yoksundu. "Sanırım bunları süre bitimine kadar teslim edebilecek birini tanıyorum."

"Roarke'a selamlarımı ilet," diyerek sırtı Feeney.

Eve, Feeney'e nazik bir bakış attı. "Bunu Whitney'e rapor etmene ve beni izleyecek birini uydurmana ihtiyacım var."

"McNab ve ben bunu hallederiz."

Feeney Eve'e ve kendi dedektifine bakıp başını salladı. Feeney, "Bunu komutanla halledene kadar başka bir adam ayarlarım," diyerek çıktığı aldı. "Bunu önceden test etmek için bir saate ihtiyacımız olacak."

"Ben uygun olurum. Peabody sen benimlesin. Beş dakika içinde seninle arabada buluşalım. McNab." Eve parmağıyla McNab'e dışarıya çıkması için işaret etti.

Macnab ile ofisine doğru yürürlerken, "Mira ile birlikte gelişmeleri takip etmeni istiyorum," dedi Eve. "Zeke'in testinde yol alınmalı, sonra da laboratuvardan Dickhead'i sıkıştırmanı istiyorum. Bunu kendim de yapardım ancak bu noktada Peabody'yi buna dâhil etmek istemiyorum."

"Anladım."

"Onu biraz korkut, eğer bu işe yaramazsa ona rüşvet öner. Madison'daki maça bilet teklif etmen işe yarayabilir. Önümüzdeki hafta için VIP bölümünden iki kişilik yer ayarlayabilirim."

"Öyle mi?" McNab'in gözleri parıldadı. "Dallas böyle şeyleri neden hiç dostlarınla paylaşmıyorsun? Önümüzdeki hafta Huds Rockets'a karşı oynayacak. Eğer onu acele etmesi için korkutursam, biletleri ben alabilir miyim?"

"Rüşvet mi istiyorsun dedektif?"

Eve duraksadı, gözleri donuklaştı ve ağzını kapadı. McNab birden kendine geldi. "Neden bana bu kadar kırgınsın?"

"Sen neden hassas bir araştırma sırasında benim yardımcım ile ilişkiye girdin?"

McNab'in gözleri parladı. "Biriyle çıkmak için onun senden izin alması mı gerekiyordu teğmen?"

"Bu bir pizza ve film buluşması değil McNab," diyerek Eve ofisine doğru hızlı adımlarla ilerledi ve ceketini askılığa fırlattı.

"Öyleyse, onun kiminle yatağa gireceğini seninle netleştirmesi gerekiyor."

Eve geriye döndü. "Sen çok asisin dedektif"

"Siz de çizgiyi aşıyorsunuz teğmen."

Bunun kendisini şaşırttığını kabul etmeliydi Eve. McNab'i orada dikilmiş, gözleri hiddetle bakarken görmek Eve'in dengesini bozmuştu. Eve onun hakkında düşündü; o detaylara önem veren iyi bir polisti, elektronik cihazlar konusunda bir dahiydi. Bir erkek olarak ise biraz budala, kendini beğenmiş, ikna edici, fazla konuşan ve işinden başka hiçbir şeyi ciddiye almayan biriydi.

"Bana haddimi aştığımı söyleyemezsin." Kontrolünü korumaya çalışarak yavaşça ceketini giydi. "Peabody daha önce bir polis tarafından terk edildi. Bunun yeniden olmasını izlemek istemiyorum. O benim için değerli."

"O benim için de değerli." McNab dilini ısırmadan önce bu kelimeler ağzından çıkıvermişti. "O bunu önemsemese bile. Peabody bu sabah beni kabaca reddetti, yani endişelenmen için bir neden yok." McNab Eve'in sandalyesine bir tekme attı, sandalye odanın diğer ucuna savruldu. "Allah kahretsın!"

"Lanet olsun McNab." Eve'in kızgınlığı iliklerine kadar işlemişti. "Ne yapıyorsun sen? Ona tutulmadın değil mi?"

McNab'in yanıtı üzgün bir bakış oldu. "Biliyordum. Bunu anlamıştım."

"Bu muhtemelen sadece geçici bir sorun," diye mırıldandı. "Üstesinden gelebilirim."

"Öyle yap. Olur mu? Bu hiçbir zaman doğru olmaz ancak bu, gerçekten doğru zaman değil. Bu nedenle lütfen unut bunu, tamam mı?" Eve McNab'in anlamasını diledi.

"Peabody'nin kardeşi mahkemelik durumda, lanet olası şehrin her yanında bombalar var. Bir ceset morgda ve diğeri nehrin dibinde. Ekibimin iki üyesinin duygusal sorunları nedeniyle sendelemelerini kaldıramam."

McNab buna güldü, bu kendisini bile şaşırtmıştı. Söylediklerini kastederek, "Tanrım, bu çok duygusuzca."

"Evet, biliyorum." Eve, o sabah Roarke'ın kendisine bakış şeklini anımsadı. "Buna çok kızdım McNab. Ama senin ayaklarının üstünde dik durmana ihtiyacım var."

"Duruyorum zaten."

Eve garaja doğru giderken, değer verdiği insanları gücendirmek ve onların onurlarını kırmakta bu sabah olduğundan daha kötüsünü yapamayacağını düşünerek Roarke'ı aradı.

Summerset yanıtladı, Eve'in içgüdüsel olarak dişlerini sıkması suçluluk duygusundan daha iyi gelmişti. "Roarke," dedi yalnızca.

"Şu anda başka bir görüşmede."

"Bu polisle ilgili bir iş, seni şaşı aptal. Beni ona bağla."

Summerset'in burun delikleri hiddetle açıldı, bu da Eve'in keyfini biraz daha yerine getirdi. "Roarke sizinle görüşmek için uygun mu bir bakacağım."

Ekran boşaldı. Eve Summerset'in bağlantıyı kesebilecek cesarete sahip olduğunu düşünmese de ona kadar saydı. Ve bir on daha saydı. Otuza yaklaşmıştı ki Roarke ekranda belirdi.

"Teğmen." Sesi alçak ve İrlandalı aksanı yoğundu.

"Yüz milyon dolarlık sahte senede ihtiyacımız var. İyi kopyalar olmalı ama banka çeki olarak geçebilecek kadar da iyi olmasın. On bin dolarlık senetler halinde."

"Bunun için süreniz nedir?"

"Bunları saat ikide almalıyım."

"Onları alacaksın." Kısa bir beklemeden sonra, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hepsi bu. Merkez "

"Bunun için minnettar. Evet, biliyorum. Şu anda gezegenlerarası bir konferans görüşmesindeyim, bu nedenle eğer hepsi buysa "

"Evet, hepsi bu. Hazır olduklarında beni haberdar edebilirsen, aldırma işini ayarlarım."

"Ben ararım."

Roarke, Eve ile yaptığı bağlantıyı onu ürkütecek şekilde başka hiçbir söz söylemeden kesti.

"Tamam," diye mırıldandı Eve. "Bu incitti. Tam isabet." Linki çantasına tıktırdı.

Eve McNab'e yaptığı tavsiyeyi hatırladı; sadece unut gitsin. Bunu yapabilmek için elinden geleni yaptı, yine de bazı duyguları yüzünden okunuyor olmalıydı.

Eve arabaya bindiğinde Peabody ağzını kapalı tutuyordu. Morga kadar sessiz bir şekilde gittiler.

Morg masonların toplantı lobilerinde olduğu gibi tıklım tıklımdı. Koridorlar yerel sağlık merkezlerinden mevcut kriz anlarında sorunlarla ilgilenmek üzere seçilen teknik elemanlar, yardımcı sağlık araştırmacıları ve sağlık memurlarıyla doluydu. Canlı ve ölü insanların kuvvetli kokusu havaya karışmıştı.

Eve tanıdığı morg görevlilerinden birini yakaladı. "Chambers, Morris nerede?" Bir sağlık gözlemcisine beş dakika akıl danışabilmeyi umuyordu.

"Onun işi başından aşkın. Oteldeki patlamadan sonra bir sürü iş geldi. Birçoğu parçalara bölünmüştü. Tıpkı içinden çıkılmaz bir yapboz gibi."

"Pekâlâ, bu sabah girişi yapılan bir konuğunuzu görmek gerekiyor. Lamont, Paul Lamont."

"Dallas, biz burada öncelikli olanlarla ilgileniyoruz. Bu cesetlerin kimliklerini tespit etmeliyiz."

"Bu da ilgili bir konu."

"Tamam." Kızdığını belli eder şekilde Chambers aceleyle bilgisayarın başına geçti, kayıt dosyasını açtı. "Adamı D bölgesindeki soğutmada tutuyoruz, on ikinci kısımda."

"Ona bir göz atmam gerekiyor, kişisel eşyalarını ve gelecek olan raporu görmem lazım."

"Öyleyse çabuk halledelim." Chambers'ın ayakkabılarından çıkan ses koridorda yankılandı. Adam D bölümüne girdi, anahtar kartını yuvaya yerleştirdi ve onları içeri aldı. "On ikinci kısım," diye hatırlattı ona.

Eve kabinin şifresini açtı, buzlu bir buhar yükseldi ve Lamont göründü. Ya da ondan geriye kalanlar. Onun parçalanmış, kırıklar içindeki bedenini inceleyerek, "Adamı mahvetmişler," diye söylendi Eve.

"Kesinlikle öyle. Airstream marka bir kamyonetin, virajı dönüp yaya kaldırımında duran Lamont'ın üstüne doğru sürdüğü söyleniyor. Adamın üstünde henüz bir çalışma yapmadık, sadece sakladık. Öncelikli değildi."

Eve, "Hayır, bekleyebilir," diyerek kabini tekrar yerine itti. "Adamın üstünde ne vardı?"

"Elli dolar kâğıt para, saat, kimlik kartı ve kart anahtarları, naneli sakız paketi, cep linki ve ajandası. Ahh, bir de yapışkan ot." Adam uzun, ince delikanlıyı inceledi. "Yasal sınırın üzerinde olduğunu söyleyebilirim."

"Cep linkine ve ajandaya ihtiyacım olacak."

"Benim için sorun değil. Bunlar için imza atın ve sonra onlar sizindir. Benim geri dönmem gerekiyor. Misafirlerimi bekletmekten hiç hoşlanmam."

Bölümün kapısı sallanarak kapandığı sırada Eve Peabody'ye döndü. "Önce parmak izini alalım. Kayda geç"

Peabody alet çantasını omzunun üstüne çıkardı. "Burada olur mu? Bunu başka bir yerde yapmak ister misin?"

"Neden?"

"Çünkü burası ölümlerle dolu."

"Ve sen de bir cinayet polisi olmak istiyorsun, öyle değil mi?"

"Ben bir seferde tek bir tanesiyle ilgilenmeyi tercih ederim," dedi Peabody, yine de alet çantasını açtı ve çalışmaya koyuldu. "İyi, burada temiz izler var."

"Adamın linkini ve ajandasını kontrol ettikten sonra bunun üstünde çalışırız. Muhtemelen Lamont'ın izleridir."

Eve linki alıp elinde çevirdi. Bu serinin en üst modellerinden biriydi, gösterişli ve karmaşık bir görünümü vardı.

Eve adamın pahalı ayakkabılarını anımsadı. "Roarke'ın bu adamlara ne ödediğini merak ediyorum." Son yirmi dört saat içerisinde gelen ve dışarıya yapılan tüm iletileri yeniden dinlemek üzere cep linkinin kontrol kısmını çalıştırdı. "Ulaşabileceğimiz her numarayı not et. Bunları da incelememiz gerekebilir."

Eve ekrandaki numaraların kodlarını izledi, sonra dudaklarını büzdü. Video izlenemiyordu. Ama çıkan sesler yüksek ve netti.

Evet.

Onlar beni arıyorlar. Eve Fransız aksanından ve sesinden yansıyan gerginlikten bunun Lamont olduğu hükmüne vardı. Polisler buradaydı. Beni arıyorlardı. Onlar bir şeyler biliyorlar. Sakin ol. Sen korunuyorsun. Bu, şu anda tartışılacak bir konu değil. Nerdesin sen?

Her şey yolunda. Ben güvenliyim. İş yerindeki sorgulamadan sıyrılabilirdim. Onlar beni çağırdılar, Roarke da oradaydı.

Peki sen onlara neler anlattın?

Hiçbir şey. Benden hiçbir şey öğrenemediler. Yine de size söylemeliyim, bunun sorumluluğunu kabullenemem. Çıkmak istiyorum. Daha çok paraya ihtiyacım var.

Baban olsaydı hayal kırıklığına uğrardı.

Ben babam deęilim ve iplerin ne zaman koparılması gerektięini biliyorum. Size ihtiyacınız olan her řeyi saęladım. Buradaki iřim bitti. řimdi payıma dūřeni istiyorum bu gece, sonra gitmiř olacaęım. Ben űstűme dūřeni yaptım. Bana daha fazla ihtiyacınız kalmadı.

Hayır, haklısın. Gűnűnű normal řeklinde sonlandırman en iyisi olur. Seninle payını nerede alacaęına dair sonradan baęlantıya geçilecek. Hâlâ tedbirli olmak zorundayız. Senin iřin halloldu ama bizimki bitmedi.

Bana sadece bundan sonraki payımı verin, ben de sabaha gitmiş olurum.

Bu ayarlanacak.

"Ahmak," diye mırıldandı Eve. "Kendi űlűm cezasını kendi imzalamıř," diyerek kafasını salladı. "Aęűzlű budala."

Bařka bir arama daha yapılmıştı, Lamont gezegen dışı bir ulaşımla Vegas H'ye gitmek űzere űzel bir kompartımandan rezervasyon yaptırmıştı. Adam sahte isim ve kimlik numarası kullanmıştı.

"Bir ekibin Lamont'ın evine gitmesini sağla Peabody, tahminimce adamımız her şeyini toplamış, gitmeye hazırlanmıştı."

Sonraki arama dıřarıdan gelmiřti, kayıtlı bir ses űzet talimatlar veriyordu.

Altmıř ve kırk űűncű caddenin kűřesinde, saat birde.

Lamont dışarıya iki arama daha yapmıştı, her ikisinden de yanıt alamamıştı.

Eve ağandayı eline alırken, "Numaraları ara Peabody," diye talimat verdi.

"İlkini arıyordum zaten. Bunun űzel bir kodu var."

"Benim yetki numaramı kullan ve ulaşmaya çalış. Onun konuşuyor olduğu her kimse Lamont'ın kendi linki olduğunu fark etmemiş, yoksa bunu hiçbir zaman üstünde bırakmazdı."

"Kod korunuyor," dedi Peabody. "Bunu çözemeyecekler."

"Ahh, tabii ki çözecekler." Eve linkini çıkardı. Otuz saniye içinde Şef Tibble hattaydı, en fazla iki dakika sonra da onun yetkisini almıştı.

"Tanrım, sen çok iyidindin." Peabody Eve'e hayranlıkla baktı.

"Başkan'ı zorladın."

"Dokunulmazlıkla ilgili işlerde bana bu ayrıcalığı tanıyor. Siyasetçiler." Eve dişlerini sıktı, işleri karıştıracak son bürokratik bağlantıyı beklerken parmaklarını sıktı.

"Pekâlâ, orospu çocuğu."

"O da ne? Kimmiş o?" Eve'in ekranındaki veriyi görebilmek için Peabody boynunu uzatarak baktı.

"B. Donald Branson'ın özel hattıymış."

"Branson." Peabody'nin yüzündeki kan çekildi. "Ama Zeke. Dün gece... "

"Bu görüşmeyi Feeney'e ilet, onun ses kontrolü yapmasını iste. Konuşmadaki sesin Branson'a ait olup olmadığını bilmek zorundayız." Emir ağzından çıkarken Eve hızla ilerlemeye başlamıştı bile.

"Clarissa Branson'ın odasındaki korumayla bağlantı kur," koridordan hızlı adımlarla ilerlerken Eve konuşmaya devam ediyordu. "Söyle ona, biz oraya varana kadar kimse girip çıkmasın."

Dışarı soğuğa fırladıklarında Eve kendi linkini çıkardı.
"McNab, Mira'nın yanına git. Zeke'in yeniden getirtilme sini istiyorum. Ben sizi arayana dek onu emin bir yerde tutun."

"Zeke, Cassandra ile ilgili hiçbir şey bilmiyordur Dallas. O hiçbir zaman.. "

Eve arabaya hızla girerken, Peabody'ye bir bakış attı.
"Oyuncaklar ve aletler, Peabody. Ben kardeşinin her iki şekilde de kullanıldığını düşünüyorum."

18. BÖLÜM

Clarissa çoktan gitmişti. Görev başındaki korumayı azarlayarak elde edilecek hiçbir şey yoktu, yine de Eve bunu yaptı.

"Clarissa korumaya yaşlı gözlerle gülümsemiş ve ona bahçeye çıkıp orada oturabilir miyim, diye sormuş." Eve gözlerini çevirip avucunun içinde duran Clarissa'nın bıraktığı nota dokundu. "Ardından, Zeke'e yaptığı gibi bir bardak su rica edebilir miyim, deyince bizim kalın kafalı kahramanımız suyu getirmek için koşmuş."

Eve Zeke'in getirilmesini beklerken konferans odasının çevresinde dönüp durdu. "Kadın nereye kaybolmuş olabilir? Koruma onun gibi küçük ve şirin birinin etrafta bir yerlerde olacağından o kadar eminmiş ki bizi araması otuz lanet dakika almış. Peki adam kadının odasını kontrol etmiş mi? Kadının bıraktığı gözyaşı dolu hoşça kal notunu görmüş mü?"

Peabody akli başında bir şekilde sessizliğini korurken Eve notu tekrar açtı.

Ben üzgünüm, meydana gelen her şey için çok üzgünüm. Bu tümüyle benim halamdı. Lütfen beni bağışla. Ben Zeke için en iyi olanı yapıyorum. O bu yüzden sorumlu tutulamaz. Ben bir daha asla onunla yüz yüze gelemem.

"Öyleyse kadın çantasını alıp onu terk ediyor" Peabody hiçbir şey söylememesine rağmen, Eve elini kaldırıp merdivenleri ve basamakları çıkmaya başlamıştı. "Zeke çalışma odasındaki havalandırmadaki delikten onların kavga ettiklerini duymuştu. Orası Bransonlar'ın evi, onun çalışma odası. Branson Zeke'in

orada olduğunu biliyordu. Clarissa'ya göre, kocası onu dövdüğünü kimsenin bilmesini istemeyecek kadar sertti. Öyleyse, neden adam o lanet deliği onarmamıştı. Bütün çalışan personeli droid, yani onlardan yana bir endişesi yoktu. Ama şimdi canlı bir tane vardı."

"Sen adamın bunları Zeke'in duymasını istediğini mi düşünüyorsun?"

"Aynen öyle Peabody. Dün gecedен beri bunun üstünde düşünüyorum."

"Dün gece?" Peabody'nin ağzı açık kaldı. "Ama Dallas bununla ilgili ön raporda herhangi bir şey yoktu."

Eve kendisine soğuk bir bakış atınca Peabody sustu. "Sen benim ön raporumu mu okudun Memur Peabody?"

"Beni demirlere bağla," diye mırıldandı Peabody, "ve istersen kırbaçla. O benim kardeşim."

"Kırbaçlama işini sonraya saklarım. Hayır, ön rapora herhangi bir şey yazmadım, çünkü asıl iş Zeke'in hikâyesini kaydetmek ve onu temize çıkarmaktı. Fakat işin tamamı bunun bir tuzak olduğunu haykırıyor. Kurnazca önceden düzenlenmiş ve cilalanmış bir iş, yine de bir düzmece."

"Ben anlamamıştım."

"Sen Zeke'e odaklanmıştın. Basamakları buradan çık. Onlar Zeke'i uzaklardan alıp getiriyorlar. Onun ne kadar iyi olduğu umrumda değil, onlar birilerini şehir dışından getirtmeden bu ağaç işini birilerine yaptırabilirlerdi. Ama onu getirttiler, bekar bir adam ve bir FreeAger. Karısını ölümüne döven Branson, genç çekici bir adamın evine girmesine izin veriyor. Hesapta, marangoz işlerinin yapılmasıyla ilgileniyormuş gibi görünüyor

ama adam Kent Savaşları'ndan bu yana şehirdeki en büyük terörist saldırı için planlar hazırlıyor."

"Bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor."

"Ayrı olarak etmiyor ancak noktaları birleştirdiğinde ediyor. Onun kendi halinde bir adama ihtiyacı vardı."

"Tanrı aşkına Dallas, Zeke onu öldürdü!"

"Ben öyle düşünmüyorum. Neden cesedi bulunamadı? Bu sinmiş ve korkmuş kadın, nasıl beş dakikadan kısa bir sürede bundan kurtulmanın bir yolunu buldu?"

"Peki ama kim öldü?"

"Ben kimsenin öldüğünü düşünmüyorum. Oyuncaklar ve aletler, Peabody. Şimdiye kadar, Roarke'ın araştırma ve geliştirme departmanında üretimde bulunan prototip droidlerin birçok örneğini gördüm. Onları görsen, hatta yakından inceleseydin bile droid olduklarını anlayamazsın." Zeke arkasında Doktor Mira ile birlikte içeri girdiğinde, Eve etrafa bakındı.

"Doktor?"

"Zeke benim hastam ve kendisi şu anda önemli ölçüde stres altında." Mira nazikçe Zeke'i bir sandalyeye oturttu. "Eğer onunla görüşmeniz gerekiyorsa, ben de burada bulunmak istiyorum."

"Zeke, bir avukat ister misin?" diye sordu Eve. Zeke yalnızca kafasını salladı. Aynı şefkat duygusu odaya hâkim olmuştu. Eve testin ne kadar berbat olduğunu biliyordu.

Kayıt cihazını ayarladı, Zeke'in karşısına oturdu. "Sadece birkaç sorum olacak. Branson ile kaç kez karşılaştınız?"

"Ben onu yalnızca iki defa gördüm. Biri görüntülü link bağlantısında, diğeri ise geçen gece."

"İlki yalnızca link bağlantısı üzerinden miydi?" Yine de Branson Zeke'i derhal tanımıştı. Branson'ın sendeleyecek kadar sarhoş olduğu rapor edilmişti, buna rağmen o Zeke'i bir bakışta tanımıştı. "Fahişe ile işçisi," Zeke onun sözlerini tekrarlamıştı. "Öyleyse bağlantılarının büyük çoğunluğu Clarissa üzerindendi. Siz Clarissa ile birlikte ne kadar zaman geçirdiniz?"

"Çok değil. O Arizona'dayken konuşmuştuk. Birkaç defa beraber öğlen yemeği yedik." Zeke hızla başını kaldırıp baktı. "Bu zararsızdı."

"Neler hakkında konuştunuz?"

"Sadece... bazı şeyler. Her şey hakkında."

"Clarissa senin hakkında sorular soruyor muydu?"

"Sanırım, evet. O çok rahat ve mutluydu. Burada olduğu gibi değildi. O benim işimle ilgili şeyleri dinlemekten hoşlanırdı ve FreeAger inanışına ilgi duyuyordu. Bunun çok asil ve ılımlı bir din gibi görüldüğünü söylerdi."

"Zeke, o senin üstüne mi geldi?"

"Hayır!" Zeke'in omuzları dikleşmişti. "Bu öyle bir şey değildi. O evliydi. Ben onun evli olduğunu biliyordum. O sadece yalnızdı. Orada bir şeyler oluyordu." Zeke bunu öyle bir endişe ile söyledi ki Eve'in kalbi onun için acıdı. "Biz bunun farkındaydık ama hiçbir şey yapamazdık. Ben Branson'ın ona nasıl davrandığını bilmiyordum, yalnızca onun mutsuz olduğunu biliyordum."

"Geçen gece, sen Branson'ı aslında kişisel olarak ilk kez gördün. O hiç çalışma odasına inmedi ve seni projeye ilgili görüşmek için yukarı çağırmadı, değil mi?"

"Hayır, o hiç aşağıya inmemişti."

Eve geriye doğru yaslandı. Zeke ile B. Donald Branson'ın hâlâ canlı olarak karşılaşabilecekleri konusunda iddiaya girebilmeyi diledi. "Şimdilik ihtiyacım olan her şey bu kadar. Zeke, senin burada merkezde kalman gerekiyor."

"Hücrede mi?"

"Hayır. Yine de burada kalmak zorundasın."

"Clarissa'yı görebilir miyim?"

"Bununla ilgili daha sonra konuşuruz," diyerek ayağa kalktı Eve. "Üniformalı bir görevli seni yukarıya dinlenme alanına götürecektir. Orada bir uyuma bölümü var. Bence sakinleştirici almanda yarar var."

"Ben sakinleştirici kullanmam."

"Ben de öyle." Eve ona gülümseyecek kadar yumuşamıştı. "Uyku bölümünü kullan yine de. Biraz dinlen."

"Zeke." Peabody'nin söylemek istediği, yapmak istediği çok şey vardı ama bunları içinde tutup kendine hakim olarak kardeşine baktı. "Dallas'a güvenebilirsiniz."

"Bir dakika içinde yukarıda olurum." Mira Zeke'in kolunu okşadı. "Meditasyon yapmayı deneriz." Mira görevlinin gelip onu dışarı çıkarmasını bekledi. "Bana göre, yaptığını test size yeterli bir değerlendirme sağlayabilecek kadar tamamlandı."

"Buna ihtiyacım yok," diyerek sözünü kesti Eve. "O kayıtlar içindi, benim için değildi. Zeke bunun için suçlanmayacak."

Mira kısmen rahatlamıştı. Son iki saat içinde Zeke onun için hastadan daha fazlası olmaya başlamıştı. "O acı çekiyor. Kazara da olsa bir yaşam almış olma düşüncesi "

"Bu bir kaza değildi," diye düzeltti Eve. "Bu bir düzmeceydi. Eğer hedefe yaklaştıysam, B.Donald Branson da tıpkı karısı gibi hayatta demektir. Detaylara giremem, buna vaktim yok," diye ekledi. "Sen Clarissa'nın ifadesini inceledin, kayıtları izledin."

"Evet. Bu tipik kötüye kullanma ve onur kırmakla ilgili bir dava."

"Tipik..." Eve başını sallayarak onayladı. "Bir ders kitabı gibi. Satır satır bir çalışmadan alınmış gibi. Clarissa hiçbir cümleyi atlamamış gibi, öyle değil mi?"

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Hiçbir arkadaşı, ailesinden kimsesi yok. Yaşlı, güçlü bir adam tarafından idare edilen narin ve aciz bir kadın. Adam içki içiyor, onu dövüyor. Ona tecavüz ediyor. Kadın ise saplanıp kalmış. 'Ben nereye gidebilirim? Ne yapabilirim ki?' "

Mira kollarını kavuşturdu. "Senin, Clarissa'yı bu güçsüzlük belirtisi durumunu değiştirme konusunda aciz bulduğunun farkındayım ama bu pek sıra dışı bir durum değil."

"Hayır, bu aslında fazlasıyla tipik bir durum. Ve ben sadece onun bunu nasıl oynadığını anlatmaya çalışıyorum. Zeke'le, benimle ve seninle de oynamış olmalı. Senin bunu anladığını düşünüyorum, Clarissa da bu olasılığı hesaplamış olmalı ki gitmiş. Branson'ın mali durumunu kontrol ettiğimizde, size paranın da gitmiş olduğunu göreceğimizi garanti edebilirim."

"Branson hangi nedenden ötürü kendine düzmece bir ölüm tezgâhlanmış olabilir ki?"

"Kendi erkek kardeşine düzenledikleri nedenle aynı nedenden ötürü. Para. Ekibin bir bölümünü ana konudan koparmak için yapılan zamanlama da aynı nedenden. İçine biraz intikam

katılmış şekilde daha fazla para. Onları Apollo ile birleştireceğiz. Er ya da geç, bir şeyler yerine oturacak. Zeke'le ilgilen. Eğer haklıysam, ona kimseyi öldürmediğini söyleyebileceğiz. Hadi çabuk olalım Peabody."

"Sana yetişemiyorum," dedi Peabody. "Bunu kafamda bir türlü oturtamıyorum."

"Geri kalan parçaları da bulduğumuz zaman anlayacaksın. Şu mali durumları bir kontrol et."

Peabody garaja doğru giderken aceleyle yürümeyi sürdürdü. "Tanrım, Branson elli milyonu ki bu işteki nakit paranın büyük kısmı gezegen dışında şifreli bir hesaba aktarmış. Adam bunu geçen akşam yapmış, Zeke'in onu öldürmesinden iki saat önce..."

"Onların şahsi hesaplarını da kontrol et."

"Tek eliyle Peabody zorlukla arabaya bindi. "Altısı şahsi hesapta yirmi ile kırk arasında para varmış. O hepsini dün temizlemiş."

"Cassandra için küçük bir birikim." Eve arabayı kullanırken Feeney ile bağlantı kurdu.

"Ses çıkışları uyuyor," diye açıkladı Feeney. "Peki ölü bir adamı nasıl tutuklayacağız şimdi?"

"Bunun üstünde çalışıyorum. Branson'ın oyuncak fabrikasındaki geliştirme aşamasındaki droidleri inceleyin. Monica Rowan'ın link hattını dinlemek için izin alınabildi mi?"

"Evet, hattı takipte. Şimdiye kadar bir uyarı yok."

"Beni haberdar et." Eve görüşmeyi kesti. "Peabody Maine'deki yerel polis merkeziyle bağlantıya geç, tutuklama için acil mesajı yolla. Monica'yı kelepçelenmiş görmek istiyorum."

Lisbeth polisleri kapısında görmekten hiç memnun olmadı. Peabody'yi görmezden gelerek Eve'e gözlerini dikti. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Avukatımın tavsiyesine göre"

"Bunu sonraya sakla." Eve içeriye doğru ilerledi.

"Bu bir tacizdir. Avukatımı arayarak rozetini elinden aldırabilirim."

"Branson kardeşler ne kadar yakınlardı Lisbeth?"

"Affedersin anlayamadım?"

"J.C. seninle kardeşi hakkında konuşmuş olmalı. Onlar birbirleriyle ilgili ne düşünürlerdi?"

"Onlar kardeşlerdi," diyerek omzunu silkti Lisbeth. "Birlikte iş yapıyorlardı. Birbirlerinin iniş ve çıkışlarını bilirlerdi."

"Kavga ederler miydi?"

"J.C. aslında kimse ile kavga etmezdi." Gözlerinde kedere benzer bir parıltı belirdi, sonra çabucak söndü. "Ara sıra anlaşılamadıkları oluyordu."

"İşi kim yönetiyordu?"

"B.D. yönetiyordu." Lisbeth bunu elini havada sallayarak söyledi. "J. Clarence insan ilişkilerinde daha iyiydi, ayrıca yeni projelere yaratıcı fikirler katmayı severdi. İplerin B.D.'nin elinde olması onu rahatsız etmiyordu."

"Onun Clarissa ile ilişkisi nasıldı?"

"Tabii ki B.D. onu seviyordu. O çekici bir kadın. Yine de ben Clarissa'nın bir şekilde onu yıldırıldığını düşünüyorum. O kırılgan havasına rağmen resmi ve mesafeli biridir."

"Gerçekten mi ama siz arkadaşınız, değil mi?"

"Arkadaş. Her şeyden önce, her ikimizde bir Branson ile birlikteydik. Onlar olsun ya da olmasın biz görüşürdük." "O

size hiç B.D.'nin kendisine kötü muamele ettiğinden bahsetmiş miydi?"

"Kötü muamele mi?" Lisbeth ufak bir kahkaha attı. "Adam onun köpeği gibiydi. Tek yapması gereken bir göz kırpıp kedi gibi mırıldamaktı ve B.D. hemen atlardı."

Eve'in gözü duvardaki ekrana takıldı, kapalı olduğunu fark etti. "Bu günlerde haberleri izlemiyorsun sanırım?"

"Hayır." Başını çevirdi ve bir an için yorgun ve gergin göründü. "Rehabilitasyon merkezine geçmeden önce bazı kişisel konuları halledebilmek için hazırlıklar yapıyorum."

"Öyleyse B. Donald Branson'ın dün gece öldürüldüğünü duymamışsındır."

"Ne?"

"O karısını döverken çıkan bir kavga sırasında düştü."

"Bu çok tuhaf. Saçma. O Clarissa'ya elini bile kaldırmazdı. Karısını taparcasına severdi."

"Clarissa, onun yıllardır kendisine kötü muamele ettiğini iddia ediyor."

"O bir yalancı," diye parladı Lisbeth. "B.D. ona bir prensesmiş gibi davranırdı."

Lisbeth birdenbire sustu, rengi oldukça sarardı.

"Lisbeth, sen fotoğrafları elektronik posta kutunda bulmadın öyle değil mi? Onları sana güvendiğin ve J.C.'yi önemseddiğini düşündüğün birisi elden verdi."

"Ben... onları buldum."

"Bransonlar'ı korumanın hiçbir anlamı yok. B.D. öldü ve Clarissa da gitti. J.C.'nin fotoğraflarını sana kim vermişti

Lisbeth? Onları sana kim verip J.C.'nin seni aldattığını söyledi?"

"Ben resimleri gördüm. Ben onları kendi gözlerimle gördüm. J.C. o sarışın orospuyla beraberdi."

"Onları sana kim verdi?"

"Clarissa." Lisbeth gözlerini kırptırdı ve gözyaşları akmaya başladı. "Onları bana o getirmişti ve ağlıyordu. Ne kadar üzgün olduğunu söylemişti, nasıl da üzgündü. Kimseye resimleri getirenin o olduğunu söylemememi rica etmişti."

"Clarissa onları nasıl elde etmiş?"

"Bunu hiç sormadım. Ben yalnızca resimlere baktım ve deliye döndüm. O bana bunun aylardır devam ettiğini ve daha fazla bunu bilmiyormuş gibi davranamayacağını söylemişti. Benim incindiğimi, J.C.'nin de hayatını ucuz bir kadınla mahvettiğini görmeye dayanamıyordu. Benim ne kadar kıskanç olduğumu biliyordu, evet bunu biliyordu. Ben J.C.'nin evine gittiğimde o bunu inkâr etti. J.C. bana deli olduğumu, ortada hiçbir sarışının olmadığını söyledi. Ancak ben görmüştüm! Ve bundan sonra hatırladığım şey, matkabı elime alışımdı. Aman Tanrım, J.C.!"

Lisbeth inleyerek sandalyenin üstüne yığıldı.

"Bir sakinleştirici getir Peabody." Eve'in sesinde anlayış yoktu. "Buraya gelmesi için bir araba ayarlayalım, onu alsınlar. Kendine geldiğinde, McNab ifadesini alabilir."

"Zaman konusunda baskı altında olduğumuzun farkındayım." Peabody yeniden arabaya atladı. "Ama sanki üç adım geriden geliyormuşum gibi hissediyorum."

"Bransonlar Cassandra ile bağlantılı, Clarissa ise Branson ile bağlantılı ve Zeke de Clarissa ile ilişkili. Bizden Branson

kardeşlerinin bir hafta içerisinde, zamansız ve şiddetli bir son ile hayatlarını kaybettiklerine inanmamız isteniyordu. Bu sırada hesaplar boşaltıldı. Zeke, şehrin oldukça uzak bir ucundan Bransonlar'ın evinde çalışmak üzere getirildi ve birkaç gün içinde Zeke, Clarissa yüzünden Branson ile münakaşa etti ve onu öldürdüğü sanılıyor. Ancak Clarissa, korkularına ve Zeke'e olan ilgisine rağmen, cesedi ortadan kaldırıyor. İşte benim de olaylar boyunca takıldığım nokta bu oldu; bir insan sana başka bir adamı öldürdüğünü söylediğinde, genellikle buna inanırsın. Ancak hâlâ elimizde bir ceset yok ve droidin sistem kayıtlarında da onun cesedi aşağı attığını gösterecek hiçbir bilgi bulunmuyor. Araştırma ekibinin tarayıcıları bir şey çıkaramadı, aniden ortaya çıkan ya da su üstünde yüzen bir şey de bulamadı ama biliyoruz ki ceset nehre fırlatıldı."

"Droidler su üstünde batmadan duramaz, ayrıca tarayıcılar da kandan kemikten oluşan gerçek bir beden arıyorlar."

"Gördün mü bak, sen de kavradın. Şimdi noktaları birleştirdim. Zeke bir droidi öldürdü. Elimizde Lisbeth'in bildiği dayak, tecavüz ya da başka gariplikler olmadığına dair ifadesi var. Kendi başına değilse bile J.C. üzerinden bildiği kadarıyla. Ortada Zeke'in dayakları ve tacizleri duyacağı şekilde doğru zamanda doğru yerde bulunmasına dair bir tesadüf var, sonra Clarissa dönüp ondan yardım istiyor. O çoktan Zeke'i gözlemlemişti; onun ne tür bir adam olduğunu anlamıştı ve büyük olasılıkla Zeke'in yaklaştığını fark edemediği kurnaz oyununu oynadı."

"O kadınları anlamaz," diye mırıldandı Peabody. "O çocuk gibidir."

"Zeke bu planı yüzyıl geçse de anlayamazdı. Kadın onun etrafında sinsice dolaşıp onu sersemletmişti. Clarissa ve Branson erkek kardeşten kurtulmuşlardı, bu da benim J.C.'nin Cassandra olayına dahil olmadığına inancama neden oldu. J.C. ağırlık yapıyordu, bu yüzden onlar da onu bıraktılar. Bu davayı ben yürütüyordum, dolayısıyla onlar benim derinlemesine araştırmamı istemiyorlardı, Lisbeth ile yapmam gerektiği gibi bir görüşmeyi henüz tamamlamıştım ki beni bombalamaların izini sürmeye yönlendirdiler. Şehirdeki bombalamalarla ilgimi dağıttılar."

"J.C. Branson'ın katilini kim araştıracaksa onun peşinden gideceklerdi yani, öyle mi? Bu yüzden mi üzerine oynadılar?" dedi Peabody. "Bu en büyük hataları oldu."

"Bu kusursuz bir yaltaklanmaydı Peabody. Basit ama vurucu."

"Alıştırma yapıyorum."

"Tüm bu siyasi söylemler göz boyamadan başka bir şey değildi. Onlar paranın ve yok etmenin saf hazzının peşindeydiler."

"Ama onlar zaten paraya sahipler."

"Daha fazlası daha iyidir, özellikle eğer bir yarış içinde, gizlenerek ve belki de iyi bir yaşam için mücadele ederek yetiştiysen. Clarissa Branson'ın yetişme yıllarını Apollo'da geçirdiğine dair bahse girmeye ne dersin?"

"Büyük bir sıçrama olur bu teğmen."

Roarke'ın ofisinin güvenlik kapısından park alanına doğru hızla geçerken, " 'Biz sadığımız,' " diye alıntı yaptı Eve.

Özel asansöre bindiklerinde, Peabody biraz şaşırarak baktı ama daha o yorum yapamadan Eve'in linkinden *bip* sesi yükseldi.

"Teğmen Dallas? Boston Polis Departmanı'ndan Şef Sully. Polis devriyesi az önce Rowan'ın adresinden rapor verdi. Monica Rowan soygun gibi görünen bir olayın kurbanı olmuş. O ölmüş."

"Kahretsin. Bununla ilgili tam bir rapora ihtiyacım var, bu kesinlikle öncelikli Şef."

"Olabilirdi çabuk elde edebileceğim tüm bilgileri toparlarım. Daha fazla yardım edemediğimiz için üzgünüm."

Görüşmesini sonlandırırken, "Ben de öyle," diye söylendi Eve.

"Kahretsin, kadının etrafına duvar örmeliyim."

"Bunu nasıl bilebilirdin ki?"

"Biliyordum. Sadece artık bunun için çok geç." Eve asansörden hızlı adımlarla çıktı, Roarke'ın asistanını için duraksamadan geçti.

Ne var ki asistanının işe bağlılığı galip gelmişti; Roarke kapıyı Eve için bizzat açmıştı.

"Teğmen, sizin şahsen gelmenizi beklemiyordum."

Eve Roarke'ın gözlerinin içine baktı, söyleyebilmeyi dilediği şeyi dile getirmek isterdi.

"Parçalar bir araya geliyor ve zaman geçiyor."

"Öyleyse sipariş ettiğin yemi istiyorsun." Roarke Eve'in gözlerinin içine baktı. "Ben yemin birkaç milyon sahte senet, senin de taşıyıcısı olacağını düşünmüştüm."

"İş i bitiriyoruz. Şansımız varsa, bunun iş i sonlandırması gerek. Ben... Peabody, yürüyüş e çık," Eve arkasına bakmadan söylemişti bunu.

"Efendim?"

"Dış arı çık Peabody."

"Dış arı çıkıyorum teğmenim."

"Bak, " diye başladı söze Eve, "bu iş e fazla gömüldüm, bu nedenle başka şeyleri göremiyorum. Önce olanlar için de üzgünüm."

"Beni kızdırdığın için üzgünsün."

"Tamam, pekâlâ. Seni kızdırdığım için üzgünüm ama senden bir iyilik istemek durumundayım."

"Şahsi mi, resmi mi?"

Roarke bu iş i zorlaşt ıracaktı. Eve gözlerine baktı ve ya nağındaki bir kas seğırdi. "Her ikisi de. Clarissa Branson hakkında ortaya çıkarabileceğ in her şeye ihtiyacım var ve buna gerçekten acilen ihtiyacım var. Feeney'i bu iş için kullanamam, yapabilseydim bile sen daha hızlısın ve parmak izi de bırakmazsın."

"Dataları nereye göndermemi istiyorsun?"

"Bunu sağladığ ında beni aramanı istiyorum, şahsi linkimden. Kadının onu aradığ ını bilmesini istemiyorum."

"O bunu bilmeyecek." Roarke arkasını döndü ve geniş çelik bir kasayı yukarı kaldırdı. "İstediğin senetler teğmen."

Eve gülümsemeye çalıştı. "Sana bu kadar hızlı nasıl hazırladığ ını sormayacağ ım."

Roarke ona gülümsemedi. "Sormaman daha iyi."

Eve başını salladı, kasayı tuttu ve mutsuz hissetti. Beş dakika birlikte olup da Roarke'ın kendisine dokunmadığı bir zaman hatırlamıyordu. Eve buna öyle alışmış, öylesine bağımlı olmuştu ki bunun eksikliğini tokat yemiş gibi hissetti.

"Teşekkürler. Ben...bununla cehennem olacağım." Eve, Roarke'ın saçlarına dokundu ve gururundan geriye kalanları yutup dudaklarını onunkine sertçe bastırdı.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandı Eve, topukları üstünde geriye döndü ve hızla dışarı fırladı.

Şimdi Roarke yalnızca biraz da olsa gülümsüyordu ve Eve'in kendisinden istediği iyiliği yerine getirmek üzere masasına doğru yürüdü.

"Dallas, sen iyi misin?"

"Evet, kahretsin. Ben dans ediyorum." Eve fanılası ve kot pantolonuna kadar soyunmuştu, bu hem onu hem de Feeney'i biraz utandırmıştı.

"Ben bir kadın çağırabilirim, bunu... tamamlaması için."

"Lanet olası, bana bir amatörün dokunmasını istemiyorum. Yalnızca bitir şu işi."

"Pekâlâ." Feeney boğazını temizledi. "Seni izleyen kişinin kablosuz bağlantısı olacak. Verici senin kalbinin üzerinde bulunacak. Onların seni tarayacağını düşünüyoruz ama biz onu deri gibi bir maddeyle kaplayacağız. Onlar bunu droidlerde kullanıyorlar. Eğer bunu tamamıyla kaldıracak olurlarsa leke ya da onun gibi bir şeymiş gibi görünür."

"Yani onlar göğsümün üstünde bir sivilce olduğunu düşünecekler. İyiymiş."

"Biliyorsun, bunu Peabody yapabilir."

"Tanrım Feeney." Eve bakışlarını Feeney'in omuzları üstünden çekerek fanilasını hızla çıkardı. "Şu lanet olası şeyi nereye yerleştirilmesi gerekiyorsa oraya koy."

Sonraki beş dakika her ikisi için de eziyet vericiydi.

"Sen... fanilanı cismin bantları kuruyuncaya dek yukarıda tutabilir misin?"

"Peki."

"İzleyicinin başında bizzat ben olacağım. Senin kalp atışlarından yerini görüntüleyebileceğiz. Bu bilek ünitesini geliştirdik." En kötü kısmı geçtiğinde rahatlamış haldeki Feeney masaya doğru gidip üniteyi aldı. "Mikrofonu alçak frekansta, böylece bir tarayıcı onu algılayamaz ama menzili şaka gibi, bunun içine doğrudan konuşmalısın. Bu sadece bir yedek."

"Bunu alacağım." Eve bilek ünitesini çıkarıp yerine onu taktı.

"Bilmem gereken başka herhangi bir şey var mı?"

"Biz Merkez İstasyonu'nun her yanına adamlarımızı yerleştiriyoruz, yalnız olmayacaksın. Sen ilerle talimatını vermeden kimse kımıldamayacak ama orada olacaklar."

"Bunu bilmek güzel."

"Dallas, göğsünün üzerine giyeceğin herhangi bir koruyucu izleme aygıtını sıkıştıracaktır."

Eve gözlerini dikerek Feeney'e baktı. "Yelek yok mu?"

"Sen seç. Yelek ya da izleme aygıtı."

"Kahretsin, her koşulda onlar daha çok beni başımdan vurmak isteyeceklerdir zaten."

"Kahretsin."

"Şaka yapıyorum." Yine de eliyle yanağını ovuşturdu. "Hedef hakkında bilgi var mı?"

"Şimdiye kadar yok."

"Branson Araç ve Oyuncakları Şirketi'ndeki droidleri inceledin mi?"

"Evet, onların yeni bir zeka yazılımları var," dedi Feeney gülümseyerek. "Aynı zamanda yeni bir dış kaplamaları. En az deri kadar iyi. Yine de onlar oyuncaklar," diye ekledi. "Tamamlanmış herhangi bir şey görmedim."

"Bu onların var olmadıkları anlamına gelmez. Bu oyuncakların Bransonlar'da meydana gelen olaydakine benzer bir eyleme geçebilirler mi?"

"Eğer altı inç yerine bir buçuk metre olsalardı, evet bunu söyleyebilirdim. Ürpertici o küçük piçleri bir de bana sor."

Sinyali duyduğunda, "Bu benim linkim," dedi Eve. "Bunu yanıtlamalıyım, bu kişisel."

"Tamam, ben dışarıda olacağım. Sen hazır olduğunda biz de harekete geçmeye hazırız."

Yalnız kaldığında, Eve cep linkini aldı ve kulaklıklarını takarak özel hattan bağlandı.

"Dallas."

"İstediğin veriye ulaştım teğmen." Roarke gözlerini kısarak baktı. "Gömleğin nerede?"

"Bir yerlerde. Burada." Eve çabucak gömleğine el atıp kaldırdı. "Ne buldun?"

"Clarissa otuz altı yıl önce Kansas'ta doğmuş, anne ve babası öğretmenlermiş, tam bir orta sınıf, bir kız kardeşi var, evli ve oğlu var. Devlet okulunda okumuş, kısa bir süreliğine bir dükkânda tezgâhtar olarak çalışmış. Yaklaşık on yıl önce

Branson ile evlenip New York'a taşınmış. Sanırım bunların tamamını biliyorsun."

"Ben bunun altında ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onun adına olan kayıtlara bakarak ailesinin gerçekten otuz altı yıl önce Clarissa adında bir kız çocuğu doğduğunu söyleyebilirim. Ancak o sekiz yaşındayken ölmüş. Biraz daha derine inip ölü çocuğun okul ve çalışma kayıtlarıyla ve evlilik belgesini bulduk."

"Sahtekâr."

"Evet. Küçük bir incelemeyle Clarissa Stanley'in sağlık dosyaları, onun otuz altı yaşını göremediğini gösteriyor. O şu anda kırk altı yaşında. Veri girişlerini izleyince, Clarissa on iki yıl önce yeniden doğmuş gibi görünüyor. Daha önce o her kimdi ya da her ne idiyse bu silinmiş. Ben bir şeyler daha ortaya çıkarmak için biraz daha kurcalayabilirim ama bu çabuk olmaz."

"Bu benim için yeterli. Clarissa yeni bir kimlik istemiş ancak yaşından on yılı kesmek istememiş."

"Eğer biraz hesap yaparsan onun, Apollo'nun karargâhı yok edildiği zaman Charlotte Rowan ile tam olarak aynı yaşta olduğunu görürsün."

"Çoktan bu hesabı yaptım, teşekkürler."

"Fakat ben bir parça daha yol aldım."

"Nereye doğru?"

"Bazıları aynı görüşte olmayabilir," dedi Roarke Eve'e uzunca bir bakış atmasının ardından,

"ama samimi ilişki yaşayan insanların genellikle bazı ortak ilgi alanları vardır ve birbirlerinin tutkuları, faaliyetleri hakkında genel bir bilgiye sahip olurlar."

Eve'in göğsüne suçluluk duygusu saplandı. "Roarke, bak "

"Sus Eve." O bunu öylesine tatlı bir ifadeyle söylemişti ki Eve sustu. "Clarissa'nın Apollo ve Rowan ile yakın bağları vardı, ben de geriye doğru B. Donald'la ilgili bazı kontroller yaptım. Artemis Cemiyeti'ne yapılan büyük rakamlardaki şüpheli yardımlar dışında, özel olarak bir şey bulamadım."

"Bu da başka bir Yunan tanrısı mı?"

"Evet, Apollo'nun da ikizi. Bankalarda buna dair herhangi bir veri bulabileceğimizi sanmıyorum. Ancak bir nesil geriye doğru baktığımda, B.D.'nin babası E. Francis Branson'ın bu organizasyona büyük miktarda yardımda bulunduğunu buldum. CIA'in dosyalarına göre o James Rowan'i tanımakla kalmamış onunla beraber de çalışmış." "Peki Bransonlar ve Rowanlar arasındaki bağlantı ne? Branson Apollo ile yetişmiş, Clarissa da öyle. Onlar bir araya getirilmişler ve aynı yolda ilerlemeye devam ediyorlar. Biz sadığız." Eve iç çekti. "Teşekkürler."

"Bir şey değil. Eve nasıl bir risk almak üzeresin?"

"Bana geriden destek verilecek."

"Benim sorum bu değildi."

"Başa çıkamayacağım bir şey değil. Yardımın için minnettarım."

"Her zaman."

Birçoğu saçma olan kelimeler Eve'in boğazında tıkanı. Feeney kapıdan içeriye başını uzattı. "Harekete geçmeliyiz Dallas."

Roarke'a yarım ağız gülümseyerek, "Evet, haklısın. Ben orada olacağım. Sorumluluk yüklenme vakti," dedi Eve. "Akşama görüşürüz."

"Benim olana iyi bak teğmen."

Bağlantıyı keserken Eve yeniden gülümsedi. O, Roarke'ın senetleri kastetmediğini biliyordu.

Eve Büyük Merkez İstasyonu'ndaki itişip kakışan kalabalığın arasında ilerlerken, geriden izlendiği halde, yalnız ve korunmasız hissetmekten alıkoyamadı. Yüzlerini tanıdığı bazı polisler gördü. Eve'in gözleri onların, polislerin gözleri de onun üzerinde ilgisizce dolaştı.

Başının üzerindeki hoparlörlerden, gelen ve giden araçların anonsları yapılıyordu. İnsan toplulukları linklerin başında sıralanmış, evlerini ve sevgililerini arıyorlardı.

Eve hızlı adımlarla onları yürüyerek geçti. İki blok ötedeki gözetim kamyonetinde olan Feeney, onun kalp atışlarının sakın ve muntazam olduğuna dikkat etti.

Eve, soğuktan içeriye giren dilenciler gördü, bir süre içinde güvenlik görevlilerince kabaca dışarı atılacaklardı.

Satıcılar kâğıda ve diske basılmış gazeteler, ucuz armağanlar, sıcak içecekler ve soğuk bira satıyorlardı.

Yürüyen merdivene binmek yerine normal merdivenlere yöneldi Eve ve kontrol noktasına doğru ilerledi. Saçını geriye atarmış gibi yaparak kolunu yukarı kaldırdı ve saatinin içine doğru fısıldadı.

"Kontrol noktasına gitmek için giriş katından ayrılıyorum. Henüz bir bağlantı yok."

Eve zeminin titrediğini hissetti, bir tren istasyonu yırtarak geçerken kurşun gibi ses çıkardı.

Eve peronda durdu, bir eliyle sıkıca bavulu tutuyordu. Eğer adamlar onunla burada karşılaşılırsa, taşıtlarını bekleyen kalabalığı avantaja çevirebilirlerdi. Biri onun işini bitirirken, diğeri çantayı ele geçirirdi. Kargaşa arasında kaybolup giderlerdi.

Eve, Clarissa'nın bunu böyle yapacağını düşünüyordu. O oyunu bu şekilde oynardı.

Eve gözünün kenarından, parlak sarı ceket, mavi ayakkabıları, kayak şapkasıyla bekleme alanında bir bankın üstünde oturmuş bilgisayar oyunu oynayan McNab'i gördü.

Eve, adamların şu anda kendisini gözden geçirdiklerini hayal etti. Onlar Eve'in silahlı olduğunu görecektlerdi ama bunu zaten bekliyor olmalıydılar. Eğer şanslıysa ve Feeney başarılı olduysa, onlar izleyici aygıtı fark edemeyeceklerdi.

Eve'in arkasında duran umumi link yüksek ve tiz bir sesle çalmaya başladı. Hiç tereddüt etmeden Eve geriye dönüp, aramayı cevapladı. "Dallas."

"Queens'e giden gelecek olan ilk trene bin. Bileti araçtan al."

Bu defa kol saatine karşı, "Queens," diyerek tekrarladı Eve. Arayan çoktan bağlantıyı kesmişti. "Bir sonraki tren geliyor," diye ekledi Eve.

Arkasını döndü, gürültü başladığı sırada raylara doğru ilerledi. McNab bilgisayar oyununu cebine koyup Eve'in arkasından harekete geçti. McNab'in iyi bir takipçi olduğunu düşündü. Hiç kimse ondan daha az polise benzeyemezdi.

Kulaklıklarını takmış, müzik dinliyormuş gibi başı ve omuzlarıyla hafifçe dans ediyordu.

McNab'ın bedeni Eve'in yanında bir siper gibi duruyordu.

Trenle birlikte yer değiştiren hava onların üstüne esti. Trenin çıkardığı ses titreyerek kesildi, insanlar birbirlerine çarparak içeri girmeye çalıştı.

Eve oturacak bir yer bulmak için uğraşmadı, bir güvenlik askısını sıkıca tuttu. Ayaklarını yerleştirdi ve kalkışa hazırlandı.

McNab sıranın sonuna sıkıştı, nefes almış gibi usulca şarkı söylüyordu. Eve, Mavis'in şarkılarından birini tanıdığı anda neredeyse gülümseyecekti. Queens'e yolculuk kalabalıktı, sıcak ve ne mutlu ki kısa sürmüştü. Eve bu kısa gezintide, ofiste çalışan dul kadınlar gibi ömrünü halk taşıtlarında geçirmeye mahkum olmadığı için şükran duydu.

Perona ayak bastı. McNab gözünü kırpmadan onun yanında ilerleyerek istasyona doğru yöneldi.

Daha sonra adamlar Eve'i Bronx'a, oradan da Brooklyn'e yolladılar. Ardından Long Island'a gönderip Queens'e geri döndürdüler. Eğer bir tane daha taşıta binmek durumunda kalsaydı, Eve kollarını açıp laserli bir patlayıcı için yalvaracaktı.

Sonra Eve onların yaklaştıklarını gördü. Biri soldan, diğeri sağdan geliyordu. Aklından Tamirci'nin tanımı geçti ve bu adamların onun teslimatlarını yapıp, işini bitirenler olduğuna karar verdi.

Eve, bu iki adamın kısıkaç gibi onu saracaklarını fark ederek yorgun insan kalabalığının dışına doğru çekti kendi.

Adamlar hiç şans tanımıyorlar, diye düşündü Eve. Biri çevirerek ceketini açıp polis etiketli patlayıcıyı gösterirken, bu adamların da esir almak niyetinde olmadıklarını anladı.

Eve kasıtlı bir biçimde arkasında duran adama çarptı, dengesini sağlamaya çalışır gibi yaparak bir elini kaldırdı, "irtibata geçildi. İki kişiler. Silahlılar."

"Teğmen." İçlerinden biri elini Eve'in koluna savurdu. "Ben ödemeyi alacağım."

Eve onun arkasından yön vermesine izin verdi. Bu bir insan değildi, Eve keskin bir bakışla bunu fark edebildi. Tamirci bunda da haklıydı. Onlar droidlerdi. Onların kokularını bile alamıyordu.

"Ödemeyi ben hedefi öğrendikten sonra alacaksınız, bu onaylanmıştı. Anlaşma bu."

Adam gülümsedi. "Yeni koşullar. Biz ödemeyi alacağız, ortağım bulunduğun yerde seni ikiye bölecek ve davanın bir kutlaması olarak hedef yok edilecek."

Eve, McNab'ın hızla yürüyen merdivenden aşağıya doğru indiğini gördü. McNab başparmağını yukarı kaldırarak hedefin belirlendiğini işaret etti. Eve droide dişlerini göstererek, "Ben bu koşullardan hoşlanmadım," dedi.

Eve geriye doğru zıplayıp çantayla arkasındaki droidin dizlerine vurdu. Ani bir manevrayla adamı ayak bileğinden yakaladı, bu sırada adam silahını ateşlemişti. Patlama ile adamın ortağının göğsünde yumruk büyüklüğünde bir delik açıldı.

Etraftaki insanlar korunmaya çalışırken bağırmaya başladılar, Eve doğrulup parmaklarıyla adamın silahı tutan elini

sıktı ve çevirdi. Sonraki patlama betona isabet etti, Eve'in saçını birazcık yakabilecek kadar yakındı bu. Feryatları, tökezleyen adımları ve gürleyerek gelen trenin sesini duyabiliyordu.

Eve ağırlığını geriye doğru vererek droidin kendisiyle beraber yere düşmesini sağladı. İnsanları bowling lobutları gibi devirerek yuvarlanmaya başladılar.

Eve kendi silahına ulaşamıyordu, adamınki ise panik halde kaçışan insanlar arasında kaybolmuştu. Eve'in kulakları gürültüden çınılıyordu ve zemin korkunç bir sesle sarsılıyordu. Droid doğruldu, birden elinde keskin ve gümüş gibi bir şey parladı.

Eve geriye sıçradı, bacaklarının üstünde doğruldu ve ayağıyla adamın kasığına vurdu. O, bir erkek gibi bükülmedi ama geriye doğru sendeledi, kolları dengede durabilmek için hızla döndü. Eve ayaklarının üzerinde sallanarak adamı yakalamak için çılgınca atıldı ama kaçırdı.

Adam rayların üstüne yuvarlandı, sonra trenin silik gümüş görüntüsünün altında kayboldu.

"Tanrım, Dallas, sana yetişemedim." McNab nefes nefese, yüzü kızarıp şişmiş bir halde onu kolundan kavradı. "Yara aldın mı?"

"Hayır. Allah kahretsin, benim onlardan birine çalışır durumda ihtiyacım vardı. Şimdi bizim için kullanılmaz haldeler. Temizlik ve kalabalığı kontrol altına almak için irtibata geç. Hedef neredeymiş?"

"Madison Square Garden, bizimkiler şu anda orayı boşaltmaya ve bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyorlar."
"Hadi, şu lanet olası Queens'ten gidelim."

19. BÖLÜM

İlk bomba, Madison Square Garden'in üst kattaki B bölümünde tam olarak 08:43'te patladı. Burada, şiddetli bir çekişmeye sahne olan, Rangers ve Penguins takımları arasındaki hokey maçı oynanıyordu. Maçta hiç sayı olmamıştı, sadece savunma esnasında Rangers'ın savunma çizgisindeki oyuncu yaralanmıştı. Burnunda ve ağzında çok kanaması olduğu için götürüldüğünden, bomba patladığında adam acil servise henüz getirilmişti.

New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı, patlayıcıları fark ettiğinde hızla hareket etmişti.

Oyun durdurulmuş ve sahanın boşaltılacağına dair duyuru yapılmıştı.

Bu durum yuhalamalarla ve küfürlerle karşılanmıştı, Rangers taraftarları stadyuma tuvalet kâğıtları ve bira kutuları fırlatmıştı.

New Yorklu fanatikler hokey maçlarını ciddiye alırlardı.

Her şeye rağmen güvenlik birimleri stadın büyük çoğunluğunu tahliye etmede başarılı oldu. Bu felaket sadece beş polis ve on iki sivilin yaralanmasıyla atlatıldı. Saldırı ve ahlak dışı davranışlarından ötürü dört kişi tutuklandı.

Stadın altında yer alan Pennsylvania İstasyonu'na yaklaşmakta olan trenlerle taşıtların yönleri değiştirildi ve yolcular tahliye edildi.

En iyimser memurlar bile buraya sığınan her bir dilencinin ve sarhoşun dışarı çıkarılabileceğine inanmıyordu. Ancak bomba patlayıp, çelikle tahta yağdığında ve tribünde 528'den 530'a

kadar uzanan koltuklarda oturanların parçaları etrafta uçuşmaya başladığında insanlar olanları çabucak kavradılar.

Eve olay yerine geldiğinde, büyük ve eski bina sanki insan kusuyormuş gibi görünüyordu.

"Ne yapabiliyorsan yap," diye haykırdı McNab'e, "ama insanları buradan uzaklaştır."

"Ne yapıyorsun sen?" McNab cıglık ve siren sesleri arasında Eve'e bağırdı, onu yakalamaya çalıştı ama parmakları ceketinden kaydı. "Oraya içeri giremezsin. Tanrım, Dallas!"

Ancak Eve çoktan iterek, yumruklayarak ve yararak kaçışan insanların arasından ilerlemeye başlamıştı bile.

Eve kaçmak için çılgınca koşuşturanlardan ve kapılardan kurtulmak için mücadele ederken, öyle sert çarptı ki kulakları çınladı.

En yakın merdivenlere doğru fırladı, güvenlik için koltukların üzerinden atlayan insanların arasından çıktı. Yukarıda, bir cankurtaran ekibinin birçok ufak çapta yangını etkili bir şekilde söndürdüğünü görebiliyordu.

"Malloy!" Eve haberleşme cihazının içine doğru bağırdı. "Anne Malloy. Bana yerini bildir."

Kulaklarında cansız bir ısıklık, kelimeler kesik kesik duyuluyordu. "Üç... temizlendi... tarama yapıldı on... "

"Yerinizi bildirin," diye tekrarlardı Eve. "Bana nerede olduğunuzu söyleyin."

"Ekipler dağılın..."

"Kahretsin, Anne! Bana yerini bildir. Burada çaresizim."

Eve, insanların dışarı çıkmak için birbirleri üzerinden tırmanarak geçmelerini izlerken, çaresiz olduğunu düşü-

nüyordu. İleri doğru hızla fırlayan bir çocuk gördü, çocuk dışarı savrulduğunda yüzü buza çarptı.

Eve yeniden şiddetle küfretti, merdiven tırabzanından atladı. Elleri ve dizleri üstüne düştü, sonra da buzda sert bir şekilde kaydı. Eve çocuğu gömleğinin yakasından kavradı ve paniğe kapılarak kaçışan kalabalıktan uzağa sürükledi.

"Burası tamam." Anne'in sesi şimdi daha net geliyordu. "Boşaltma işleminde son durum."

"Bunu söyleyemem. Lanet olsun, burası akıl hastanesi gibi." Eve bir elini yüzüne bastırды, telsize kan bulaşmıştı.

"Buraya kadar yüzde ellisi temizlendi. Belki de daha fazlası. Penn'deki ekiple bağlantı kuramadım. Sen hangi cehennemdesin? İkinci bölüme doğru ilerliyoruz. Penn'in altındaki kattayım. Bu sivilleri dışarı çıkarın."

"Bende yaralı bir çocuk var." Eve kolunun altından çocuğa bir bakış attı. Çocuk kâğıt gibi beyazdı, alnında bebek yumruğu büyüklüğünde bir şiş vardı ama nefes alıyordu. "Onu teslim edip döneceğim."

"Onu dışarı çıkar Dallas, saat işliyor."

Eve ayağa kalkmaya çabaladı, kayıyordu ama acemice de olsa tırabzanı yakaladı. "Adamlarını dışarı çıkar Malloy. Harekâtı durdur ve dışarı çıkın hemen."

"Altı temizlendi, gidilecek dört yer daha var. Kalmak zorundayız. Dallas burada kaybediyoruz."

Eve çocuğu omzuna itfaiyeci gibi yatırdı, kendini merdivenlerin üstüne çekti. "Anne onları dışarı çıkar. Hayatlarını kurtar, boş ver binayı."

Eve koltukların arasında insanların geride bıraktıkları çantaları, ceketleri ve yiyecekleri tekmeleyerek tökezledi.

"Yedideyiz, üçe doğru iniyoruz. Başarmak üzereyiz."

"Tanrı aşkına Anne. Kaldırın kışınızı."

"İyi bir tavsiye."

Eve teri gözlerinden atabilmek için gözlerini kırıştırdı ve Roarke'ı çocuğu omuzlarından aşağı indirirken gördü.

"Onu dışarı çıkar. Ben Malloy'a bakmaya gidiyorum."

"Yapamazsın."

Yer titremeye başlamadan önce Roarke'ın söyleyebildiği tek şey bu olmuştu, arkalarındaki duvarın çatlayıp ayrıldığını gördü. Eliyle Eve'in elini tutuyordu.

Platformdan atladılar, donanımlı zırhları olan polislerin olduğu kapıya doğru koşmaya başladılar. Polisler itiyor ve sürüklüyor, hâlâ son sivilleri dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı. Eve patlamayı duymadan bir dakika önce kulak zarlarının kasıldığını hissetti.

Yanan alev duvarı arkalarından çarptı. Eve ayaklarının yerden ayrıldığını hissetti, başı ateşten ve gürültüden sersemlemişti. Ve hava dalgasının gücü onları kapıya doğru çarptı. Arkalarında sıcak ve sert bir şey gürültüyle düştü.

Şu anda hayatta kalmak öncelikli şeydi. Elleri sıkıca tutulu halde, yukarı tırmandılar ve kaya, cam ve çelik parçaları yağarken kör gibi ilerlemeyi sürdürdüler. Havada metal sesleri, çelik parçalanmaları ve ayrılan betonun gürültüleri vardı.

Eve bir şeye takıldı, bunun beli kalınlığında beton bir kargının altına sıkışmış bir beden olduğunu gördü. Ciğerleri yanıyordu, boğazı dumanla dolmuştu. Sonraki şiddetli

patlamalarla keskin cam parçaları yağmur gibi yağmaya başladı.

Eve'in görüşü netleştğinde, yüzlerce şoke olmuş suratı, tüten moloz yığınlarını ve sayılması gereken bir sürü cansız bedeni görebildi.

Sonra rüzgâr yüzüne soğuk ve sert bir biçimde çarptı. Artık hayatta olduklarının farkındaydı.

Eve ellerinin halen birbirine yapışık olduğunun farkında olmayarak, 'Yaralandın mı ya da bir yerini çarptın mı?' diye bağırdı Roarke'a.

"Hayır." Bir şekilde hâlâ bilincini yitirmiş çocuk Roarke'ın omuzlarındaydı, 'Ya sen?'

"Hayır, sanmıyorum... Hayır. Çocuğu tıbbi tedavi için götürmelisin," dedi Roarke'a. Nefes nefese bir halde duraksadı, geri dönüp gözlerini kırptırdı. Dışarıdan, bina az hasarlı görünüyordu. Kapıların olduğu yerde açılan yarıklardan duman dalgalanıyordu, sokaklar yanarak kömürleşen maddeler ve bükülmüş molozlarla karmakarışık olmuştu, yine de Madison Square Garden ayakta duruyordu.

"Onlar iki tanesi hariç hepsine ulaşmışlardı, yalnızca iki tane kalmıştı." Eve aşağıdaki istasyonu düşündü; trenleri, işyerleri ve evleri arasında gidip gelen insanları, satıcıları. Yüzündeki kırı ve kanı sildi. "Geri dönmeliyim, durumu öğrenmeliyim."

Roarke Eve'in elini sıkıca kendi elinin içinde tutuyordu. Roarke kapıdan dışarı doğru havaya fırladıkları sırada geriye bakıyordu. Ve görmüştü. "Eve, geri gidilecek bir şey kalmadı."

"Kalmış olmalı." Eve onu sarstı. "Adamlarım içerideydi.

İçeride insanlar vardı. Çocuğu tıbbi müdahale için götür Roarke. O kötü yara almış."

"Eve... " Roarke Eve'in yüzündeki ifadeyi gördü ve onu bıraktı. "Seni bekliyor olacağım."

Eve, küçük alev ve kaya parçalarından sakınarak tekrar sokağın karşısına geçti. Şimdiden o bloktan aşağı doğru neşeyle yansıyan yağmacıları gördü, camları kırıyorlardı. Bir üniformalıyı yakaladı, görevli onu sarsıp ona uzağa gitmesini söylediğinde Eve kimliğini çıkardı.

"Özür dilerim teğmen." Adamın yüzü ölü gibi beyazdı ve gözleri parlıyordu. "Kalabalığı kontrol edebilmek imkânsız."

"Birkaç birimi bir araya getirin, yağmalamayı durdurun. Çevredekileri geri çekmeye başlayın, güvenlik için birkaç algılayıcı aletle çalışın. Sen!" Eve başka bir üniformalıyı çağırdı. "Yaralıları için temiz bir alanda sağlık ekiplerini topla ve isimleri alınmaya başlansın."

Eve emirler vererek, yapılması gereken işleri başlatarak ilerlemeye devam etti. Binaya yaklaşmasına on adım kala, Roarke'ın haklı olduğunu farkına vardı. Ortada geri dönecek hiçbir şey kalmamıştı.

Eve, başı ellerinin arasında yerde oturan bir adam gördü, ceketinin üzerindeki parlak sarı çizgilerden onun Bomba ve Patlayıcı Bölümü'nden olduğunu anladı.

"Memur, teğmenin nerede?"

Adam yukarı doğru baktı, Eve onun ağladığını gördü. "Orada çok fazla insan vardı. Öyle çok insan vardı ki hepsi cehenneme gidip geri döndü."

"Memur." Nefesi takıldı, kalbi hızla çarpıyordu. Anne onları bırakmazdı. "Teğmen Malloy nerede?"

"O bizleri dışarı gönderdi, son iki tane kalmıştı. O bizi dışarı yolladı. Yalnızca o ve iki adamı kaldılar. Sadece iki bomba daha kalmıştı. Birine ulaştılar. Synder'ın kulaklıklardan sesi duyuldu, teğmen onlara alanı temizlemelerini söyledi. Onları götüren sonuncusu oldu. Son lanet bomba."

Adam başını eğdi, çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Dallas!" Feeney koşarak, nefesi kesilmiş bir halde geldi. "Kahretsin, buraya geldiğimde yarım bloktan fazla yaklaşamadım. Haberleşme cihazından hiçbir şey duyamadım."

Ama Feeney Eve'in kalp atışını izleyici aygıtı aracılığıyla duyabilmişti, yüksek ve güçlüydü, bu da onun aklını başında tutmaya yetmişti.

"Ahh, Tanrım." Feeney girişe bakarken, eliyle Eve'in omzunu sıkıca tuttu. "Yüce Tanrım."

"Anne. Anne içerideydi."

Eve'in omzunu tutan eli gerginleşti, sonra Eve'e sarıldı. "Ahh, kahretsin."

"Ben son dışarı çıkanlardan biriydim. Biz neredeyse kurtulmuştuk. Ona dışarı çıkmasını söyledim. Ona operasyonu durdurup çıkmasını söyledim. Beni dinlemedi."

"Onun yapması gereken bir işi vardı."

"Araştırma ve kurtarma ekiplerine ihtiyacımız var. Belki..."

Eve, bomba patladığında Anne'in herkesten daha çok bombaya yakın olacağını çok iyi biliyordu. "Bakmamız gerekiyor. Emin olmalıyız."

"Bunu ben hallederim. Sen bir tıbbi müdahale görsen iyi olacak Dallas."

"Bir şeyim yok." Eve nefesini içine çekip bıraktı. "Anne'in adresine ihtiyacım olacak."

"Burada ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağız, sonra ben de seninle gelirim."

Eve arkasını döndü, birbirine sokulmuş sarılan ve çömlen insanları inceledi. Binaya çok yakın olan arabaların enkazları kopmuş çelik parçaları altında ezilmişti.

Ve sokağın alt tarafındaki ulaşım istasyonunda, durum daha kötüydü. Hayal edilemeyecek kadar kötü.

Bunun sadece para için olduğunu düşünürken içinde bir ateş yükseldi. Bunun nedeni paraydı ve hiçbir nedeni olmayan bir fanatiğin hatırasıydı, Eve bundan emindi.

Eve, birilerinin bunun hesabını vereceğine dair yemin etti.

Roarke'ın yanına geri dönmeden önce bir saat geçmişti. Roarke orada duruyordu, tıbbi müdahale ekibine yaralıları araçlara taşımalarına yardım ederken ceketini rüzgarda dalgalanıyordu.

"Çocuk iyi mi?" diye sordu Eve.

"İyi olacak. Çocuğun babasını bulduk. Adam dehşet içindeydi." Roarke uzandı, Eve'in yanağındaki lekeyi sildi. "Sözler hafif kalıyor. Birçoğu dışarı çıkmaya çalışırken kargaşanın içinde ölmüş. Bir kısmı çıkabilmiş Eve. Binlerce kişinin olduğu stadyumdan çıkarılan ölü sayısı şu anda dört yüzün altında."

"Ben hayatları bu şekilde sayamam."

"Bazen yapabileceğin tek şey budur."

"Bu akşam bir dostumu kaybettim."

"Bunu biliyorum." Roarke ellerini Eve'in yüzünü tutmak üzere yukarı kaldırdı. "Çok üzgünüm bunun için."

"Onun bir eşi ve iki çocuğu vardı." Eve uzağa, gecenin içine doğru baktı. "Hamileydi." "Ahh, Tanrım." Roarke Eve'i kendine doğru çektiğinde o kafasını salladı ve gerhçekildi.

"Bunu yapamam. Kendimi bırakamam, yapamam. Gidip ailesine haber vermeliyim."

"Ben de seninle gelirim."

"Olmaz, bu bir polis işi." Eve ellerini kaldırıp gözlerine bastırdı ve bir süre öylece tuttu.

"Feeney ve ben bunu yapacağız. Ne zaman eve dönerim bilmiyorum."

"Şimdilik bir süre daha burada olacağım. Fazladan ele ihtiyaçları olacaktır." Eve başıyla onayladı ve gitmeye hazırlandı.

"Eve?"

"Efendim?"

"Çabuk gel. Buna ihtiyacın olacak."

"Evet. Evet, geleceğim." Eve Feeney'i bulmak üzere yürümeye başladı ve kendini Anne'in ailesinin hayatlarını kahredecek haberi iletmeye hazırladı.

Roarke iki saat daha yaralılar ve ağlayan insanlar için çalıştı. Yardım için kahve ve çorba getirtti. Cesetler alım kapasitesi çoktan dolmuş morga nakledilirken, Roarke Eve'i ve onun her gün ölümle yüzleştiğini düşündü.

Kan. Kayıplar. Eve bununla birlikte yaşıyordu.

Roarke binaya baktı, izler ve yıkıntılar her yerdeydi. Bu yeniden yapılandırılabilirdi. Bina taştan, çelikten, camdan oluşuyordu ve böyle şeyler zamanla, parayla, alın teriyle yeniden inşa edilebilirdi.

Buna benzer binalar almaya alışıktı. Semboller ve yapılar. Roarke bir beton parçasını almak için eğildiğinde bunun kesinlikle kar amaçlı olduğunu düşündü. İş için, zevk için. Ancak çocukluğunu çatısı akan, kırık camlı, küçük pis odalarda geçiren bir adamın neden kendini sahip olmaya, mülk almaya zorladığını anlamak için Mira ile tek bir seans yeterli olmamıştı. Korumak ve inşa etmek.

Roake, insanın noksan yanlarını telafi etme güdüsünün güce dönüştüğünü düşünüyordu.

Bu binanın eskiden olduğu gibi yerine konulabileceğini, yeniden inşa edilebileceğini görme gücüne sahipti. Parasını ve enerjisini bunun için ortaya koyacaktı, çünkü bunu bir tür adalet olarak görüyordu.

Eve ise ölümlerle ilgileniyordu.

Roarke uzaklaştı, karısını beklemek üzere eve gitti.

Eve gün ağarmadan önce üşütücü soğukta eve doğru arabasını sürüyordu. İlan tahtalarının ışıkları yanıp sönüyordu, o ana yola çıkarken titrekçe onu çevreliyordu. Bunu alın ve mutlu olun. Şunu görün ve heyecanla dolun. Buraya gelin ve şaşırın. New York durmaya hazır değildi.

Buhar sokak borularından dışarı çıkıyordu, mezarlık vardiyasında çalışan işçileri almak üzere gıcırdayarak duran büyük otobüslerden dışarı pompalanıyordu.

Birkaç fahişe çaresizlikten ve soğuktan sokaktan geçenlere laf atıyorlardı. "Seni uçurabilirim. Yirmilik, nakit ya da kredi, seni cennete götürmeye yeter."

Eve bir sarhoşun kaldırım boyunca sendelediğini gördü, şişesini tehdit edercesine sallıyordu. Bir grup genç yemek için paralarını denkleştirmeye çalışıyordu. Isı düştükçe, yemek fiyatları da artıyordu.

Serbest piyasa.

Aceleyle arabasını kaldırımın kenarına çekti, direksiyona kafasını yasladı. Eve tükenmenin eşiğine gelmişti ve düşünceleri yarış halindeydi, kırılğan hissediyordu.

Westchester'da ufak ama düzenli bir eve gitmiş, bir aileyi paramparça eden haberi vermişti. Bir adama karısının öldüğünü bildirmiş, bir daha geri gelmeyecek anneleri için ağlayan çocukları dinlemişti.

Ardından ofisine gitti ve raporlarını yazdı, onları dosyaladı. Çünkü bunun yapılması gerekiyordu, Anne'in kilitli dolabını bizzat kendisi temizledi.

Ve tüm bunlardan sonra, Eve şehrin etrafında arabayla gezebileceğini düşündü, ışıkları, insanları, işleri, ayaktakı mını gördükten sonra yaşıyor olduğunu... hissedecek, bunun farkına varacaktı.

Burası pisliği, parlaklığı ve nahoş yanlarıyla onun semtiydi. Fahişeleri ve kalpazanları, bıkkınlıkları ve bolluğuyla. Fler gergin kalp atışı onun damarlarında pompalanıyordu. '

Burası onundu.

"Bayan." Çirkin bir yumruk arabasının camına vurdu. "Hey bayan, çiçek almak ister misin?"

Eve camdan gözetleyen yüze baktı. On yıldır sabun yüzü görmediğine bahse girebilirdi.

Eve camını aşağı indirdi. "Çiçek almak ister gibi mi görünüyorum?"

"Bu sonuncusu." Adam dişsiz haliyle sırttı ve Eve'in gül olduğunu tahmin ettiği, acınacak derecede solmuş bir çiçek uzattı. "Sana iyi bir anlaşma öneriyorum. Bunun için beş dolar isterim."

"Beş dolar mı?" Eve onu başından savmaya çalıştı, aralarındaki camı yeniden kaldırdı. Sonra kendini ceplerini karıştırırken buluverdi. "Dört dolarım var."

"Tamam, iyi." Adam bozuklukları kaptı ve ayaklarını sürüyerek koşmaya başlamadan önce çiçekleri ona doğru itti.

"En yakın likör dükkânına," diye mırıldandı Eve, kaldırımdan camı açık bir halde uzaklaştı. Adamın nefesi şaşırtıcı biçimde pis kokuyordu.

Çiçek kucağında arabasını eve doğru sürdü. Evin kapısına yöneldiğinde Roarke'ın kendisi için ışıkları açık bıraktığını gördü. Gün boyunca gördüğü ve yaptığı her şeyden sonra, penceredeki karşılama ışıkları onu gözyaşlarına boğdu.

Eve sessizce içeriye girdi, ceketini tırabzana attı ve merdivenleri tırmandı. Buradaki koku tatlı ve sadeydi. Ahşap cilalı zemin parlıyordu. Eve, bunun kendisine ait olduğunu geçirdi aklından.

Eve, Roarke'ı kendisini beklerken gördüğünde olacakları çoktan zihninde sıralamıştı.

Roarke robdöşambırı üzerinde alçak sesle televizyon izliyordu. Nadine Furst haberleri sunuyordu, patlama alanının önünde

solgun ve öfkeli görünüyordu. Eve, eşinin çalışmış olduğunu fark etti borsa raporlarını kontrol etmiş ve aynı anda bir sürü işle ilgilenmişti, her ne yaptıysa hepsi yatak odasındaydı.

Budala gibi hissederek Eve çiçekleri arkasına sakladı. "Uyudun mu?"

"Biraz." Roarke Eve'e yaklaştı. Roarke, onun hafif bir dokunuşla patlayacakmış kadar gergin olduğunu düşündü. Gözleri morarmış ve kırılgan görünüyordu. "Senin dinlenmen gerek," dedi Roarke.

"Yapamam." Eve biraz gülümsemeye çalıştı. "Çok geçmeden geri dönmeliyim."

"Eve." Roarke ona yaklaştı ama hâlâ ona dokunmamış tı. "Kendini hasta edeceksin."

"Ben iyiyim. Gerçekten. Bu olay sona erdiğinde çökebilirim fakat şu anda iyiyim. Seninle konuşmaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ."

Eve onun etrafında yürüdü, çiçekleri iyice sakladı ve karanlığa bakakaldı. "Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Şu birkaç gün berbattı."

"Malloylar'a durumu haber vermek çok zor olmalı."

"Tanrım." Eve kaşını pencereye dayadı. "Polis aileleri bizi kapıda görür görmez her şeyi anlıyorlar. Onlar her gün bu ihtimalle yaşıyorlar. Bunu onların yüzlerinden anlayabilirsin, tüm o inkârı yani. Bazıları sadece orada öylece durup, başkaldırıp seni durdurmaya çalışır. Konuşmaya başlar, sohbet ederler ve evlerini gezdirirler. Sanki haberi vermeyecek olursan ya da söylemezsen, bu gerçek olmayacakmış gibi davranırlar. Sonra söylersin ve gerçek olur."

Eve geriye, Roarke'a doğru döndü. "Sen de bununla yaşıyor olmalısın."

"Evet." Roarke gözlerini Eve'in gözlerinden ayırmadan, "Sanırım biliyorum," dedi.

"Ben üzgünüm, bu sabah için özür dilerim. Ben... "

"Bunu zaten söylemiştin." Bu defa Roarke ona doğru ilerlediğinde, yalnızca elini yanağına koyarak ona dokundu. "Sorun değil."

"Bu önemli. Önemli bir sorun. Benim bununla başa çıkabilmem gerek, tamam mı?"

"Tamam, otur."

"Yapamam, bunu yapamam." Eve ellerini asabi bir halde yukarı kaldırdı. "Özellikle de beni altüst eden bütün bu şeyler içimdeyken."

"Öyleyse kurtul bundan." Roarke elini eşinin eli üstüne koyarak onu durdurdu ve çiçekleri kaldırdı. "Bu da ne?"

"Mutant güller. Bunları sana aldım."

Roarke'ın şaşırdığını görmek çok ender rastlanan bir şeydi, Eve neredeyse güldü. Roarke'ın bakışları onun bakışlarıyla buluştu, o yeniden çiçeklere doğru bakmadan önce memnun olmasını umdu Eve. "Sen bana çiçek almışsın."

"Ben bunun bir tür gelenek olduğunu düşündüm. Kavga etmek, çiçekler, barışmak."

"Eve sevgilim." Roarke saplarından tuttu. Tomurcukların kenarları siyahlaşmıştı ve soğuktan bükülmüşlerdi. Renkleri sarıya çalan mor ve hardal tonlarındaydı. "Beni büyüledin."

"Acınacak halde, öyle değil mi?"

"Hayır." Bu defa yanağını avucunun içine aldı ve elini saçında gezdirdi. "Bunlar harika."

"Eğer bunu bana satan adaminkine benzer bir kokusu varsa, bunu koklamasan iyi olur."

"Bu anı bozma," dedi tatlı bir şekilde Roarke, dudaklarını Eve'in dudaklarına dokundurdu.

"Bunu yapıyorum, yani her şeyi bozuyorum." Eve teslim olup onu sıkıca tutmadan yeniden geri çekildi. "Bunu bilerek yapmıyorum. Seni kızdırsa bile bu sabah söylediklerimde ciddiydim. Sık sık polislerin hayatlarını yalnız yaşamalarının daha iyi olduğunu düşünüyorum. Rahipler gibi, böylece eve kendileriyle beraber günahlarını ve kederlerini de sürüklemesler."

"Benim kendime ait günahlarım ve üzüntülerim var," dedi Roarke sakın bir şekilde. "Bu bir veya iki defa sana da yansıdı."

"Biliyorum, tüm bu olanlar seni kızdırabiliyor."

"Tanrım, Eve bu bana acı veriyor."

Eve'in dudakları aralandı, titreyerek tekrar kapandı. "Ben bunun olmasını istemiyorum." Buna neden olduğunu bilemezdi. Bunun sorunun bir parçası olduğunu fark etti. Kendi sorununun. "Ben senin gibi kelimeler kullanamıyorum. Böyle şeyler söylemeyi beceremiyorum Roarke. Hatta düşünemiyorum bile, ben senin bunları düşündüğünü gördüğümde kalbim duracakmış gibi hissediyorum."

"Seni bu denli sevmenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır. Böyle düşünmüyorum. Ben bunun imkânsız olduğunu düşünüyorum. Bana kızma."

Roarke'ın gözlerindeki o tehlikeli parıltıyı görünce aceleyle devam etti. "Henüz kızma. Bekle de bitireyim."

"Öyleyse bunu iyi yap." Roarke çiçekleri bir kenara koydu. "Çünkü bu beni hasta ediyor, duygularımı sana ispat etmekten yoruldum."

"Ben dengemi sağlayamıyorum." Eve bunu kabullenmekten, aklını kolayca başından alan adama söylemekten nefret ediyordu. "Şu anda kim olduğumun farkına vardım, bizim kimler olduğumuzun. Bazen ben sana bakıyorum ve sendeliyorum. Nefes alamıyorum, çünkü tüm bu duygular yükseliyor ve boğazımda tıkanıyor. Bununla ilgili ne yapabileceğimi bilmiyorum ve nasıl başa çıkabileceğimi de. Şunu düşünüyorum; onunla evliyim. Onunla neredeyse altı aydır evliyim ve öyle anlar oluyor ki o odaya girdiğinde kalbim duracaktı gibi oluyor."

Eve nefesini titreyerek bıraktı. "Sen benim hayatım boyunca başıma gelen en iyi şeysin. Hayatımdaki en önemli şeysin. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni ürkütüyor ve sanırım bununla ilgili bir seçme şansım olsaydı, bunu değiştirmezdim. Artık... kızabilirsin, bitirdim."

"Bunları söyleyerek beni çok mutlu ettin." Roarke Eve'e doğru ilerlerken gülümseyişini izledi. Elleri Eve'in omuzlarından sırtına doğru kaydı. "Benim de başka seçimim olmazdı Eve. Başka bir şans istemezdim."

"Biz kavga etmeyecek miyiz yani?"

"Sanmıyorum."

Eve, kocasının robdöşambrının bağını çözerken gözlerini onunkinden ayırmadı. "Seninle kavga edersem ihtiyacım olur

diye güç toplamıştım." Roarke başını eğip Eve'in alt dudağını ısırdı. "Bunu boşa harcamak yazık olur."

"Harcamayacağım." Eve yavaşça Roarke'ı geriye yatağa doğru itti. "Bugün şehrin etrafında arabayla gezindim, canlı hissediyorum." Roarke'ın üzerindeki kileri çekip çıkardı, dişlerini onun omzuna geçirdi. "Bunu sana göstereceğim."

Eve yatağa Roarke'ın üstüne yuvarlandı, dudakları ateş gibiydi. Bu çılgın enerji patlaması ona bu yatakta ilk kez birlikte oldukları anı hatırlattı. O gece Eve, önlemleri ve sınırlamaları bir kenara atıp Roarke'ın onu alıp sürüklemesine izin vermişti.

Şimdi de o ateşli ve tutkulu dudaklarıyla Roarke'ı sürükleyecekti. Bu ihtiyacı olan her şeydi.

Işık loştu ve başlarının üzerindeki pencereden Eve'in üstüne yayılıyordu. Roarke'ın görüşü belli belirsizdi, Eve'in kendisini kasıp kavurmasını seyrediyordu. Eve çevik ve ateşliydi, korkunç geceden kalma çizikler teninde zafer madalyaları gibi çiçek açmıştı.

Sevişirlerken Eve'in gözleri taştan bir şekilde ısıldıyordu. Eve yay gibi geriye kıvrıldı, hazla sevdiği adamı içine aldı. Roarke kalçalarını kavrayarak adını haykırdı ve onu alıp götürmesine izin verdi.

Roarke'ın üstüne yığıldığında, artık tamamen tükenmiş ve terden kayganlaşmıştı.

Roarke kollarıyla onu sardı. Eve'in yanağı Roarke'ın kalbinin tam üstündeydi.

"Uyu biraz," diye fısıldadı.

"Yapamam. İçeri gitmeliyim."

"Yirmi dört saattir uyumuyorsun."

Doğrulup otururken, "Ben iyiyim," diye yanıtladı Eve. "Neredeyse iyiden daha iyi hissediyorum. Buna uykudan daha fazla ihtiyacım vardı, gerçekten Roarke. Ve eğer yine boğazımdan aşağı bir sakinleştirici yuvarlamayı düşünüyorsan, bir kez daha düşün."

Eve, Roarke'ın üstünden yuvarlandı ve ayağa kalktı. "Çalışmam gerek. Eğer yorgun hissedersen, merkezde bir odada uyuklarım."

Eve üstüne giymek için Roarke'ın robdöşambrını aldı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Bir iyilik istemek için mükemmel bir zaman."

Eve ona bakıp gülümsedi. Roarke memnun görünüyordu. "Eminim. Her neyse, Zeke'in merkezde daha önce olduğu gibi sıkışıp kalmasını istemiyorum ama onun bir süre daha gözetim altında kalmasını istiyorum."

"Onu buraya gönder."

"Ahh... eğer senin arabalarından birini alacak olursam, benimkini burada bırakabilirim. Hem arabam üstünde çalışmak Zeke'i oyalar."

Roarke başını çevirdi. Onun gözlerine baktı. "Bugün herhangi bir kundaklama ya da patlamaya dahil olmayı planlıyor musun?" "Bunu asla bilemeyiz."

"Herhangi birini alabilirsin ama 3X2000'i alma. Onu sadece bir kez kullandım."

Eve, erkekler ve oyuncakları hakkında bazı yorumlarda bulundu ama Roarke'ın keyfi yerindeydi ve üstünde durmadı.

20. BÖLÜM

Sevgili Yoldaş,

Biz Cassandra'yız.

Biz sadığız.

Eminiz ki liberal medya kuklalarının New York'taki olaylarla ilgili haberlerini izliyorsundur: Onların ağlamalarını, inlemelerini dinlemek bizi hasta ediyor.

Ülkeyi demir bir yumruğun esaretimle tutan, gözü kararmış fırsatçı bir toplumun değersiz sembollerini yok edişimizden dolayı kınanmaktan hoşnut değiliz.

Onların sorunlar karşısındaki tek boyutlu ve tahmin edilebilir direnişleri bizi kızdırıyor.

Onların inançları nerede? Onların anlayışları nerede?

Onlar hâlâ bizim ne olduğumuzu ve otılar için ne ifade ettiğimizi anlamıyorlar.

Bu akşam biz tanrıların öfkesiyle saldırdık. Bu akşam itişip kakışan hainleri izledik. Ancak bu yapabileceklerimizin yanında hiçbir şey değildi.

Mevcut koşullar ve kaderi nedeniyle bizim düşman addettiğimiz kadın, güçgösterimize rağmen çetin biri olduğunu bize ispatladı. O yetenekli ve güçlü biri, zaten biz de daha azıyla tatmin olmazdık. Onun yüzünden büyük miktarda maddi kaybımız olduğu doğru ve senin bu durumu, derhal kontrol altına almamızı beklediğini de biliyoruz. Buttun için endişelenme. Mali durumumuz gayet iyi durumda ve biz bu gaflet içindeki şehri temizleyene kadar mücadele edeceğiz.

Onun başladığı şeyi tamamlayacağımıza inanmalısın. Davaya olan inancın ve sorumluluğunla ilgili tereddüt etmemelisin. Yakında, pek yakında, bu yozlaşmış ve sümsük devletin en değerli sembolü çökecek Bu iş tamamlandığında, onlar bunun hesabını ödeyecekler.

Biz setlinle kırk sekiz saat içerisinde yüz yüze görüşeceğiz. Gerekli evrak düzenlendi. Savaş sürecektir ve kazanılacak, biz bunu bizzat sonlandıracağız. O bunu umardı. O bunu isterdi.

Sevgili yoldaş bir sonraki aşama için hazırlıklı ol. Zaferimizi kutlamak ve yeni cumhuriyetimizi sahneye koymak için, bizi bu yola hazırlayan kişiye kadeh kaldırmak için yakında seninle birlikte olacağız.

Biz Cassandra'yız.

Peabody hızlı adımlarla konferans odasına doğru ilerledi. Zeke'in yanından az önce ayrılmıştı ve anne babasıyla yaptıkları link görüşmesi nedeniyle biraz keyifsizdi. Her ne kadar ikisinin de kendilerince farklı nedenleri de olsa, her ikisi de anne ve babasına uzak durmaları için baskı yapmışlardı.

Zeke ailesinin onu şu şartlar altında görmesi düşüncesine dayanamazdı. O hücrede tutulmuyordu, ancak buna çok yakındı.

Peabody kendi yöntemiyle kardeşini temize çıkarmaya ve onun hayatını yoluna koymaya kararlıydı.

Ancak annesi ağlamamak için çabalamış, babası ise afallamış ve çaresiz görünüyordu. Peabody uzun bir süre daha onların yüzlerinin şeklini aklından çıkaramayacaktı.

Alışmanın buna çare olacağına karar verdi. O yalancı Clarissa'yı ortaya çıkarıp sonra da onun o ince boynunu bir dal parçası gibi koparmak istiyordu.

Peabody odadan içeri girip McNab'i gördüğünde, kolalı üniformasının altında şiddet patlamaya hazırdı.

Onu görünce düşünebildiği tek şey hayal kırıklığı oldu ve doğruca OtoAşçı'ya doğru yürüdü. "Erkencisin."

"Senin de öyle olacağını düşündüm." McNab ne yapmayı amaçladığını tahmin etmişti ve kapıyı kapatarak bunun için ilk adımını atmış oldu. "Beni hiçbir açıklama yapmadan hayatından çıkaramazsın."

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Biz seninle sevişmek istedik, birlikte olduk. Yaptık ve bitti. Laboratuvar raporları geldi mi?"

"Bence bitmedi." Bitmiş olmalıydı, McNab böyle olması gerektiğini biliyordu. Ama o günlerdir bu ciddi yüzü ve şaşırtıcı biçimde harika vücudu düşünüp durmuştu. Haftalardır. Belki de aylardır. Bunun ne zaman olup biteceğini o söylemeliydi.

"Aklımda senin egondan çok daha önemli şeyler var McNab." Peabody düşünceli bir halde kahvesinden bir yudum aldı. "Altı aylık dişçi randevum gibi."

"Daha iyi bir mazeret bulana kadar, neden o faydasız hakaretlerini kendine saklamıyorsun? Bunlar işe yaramıyor. Seni altıma aldım."

Peabody onun üzerinde, etrafında ve içinde de olduğunu geçirdi aklından. "Geçmiş zaman."

"Neden?"

"Çünkü olması gereken bu."

McNab bir adım daha yaklaştı, fincanı Peabody'nin elinden çekti ve masaya vurarak koydu. "Neden?"

Peabody'nin kalbi çarpmaya başladı. Kahretsin, kendisinin hiçbir şey hissetmemesi gerektiğini düşünüyordu. "Çünkü ben öyle olmasını istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü eğer seninle sarmaş dolaş olmasaydım, Zeke'in yanında olabilecektim. Eğer onunla beraber olsaydım, biraz önce aileme teğmenimin onu cinayet suçundan aklamaya çalıştığını söylemiş olmayacaktım."

"Bu senin suçun değil. Benim de değil." McNab'in cesaretini kırarak şekilde Peabody'nin nefesi tıkanmaya başlamıştı. "Bu Bransonlar'ın suçu. Ve Dallas onun bundan etkilenmesine izin vermeyecektir. Buna inanmalısın Dee."

"Ben onun yanında olmalıydım! Seninle birlikte değil, onun yanında olmalıydım."

"Sen benimle birlikteydin." McNab onun kolunu tuttu, hızlı ve şaşırtıcı bir biçimde onu sarstı.

"Bunu değiştiremezsin. Ben senin benimle birlikte olmanı istiyorum. Lanet olsun, Dee benim seninle işim bitmedi."

McNab'in kontrol edemediği öfke, tutku ve şaşkınlık birbirine karıştı, onu öpmeye başladı. Peabody umutsuzlukla belli belirsiz inledi, aynı kuvvetli öfke, istek ve bocalama ile McNab'i öpmeye başladı.

Eve içeri girdi, gördükleri karşısında donakaldı. "Tanrım."

Onlar birbirlerini emmekle öyle meşguldüler ki onu duymadılar.

"Hey!" Eve parmaklarını onların gözden kaybolacaklarını umarak gözlerine bastırdı. Elbette böyle bir ihtimal yoktu. "Kesin şunu." Eve ellerini ceplerine sokarak McNab'in ellerinin

yardımcısının kalçasında kenetlenmiş olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalıştı.

"Size şunu kesmenizi söyledim!"

Bu haykırış yerine ulaştı. Nihayet sıçrayarak birbirlerinden ayrıldılar. McNab bir sandalyeye çarparak onu devirdi, sonra Eve'e sanki daha önce onu hiç görmemiş gibi bakakaldı.

"Aaa."

"Ağzını kapalı tut," diye uyardı Eve McNab'i. "Senden tek kelime bile çıkmayacak. Otur ve kapa çeneni. Peabody lanet olsun, neden kahvem yok?"

"Kahve." Afallamış bir halde ve kalbi deli gibi atarken Peabody gözlerini kırptırdı. "Kahve mi?"

"Hemen." Eve OtoAşçı'yı gösterdi, ardından kol saatine bakarak imada bulundu. "Şu anda görev başındasın. Az önce burada olan her şey, sizin mesai dışı özel zamanlarınızla ilgili. Anlaşıldı mı?"

"Bundan emin olabilirsiniz. Teğmen, dinleyin... "

"Kapa çeneni, McNab," diye emretti Eve. "Herhangi bir tartışma, açıklama veya özel zamanlarınızdaki faaliyetlerinize dair imalar istemiyorum."

"Kahveniz efendim." Peabody kahveyi masaya koydu ve McNab'e ürkütücü bir uyarı bakışı attı.

"Laboratuvar raporları nerede?"

"Onları şimdi kontrol edeceğim," dedi Peabody içi rahatlayarak ve aceleyle bir sandalyeye oturdu.

Feeney içeri girdi. Gözlerinin altındaki torbalar neredeyse burnuna kadar sarkmıştı. Onu görünce Peabody ayağa kalkıp daha fazla kahve hazırladı.

Feeney dalgın bir halde başını sallayarak teşekkür etti. "Acil durum ekipleri, Malloy'un son bulunduğu yer olarak bilinen, son patlamanın olduğu alana kadar temizleme işini halletmişler." Boğazını temizleyip kahve fincanını kaldırdı ve içti. "Koruyucu katman yerinde gibi görünüyordu ama patlama her şeyi yok etmiş. Adamlar bunun çok hızlı meydana gelmiş olabileceğini söylüyorlar."

Bir süre kimse bir şey konuşmadı, sonra Eve ayağa kalktı. "Teğmen Malloy çok iyi bir polisti. O işini yaparken ve adamlarına güvende olabilecekleri süreyi tanımaya çalışırken öldü. Onun ölümünden sorumlu olan insanları bulmak ve onları yakalamak bizim görevimiz."

Eve getirdiği dosyayı açtı, iki fotoğraf çıkarıp bunları yerine yerleştirmek üzere panele doğru ilerledi.

"Clarissa Branson, diğer adıyla Charlotte Rowan. B. Donald Branson," dedi Eve, parlak ve soğuk bakışlarla arkasını döndü. "Bu iki kişi hapse tıkilana ya da ölene dek bize durmak yok. Laboratuvar raporları sende Peabody. McNab, Monica Rowan'ın link bağlantısıyla ilgili raporu istiyorum. Feeney, senden Zeke ile bir kez daha görüşmeni istiyorum. Belki sen görüştüğünde benim gözümünden kaçan bir şeyler bulabilirsin. Zeke, izlememiz gereken yolu belirleyecek bir şeyler duymuş ya da görmüş olabilir."

"Ben bununla ilgilenirim."

"Ayrıca Lisbeth Cooke ile de bir görüşme daha yapmanı istiyorum. Eğer zaman ayırıp onun evine gidebilir ve cana yakın bir dinleyici gibi davranabilirsen, muhtemelen ondan daha fazla şey öğrenebilirsin."

Feeney, "O çok ağlar mı dersin?" diye sordu.

"Olabilir."

Feeney içini çekti. "Öyleyse fazladan mendil almalıyım."

Eve ekibindekilerin yüzlerini inceleyerek, "İz bırakacaklar," diye sürdürdü sözlerini. "Yeraltında gittikleri yerde, bundan sonra yapacaklarında ve bir sonraki hedefleri seçtiklerinde olacak bu. Şimdi bizim Apollo'nun yaptıklarını incelediğimizi biliyorlar ve muhtemelen Clarissa'nın James Rowan'ın kızı olduğunu anladığımızı da biliyorlardır."

Eve panele doğru yürüdü, başka bir fotoğraf ilişti. "Bu Charlotte Rowan'ın annesi. Ben onun ölüm cezasının uygulanması için kendi kızının emir verdiğine inanıyorum. Eğer bu doğru ise, buradan karşımızda soğukkanlı ve akıllı bir katil olduğunu çıkarıyorum. Ellerini kana bulaştırmayı umursamayan usta bir oyuncu bu. Yüzlerce insanın ölümünden sorumlu olduğu terörist aktiviteler düzenledi ve uyguladı."

"Kadın yeniden öldürme konusunda tereddüt etmeyecektir. Onun ne vicdanı ne de ahlakı var. Otuz yıl önce ölen bir adam dışında kimseye sadakati yok. Dürtüleriyle değil ama hesaplayarak iş yapan bir yaratık. Otuz yıldır şu anda başarmaya çalıştığı şeyi planlıyordu. Ve şimdiye kadar da bizi fena benzetti."

McNab, "Sen ona ait iki droidin aradan çıkardın," diye dikkat çekti. "Ve kadın senetleri elde edemedi."

"İşte bu nedenle tekrar saldıracak ve bu defa daha sert olacak. Para nedenin bir parçası ama tamamı değil. Gururlu ve bir misyonu var." Eve bir parmağıyla fotoğrafa dokunarak, "O henüz misyonunu başarıyla sonuçlandırmadı. Onunla iş ya da

anlaşma yapılamaz, çünkü bir yalancı, ayrıca Tanrı rolünden kesinlikle hoşlanıyor. Öyle ki kendi söyledikleri yalan bile olsa onlara inanıyor."

"Bizim hâlâ tarayıcılarımız var," diye işaret etti McNab. "Ve bunları kullanacağız. Bomba ve Patlayıcı Bölümü'nde görev dağılımına yönelik yeni bir örgütlenme olacak, ayrıca ekip Anne için tazminat isteyecektir."

"Laboratuvar sonuçları teğmen." Peabody bir kopyasını uzattı. "Bransonlar'daki şömineden alınan kan, deri ve saç örnekleri B. Donald Branson'ın DNA'sı ile eşleşiyor."

Eve bunları alırken, Peabody'nin gözlerinde beliren yeni endişeyi fark etti. "Bunları düşünecek kadar akıllı olmalılar. Kanı saklamışlardır, ayrıca Clarissa'nın karışıklığı temizlermiş gibi yaparken diğer örnekleri de saklayacak bir sürü vakti olmuştur."

McNab konuşmaya başladığında, Peabody başını döndürüp ona baktı. "Adamlar henüz bir ceset bulamadılar. Şu anda nehrin dibinde dalgıçlar var. İletişime geçirim tekrar."

Peabody'nin dudakları titrer gibi oldu ama o kontrol etti, sert bir şekilde başıyla onayladı. "Minnettar olurum."

McNab, "Maine bölümündekiler, bana Monica Rowan'ın evindeki haberleşme cihazıyla ilgili bilgi aktarımı yaptı," diye sürdürdü konuşmasını. "Onlar mutfakta frekans bozucu bir alet ve şifreli görüşmeler için bir aygıt bulmuşlar. Kadının link kayıtları bloke edilmiş. Bunu kaldıracam."

"Evet. Ben Branson'ın evine ve ofisine bakacağım. Herhangi bir gelişme olursa derhal bilgi istiyorum." Linki sinyal verdiğinde Eve hızla çıkardı. "Dallas."

"Sergeant Howard, Araştırma ve Kurtarma Ekibi'nden. Dalgıçlarım bir şey buldular. Sanırım bunu görmek istersiniz."

"Bana yerinizi bildirin. Hemen yola çıkıyorum" Eve McNab'e doğru baktı. McNab ayağa kalktığında Peabody ileri atıldı.

"Efendim, sizin beni araştırmanın bu kısmından uzak tutmak için nedeniniz olduğunu biliyorum. Ancak bu sebeplerin şu anda geçerli olduklarını sanmıyorum. Saygıyla, sizden yardımcınız olarak size eşlik etmeyi rica ediyorum."

Eve, parmaklarını kalçalarına vururken bunun üstünde düşündü. "Sen benimle bu şekilde konuşmaya devam edecek misin? Hep böyle tedbirli ve resmi olup uzun ve nazik cümleler kuracak mısın?"

"Eğer istediğim şeyi elde edemezsem, evet efendim."

"İyi bir gözdağına her zaman saygı duyarım," diye hüküm verdi Eve. "Benimlesin Peabody."

Rüzgâr kamçılıyor ve nehrin çirkin suyunu altüst ediyordu. Araştırma ekibinden birisi cesedin üzerini açarken, Eve kayalıklı ve çöp yığını içindeki rıhtımda iliklerine kadar üşümüş bir halde duruyordu.

"Eğer ki siz mekanik bir şey aramaya başlamamızı söylememiş olsaydınız, büyük bir ihtimalle günlerce bir ilerleme kaydedemezdik. Gene de şansımız varmış. Bu nehre insanların ne berbat şeyler boşalttıklarına inanamazsınız."

Adam Eve ile beraber çömeldi. "Bu kadar süre suda kalan bir şeye kıyasla iyi durumda. Hiç şişme ya da çürüme olmamış. Balıklar onu kemirmeyi denemişler ancak sentetikten bir şey çıkaramamışlar."

"Evet." Eve balıkların kemirdikleri yerlerdeki sıyrıkları ve çukurları görebiliyordu. Bir tanesi pes etmeden önce sol gözün üstünü iyice zorlamıştı. Yine de dalgıç onun yüzen bir "cisme göre iyi görüldüğünde haklıydı.

Bu şey B. Donald Branson'a benziyordu; pejmürde görünümüne rağmen, yakışıklı ve formdaydı. Eve parmak ucuyla cesedin kafasını çevirdi, ardından kafatasının arkasındaki muazzam hasarı inceledi.

"Onu aşağıda gördüğümde, tarayıcıların bozulduğunu düşündüm. Daha önce hiç bu kadar iyi bir droid görmemiştim. Droid olduğunu bilmesem onun gerçekten yeni ölmüş biri olduğuna inanabilirdim"

Bir şekilde bilek kısmındaki derinin koruyucu kaplaması parçalanacak kadar zedelenmişti, içindeki elektronik kısım ve mikroçipler açıkça görülüyordu.

"Tabii onu nehirden dışarı çıkarttığımızda ve onu aydınlıkta iyice incelediğimizde "

"İnsan olmadığı ortaya çıktı. Resimlerini çektiniz mi?"

"Ahh, emin olabilirsiniz."

"Kayıtları desteklemek için bazılarını alacağız. Sonra bunların torbaya konup mühürlenip laboratuvara gönderilmesini istiyorum. Tüm açılardan çek Peabody."

Eve doğruldu, kenara doğru ilerledi ve Feeney'i aradı. "Bu droidi laboratuvara gönderiyorum. Elektronik Dedektiflik Bölümü'nden birinin oraya gidip Dickhead'in ekibiyle birlikte çalışması gerekiyor: Droidin programının geriye dönük çalıştırılmasını istiyorum. Bunu halledebilir miyiz? Kaydı Zeke'in orada olduğu geceye tekrar alınabilir mi?"

"Olabilir. Çok hasarı var mı?"

Peabody kafatasındaki oyugu kayıtlara geçirirken eve geriye doğru bir göz attı. "Oldukça."

"Elimizden geleni yaparız. Bu Zeke'i kurtarır mı?"

"Bir droid öldürmeye karşı kanun yok. Zeke mülkiyete zarardan ceza alabilir ama Bransonlar'ın bu açıdan olayın peşinden gideceklerini sanmıyorum."

Feeney gülümsedi. "İyi iş başardın. Ona benim söylememi ister misin?"

"Hayır." Eve dönüp Peabody'ye baktı. "Bırak bunu kız kardeşinden duysun." Linkini cebine koydu ve Peabody'ye işaret etti. "Buradaki işimiz bitti, hadi gidelim."

"Dallas." Peabody yaklaştı, bir elini Eve'in omzuna koydu. "Buraya geldiğimizde korkmuştum. Senin yanılmış olabileceğinden endişe ediyordum. Zeke'in hapse gireceğini, bunun bedelini ödemek zorunda kalacağını sanıyordum."

"Şimdi sen ona bunu yapmak zorunda olmadığını söyleyebilirsin."

Eve konuşmaya fırsat bulamadan, "O bunu senden duymalı. Sen hiç yanılmadın," dedi Peabody. "Ve bu daha anlamlı olacaktır."

Zeke ellerini dizlerinin arasından sarkıtmıştı. Kendini bırakmış bir halde oturuyordu, sanki başkasına aitlermiş gibi ellerine bakıyordu.

Zeke, sanki ses bir başkasına aitmiş ve birden onun ağzından çıkıvermiş gibi usulca konuşarak, "Ben bunu anlamıyorum," dedi. "Sen onun tıpkı Bay Branson'a benzeyen bir droid olduğunu mu söylüyorsun?"

Eve ona doğru eğilerek, "Sen kimseyi öldürmedin Zeke," dedi. "Önce bunu kafana sok."

"Ama o yere düştü. Başını çarptı. Ortada kan vardı."

"Düşmeye programlandığı şekilde droid düştü. Ortada kan vardı, çünkü kan onun derisinin koruyucu tabakasının altına enjekte edilmişti. Branson'ın kanı. Bu oraya, senin onu öldürdüğünü düşünmen için konulmuştu."

"Neden? Ben üzgünüm Dallas ama bu sâdece çılgınlık."

"Bu oyunun bir parçası. Branson öldü ve cesedi onun çok korkmuş ve kötü muamele görmüş, şu anda kaçmış olan karısı tarafından uygun bir biçimde yok edildi. Onlar sakladıkları parayla istedikleri kişi olabilir, istedikleri yerde olabilirler. Biz bunu ortaya çıkarana kadar, daha fazla paraya sahip olacaklarını düşünüyorlardı. Tabii eğer biz olayı çözmeseydik."

"Adam Clarissa'ya vurdu." Zeke başını yukarı kaldırdı. "Ben bunu duydum... ben bunu gördüm."

"Bu bir gösteriydi, bir roldü. Birkaç yara bere, maçın tamamını kazanmak için ödenmiş bir bedel. Onlar daha önce de onun erkek kardeşinin ölümünü hazırlamışlardı. Şirketteki tüm nakit paradan faydalanabilmelilerdi. B.D. öldüğünde karısını döven, evliyken tecavüz eden biri olarak damgalanacağını umuyorlardı, böylece yeni hayatlarına başlayacaklardı. Ama onlar açık verdiler."

Zeke başını salladı, olanları anlamaya uğraşırken Eve aceleyle açıklamayı denedi. "Neden onun gibi bir adam karısını tek başına vakit geçirsin diye, sırf spa için batıya göndersin?"

Clarissa'nın bana söylediği kadarıyla adam ona ön kapıya bile çıkmayacak kadar güvenmiyormuş. Yine de o, Clarissa'ya seni

eve getirmesi için izin veriyor. Adam çılgın biçimde kıskançmış fakat karısıyla bütün gün aynı evde yakışıklı, genç bir adamın kalmasında sakınca görmüyor. Ve Clarissa sabah yataktan kalkmaya karar verip eşyalarını hazırlıyor. Bir droide kocasının cesedinden kurtulmasını emrediyor ve bunu senin kendisine bir bardak su getirmeye gittiğin sürede yapıyor. Dahası hepsi o şoktayken oluyor."

"Clarissa bu işe bulaşmış olamaz," diye fısıldadı Zeke.

"Bu oyunu oynamanın tek yolu bu. O, kendini dövdüğünü iddia ettiği bir adamla neredeyse on yıldır birlikte yaşıyor, kocasını daha yeni tanıdığı biriyle gitmek için terk etmeye hazır."

"Biz birbirimize âşık olduk."

"O hiç kimseye âşık değil. O seni kullandı. Üzgünüm."

"Sen biliyorsun." Zeke'in sesi alçaldı, acılı bir hal aldı. "Sen bizim birbirimiz için ne hissettiğimizi bilemezsin. Onun benim için ne hissettiğini."

"Zeke... "

Eve, Peabody'nin itirazını engellemek üzere basitçe parmağını yukarı kaldırdı. 'Haklısın Zeke. Senin ne hissettiğini bilemem. Ahcak senin hiç kimseyi öldürmediğini biliyorum. Seni sevdiğini söyleyen kadının, sana tuzak kurduğunu biliyorum. Aynı kadının, şu son bir haftada yüzlerce kişinin ölümünden sorumlu olduğunu biliyorum. Bunlardan biri benim arkadaşımdı."

Eve ayağa kalktı, Mavis içeri daldığında o da tam dışarı çıkmak üzere yürüyordu.

"Hey, Dallas!" Parlak bir gülümseme, buklelerindeki mor yansımalar, gözlerindeki şaşırtıcı bakır rengi gölge ile Mavis uçarcasına kollarını açarak koştu. "Ben döndüm."

"Mavis." Eve mutsuz bir halden gülünç bir duruma geçişe uyum sağlamaya çabaladı. "Ben senin önümüzdeki hafta döneceğini sanıyordum."

"O geçen haftaydı, şimdi önümüzdeki haftadayız. Dallas, ben herkesi kasıp kavurdum! Selam Peabody." Mavis'in gözleri Zeke'e döndüğünde yüzünü buruşturdu, gülen bakışlarını düşünceli bir hal aldı. Onun gibi mutluluktan dans eden biri bile, ondaki öfkeyi ve kederi hissedebilirdi.

"Ahh, kötü bir zamanlama mı?"

"Hayır. Bu harika oldu. Bir dakika dışarı gelir misin?" Eve başıyla ani bir hareket yaparak Peabody'ye Zeke ile ilgilenmesi için işaret etti ve Mavis'le birlikte ofisten dışarı çıktılar. "Seni görmek ne güzel." Mavis, hayrete düşüren tuhaf kostümüyle, sürekli değiştirdiği saçlarıyla ve kendiyle barışık haliyle mutsuzluk için mükemmel bir ilaçtı.

"Seni görmek harika." Eve Mavis'i kahkahayla güldürecek şekilde sıkıca kucakladı, o da Eve'i sakinleştirecek biçimde sırtını okşadı.

"Sen beni özlemişsin."

"Özledim. Ben gerçekten seni özledim." Eve geri çekilip, ona sırtıttı. "Şovunda muhteşemdin, değil mi?"

"Öyleydin, Gerçekten muhteşemdim." Dar koridor, Mavis'in hava tabanlı ayakkabılarının üstünde hızla üç daire çizerek dönmesine engel olamadı. "Yörüngeseldi, magazinseldi, mükemmelden de öteydi ve bir sonraki durağım Roarke'ın yanı

olacak. Ve seni, onu sert bir biçimde tam dudaklarından öpeceğim konusunda uyarmam gerektiğini düşündüm."

"Dilini kullanmak yok."

"Oyunbozan." Mavis buklelerini geriye doğru attı, başını eğdi. "Sen dayak yemiş gibi görünüyorsun, eriyip tükenmişsin. Tanrım, ölü gibisin."

"Teşekkürler, günümü neşelendirmek için tam da buna ihtiyacım vardı."

"Hayır, ben ciddiylim. Burada olan bazı şeyleri biliyorum, televizyon izlemeye pek vaktim olmadı ama insanların ne hakkında konuştuklarını anlayamadım. Şu Kent Savaşları'nın yeniden canlandığı zırvalığına inanmadım. Yani kim sokaklarda insanları havaya uçurmak ister ki? Neler oluyor?"

Eve gülümsedi ve bunu yapmakla bile kendini harika hissetti. "Ahh, bundan fazlası yok. Tükenmiş bir terörist grup, sembol haline gelmiş yerleri havaya uçuruyor ve milyonlarca dolar için şehre şantaj yapıyor. Birkaç droid beni öldürmek istedi fakat ben onları ortadan kaldırdım. Peabody'nin erkek kardeşi Arizona'dan buraya geldi ve bir karmaşanın ortasına düştü, çünkü o, yalancı bir manyağa âşık oldu ve kadının kocasını kaza ile öldürdüğünü düşünüyordu. Neyse ki sadece bir droidi öldürmüş."

"Tanrım, hepsi bu mu? Ben bir süreliğine gittim. Görüyorum ki çok meşgulmüşsün."

"Roarke ve ben bir tür kavga ettik sonra olağanüstü bir barışma seksi yaptık."

Mavis'in yüzü aydınlandı. "Bundan daha çok hoşlandım. Neden biraz mola verip bunun hakkında bana bir şeyler anlatmıyorsun?"

"Yapamam. Şehri yok olmaktan kurtarmakla meşgulüm ama sen bana bir iyilik yapabilirsin."

"Eğer sen bu şekilde olmasını istiyorsan tamam. Ne yapabilirim?"

"Zeke, Peabody'nin kardeşi. Onun kapalı tutulmasını istiyorum. Medya ve dışarıyla bağlantısı olmamalı. Onu benim evime gönderiyorum ama Roarke'ın yoğun olduğunu biliyorum ve zavallı çocuğun Summerset'le takılmasını istemiyorum. Sen onu götürüp bir süre onunla ilgilenir misin?"

"Tabii, Leonardo bazı tasarımlar yapmakla meşgul. Benim bir sürü vaktim var. Onu senin evinde eğlendiririm."

"Teşekkürler. Sadece Summerset'i araman yeterli. O senin için bir araba gönderir."

"Eğer nazik bir şekilde soracak olursam eminimki Summerset bana limuzini de gönderir." Bu ihtimalden memnun bir halde Mavis kapıya yöneldi. "Pekâlâ, beni Zeke ile tanıştı ve böylece o da bugün kiminle oyalanacağını öğrensin."

"Hayır, bunu Peabody yapacak. Zeke şu anda beni görmek istemez muhtemelen. Onun birine kızmaya ihtiyacı var ve o da benim. Peabody'ye benimle garajda buluşmasını söyle. Gitmemiz gereken yerler var."

"Zor zamanlar geçirmişsin Zeke." Mavis, elindeki pembe şekeri yalarken, Summerset'in onlar için getirdiği güzel küçük keklerden başka bir tane daha yemeyi düşünüyordu. Başka bir tane daha almaya karar verdi.

"Ben Clarissa için çok endişeleniyorum." Zeke kendi mutsuzluğuna dalmış bir halde oturdu.

"Hımm."

Zeke onunla sohbete öyle utangaç başladı ki Mavis kelimeleri zorla ağzından almak zorunda kaldı. Bu nedenle ilk bir saat Mavis kendi hakkında, turnesi ve Leonardo ile ilgili gevezelik etti, araya Peabody hakkında bazı kısa hikâyeler ekledi.

Mavis, Zeke'in ilk defa gülümsediğini gördüğünde zafer kazandığını hissetti. Zeke'i işi hakkında konuşmaya yönlendirdi. Mavis onun anlattıklarından hiçbir şey anlamıyordu, yine de ilgisini çekiyormuş gibi bazı sesler çıkararak ve bakır rengi gözlerini Zeke'in yüzünden ayırmadan dinledi.

Summerset'in Mavis'in geleceğini bilerek hazırladığı, ana misafir salonundaki ateşin önüne yerleştiler. Summerset içeri kek ve çay getirdiğinde, Zeke nezaketle bir fincan aldı.

Mavis'in cazibesiyle Zeke'ten zorla bütün hikâyeyi öğrendi, bu süre zarfında Zeke iki fincan çay içip üç tane de kek yedi.

Zeke artık daha iyi hissediyordu, bu yüzden suçluluk duydu. O polis merkezinde alıkonulduğunda, suçunun ve Clarissa'nın kurtulması için mücadele edişinin bedelini ödüyormuş gibiydi ama bu güzel evin içinde, yanan ateşin karşısında bedeni bu hoş kokulu çayla ısınırken ona sanki günahları için ödüllendiriliyormuş gibi gelmişti.

Mavis bacaklarını altına kıvırdı ve kanepede yayılmış yatan kedi kadar rahat hissetti. "Dallas senin bir droidi öldürdüğünü söyledi."

Zeke çok şaşırdı, çayını yere koydu. "Biliyorum ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum."

"Peabody ne söyledi?"

"O dedi ki... nehirden mekanik bir cisim çıkardıklarını söyledi ama "

"Belki de bunu sen daha iyi hissedesin diye söylüyordur." Mavis ona doğru döndü, gözlerini iri bir biçimde açarak ve samimi bir şekilde devam etti. "Belki de seni korumaya çalışıyordur Ahh, biliyorum! Peabody Dallas'a bunu kabul etmesi için şantaj yapmıştır, bu şekilde sen de olaydan tümüyle kurtulabileceksin."

Bu fikir çok saçmaydı, Zeke buna gülebilirdi. Ancak o kadar şok olmuştu ki gözlerini fal taşı gibi açarak bakmaktan fazlasını yapamadı. "Dee bunu asla yapmaz. O bunu yapamaz."

"Yaa." Mavis dudaklarını büzdü ve suratını astı, sonra omzunu silkti.

"Pekâlâ, sanırım sana olduğu gibi anlattı, öyle mi? Sanırım olay onların anlattığı şekilde gerçekleşmiştir, yani sen şu Branson denen adama benzeyen bir droidi yere indirdin. Diğer türlü Peabody yalan söyleyerek kanuna karşı geliyor olurdu."

Zeke tüm olanı biteni bir arada düşünmemiştii. Mavis ise bunu yapmıştı ve Zeke ellerine bakakaldı. Düşünceler kafasında hızla dönmeye başladı. "Ama eğer o bir droid ise... Clarissa. Dallas olanları Clarissa'nın yaptığını söyledi. O yanılıyor olmalı."

"Belki de. Gerçi o bu tip şeylerde çok zor yanılır." Mavis rahat bir şekilde gerindi fakat gözlerini dikkatli bir biçimde Zeke'in gözlerinden ayırmadı. Her şey yerli yerine oturuyor diye düşündü. Zavallı adam. "Clarissa'nın bunun bir droid

olduğunu bilmediğini varsayalım. O gerçekten senin kocasını öldürdüğünü düşünmüş olsun ve sonra... ahh, bu işe yaramıyor." Mavis alnını kırıştırdı. "Ne olursa olsun, cesetten kurtulmak isteyen kişi Clarissa'ydı, doğru mu?"

"Evet." Gerçekten de Zeke olayı kavramaya başlamıştı, kalbi ise paramparçaydı. "O çok korkmuştu..."

"Kim korkmazdı ki ama eğer o cesedi ortadan kaldırmasaydı, her şey aynı gece son bulabilirdi. Kimse Branson'ın öldüğünü düşünmeyecekti. Polisler bu kadar zaman kaybetmeyecekler, Branson'a da kurtulması ve diğer şeyleri yapması için zaman vermeyeceklerdi. Böyle düşünüyorum." Mavis başını yana eğdi. "Bence Dallas onun bir droid olduğunu düşünemeseydi, polisler ne olursa olsun bir ceset bulamayacaklar ve herkes adamın balıklara yem olduğunu düşünecekti. Elbette Clarissa da tüm bu kafa karıştıran olaylar sayesinde kaçmayı başardı. Vay be!"

Mavis, sanki bu düşünce kafasında yeni belirmiş gibi doğrularak oturdu. "Bu demek oluyor ki eğer Dallas bunu anlayamasaydı ve kanıt bulana kadar zorlamasaydı, onlar bu işten sıyrılacaklardı ve sen de hâlâ bir adam öldürdüğüne inanıyor olacaktın."

"Tanrım." Bunu o ana kadar tam olarak algılayamamıştı. Birden sanki midesi yandı ve her şey önüne serildi. "Ben ne yapmışım?"

"Sen hiçbir şey yapmadın tatlım." Mavis bacaklarını kanepeden aşağıya sallandırdı, Zeke'in elinin üstüne elini koymak üzere uzandı.

"Her şeyi onlar yaptılar. Sana bir sürü numara çevirdiler. Senin tek yaptığın kendin olmaktı. Sen insanların hep iyi olduğuna inanan nazik bir adamsın."

"Benim düşünmem gerekiyor." Zeke sallanarak ayağa kalktı.

"Kesinlikle düşünmelisin. Biraz uzanmak ister misin? Burada inanılmaz rahat misafir odaları vardır."

"Hayır, ben... ben Dallas'ın arabasını tamir etmek için uğraşacağım. Yapmam gereken bu. Ellerimi kullanırken daha iyi düşünebiliyorum."

"Tamam."

Mavis Zeke'in ceketini giymesine yardım etti, ona sıkıca sarılıp yanağına bir anne gibi öpücük kondurdu. Arkasından kapıyı kapatıp geriye döndü, Roarke'ı merdivenlerde görünce oldukça şaşırdı.

"Sen iyi bir dostsun Mavis."

"Roarke!" Bu defa haykırarak merdivenlerden yukarıya koştu. "Sana vermem gereken bir şey var. Dallas bunu yapabileceğimi söyledi." Bunu söyleyerek Mavis kollarını Roarke'ın boynuna doladı ve ona sesli bir öpücük verdi.

Roarke, bu küçük gösteri için onun hayli enerji depoladığını düşündü. "Teşekkür ederim."

"Sana turneyle ilgili her şeyi anlatacağım, her saniyesini. Ama şimdi değil, Dallas senin meşgul olabileceğini söyledi."

"Ne yazık ki öyleyim."

"Bu yüzden ben de sizi dışarı yemeğe çıkarabileceğimi düşündüm, önümüzdeki hafta olabilir mi? Bir tür kutlama gibi, sana her şeyi anlatmak ve teşekkür etmek için. Teşekkür ederim Roarke. Sen bana istediğim her imkânı sağladın."

"Sen işini yaptın." Roarke Mavis'in buklelerinden birini çekti, açılıp geri kıvrılışını büyülenmişçesine seyretti. "Eve'i senin Memphis'teki son gösterine getirebilmeyi umuyordum. Ancak olaylar sarpa sardı."

"Oyleymiş duydum. Perişan görünüyordu zaten. Eve'in bununla işi bittiğinde, senin onu kaçırmamda bana yardım edebileceğini düşündüm. Trina'yı ona tepeden tırnağa bakım yapması için çağırırız. Bu işe yarar."

"Çok memnun olurum."

"Sen de biraz yorgun görünüyorsun." Mavis daha önce Roarke'ın gözlerinde bitkinlik gördüğünü hatırlamıyordu.

"Berbat bir akşamdı."

"Trina seninle de ilgilense iyi olur belki." Roarke'ın tek yanıtı kaçamak bir, "Tabii," oldu, Mavis gülümsedi.

"Yaptığın işe geri dönmen için sana izin vereyim. Yüzmemde bir sakınca yok değil mi?"

"Keyfine bak."

"Bunu her zaman yapıyorum." Mavis merdivenlerden aşağı dans ederek indi, çantasını yakaladı ve havuz evine gitmek üzere asansöre yöneldi. Trina'yı arayıp içine erotik terapiyi de dahil edeceği bu randevuları ayarlayacaktı.

Leonardo ile birlikte denediklerinden, Mavis bunun muhteşem olduğunu biliyordu.

21. BÖLÜM

Eve, Branson'ın ofisindeki bütün diskleri ve dosyaları inceledi. Branson izini iyi saklamıştı. Şahsi linkinin içindekiler bile temizlenip silinmişti. Eve bunu Feeney'e yolladı, yine de onun gözden kaçan herhangi bir veriye ulaşabileceğinden kuşkuluydu.

Eve Branson'ın asistanını, sonra da kardeşinin asistanını sırayla sorguladı ama onlardan yaşadıkları şoku ve şaşkınlıkları haricinde hiçbir şey öğrenemedi.

Eve, Branson'ın kendi çevresini temiz tuttuğuna karar verdi.

Sonra laboratuvarları araştırdı, geliştirilmekte olan dro idleri inceledi. Laboratuvardaki ustabaşı, ona her iki Branson kardeşinin de birer kopyalarının üretildiğini söylediğinde, bir diğer parça da yerini buldu. Şaşırtıcı olan, adam bunun Clarissa Branson tarafından sipariş verildiğini söylemiş olmasıydı. Bu defterlerin ve kayıtların dışında tutulan kişisel bir ricaydı.

Bunlar tamamlanıp sadece üç hafta önce Bransonlar'ın kasabadaki evine nakledilmişti.

Eve üretim bölümünde minidroidlerin, bisikletlerin ve uzay oyuncaklarının bulunduğu rafların arasında gezinirken, bunun kurnazca bir zamanlama olduğunu düşündü.

Mükemmel bir sersemletici polis silahının kopyasını elinde aldı, başını salladı.

"Bu tip şeyler yasaklanmalı. Her gün kaç kişi bunlarla vurulup yere seriliyor biliyor musun?"

Nostalji yaşayarak Peabody sırttı. "Ben çocukken benim de bunlardan bir tane vardı. Ailemden gizleyerek hile ile almıştım. Bizim evimizde şiddetle ilgili hiçbir oyuncağa izin verilmezdi."

"FreeAgerlar bu konuda haklılar." Eve onu yerine koydu ve koridorda ilerledi. Enerjisi tükenmeye başlamıştı. Sanki bir su duvarının üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu. "Kahretsin, kim bu şeyleri alır ki?"

"Turistler bunlardan hoşlanıyor. Zeke bir sürü anahtarlık, model küre ve buzdolabı mıknatısı aldı."

New York bölümü birçok kopya ile doluydu. Stoklarda bir yığın anahtarlık, tükenmez kalem, karışık şekiller, mıknatıslar ve boncuk kutuları hevesli turistler için duruyordu. Empire State Binası, Pleasure Dome, Birleşmiş Milletler binası, Özgürlük Anıtı, Madison Square, Plaza oteli de vardı. Eve kaşlarını çatarak otelin detaylı kopyasının bir su küresinin içinde olduğunu fark etti. Bunu kaldırıp salladı, yıldızlar konfeti gibi yağmaya başladı.

İyi iş çıkarmışlar, acaba bu kötü bir alay mı, diye merak etti.

"Eminim bu tip şeyler şu anda deli gibi satılıyordun" Eve küreyi yerine koyarken Peabody'nin suratı asıldı. "Oldukça popüler bir parça."

"İnsanlar hasta olmalı," dedi Eve. "Hadi eve bakalım."

Uyku Eve'in ihtiyacı olan tek şeydi. "Çantanda herhangi bir enerji verici uyarıcı var mı?"

"Evet, resmi sınırlar dahilinde var."

"Bana bir tane verir misin? Bunlardan nefret ediyorum, beni sinirli yapıyor ama şu anda konsantrasyonumu kaybediyorum."

Eve, Peabody'nin uzattığı hapi yuttu.

"En son ne zaman gözlerini kapadın?"

"Unuttum. Sen kullan arabayı," diye emretti Eve. Kontrolü elden bırakmaktan nefret ediyordu ama şu anda başka şansı yoktu. "Bu işe yaramaz şey etkisini gösterinceye kadar."

Eve yolcu koltuğuna oturdu ve başının geriye düşmesine izin verdi, bedeni rahatladı. Beş dakika içinde sistemi dörtlüye koşturmayı hazırdı. "Tanrım." Gözleri birden açıldı. "İşte şimdi kendime geldim."

"Bu sana temiz bir dört saat geçirtir, sonra eğer yatay pozisyona geçmezsen çok fena olursun. Kerestelik bir ağaç gibi yıkılırsın."

Eve hızla McNab'le bağlantı kurdu. "Maine'deki numaraya ulaşabildin mi?"

"Şu anda bunun üstünde çalışıyorum. Kadının cihazında A sınıfı bir frekans bozucusu varmış ama oraya ulaşmak üzereyiz."

"Ele geçirdiğiniz her şeyi evdeki ofisime getir. Eğer saat beşe kadar temiz veriler elde edemezsen, linki olduğu gibi getir. Beni ara ve Feeney'e ona Branson'ın şahsi linkini gönderdiğimi söyle, içindekiler silinmiş, yine de o bir şeyler bulabilir."

Eve bir sonraki görüşmesini Whitney ile yaptı. "Komutan, Branson'ın fabrikasındaki işimiz bitti, şu anda onun evine gidiş yolundayız."

"Gelişme var mı?"

"Bu noktada kayda değer bir şey yok. Yine de Birleşmiş Milletler binasının taranması ve güvenlik altına alınması konusunda adım atmamızı öneririm." Eve sevimli, pahalı hatıra

eşyalarını anımsadı. "Apollo'nun sonraki hedefi Pentagon olmuştu. Eğer Cassandra bu yolu izliyorsa, orası mantıklı bir seçenek. Zamanlamalarına bakarak birkaç haftalık zaman olabilir ancak Apollo'nun yaptıklarına bağlı kalarak her şeyi riske atamayız."

"Aynı fikirdeyim. Gereken tüm önlemler alınacaktır."

Eve görüşmeyi sonlandırdığında, "Onların tekrar bağlantıya geçeceklerini düşünüyor musun?" diye sordu Peabody.

"Buna bel bağlayamam." Eve son link bağlantısını Mira ile yaptı.

Mira'nın yüzü ekranda belirir belirmez konuşmaya başladı Eve. "Bir sorum var. Taleplerinin niteliği bildirildi fakat bu talepler henüz yerine getirilmedi. Buna ilave olarak, hedefler yok edilmedi ve can kayıpları en az seviyede tutuldu. Sence Cassandra bir sonraki hedefi tahmin etmem için benimle oynamak üzere tekrar bağlantı kurar mı?"

"Şüpheliyim. Sen tüm bu yarışları kazanmadın ama kaybetmedin de. Onlar amaçlarına başarıyla ulaşamadılar, buna karşılık sen her defasında onlara daha çok yaklaştın. Okumayı henüz bitirdiğim raporuna göre, şu anda onların senin nasıl bir araştırma yolu izlediğinin farkında olduklarını düşünüyorsun. Onların kimliklerini ve izledikleri planı bildiğinin farkındalar."

"Onların buna karşılık olarak verecekleri yanıt...?"

"Öfke, kazanma ihtiyacı. Senin burnuna tam bir zafer yumruğu atma arzusu. Bir sonraki seferde, onların herhangi bir şekilde uyarıda bulunmak ya da alay etmek için kendilerini

mecbur hissedeceklerini düşünmüyorum. Savaşın kuralları Eve, hiç kuralı olmamasıdır."

"Katılıyorum. Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

Mira şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Eve nadiren başkasından bir şey isterdi. "Tabii ki."

"Zeke'in bu tuzaktan, Clarissa'nın bunun bir parçası olduğundan haberi var."

"Anladım, bu onun için çok zor olacak."

"Evet, o bunu kaldıramayabilir. O benim evimde. Mavis onunla beraber, yine de bence onun danışmana ihtiyacı olacaktır. Eğer vaktin varsa evi arayabilir misin?"

"Buna zaman ayırıyorum."

"Teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok," dedi Mira. "Hoşçakal Eve."

Eve hoşnut bir halde görüşmeyi sonlandırdı ve ileriye bakınca Bransonlar'ın kasabadaki evlerine vardıklarını gördü.

"Haydi başlayalım." Peabody'nin direksiyonu sıkıca kavradığını gördü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bunu yapmayı aklından bile geçirme," diye gürledi Eve. "Kurula gözlerini."

"Ben sana nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum. Onu düşündüğün için. O bu şekilde davrandıktan sonra, tüm bu olanlara rağmen, onu düşündüğün için teşekkür ederim."

"Ben kendimi düşünüyorum." Eve kapısını iterek açtı. "Yardımcımın, aile bireyi için endişelenmesi yüzünden konsantrasyonunun dağılmasını göze alamam."

"Haklısın." Peabody arabadan burnunu çekerek inerken durumu daha iyi kavramıştı. Gözlerini kırpıştırarak temizledi. "Bütün dikkatim sizindir efendim."

"Bu şekilde tut." Eve polisin girilmez mührünü etkisiz hale getirip eve girdi. "Droidler çalışmaz duruma getirildi ve alındı." Yine de ceketini geriye çekti, böylece silahına kolayca erişilebilirdi. "Bu alanın boş olması gerekiyor ancak uğraştığımız insanlar ileri bir teknolojiye sahipler ve elektronik cihazlar konusunda da ustalar. Polis mührünü geçip sızmış olabilirler. Biz içerideyken tetikte olmanı istiyorum Peabody."

"Son derece tetikteyim efendim."

"Önce ofislerden başlayalım."

Branson'ın odasında bordo ve yeşiller içinde koyu renk ahşap kaplamaları hâkimdi, deri sandalyeleri ve ağır kristalleri olan erkeksi ama farklı bir adamdı. Eve kapı ağzında durdu, kafasını salladı.

"Hayır, itici güç Clarissa'ydı, bu treni süren kişi oydu." Biraz zorlansa da zihni yeniden berraklaşmıştı. "Branson'ın fabrikasında vakit kaybetmemeliydim. Clarissa'nın üssü burası."

Eve koridorun karşı tarafına, kadınsı zarafetin baskın olduğu Clarissa'nın ofisine doğru hızlı adımlarla ilerledi. Eve, buranın gül ve fildişi rengindeki tonlarıyla ve zarif sandalyeleriyle bir oturma odası olabileceği hükmünü verdi. Mermer şöminenin üstünde, içinde minik çiçeklerin bulunduğu küçük hoş vazolar diziliydi. Çiçekler solmuş ve ölmüştü, bu da içerideki manzaraya keyifsiz bir hava katıyordu. Üstündeki yastıkta beyaz bir kuğu resmi bulunan şezlong, renkli gölgeli lambalar ve dantelalı perdeler vardı.

Eve, uzun kıvrımlı ayaklan olan ufak masaya doğru yürüdü, küçük çaptaki haberleşme ve veri ünitesini inceledi.

Disk koleksiyonu moda ve alışveriş programlarıyla dolu görünüyordu, yüzeysel bilgiye dayalı romanlar ağırlıklı olarak aşk romanları ve ailevi konulardan bahseden günlük bir dergi, daha çok alışveriş, öğlen yemeği randevuları ve sosyal etkinliklerle ilgili notlar vardı.

"Daha fazlası olmalı." Eve geriye doğru adım attı. "Kollarını sıva Peabody. Bu tüyler ürperten odayı dağıtalım."

"Bu eğlenceli olacağa benziyor."

"Bu kadar çok pembe rengin içinde kim yaşıyorsa çıldırmış demektir."

Onlar çekmecelerin içlerine baktılar, arkalarını ve altlarını araştırdılar. Küçük gömme dolapta daha fazla ofis eşyası ve şeffaf giysi bulunuyordu, yine pembeydi bunlar.

Suluboya yapılmış muntazam bahçe tablolarının arkalarında hiçbir şey bulamadılar, toz bile yoktu.

Peabody en sonunda aradıklarına ulaştı. "Bir disk." Başarısının sevinciyle uzattı. "Kuğulu yastığın içindeydi."

"Haydi çalıştıralım." Eve diski yerine yerleştirdi ama hemen açıldığından keyfi kaçtı.

"Clarissa bunu saklamış ama şifre koymak için uğraşmamış. Ahh, hiç sanmıyorum."

Bu bir günlüktü, dayaklar, tecavüzler ve kötü muameleler detaylı bir şekilde birinci elden yazılmıştı.

" 'Onun içeri girdiğini duydum. Onun uyuduğumu düşüneceğini ve beni yalnız bırakacağını sandım. Bugün her şeyi doğru yapma konusunda çok dikkatli davrandım. Ama onun merdivenlerden yukarı çıktığını duyduğumda, onun sarhoş olduğunu anladım. O yatağa yaklaştığında bunun

kokusunu duyabiliyordum. O içtiğinde daha da kötü oluyor. Gözlerimi kapalı tuttum. Onun beni incitemeyecek kadar çok sarhoş olması için dua ettim. Ama dua ettiğinizde sizi kimse duymaz.' " .

"Ölü taklidi yapan küçük kız." Kelimeler, sesler, hatıralar yılanın zehirli dişleri gibi Eve'i ısıırıyordu sanki. Şeker ve likörün kokusunu, onu çekiştiren ve zedeleyen elleri anımsadı.

" Ona durması için yalvardım ama bunun için çok geçti. Onun elleri benim boğazımı öylesine sıkıyordu ki bağırıyordum. O ise kendisini içime doğru itmeye başlamıştı, nefesinin sıcaklığını yüzümde hissediyordum."

"Yapma. Lütfen yapma." Eve'in yalvarması hiçbir şeyi daha iyiye götürmemişti. Evet, elleri onun boğazındaydı. Gözünün önünde kırmızı noktalar uçuşana kadar sıkardı ve başka bir tacizin yakıcı ve yırtıcı ıstırabı olurdu. O mide bulandırıcı şekerli nefesi yüzünde hissedirdi.

"Teğmen. Dallas." Peabody Eve'in kolunu tutup sarstı. "İyi misiniz? Oldukça solgun görünüyorsunuz."

"Ben iyiyim." Kahretsin, lanet olsun. Onun hava alması gerekiyordu. "Bu bir hile," diyebildi Eve. "O araştırma sırasında birinin bunu bulacağını biliyordu. Sonuna kadar tara Peabody. O bunu tamamlamamızı istiyor."

Eve pencereye doğru yürüdü ve iterek açtı. Dışarıya uzandı, nefes alması gerekiyordu. Buz gibi soğuk hava yanaklarına iğne gibi battı, küçük buz parçacıkları boğazını sıyırdı.

Eve oraya geri dönemezdi, kendi kendine bunun için söz verdi. Oraya geri dönmeye katlanamazdı. Şimdilik burada kalacak ve kontrollü olacaktı.

"O Zeke'ten bahsediyor," diye seslendi Peabody. "Onunla buluşmasını süslü aşk sözcükleriyle tasvir ediyor, Zeke'in geleceğini duyduğunda kendisini nasıl hissettiğini anlatıyor."

Peabody ileriye doğru baktı, Eve'in yüzüne yeniden renk geldiğini görünce, bunun daha çok soğuk rüzgârın etkisiyle gerçekleştiğinden kuşkulansa da rahatladı. "Zeke'in çalıştığı atölyeye gidişinden bahsediyor, bize daha önce anlattıklarıyla örtüşüyor. Sonra Zeke'in sayesinde dayanma gücünü bulduğunu ve sonunda kocasını terk edeceğini anlatmış. Sözleri eşyalarını toplayıp Zeke'i aramaya hazır olması ve gerçek hayatına başlayacağı ile son buluyor."

"Eğer doğrudan kaçmaya karar vermiş olmasaydı, diski yanına alırdı. Hikâyesini doğrularcasına tarih atılmış ve kayıtlı duruyor."

"Bu bize hiç yardımcı olmadı. Buradaki her şey sanki hikâyesi gerçekmiş gibi hazırlanmış."

"Ama öyle değil. Bu nedenle de daha fazlası olmalı. Bu yalnızca başlangıç." Eve pencereyi kapadı, dönüp odada gezinmeye başladı. "Bu bir maske. Bunun altında kendisine tanrı gibi davranılmasını isteyen, katı, kararlı ve kana susamış bir kadın var."

Eve saten bir yastığı kaldırıp fırlattı.

"Onun rengi pembe falan değil, zengin ve güçlü bir kırmızı. O narin bir çiçek değil. O bir zehir; nadir bulunan ve şehvet uyandıran bir zehir."

Eve durdu, dörtlüde çalışan aklının yavaşlaması için bekledi. Lanet olası kimyasallar, diye geçirdi aklından. Eve temkinli şekilde gözlerini yumdu. "O buraya gelmiş ve muhtemelen bu

küçük değersiz süs eşyalarına bakarak alay etmiştir. Sahte yüzler. Sosyete. O bundan nefret ediyordu. Bunu kullanıyordu. O yıllardır rol yapıyordu. Bu oda, onun insanlara ne kadar ılımlı ve kadınsı olduğunu göstermek içindi fakat burası onun çalıştığı yer değil."

"Evin geri kalanında misafir odaları, banyolar, yatak odası ve mutfak alanı bulunuyor." Peabody oturmuş Eve'i izliyordu, onun nasıl çalıştığını gözlemliyordu. Onun aklının çalışma şeklini anlamaya çalışıyordu. "Eğer o burada çalışmıyorduyorsa, öyleyse nerede çalışıyordu?"

"Yakında." Eve gözlerini açtı ve küçük dolabı inceledi. "Ebeveyn yatak odası duvarın diğer tarafında olmalı, doğru mu?"

"Evet."

"Bunun haricindeki bütün dolaplar büyük. Clarissa neden onu bu küçük köşeye yerleştirmiş olabilir?" Eve kendini sıkarak duvarın üzerinde parmaklarını dolaştırmaya başladı. "Dolabın içinden diğer tarafa geç. Duvara vur. Uç iyi vuruş yap, sonra geri gel."

Beklerken Eve çömeldi, araç çantasından küçük gözlüklerini çıkardı.

Geri döndüğünde Peabody, "Bunu neden yaptım?" diye sordu.

"Sert bir şekilde vurdun mu?"

"Evet efendim. Parmak eklemlerim acıdı."

"Ben hiçbir şey duymadım. Burada bir kontrol mekanizması olmalı."

"Gizli bir oda mı?" Peabody anlamaya çalıştı. "Bu oldukça kurnazca."

"Geri çekil, ışığı engelliyorsun. Burada olmalı. Bekle. Lanet olsun. Kımıldatmak için bana bir şey ver."

"Bende bunun için bir şey var." Peabody isviçre çakısını bulabilmek için çantasını karıştırdı, içinden ince açacağı çıkararak uzattı.

"Sen izci miydin?"

"Kartal seviyesine kadar tüm aşamalardan geçtim efendim."

Eve homurdandı, açacağı fildişi rengindeki duvarda inceden inceye yarıklar açarak kaydırıldı. Kaldıraç gücü sağlayamadan iki defa kaydı, sinirden tıslayarak küfretti ve kuvvetlice itti. Küçük kapı salındı ve bir kontrol panelini gözler önüne sererek açıldı.

"Tamam, haydi şunu halledelim." Eve karın ağrısı içinde beş dakika kadar çalıktı, ağırlığını dizlerinin üstüne kaydırıldı, yüzünden terini sildi ve yeniden başladı.

"Neden benim uğraşmam için izin vermiyorsun Dallas?"

"Sen de elektronik cihazlar hakkında benden daha çok şey bilmiyorsun. Kahretsin. Geri çekil." Eve ayağa kalktı, omzu sertçe Peabody'nin burnuna çarptı. Peabody bir an bağıracaktı, kaniyor mu diye kontrol etti ve ansızın Eve silahını çıkardı.

"Efendim, bunu yapmak zorunda değilsiniz "

Eve kontrol kilidini havaya uçurdu. Devreler attı, elektronik yongalar uçtu, fildişi renkli panel düzgünce ayrılarak kaydı.

"Masaldaki o söz neydi? Açıl susam açıl." Eve incecik kapıdan içeri girdi, muntazam kontrol paneline baktı. Biraz tedirgin olarak, bu zarif teçhizatlar ona kilitli bir kapının

arkasında duran Roarke'ın aletlerini hatırlattı. "İşte bu," dedi Eve, "Cassandra'nın merkezi."

Eve parmaklarını kontrol mekanizmasının üstünde gezdirdi, eliyle ve sözel olarak komutlar vermeye çalıştı. Makine sessiz kaldı.

"Bunlar şifreli olmalı," diye mırıldandı, "ve kayıt dışı, içinde birkaç tuzak barındırıyor gibi."

"Şef Feeney'e göndermeli miyim?"

"Hayır." Eve yanaklarını ovuşturdu. "Benim bildiğim buradan sadece bir dakika uzaklıkta bir uzman var." Linkini çıkarıp Roarke'ı aradı.

Roarke kızarmış kontrol paneline baktı ve kafasını salladı.

"Sadece araman yeterliydi."

"İçeri girebildim, değil mi?"

"Evet ama ustalığın hakkında birkaç sorun var teğmen."

"Hızlı olmalıydım. Seni acele ettirmek istemem fakat"

"Öyleyse yapma." Roarke odadan içeri girdi, gözlerini loş ışığa alıştırmaya çalıştı. "Ben odadaki kontrol mekanizmasını çalıştırana kadar gece flaşını ayarla."

Roarke cebinden ince bir ışıklı kalem çıkardı, kontrol panelinin başına oturdu ve kalemi soyguncuların tercih ettiği bir teknikle dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Eve, Peabody'nin gözlerinde hayranlık ve merakın dans ettiğini görebiliyordu; o bu düşünceler arasında gidip geliyordu. "Arabayı al ve benim evdeki ofisime git. Verileri almak üzere hazır ol. Burada bulduklarımızı sana iletacağız. Ekibin tümüne tetikte olmalarını söyle."

"Peki efendim." Peabody boynunu uzatarak Eve'in omzunun üzerinden bakmaya çalışıyordu.

Roarke ceketini çıkarmış, beyaz ipek gömleğinin kollarını yukarı sıvamıştı. Adamın kollarının şekli kusursuzdu. "Burada size yardım etmemi istemediğinize emin misiniz?"

"Kes şunu." Eve alet çantasından ışık bulmak üzere eğildi.

"Hâlâ ayakkabılarını görebiliyorum," dedi ılımlı bir şekilde Eve. "Bu da kalan kısmının henüz emirlere uymadığını gösteriyor."

Peabody ayakkabıları üzerinde hızla döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

"Bunu yaparken bu kadar seksi görünmek zorunda mısın?" diye sordu Eve. "Yardımcımın dikkatini dağıtıyorsun."

"Hayatın küçük zorluklarından bir tanesi. Ahh, artık bu flaşa ihtiyacım kalmadı. Işıklar yansın!" Roarke komutu verdi ve oda aydınlandı.

"Güzel. Eğer kontrol panelini açabildiysen şu kâğıttan dosyayı da açabilirsin." Eve bir dolaba yöneldi. "Bunu patlatarak açacaktım ama bu şekilde içindeki verilere zarar verebilirdim."

"Biraz sabırlı olmayı denesen. Ben hallederim. Kadının teçhizat konusunda harikulade bir zevki varmış. Bunlar benim ünitelerim. Kilitler, evet, işte buradalar." Roarke tuşa bastığında Eve tıklama sesini duydu.

"Bu kolay oldu."

"Geri kalanı öyle olmayacak. Burada bana biraz sessizlik gerekiyor."

Eve çekmeceyi çekip çıkardı ve oturma odasına taşıdı. Roarke çalışırken makinelerden çıkan sesleri ve Roarke'ın ara sıra kısa sözlerle verdiği komutları duyabiliyordu. Onun sesini neden sakinleştirici bulduğunu açıklayamıyordu fakat onun yan odada çalıştığını bilmek, garip bir biçimde Eve'i memnun ediyordu.

Sonra Eve dosyaları incelemeye başladı, onu ve diğer her şeyi unuttu.

Orada James Rowan'dan kızına koyu, iri ve biçimsiz el yazısıyla yazılmış mektuplar vardı, o kızına Charlotte diye hitap etmiyordu. Kızına Cassandra diyordu.

Bunlar ebeveyn ve çocuğu arasında duygusal ya da babacan yazışmalar değildi, bir komutandan diktatörce verilmiş heyecan verici emirlerdi.

" 'Savaş mücadele etmeyi gerektirir, mevcut devlet yok edilmeli. Özgürlük için, hürriyet için, şu anda kendilerini bizim liderlerimiz olarak görenlerin ayakları altında sürünen kitlelerin iyiliği için. Biz zafer kazanacağız. Ve benim zamanım sona erdiğinde, sen benim yerimi alacaksın. Sen Cassandra, benim genç tanrıçam, benim geleceğimin ışığı. Sen benim elçim olacaksın. Erkek kardeşin kararların sorumluluğunu taşımak için çok güçsüz. O daha çok annesine benziyor. Sen benim kızımsın. Zaferin bir bedeli olduğunu her zaman hatırla. Bunu öderken asla tereddüt etme. Bir tanrıça gibi davran. Tarihteki yerini al.' "

Aynı konuyu izleyen bundan başka mektuplar da vardı. Clarissa onun askeri ve vekiliydi. Adam hayalinde kızını bir tanrıdan diğerine dönüştürüp biçimlendirmişti.

Başka bir dosyada Eve, Clarissa'nın ve erkek kardeşinin doğum ve ölüm sertifikalarının kopyalarını buldu. İçinde Apollo ve babası hakkında makaleler olan gazeteler ile dergi kupürleri vardı.

Adamın fotoğrafları da mevcuttu; halkla paylaşılan fotoğraflarda ışıldayan saçları ve parlak gülümseyişiyle, siyasetçi kimliğiyle samimi görünüyordu, özel olanlarda ise tamamen askeri üniforması içinde yüzü kararmış, gözleri soğuk ve acımasızdı. Eve onun bir katilin gözlerine sahip olduğunu düşündü.

Kadın hayatı boyunca bunlara yüzlerce kez bakmış olmalıydı. Aile resimleri, James Rowan ve kızının kiler. Permasallarındaki karakterlere benzeyen küçük kızın elinde saldırı silahı vardı. Gözleri babasının gözleriyle aynıydı, acımasızdı.

Eve, Clarissa Stanley hakkındaki tüm bilgileri buldu; kimlik numarası, doğum ve ölüm tarihi bilgilerini.

Başka bir resimde Clarissa genç bir kadın olarak görünüyordu. Askeri üniforma içinde, gözlerini gölgeleyen şapkasıyla zalim yüzlü bir adamın yanında duruyordu. Arkalarında karlarla kaplı çarpıcı bir dağ yükseliyordu.

Eve bu yüzü daha önce gördüğünü düşündü ve yeniden daha iyi bakabilmek için büyüteçli gözlüğünü çıkardı.

"Henson," diye mırıldandı. "William Jenkins." Eve cep ünitesini çıkardı ve hafızasını tazelemek üzere bilgi istedi.

William Jenkins Henson, doğum tarihi 12 ağustos 1998, Billings, Montana. Jessica Deals ile evlenmiş, tek çocukları var. Kızı Madia, 9 ağustos 2018'de doğmuş. James Rowan'ın kampanya yöneticisi...

"Tamam. Dur." Eve ayağa kalktı, odanın etrafında dolandı. Bu bilgileri daha önce incelediğini hatırladı. Adamın Clarissa ile aynı yaşta bir kızı vardı. Boston'daki bombalamadan sonra hiç dikkate alınmayan, hiç bahsedilmeyen bir kız.

Boston'da o evdeki yıkımda bir kız çocuğu cesedi tespit edilmişti. Eve, bunun Henson'ın kızı değil Rowan'ın kızı olduğunu düşündü. Ve William Jenkins Henson, Rowan'ın kızını kendi kızı olarak büyütmüş, eğitimi tamamlamıştı.

Eve tekrar oturdu, bir başka mektup, fotoğraf ya da parça bulabilmek için kâğıtlara bakmayı sürdürdü. Rowan'dan kızına yazılmış başka bir mektup yığını buldu ve okumaya başladı.

"Eve ben içerideyim. Bunu görmek isteyebilirsin."

Eve mektupları beraberinde götürerek Roarke'ın yanına gitti.

"Adam onu çocukluğundan itibaren eğitmiş," diye açıkladı Eve. "Onun rütbelerini yükseltmesi için yetiştirmiş. Ona Cassandra diyormuş. Ve Rowan öldüğünde, bu işi Henson devralmış. Elimde Boston'daki bombalamadan en az on yıl sonra çekilmiş, Henson ve Clarissa'nın beraber bir fotoğrafı var."

"Adamlar onu iyi eğitmişler." Roarke, elektronik üniteler ve şifrelemelerden dolayı kadının yeteneğine hayranlık duysa da içinden ona lanet etti. "Buradan Montana'da bir yere kadar uzanan iletiler var. Bu Henson'a olabilir. Hiçbir isim kullanılmamış ama Clarissa onu gelişmelerden sürekli haberdar etmiş."

Eve ekrana göz attı. " 'Sevgili Yoldaş,' " diyerek okumaya başladı. İlk iletiyi okuduktan sonra, "Siyasetçileri

anlamıyorum. Onlar neyi kanıtlamaya çalışıyorlar ki? Ne olmaya çalışıyorlar?" diye sordu.

Roarke, "Koministler, Marksistler, Sosyalistler, Faşistler," diyerek omuzlarını silkti. "Demokrasi, cumhuriyet, monarşi. Hepsi aynı. Güç ve şaşa. Tüm devrimler bunlar için yapılır. Bazıları için siyaset, din onların sınırlı, kişisel bakış açısından ibarettir."

"Fethetmek ve yönetmek mi?" diye düşündü Eve.

"Ekрана bir bak," diye yönlendirdi Roarke, duvardaki ışıklar yandı. "Şemalar ve planlar, güvenlik kodları ve veriler var. Bunlar Kennedy Merkezi'den başlayarak Apollo'nun hedefleri."

"Adamlar kayıtlarını saklamışlar," diye mırıldandı Eve. "Mülkiyet hasarları ve maliyetleri, ölenlerin sayısı. Tanrım, isimleri bile listelemişler."

"Savaş kayıtları," dedi Roarke. "Onlardan bir sürü kişi ve bizden de bir sürü insan. Sayıyı birbirine uydurmuşlar. Kan olmadan, savaş cazibesini yitirir. Ve burada... diğer bilgiler, ekrana yansıt. Bunlar Radio City'ye ait veriler ve görüntüler. Kırmızı noktalar patlayıcıların yerlerini gösteriyor, dikkat et."

"Babasının ayak izlerini takip ediyor."

"Elimde grup üyelerinin isimleri ve yerleri var."

"Bunları evdeki bilgisayarıma ve Peabody'ye gönder. Suçluları yakalamaya başlayalım. Bütün hedefler listelenmiş mi?"

"İlk ikisinden sonrakilere bakmadım henüz. Şimdiye kadar ne bulduğumuzu görmek isteyeceğini düşündüm."

"Haklısın. Önce verileri Peabody'ye ilet, sonra devam edelim." Roarke ileti gönderimini başlattığında Eve elindeki mektuba göz attı. Kanı donmuştu.

"Tanrım, bir sonraki hedef Pentagon değilmiş. Madison Square ve Pentagon arasında harekâtı durdurmuşlar. Burada ne olduğu yazılı değil, yalnızca ekipman sorunu ve maddi sıkıntıları olduğu yazıyor. 'Para fena halde gerekli. Kasalarınızı iyi doldurun.' " Eve mektubu bir kenara fırlattı. "Meydandan sonraki hedefleri ne olabilir? Apollo'nun listesinde bundan sonra ne var?"

Roarke bilgiyi ekrana yansıtmasını istedi ve her ikisi de ekrandaki beyaz mızrağa bakakaldılar. "Stadyumdan iki gün sonra hedeflenen yer Washington Anıtı'ymış."

Eve Roarke'ın omzuna elini koyup sıktı. "Onlar bu akşam harekete geçecekler, en geç yarın olabilir. Beklemeyecekler, bağlantı kurmayacaklar. Bunu göze alamazlar. Hedef neresi?"

Roarke veriyi istedi. Uç görüntü belirdi. "Seçimini yap."

Eve telsizini çıkardı. "Peabody, Bomba ve Patlayıcı Bölümü'nden bir ekip al yanına, Empire States Binası'na gidin. Bir başka ekip İkiz Kuleler'e, bir diğeri ise Özgürlük Anıtı'na gitsin. Sen ve McNab, Empire States Binası'nı alın, Feeney'i kulelere yönlendir. Uzun mesafeli tarayıcıları benim için hazır bulundurun. Ben eve doğru yola çıkıyorum. Herkesin harekete geçmesini istiyorum, çabuk olun. Zırhlı ve silahlı olun. Derhal boşaltma işlemlerine başlanılsın, tüm bölgeler sarılsın. Bu yerlere üç blok mesafede hiç sivil kalmamalı."

Eve telsizini cebine soktu. "Senin jetkopterin Özgürlük Adası'na ne kadar hızlı ulaşabilir?"

"Sizinkilerin kullandığı oyuncaklardan çok daha hızlı."

"Öyleyse bu verileri gönder, ayrıca helikopterinin bilgisayarını da yol için hazırla. Hadi gidelim."

Eve hızla kapıya doğru gitti, dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Roarke arabasının direksiyonunun başındaydı ve motoru Eve kapıyı çarpmadan çalıştırdı.

"Hedefin Özgürlük Anıtı."

"Bunu biliyorum. Adamlar sembole yöneleceklerdir. En büyüğünü biz aldık. O bir kadın ve politikacı." Roarke, Eve'i koltuğuna yapıştıracak bir hızla eve doğru yol aldı. "Ve eğer onlar anıtı yıkacak olurlarsa mahvolurum."

22. BÖLÜM

"Teğmen ! Dallas! Efendim!" Eve arabadan fırladığında Peabody aceleyle kapıdan dışarı çıktı.

Eve Roarke'a, "Git. ben arkandan geliyorum," dedi.

"Gönderdiğiniz veriler gelmeye devam ediyor." Peabody çimenlerin üstünde buzlanmadan dolayı kaydı, basacak sağlam bir yer yakaladı. "Bunları merkeze ilettim. Ekipler harekete geçtiler."

Eve tarama cihazını aldı. "Tam korumalı giysi olmalı. İçeri girmeden önce incele. Başka kimseyi kaybetmek istemiyorum."

"Peki efendim. Komutan sizin varış noktanızı ve tahmini varış sürenizi öğrenmek istiyor."

Jetkopterin ipeksi uğultusu duyulduğunda Eve hızla döndü. Aracın küçük garajdan hızla kalkışını izledi. "Tanrım bana yardım et, ben yukarıdaki bu şeye biniyorum. Özgürlük Adası hedefimiz. Ben öğrendiğimde tahmini varış süremi bildiririm."

Eve şiddetli hava akımından korunmak için çömeldi, tarayıcıyı Roarke'a fırlattı ardından bir eliyle kapıyı açmak için asıldı ve çizmesini kızıağın üstüne dayadı. Roarke'a kısa bir bakış attı. "Bu bölümden nefret ediyorum."

Roarke ona sırtıtarak baktı. Eve kendini kapıdan içeri atarken, "Kemerini tak teğmen," diye tavsiyede bulundu. "Kapıyı sıkı kapat. Bu çok uzun sürmeyecek."

"Biliyorum." Eve kemeri üzerinden geçirip sağlam bir şekilde bağladı. "Bu nefret ettiğim kısmı işte."

Eve tam Whitney ile bağlantı kurmuştu ki Roarke dik bir açıyla kalkış yapınca, midesi çalkalandı. "Efendim. Rotamız Özgürlük Adası. Veriler şu anda size ulaşıyor olmalı."

"Veriler ulaştı. Savunma harekete geçti, belirlenen hedef yerlerine Bomba ve Patlayıcı Bölümü'nden ekipler gönderildi. Onların Özgürlük Adası'na tahmini varış süreleri on iki dakika. Sizininki bildirin."

"Bizim tahmini varış süremiz nedir Roarke?"

Ağaçların tepelerinde yükseldiler. Roarke ona mavi gözleriyle tehlikeli bir bakış attı. "Uç dakika."

"Ama bu " Roarke'ın jetkopteri son hızla ileri atıldığında, Eve bağırmmamak için kendini tuttu. Motorun hırıltısı bir panter kükremesine dönüştü, araç sapanla fırlatılan çakıl taşı gibi gökyüzünü yarararak ilerliyordu. Eve beyazlaşan parmak eklemleriyle koltuğuna sıkıca tutundu, içinden lanet olsun, diye söyleniyordu. Eve sesini nispeten kontrol altında tutarak, "Biz üç dakika içerisinde orada olacağız komutanım," dedi.

"Vardığınızda rapor verin."

Eve telsizi kapadı ve dişlerinin arasından düzenli bir şekilde nefes almaya çabaladı. "Oraya canlı bir halde ulaşmak istiyorum."

"Bana güven sevgilim."

Roarke yönünü ayarladı, şehrin üzerinden jetkopteri yana yatırarak uçurunca çarpıcı bir eğimle yol aldılar. Eve gözlerinin yuvalarından çıkacağını hissetti. "Bölgeyi taramamız gerekiyor." Talimatı eline aldı ve inceledi. "Daha önce bunlardan birini hiç kullanmamıştım."

Roarke ileriye uzandı, tarayıcının alt kısmındaki anahtarı çevirdi. Tarayıcıdan yumuşak bir uğultu çıktı.

Eve Roarke'a, "Aman Tanrım ! Ellerini kontrol panelinde tut," diye bağırdı.

"Eğer sana şantaj yapmak istersem, seni iş arkadaşlarına yükseklik ve hız fobin olduğunu söyleyerek tehdit edebilirim."

"Eğer hayatta kalabilirsek senin canını yakacağım, hatırlat bana." Eve nemli elini kalçasına sildi ve silahını çıkardı.

"Senin silahlarımdan birine ihtiyacın olacak. Oraya silahsız gidemezsin."

"İhtiyacım olan şeye sahibim." Suyun üzerinden uçarlarken Roarke Eve'e şeytani bir gülümsemeye baktı.

Eve bu konuyu bir kenara bırakıp yakın mesafedeki tarama sonuçlarını istedi. Eve görüntüyü inceleyerek, "Tabandan taç bölümüne kadar beş yerde," diye açıkladı. "Bunları etkisiz hale getirmek ne kadar zamanını alır?"

"Bu duruma göre değişir. Cihazları görmeden bunu söyleyemem."

"Destek ekibi bizden dokuz dakika geriden geliyor. Eğer hedef burasıysa, patlayıcıları sökmek neredeyse tamamen sana bağlı olacak."

"Uzun mesafe tarayıcını ve ekranı çalıştır," diye komut verdi Roarke. Kısa mesafeyi gösteren ekran sinyal verdi. Eve ekranda ışıklar, gölgeler ve semboller gördü. "İşte senin hedefin. İki insan, iki droid ve bir araç."

"Onlar bombaları etkinleştirmişler mi?"

"Bu cihazla bombaları belirleyemiyorum." Roarke bunu da cihaza eklemek üzere aklına not etti. "Ama adamlar oradalar."

Eve ekrandaki siyah noktaları göstererek parmağını ekrana dokundurdu. "Buradaki ve şuradaki mi droidler?"

"Ait kısmı korumaya alıyorlar. Daha önce hiç bayan özgürlüğe gitmiş miydin?"

"Hayır."

Roarke tatlılıkla, "Kendinden utanmalısın," dedi. "Alt katında müzeler var. Anıt bir sürü katın üstünde ve bir heykel kaidesi üzerinde duruyor. Üst üste eklenen yirmi veya yirmi iki katı olmalı. Asansörler var ancak bu koşullar altında önermem. Dar ve metalden sarmal oluşan merdivenler bulunuyor. En üstteki taç kısmına kadar çıkıyor. Sonra keskin bir viraj var, bu da meşaleye kadar çıkıyor."

Eve bir elini ağzının üstüne sildi. "Sen anıtı almayı falan düşünmüyorsun, değil mi?"

"O kimseye ait değil."

"Tamam, alçaktan git." Eve dişlerini gıcırdatarak kemerini çözdü. "Droidleri vurabilmem için beni yakınlaştırmam gerekiyor."

Roarke çizginin altında bir düğmeye bastı. Bir bölme açıldı. Bölmenin içinde uzun menzilli gece dürbünü olan lazer tüfeği bulunuyordu. "Onun yerine bunu dene."

"Tanrım, bunun için en az beş yıl hapis yatabilirsin."

Eve tüfeği dışarı çıkarıp ağırlığını kontrol ederken, Roarke gülümsüyordu.

"Ya da sen iki droidi de biz daha yere inmeden parçalara ayırabilirsin."

"Sen sadece bu şeyi sabit tutmaya çalış." Eve kapıyı açtı, rüzgârın gücü karşısında dişlerini gıcırdattı, sonra pilot kabininden aşağıya doğru belinden aşağı sarktı.

"Bir tanesi saat üç doğrultusunda, diğeri ise saat dokuz doğrultusunda. Önce saat üç doğrultusunda olanı vur, sonra çevrede biraz uçarım. Bu yüzden kendini sağlama al."

Eve, "Sadece beni menzile yaklaştır," diye söylendi ve görüşünü ayarlamaya çalıştı.

Bayan özgürlük karanlığın ve yumuşak sisin içinde yükseliyordu. Meşalesi havada, yüzü dingin ve her nasılsa nazik görünüyordu.

İçinde ve etrafında ışıklar parıldıyordu, onu özellikle görkemli bir şekilde aydınlatıyordu.

Eve, okyanustan yeni bir dünyaya, yeni bir yaşantıya doğru geçerken kaç kişinin bu karşılamayı, bu vaadi görebildiğini düşündü.

Kendisi bu anıtı gördüğünde, kaç defa sadece onun orada olmasından başka bir şey düşünmeden ve hep orada bulunacağını düşünerek bakmıştı? Eve onun hep orada kalacağına dair yemin etti"

Eve ilk olarak diğerk helikopteri gördü, yük bölümü anıtın gölgesinde gizlenmişti.

Roarke, "Menzile yaklaştık," diyerek Eve'i uyardı. "Onu görebiliyor musun?"

"Hayır, henüz... evet. Evet, o alçağı gördüm. Biraz daha, biraz daha," diye mırıldandı, sonra hedefe nişan aldı ve ona kilitlendi. Eve tetiği çekti ve onu bedeninin orta yerinden vurdu. Onu kolundan omzuna dek sarsan tüfeğin kuvvetinin etkisi

geçtiğinde, Eve bir an için droidin devrildiğini görebildi, sonra Roarke sert bir manevra ile döndü.

Roarke, "Onlar artık bizi görmüş olmalılar," dedi Eve'e. "Bu yüzden ikiye iki olalım. Droid hareket halinde, saat altı yönünden geliyor. Ekrandaki işaretlerden biri hızla içeriye yöneldi."

"Öyleyse daha hızlı olmalıyız. Yaklaş."

Metrelerce mesafeden ön camı bir ışık sıyırıp geçtiğinde, Roarke ılımlı bir ifadeyle, "Onun uzun menzili var ve manevra yapıyor," dedi. "Onu yok et Eve."

Jetkopter havada dans ederken, Eve çizmesiyle koltuğunun alt kısmına sabitledi kendini. "Onu yakaladım." Tetiği çekti, hedefi aniden başka yöne sapınca, ışık selinin zeminde patlamasını izledi. "Kahretsin, bu defa ıskaladım."

Eve nefesini tuttu, dışarıda yanıp sönen ateşin parıltısını görmezden geldi. Adamı çaprazdan yakaladı, ona kilitlendi ve droidi düzgün bir şekilde belinden iki parçaya ayırdı.

Eve kapiya tutunabilmek için yukarı doğru sürünürken, "Bu şeyi yere indir!" diye bağırdı. "Eğer yapabilirsen taşıtlarını parçalara ayır." Tüfeğini koltuğa düşürdü.

"Eğer onlar buna odaklandılarsa, bu bölgeyi havaya uçurmak için iki kez düşünmeliler."

Eve zeminin kendisine doğru hızla yaklaşmasını seyretti, hızlı hızlı soluyarak nefes almaya başladı. "Elimden geldiğince uzun onları uzak tutmaya çalışacağım."

"Yere inene kadar bekle." Eve'in ne yapmak niyetinde olduğunu anladığında, Roarke'ın midesine panik okları saplandı. "Lanet olsun Eve, bunu yere indirene kadar bekle."

Eve zeminin yaklaşmasını izledi, hızın yavaşladığını hissetti. "Saat çalışıyor," dedi Roarke'a ve aşağı atladı.

Çarpmanın etkisini azaltmak için dizlerini gevşek bıraktı. Eve yere çarpıp yuvarlanırken, çizmelerinden bacaklarının üstüne doğru ilerleyen keskin acı onu kendine getirdi. Doğruldu, silahı çekili vaziyette zikzak bir seyir izleyerek anıtın girişine doğru koştu.

Ateş sağanağı uğuldayarak yanından geçti. Eve yere düştü, tekrar yuvarlandı ve ateşe karşılık verdi. Ayağa kalktığı anda, baldırındaki emniyet kayışı çözüldü ve dövüş takımının parçası koptu. Silahlardan çıkan kurşunlar onu kıl payı geçti, Eve kapıya çarptı ve içeri daldı.

Yukarıdan ateş ediliyordu. Eve, tam donanımlı asker üniforması içinde Clarissa'yı gördü. Elinde saldırı için lazer silahı, her iki yanında ise kayışla tutturulmuş el bombaları vardı.

Eve, "Artık bitti!" diye bağırdı. "Bitti Clarissa. Senin odanı, tüm verileri bulduk, Montana'ya gönderdiğin ileti bizi doğrudan Henson'a ve diğerlerine yönlendirdi. Yüzlerce polis buraya gelmek üzere yola çıktı."

Devasa bir patlama yeri salladı. Kapının dışında bir ışık parlaması oldu. Eve, serinkanlı bir gülümsemeyle bunun Roarke olduğunu düşündü. O geliyor olmalıydı. "Aracınız da yok edildi. Adadan dışarı çıkamayacaksınız. Teslim olun."

"Burayı yok edeceğiz. Tümüyle yok edeceğiz. Küllerden başka hiçbir şey kalmayacak." Clarissa bir daha ateş açtı. "Tıpkı babamın planladığı gibi olacak."

"Ama sen onun yerini almak için orada olmayacaksın." Eve duvara yaslandı. İlk cihaz odanın diğer tarafındaydı, ince metal bir kutunun içine yerleştirilmiş olarak duruyordu. Yanıp sönen kırmızı ışığı görebiliyordu. Eve ne kadar zaman kalmış olduğunu düşündü.

"Burası yıkılacak, eğer sen babanın yerini almazsan onun istediği her şey çökecek."

"Babamın yerini alacağım. Biz Cassandra'yız." Clarissa merdivenlerden yukarı koşarken, aşağıya alev ve ışık yığını yolladı.

Nefesini tutarak Eve de arkasından güçlükle yürümeye başladı. Alev ciğerlerini yaktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve görüşü bulanıklaştı.

Clarissa'nın kocasına bağırdığını duyuyordu, öldürmek ve yok etmek için onu çağırıyordu. Şan için. Eski metal merdivenler dönerek anıtın bedeninden yukarıya doğru çıkıyordu. Eve ikinci cihazı gördü, bunu kendisi etkisizleştirmeyi düşünerek bir kalp atışı süresince duraksadı.

Ve bu duraksama, onu tam yüzünün ortasına isabet edecek bir lazer patlamasından kurtardı. Patlama acı bir sesle onu sıyrıp geçti ve üç metal basamağı havaya uçurdu.

"O muhteşem bir adamdı! Bir tanrıydı. Ve o yozlaşmış devletin faşist kuvvetleri tarafından öldürüldü. O insanlar için, kitleler için yaşıyordu."

"Baban insanları öldürdü. Kitleleri, çocukları, bebekleri ve yaşlı insanları yok etti."

"Onlar haklı bir savaşın kurbanları oldu."

"Haklı mı? Saçmalık." Eve bulunduğu yerden sıçradı, havaya doğru ateş etti ve çığlıklar aklını başından aldı. Öfkeli bir inleme ya da acı dolu bir çığlık duydu, hangisi olduğundan emin olamadı. Her ikisinin de olmasını umut etti.

Sonra yeniden hızla yukarıya doğru çıkmaya başladılar.

Eve üçüncü cihazı da gördü. Kendi kendine, Roarke çoktan ilkinin halletmiştir, dedi. Öyle olmalıydı. Aşağıdan herhangi bir kavga ya da ateş etme sesi gelmiyordu. Roarke'ın güvende olduğunu ve yapılması gerekeni yaptığını düşündü.

Çabucak bilek ünitesine göz attı. Destek ekibinin gelmesine altı dakika kalmıştı.

Baldırları yanıyor, nefesi daralıyordu. Bir süreliğine Eve'in görüşü dalgalandı ve ellerinde sıkıca tuttuğu silahlar ağırlaşp hantallaştı.

Patlama çok yakında olacaktı. Eve, nefesini tutmak ve tahammül edebilmek için duvara geriye doğru yaslandı. Buna karşı direnmeli, dayanmalıydı.

Sonunda, arkasında birinin hareket ettiğini duydu. "Roarke?"

"İlki artık etkisiz." Roarke yukarı doğru seslendi, sesi canlı ve soğukkanlıydı. "İkinciye doğru ilerliyorum. Bunlar zaman ayarlı. Saat on sekize ayarlanmış. Şifreli ve hazır."

"Tamam." Eve elinin tersini dudaklarına sürttü. Saat on yedi elli gösteriyordu. *

Yaslandığı duvardan çekildi ve yukarı tırmanmaya başladı. Dördüncü cihazı bulmak için uğraşmadı. Bransonlar onun işiydi.

Eve zirveye ulaştığında, onu ayakta tutan tek şey öfkesiydi. Bacakları pelteleşmişti. Duvarın yanı sıra geçerken, gözetleme pencerelerinden görkemli manzarayı gördü. Son cihaz heykelin tacının tam ortasına yerleştirilmişti.

"Clarissa."

"Cassandra."

"Cassandra," diyerek düzeltti Eve, idare edebileceği kadar geniş bir alanı taramaya çalışarak hafifçe yer değiştirdi. "Burada ölerек babanın işini tamamlayamazsın."

"Bu tarihte olağanüstü bir an olacak. şehrin en sevilen sembolünün yok edilişi. Heykel babam adına harabeye dönecek ve tüm dünya bunu bilecek."

"Bunu nasıl bilecekler? Eğer sen tonlarca ağırlıktaki taş ve çeliğin altına gömülecek olursan, insanlar bunu nasıl bilebilirler?"

"Biz yalnız değiliz."

"Grubunuzun geri kalan üyeleri araştırılıp ortaya çıkartılıyor ve şu anda tutuklanıyorlar."

Eve yeniden bilek ünitesine baktı, sırtından aşağıya kayan teri hissetti. "Henson," diye ismi ağzından çıkardı, bunun avını sarsacağını umuyordu. "Onun nerede olduğunu biliyoruz."

"Onu asla yakalayamazsınız." Clarissa büyük bir kızgınlıkla ateş etti. "O babamın en güvendiği dostuydu. Beni o büyüttü. Eğitimimi o tamamladı."

"Baban öldürüldükten sonra. Baban ve erkek kardeşin." Eve kendi kendine, Roarke yukarı doğru hareket ediyor olmalı, dedi. Son bombayı birlikte yok edebilirlerdi. Buna zaman vardı.

"Sen o sırada evde değildin."

"Ben Henson'la birlikteydim. Madia benim için öldü. O, doğru olanı yaptı. Biz bloklarca öteden patlamayı duyduk. Bunu yapan domuzları gördüm."

"Öyleyse Henson seni koruma altına aldı. Peki ya annene ne oldu?"

"Beş para etmez sürtüğün biriydi. Onu bizzat öldürmüş olmayı ve ölümünü seyretmeyi isterdim. Beni azarladığı tüm zamanları hatırlayarak bundan keyif alırdım. Babam onu bir araç olarak kullandı, daha fazlası değildi."

"Ve annenin görevi sona erdiğinde, baban seni ve erkek kardeşini alarak onu terk etti."

"Bize öğretmek ve eğitmek için. Ama onun ışığı bendim. Babam o kişinin ben olacağımı biliyordu. Diğerleri beni sadece yumuşak sesli, sevimli küçük bir kız olarak görüyorlardı. Ancak babam biliyordu. O da Henson gibi bunu anlamıştı. Tıpkı evlenmek için seçtiğim adamın da bunu bildiği gibi."

Branson. Eve aklını netleştirmek için kafasını salladı. Tanrım, o Branson'ı unutmuştu.

"O tüm bu olaylar boyunca işin içinde miydi?"

"Tabii ki. Kendimi buna değmeyecek birine asla teslim etmezdim. Zeke'e yaptığım gibi onlara böyle olduğumu düşündürebilirim tabii. Ne duygusal bir çocuktan öyle, saftirik. Sayesinde son adımlar atıldı. Bransonlar öldü ve paranın çoğu kapalı hesaplarda. B.D. ve ben misyonumuzu başka isimlerle, başka bir yerden sürdüreceğiz. Ve bu yozlaşmış toplumun tüm serveti bizim davamızı destekleyecek."

"Fakat artık her şey sona erdi." Eve alttaki merdivenlerden gelen ayak seslerini duyuyordu. Hareket etme zamanı, diye düşündü.

"Burada ölmekten korkmuyorum."

"İyi." Eve açığa doğru atlarken silahını ateşledi. Bu vuruşun Clarissa'yı yere düşürdüğünü ve kalçasından kan aktığını gördü. Yavaşça yaklaştı ve Clarissa'nın hâlâ titremekte olan elindeki silaha tekme attı.

"Yine de ben, senin uzun seneler boyunca hapishanede yaşamamı tercih ederim."

"Sen de burada öleceksin."

Eve onu silahsız bıraktığında Clarissa güçlkle nefes alıyordu.

"Cehenneme kadar yolun var. Son bir kozum var."

Roarke kapıdan içeri girdi. Eve ona gülümsediği an arkasındaki hareketliliği gördü. "Arkana dikkat et!" diye bağırdı.

Roarke geriye döndü ve sıçradı. Branson'ın silahından bir ışık çıktı. Eve akan kanı gördü, ayakları üstüne sıçramıştı. Onlar kavga etmeye başlamış, yumruk yumruğa girişmişlerdi. Net bir atış yapmak mümkün olmadığından Eve üstlerine atlamaya hazırlandı.

Clarissa bacağını ileri doğru savurdu ve Eve'in dizlerinin arkasına geldi. Bu darbe Eve'in yere yığılmasına neden oldu. Sonraki patlama camı paramparça ettiğinde Eve küfrediyordu.

İçeri rüzgâr doldu, helikopterlerin gürültüsü ve sirenlerin çığlığı duyuluyordu.

Clarissa, "Artık çok geç!" diye feryat etti, güzel gözleri iri ve vahşi görünüyordu. "Onu öldür B.D. kocasını benim için öldür."

Silah Roarke'ın ellerinden kayıyor, acı kollarını yakıyordu. Kendi kanının kokusunu alınca dişlerini sıktı. Arkasında bir yerden Eve'in çığlığını ve telaşlı ayak seslerini duyuyordu. Fakat görebildiği tek şey, ölüme susamış Branson'ın tehlikeli gözleriydi.

Silah yeniden savruldu ve atış tavanda patladı. Enkazın parçaları rüzgârın etkisiyle yüzüne küçük kurşunlar gibi yağdı.

Bir el sert bir biçimde Roarke'ın boğazını yakaladığında, küçük yıldızlar görmeye başladı ve bedenini Branson'ın üstüne attı. Sarsıntı her ikisini de camları kırılmış pencereye doğru savurdu.

Eve çığlıkları duydu ama kime ait olduğunu anlayamadı. Onun hedefi Clarissa'ydı. Eve odanın ortasına gelmişti ki Roarke'ın pencereden düştüğünü gördü. Kalbi bir an durdu, aklı çaresiz ve ümitsiz bir şekilde boşaldı. Pencereye doğru hızla koşmaya başladığında, helikopterlerden içeri giren ışıklar görüş açısını engelledi.

Roarke. Kocasının adı beyinde acı acı feryat ediyordu, boğazından yukarı taşan bir hıçkırık nefesini tıkadı. Sersemletici yükseklik başını döndürdü, zayıflayan görüşüne rağmen aşağıda yerde çönelmiş küçük bedeni seçebildi.

Eve onu gördüğünde ne yapacağını bilemez bir halde, yarı beline kadar pencereden dışarı sarkmıştı. Ölü ya da parçalanmış olarak yerde değildi fakat kan içindeki elleriyle aşınıp kararmış dar bir oyuga sıkıca tutunmaya çalışıyordu.

"Dayan. Tanrı aşkına dayanmalısın."

Eve aşağı sallanmaya çalışırken Clarissa sırtına kuvvetlice vurdu. Dengesini yitirip düşecek gibi oldu, nefesi kesilmişti. Neredeyse son anda aklına gelen bir fikirle, Eve geriye doğru tekmesini savurdu ve çizmesiyle önce Clarissa'nın göğsüne vurdu, sonra da suratına.

. "Benden uzak dur kaltak."

Arkasından feryat ve inlemeler duyuldu. Eve eğilerek pencere pervazından destek alıp Roarke'a elini uzattı.

"Yukarı uzan. Bana tutunmaya çalış Roarke!"

Roarke kaymaya başladığının farkındaydı. Kanlar kolundan aşağıya, parmaklarına doğru sızıyordu. O daha önce de ölümle yüzleşmişti, bu duygunun kokusuna yabancı değildi. Aldığı bu nefes sonuncusu olabilirdi.

Ancak öyle olursa Roarke mahvolurdu. Onun sevdiği kadın korku dolu gözlerle onu seyrederken, ona seslenirken ve onu kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atarken bu olamazdı. Roarke dişlerini sıkı, yaralı koluna ağırlığını verdi. Eve'e doğru uzanırken, acı mide bulandırıcı bir biçimde beynine ve midesine hücum etti.

Ve Eve'in eli onunkini sıkıca ve güçlü bir şekilde kavradı.

Eve kaymamak için duvarı dayanarak çizmelerinin ucunu sertçe duvara vurdu. Bütün kasları isyan etse de diğer elini de uzattı. "Seni içeri çekeceğim. Bana diğer elini de ver. Seni içeri çekeceğim. Acele et."

Kan ellerini kayganlaştırdığından, Eve'in parmakları Roarke'ınkilere kenetlendiğinde bir defa kaydı ve Roarke'ın görüşü karardı. Eve eliyle Roarke'ın bileğini kavradı, onu

yukarı çekti. Roarke kendini topladı ve bedenini yukarı doğru kaldırdı. Biraz, sonra biraz daha. Eve'in gözlerine konsantre olmuştu.

Nihayet Roarke'ın kolu pencere pervazına ulaştı, oradan destek aldı. Son bir yukarı çekişle Roarke Eve'in üstüne yuvarlandı.

"Tanrım Roarke. Tanrım!"

"Zaman!" Roarke yuvarlanarak serbest kaldı ama son patlayıcının üzerine düştü. Gösterge kırk beş saniyeyi gösteriyordu. Roarke çalışmaya başladığında sakın bir biçimde, "Buradan çık Eve," dedi.

"İşini bitir." Eve nefes alabilmek için çabalıyordu. "Hadi işini bitir."

"Artık zaman kalmadı." Clarissa hırpalanmış, kanlar içinde kendini ayağa kalkmak için zorladı. "Burada öleceğiz. Hepimiz. Sevdiğim tüm adamlar bu dava için şehit oldu."

"Davanın canı cehenneme." Eve telsizini çıkardı. "Bu alanı tahliye edin. Temizleyin. Geriye en zoru kaldı ve burada. Şu anda üstünde çalışılıyor." Çığlıkların ve emirlerin uğultuları gelirken Eve cihazı kapadı. Eve Clarissa'nın gözlerinin içine bakarak, "Canlı ya da ölü," dedi.

"Sen hâlâ kaybedensin."

"Ölmek," dedi Clarissa, "benim seçimim."

Clarissa babasının adını haykırarak pencereden aşağıya atladı.

"Aman Tanrım!" Eve dizlerinin üstüne çökmek istedi ama cihaz için kendini hazır tutmalıydı. "Bu şeyi etkisizleştir, bunu yapabilir misin?"

"Üstünde çalışıyorum." Fakat Roarke'ın parmakları kayganlaşmıştı, gücü kan kaybından tükenmek üzereydi. Gösterge yirmi altı saniyeye düştü, yirmi beş, yirmi dört.

"Bu şey duracak." Roarke çocukken yapmayı öğrendiği gibi acıya kendini kapadı. Bu zor durumu atlamak için yapmalıydı. "Git. Arkanda olacağım."

"Nefesini boşa harcama." Eve Roarke'ın yanına geldi. On yedi, on altı, on beş. Bir elini omzuna koydu. Beraberlerdi. Daireler çizen bir helikopterin ışığı pencereden içeri yayıldı ve Roarke'ın yüzünü aydınlattı. Bir şairin dudaklarına ve bir savaşçının gözlerine sahip bir ölüm meleği. Eve onunla birlikte bir yıl geçirmişti ve bu her şeyi değiştirmişti.

"Seni seviyorum Roarke."

Roarke'ın yanıtı ancak bir sızlanma oldu, bu nerdeyse Eve'i güldürdü. Eve bakışlarını aşağıdaki göstergeye çevirdi. Dokuz, sekiz, yedi...

Roarke'ın omzunu tutan eli gerginleşti. Eve nefesini tuttu.

"Sakıncası yoksa, bunu tekrarlayabilir misin teğmen?"

Eve sesli bir şekilde nefesini bıraktı, göstergeye baktı. "Onu durdurdun."

"Dört saniye kala. Fena sayılmaz." Roarke iyi olan koluyla Eve'i kendine doğru çekti. Bir savaşçıya ait olan gözleri Eve'in gözlerine bakarken parlıyordu. "Öp beni Eve."

Eve sevinçten haykırarak güldü ve dönen ışıkları, megafondan gelen bağırışları, telsizin ardı arkası kesilmeyen sinyalini umursamadan dudakları Roarke'ın dudaklarına kapandı.

"Biz yaşıyoruz."

"Ve böyle kalalım." Roarke yüzünü Eve'in saçlarına gömdü. "Aklıma gelmişken, beni çektiğin için teşekkürler."

"Her zaman." Neşe içinde Eve kollarını onun boynuna doladı, sonra geri çekildi ve Roarke acıyla inledi. "Ne oldu? Ahh Tanrım. Senin kolun çok kötü görünüyor."

"Oldukça kötü." Roarke yüzündeki kanı sildi, sonra da Eve'in yüzündekini sildi. "Ama dayanırım."

"Eminim." Eve gömleğinin kolunu yırttı, kaşlarını çatarak yaraya baktı ve çabucak sardı. Bu defa seni kolundan tutup bir sağlık merkezine sürükleyeceğim." Eve sendeledi, Roarke onu yakaladığında kafasını salladı.

"Bize büyük bir yatak alırız. Sen vuruldun mu?"

"Hayır, şehir darmadağın oldu." Eve'in algısı bozulmaya başladı, kıkır kıkır gülüyordu. "Beni ayakta tutacak şu lanet olası kimyasallardan almıştım. Ben iyiyim. Sadece gerçekten uzanmaya ihtiyacım var, hem de hemen."

Yine de Eve kolunu Roarke'ın beline doladı. Beraber pencerelerden karanlıkta yanıp sönen ve göz kırpan şehrin ışıklarına doğru baktılar. "Ne manzara ama?"

Roarke Eve'e sarıldı. Kimin kimi ayakta tuttuğu belli değildi. "Evet, çok güzel. Haydi eve gidelim Eve."

"Tamam." Onlar topallayarak kapıya doğru yürürlerken Eve bağlantı cihazını çıkardı. "Ben Teğmen Eve Dallas. Biz burada güvendeyiz."

Eve bitkin bir haldeyken Whitney'in sesi hafif bir uğultuyla telsizden duyuldu.

"Teğmen? Rapor verir misin?"

"Şey..." Eve kafasını salladı, yine de tam düşüncelerini toplayamadı. "Patlayıcılar etkisiz hale getirildi. Bomba ve Patlayıcı Bölümü ekipleri düzenleme yapabilirler. Bransonlar halledildi. Onlardan kalanları toplayabilmek için cesetlerin taşınması gerekiyor. Efendim... Roarke yaralandı. Ben onu bir sağlık merkezine götüreceğim."

"Durumu ciddi mi?"

Merdivenlerde sendelediler, tutuş şekillerini değiştirdiler ve aşağı doğru inmeye devam ettiler. Eve gülmesini bastırmak zorunda kaldı. "Komutanım biz burada oldukça tuhaf bir haldeyiz. Teşekkürler ama dayanabiliriz. Bana bir iyilik yapabilir misiniz?"

Küçük ekranda Whitney'in kaşları şaşkınlıkla bitmişti. "Evet, nedir?"

"Siz Peabody, McNab ve Feeney'e de haber iletebilir misiniz? Onlara bizim burada iyi olduğumuzu söyleyin. Genel olarak iyi olduğumuzu yani, her neyse. Onlar endişe ediyorlardır, olanları üç kere yineleyemeyecek kadar yorgun hissediyorum. Bir de Peabody Zeke'i alsın, belki onu içmeye ya da başka bir şeyler yapmaya götürür. Zeke o şekilde burada olanlarla daha iyi başa çıkacaktır."

"Pardon?"

Giriş katına geldiklerinde Eve sallanıyordu, Roarke kahkahadan sarsılırken ona kafası karışmış bir halde bakıyordu. "Özür dilerim komutanım, sanırım bu kanalda parazit var."

Roarke telsizi aldı ve kapadı.

"Amirini içkili bir âleme davet etmeden önce kapadım."

"Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum." Eve dışarıya adım attı, yere inmekte olan helikopterlerin dönen ışıklarından irkilip geri çekildi. Ekipler helikopterlerden atlayıp anıta doğru koşarken Eve eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Başka aptalca bir şey söylemeden önce buradan çıkalım."

Birbirlerini sürükleyerek jetkoptere doğru giderlerken, Eve bir kenara kıvrılıp bir hafta boyunca uyumaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Esneyerek başını Roarke'a çevirdi ve o aracı kumanda ederken onu izledi. Roarke kanla kaplanmış ve hırpalanmıştı, yine de muhteşem görünüyordu. Eve yorgunluğuna ve endişesine rağmen gülümsedi.

"Roarke, seninle çalışmak çok güzeldi."

Jet motorları uğultuyla çalışırken, Roarke'ın gözleri birden ışıldadı ve gülümsedi.

"Her zamanki gibi, o şeref bana ait teğnnen."